DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KINGDOM OF LIES BOOK 3

A CROWN THIS COLD & HEAVY

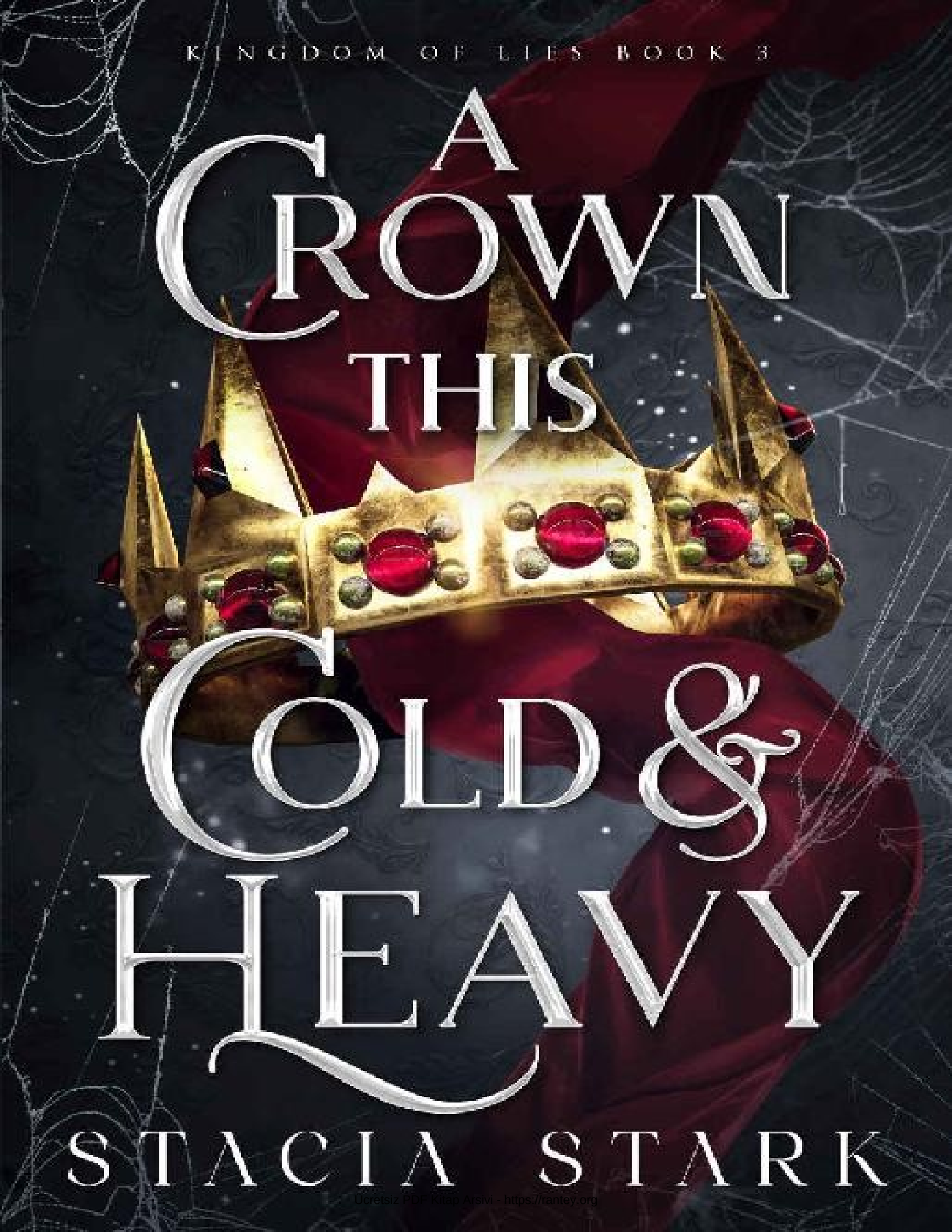

STACIA STARK

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KINGDOM OF LIES BOOK THREE

A CROWN THIS COLD & HEAVY

STACIA STARK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Copyright © 2023 by Bingeable Books LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Tetikleyici uyarılar için lütfen web sitemi kontrol edin: Staciastark.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Lanetli ve Boş Bir Krallık 1. Bölüm Özeti
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

Teşekkür

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BU LANETLI VE BOŞ KRALLIĞIN ÖZETI

Özet mi istiyorsunuz? İşte 2. kitapta olanlar:

Lanetli ve Boş Bir Krallık, Prisca'nın Lorian ve Telean ile birlikte Eprotha'dan Fae Toprakları'na yelken açmasıyla başlar. Telean, tanrı Bretis'in bir hediyesi olan ve melez hükümdarın büyüsünü güçlendiren güçlü bir kum saatinin varlığını ortaya çıkarır. Prisca, Lorian'a olan hisleriyle boğuşmakta ve ailesinin öldüğü gecedeki rolünü sorgulamaktadır. Telean, saldırıdan sonra Lorian'ın varlığını doğrulayarak Prisca'nın duygularını karmaşıklaştırır.

Bir savaş gemisi yaklaştığında Prisca, Prisca ile kan yemini eden Daharak Rostamir - esrarengiz, havalı Korsan Kraliçe - ile tanışır: gelecekteki bir iyilik karşılığında güvenli geçiş.

Conreth'in doğrudan fae başkentine gitme emrine karşı çıkan Lorian, Prisca'nın arkadaşları ve ailesiyle yeniden bir araya gelmesine izin vermek için bir melez kampına sapar. Orada, halkını korumak için kum saatini bulmaya sessizce yemin eder

Bu arada, Eprothan kraliçesi Kaliera gizlice Regner'a karşı planlar yapmaktadır. Tüm çabalarına rağmen, Regner'ın uzun zaman önce kollarına attığı bebeği sevmeye başlamıştır. Regner'ın acımasızlığı, melezlere sarayında alenen işkence etmesinden ve giderek daha da paranoyaklaşmasından bellidir.

Conreth'in melez kampına beklenmedik gelişi, Prisca ile özel bir toplantı yapmasına neden olur. Bu toplantı sırasında Lorian'ın Crawyth'e yapılan saldırıda masum olduğunu ve Conreth'in bunca yıldır kardeşinin Kana Susamış Prens olarak ününü kullanmaktan zevk aldığını öğrenir. Ayrıca Regner'ın diğer krallıklardan yardım gelmesini engellemek için oluşturduğu bariyerin varlığı hakkında daha fazla şey öğrenir.

Çaldığı gücü "oğulları" olarak yetiştirdiği çocuklara akıtarak ve onları denizde katlederek bu bariyeri güçlendirdi.

Conreth, Lorian'ı bir göreve gönderdiğinde Prisca melez krallığa tek başına gitmesi ve kum saatinin peşine düşmesi gerektiğini bilir. Ne de olsa Lorian'ın sadakati kardeşine ve Conreth, Lorian'ın Prisca için ihanet ettiği konusunda çoktan uyarmıştı.

Demos'u kum saatini aramaya ve Madinia'yı da fae tılsımlarını avlamaya gönderdikten sonra Prisca, Asinia, Telean ve birkaç fae muhafızını yanına alarak fae topraklarına gider.

Lorian geri döndüğünde Prisca'nın kayıp olduğunu görür ve Conreth'in kalması yönündeki emirlerine karşı gelerek onu bulmak için bir keşif gezisine öncülük eder. Birlikte Quorith'e giderler ve bir gemi çalarlar. Melez Krallık'a varışları, Regner'ın muhafızlarının Rythos'un arkadaşı Fendrel'i öldürmesiyle trajediyle sonuçlanır.

Melez Krallık'ta Prisca, yaşlılarla görüşmesine izin veren Drakoryx tarafından yargılanır. Ancak kuzeni Zathrian'dan çoktan etkilenmişlerdir ve onun taht iddiasını desteklemeyi reddederler. Prisca, Gromalian Kralı Eryndan gibi müttefikler edinmekle başlayarak kraliçe olmaya ve halkını özgürleştirmeye karar verir.

Prisca ile ittifak yapmayı reddedince, Prisca'nın Gromalian prensi Rekja'yı manipüle etmesi ve bir sınır çatışması Regner'i Gromalian ihanetinden şüphelenmeye sevk eder.

Prisca'nın çocukluk arkadaşı ve bir zamanlar evlenmeyi hayal ettiği adam olan Thol, tüm köylerinin katledildiği haberini getirdiğinde trajedi başlar - ve hayatını kaybedenler için onu suçlar.

Prisca, Lorian, Cavis, Asinia, Demos ve Thol, Regner'ın kum saatini sakladığı mağaralar labirentine gider ve Thol'un intikam ihtiyacı ölümüne neden olur.

Prisca tam koğuşu kırıp doğuştan gelen hakkını almak üzereyken bir kol boğazına sarılır. Cavis'in yüzünün bir tarafı aniden bir örümcek ağıyla kaplanır - bu da onu Regner'ın örümceklerinden biri olarak işaretler.

Kendisini Regner'a bağlayan güce karşı koyamayan Cavis, Prisca'yı sürükleyerek götürürken Lorian'a onu öldürmesini emreder.

Lorian'ın hançeri Cavis'in kafasına doğru uçarken, Prisca ve Cavis'in ayaklarının altındaki zemin kaybolur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eğer kalbinizi, sinirlerinizi ve kaslarınızı, onlar gittikten sonra da sıranıza hizmet etmeye zorlayabilirseniz, Ve içinizde onlara 'Dayan' diyen İrade dışında hiçbir şey kalmadığında da dayanabilirsiniz: "Dayan!

- RUDYARD KIPLING

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

PRISCA

Cayala.

Tıkla

yın.

Tıkla

yın.

Ses duyularımı tırmaladı. Göz kapaklarım o kadar ağırlaşmıştı ki, onları aralamak için bile tüm gücümü harcadım.

Güneş ışığı gözlerime saplandı ve anında onları kapattım.

Ama bir anlığına görmüştüm.

Bir araba.

Bir arabanın içindeydim. Hareket ediyordum. Ellerimi gerdim. Bağladım.

Zihnim dönüyordu.

Ne yapıyordum- Lorian.

Demola

r.

Asinia.

Aman Tanrım. *Cavis*.

Yüzündeki ağ. Bu ağ onun insan kralın örümceklerinden biri olduğunu gösteriyordu. Genellikle çocukken yabancı saraylara yerleştirilenler.

Lorian'ın sözleri aklıma düştü.

"Cavis Jadynmire'liydi. Galon'un adamlarından biri onu ormanda tek başına ve yalınayak dolaşırken bulmuş. Hayatta kalan tek kişi oydu."

Sadece altı kışa ulaşmıştı. Ve Regner onu çoktan ele geçirmiş, aklını karıştırmış, pis büyüsünü kullanarak Cavis'in içine her an kullanabileceği bir tohum ekmişti.

Öfke içimde alevlendi. Ve bu sefer gözlerimi açık tutmayı başardım.

Parlak mavi gözlerle karşılaştılar. Bana gülen

gözlerle. O gözleri tanıyordum.

Adam bana gülümsedi ve ben de av gibi hareketsiz kaldım. Gülümsemesi genişledi.

"Nasıl bu kadar erken uyandığınızdan tam olarak emin değilim," dedi. "Ama oldukça etkileyici."

İfademi boş tuttum. Koyu renk saçlar, geniş omuzlar ve o eğlenen mavi gözler. Onunla Lorian'la Gromalia'ya yanaştıktan kısa bir süre sonra bir handa tanışmıştım. Lorian güzel bir fae kadınıyla konuşurken acı bir kıskançlık duygusuna kapılmıştım ve bu adam bana yaklaşmıştı.

"Alevlere kaşlarını çatmak için fazla güzelsin."

Ne zamandır bizi takip ediyordu? Kimdi o? Ve ne kadar çabuk boğazını kesip bu arabadan atlayabilirdim?

Ağzı seğirdi. "Orada oturuyorsun, yarı uyuşturulmuş, fae demirine kelepçelenmişsin, yine de aktif olarak cinayetimi planlıyorsun, değil mi?"

Onu görmezden gelerek dikkatimi arabadaki diğer adama çevirdim. Henüz bakamadığım adama.

Cavis sanki orada değilmiş gibi dümdüz önüne baktı. Burnundan düzenli bir şekilde kan damlıyordu. Dehşet mideme doldu, boğazım düğümlendi ve dünya etrafımda dönmeye başladı. Cavis beni almadan önce Lorian'ın onu öldürmesi için elinden geleni yapmıştı. Şimdi... ölmüş gibi görünüyordu.

"Ona ne yaptın?"

Adam dudak büktü. "Korkarım bu dürtüyle savaşmaktan kaynaklanıyor. Regner bunu görmek *isteyecektir*."

Nefesim ciğerlerimden titreyerek çıktı. Öyle görünmüyor olabilirdi ama Cavis hâlâ savaşıyordu. Ona bakmak acı veriyordu ve beni bu arabaya bindiren adam belli ki acımdan zevk alıyordu. Bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

"Benden tam olarak ne istiyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Belki de o fae piçinin yanında kenetlenmediği zaman melez varisin kim olduğunu görmek isterim."

Ona acıyan bir bakış attım. "Eğer bir kavgada seni yeneceğini düşünüyorsan, bunu söyle. Buna gerek yok."

Gülümsemesi soğuktu. "Dur tahmin edeyim. Senin için geldiğini düşünüyorsun." Öyle olduğunu biliyordum.

Başını eğdi. "Kana Susamış Prens'i, kardeşini ve seninle seyahat edecek kadar aptal olan herkesi bekleyen özel bir şeyimiz olmadığına gerçekten inanıyor musun? Seni kurtarmayacaklar. Şimdiye kadar hepsi ölmüştür. Bu yüzden, kendinizi biraz acıdan kurtarmak istiyorsanız nasıl işbirliği yapacağınızı öğrenmeye başlamanızı öneririm."

Midem sıkıştı ve kusma isteğimi bastırdım. Bu bir yalandı. Ölmemişlerdi. Ölmüş olsalardı, kemiklerimin derinliklerinde bunu bilirdim. Bunu hissederdim. Derimin altına girmeye çalışıyordu.

"Bana inanmıyor musun?" Başını salladı. "İnanacaksın."

Yumruğu şakağıma doğru uçtu ve dünya karardı.

LORIAN

Yaratık labirent duvarlarını parçaladı, taşları ve fae demirlerini sanki hiçbir şey değilmiş gibi bir kenara fırlattı.

Dört devasa bacak, boğumlu ve bükülmüştü; kabuğa benzeyen derileri eski ağaç gövdelerini andırıyordu. Bu bacaklar, ışık kürelerinde parıldayan hınzırca kıvrılmış pençelerle son buluyordu.

Asinia eğildi ve başının yan tarafına isabet eden bir taşı kıl payı kaçırdı. Yaratığın ona tekmelediği bir taş.

Bu bana belli bir zeka seviyesine sahip olduğunu söyledi.

"Tuzaklara dikkat edin!" Biz girişe doğru koşarken Demos kükredi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neredeyse üzerimize geliyor," diye nefes nefese kaldı Asinia. Ayağı takıldı ve Demos kolundan tutarak onu daha hızlı çekti.

Arkalarını kollayarak arkadan geldim. Yaratığın kokuşmuş nefesi havayı nemlendirdi ve ben lanet ettim. "Karşı koymalıyız."

Demos başka bir kayanın etrafından dolandı. "Önce girişe yaklaşmamız gerek."

Hepimizin düşündüğü kelimeleri söylemedi. Yaratığın acımasız boynuzları mağaraların çatısına çarparken, her an çökebilirlerdi.

Burada iki gün geçirmiştik ve olabildiğince hızlı hareket ediyorduk. Regner yaratığın bizi mümkün olan en kötü zamanda bulmasını ayarlamıştı; yiyeceğimiz, suyumuz ve sabrımız tükenmek üzereyken.

Omzumun üzerinden riskli bir bakış attım ve gücümü ince bir okla ayaklarına doğru yönelttim. O kadar az gücüm kalmıştı ki, neredeyse tamamen tükenmiştim. İşe yaramaz.

Yaratık kükreyerek geri çekildi. Ama onu bir kez daha görmeden önce değil.

En kötü kabuslarımdan çıkmış gibi görünüyordu.

Prisca'yla tanışmadan *önceki* en kötü kâbuslarımdı. Şimdi, arkamızdaki salyalı canavar, onun gittiği bilgisiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Onun *kaçırıldığını*. Gözümün önünde.

Demos onun kum saatini boynuna takmıştı. Benim adımlarım yavaşlarken o daha hızlı ilerliyordu.

Kum saati Fae demirine karşı koyuyordu. Çünkü onun kanını tanıdı.

"Gücünü kullan," diye hırladım.

"Ben kaçıyorum. Gücüm bize kaçmamızı söylüyor."

Küfür edecek enerjim bile yoktu. Asinia kendini tuzaklardan birinin üzerinden fırlattı ve ben de onu takip ederek omzumun üzerinden bir ok daha gönderdim.

Yaratık hırladı.

Prisca zaten çok fazla insan kaybetmişti. Üçümüz arasında hayatta kalma şansı en yüksek olan bendim. "Dikkatini dağıtacağım." Tuzaklardan birinin üzerine atıldım. "Çıkın buradan."

"Olmaz," diye hırladı Demos, bir sonraki mağaranın alçak tavanının altına eğilerek. "Prisca'nın sana ihtiyacı var. Onu geri almak için en iyi şansımız sensin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tartışmaya zahmet etmedim. O da kız kardeşi kadar inatçıydı ve bu sadece zaman kaybına neden olacaktı. Duvarlardan birinde parlayan gümüş dikkatimi çekti. Bu mağaraları tanıyordum. Buralarda bir yere birkaç ceset saklamıştık. "Öldürdüğümüz muhafızlar nerede?"

Arkamızda yaratık kükredi. Asinia kahkaha olabilecek boğuk bir ses çıkardı. "İçimden bir ses canavarın tuzaklardan birini patlattığını söylüyor. Umarım bu onun dikkatini bir süreliğine dağıtır."

"Cesetler solumuzdaki üç mağarada," dedi Demos. "Sanırım."

"Benim bir fikrim var."

MADINIA

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Hancının karısına gülümsedim. "Hayır, teşekkür ederim. Ben dinlenmeye gidiyorum." "Kapınızı kilitlediğinizden emin olun."

Yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak kapıyı kapatırken başımı salladım. Yakında yeni bir kalacak yer bulmam gerekecekti. Bu kadın çok fazla meraklı.

Yemeklerin odama getirilmesini sağlama konusundaki ısrarı, sarhoş müşterileri gizlice dinlememi çok zorlaştırmıştı. Dişlerimi sıktım. Gizlice dinlemek Jamic'in nerede olduğuna dair en ufak bir bilgi kırıntısı bulmak için en iyi şansımdı. Regner'ın sahte oğlunu bulabilirsek, insan kralın bariyerini güçlendirmesini engelleyebilirdik.

Bir şeye ihtiyacım vardı. Bir yöne. Uzak bir yerde toplanan muhafızlar hakkında bir fısıltı. Regner'ın generallerinden birinin olmaması gereken bir yerde görülmesi.

Bunun yerine, sarhoş gezginler çeşitli dağların yakınlarında garip yaratıkların yetiştirildiğinden, beklenmedik yerlerdeki koğuşlardan, birkaç kuzey köyünün küllerinde toplanan ordulardan bahsetmişlerdi.

Ben de zengin bir dul kılığında Eprotha'da dolaşıp işimize yarayacak bir şeyler aradım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yalnız seyahat ettim. Yalnız yedim.

Yalnız uyudum. Ve muhteşemdi.

Gözlerinde kınamayla bana bakacak kimse yoktu. *İtaat* isteyen kimse yoktu. Kimse bana büyük bir hainmişim gibi bakmıyordu.

Babamın kül rengi yüzü gözümün önünden geçti.

"Nasıl? Tanrılar, nasıl? Böyle bir şeyi nasıl kaçırdım?"

Ve sonra, yozlaşmış olmadığımı bildiğini öğrendim. Büyümün tanrıları reddetmek yerine annemin soyundan geldiğini biliyordu.

Prisca babama zayıf olduğunu itiraf ettirmişti. Ve ikiyüzlü olduğunu. O zaman onu tokatlamak istemiştim. Şimdi, bunun bir hediye olduğunu anladım.

Çünkü zayıf bir ikiyüzlünün yasını tutacak ne zamanım ne de isteğim vardı.

Pencereye doğru yürüdüm, açtım ve kalabalık caddeye baktım. Thobirea'nın kuzeyindeki bir balıkçı köyüne varmıştım. Krallığın daha önce hiç gitmediğim bir bölgesine. Dışarıda olmak, sokak kedisi gibi şehirde dolaşmak, bulabildiğim her şeyi içime çekmek istiyordum. Ne yazık ki, muhafızların dikkatini çekmemek için dikkatli olmam gerekiyordu. Rahibelerin. Şakağımdaki beni *yasal* ilan eden mavi lekeye rağmen.

Kapım çalındı. Hancının karısı. Yine. İzinsiz girdiği için tenim yandı ama bir gülümseme yapıştırdım ve odayı geçtim.

Bana göz kırpan çocuk tanıdık değildi. O da Regner'ın renklerini giymişti. Kıpırdamadan durdum, elim ısınana kadar ateşimi çağırdım; sıcaklık beni rahatlattı.

"Siz Madinia Farrow musunuz?"

Elim daha da ısındı ve sanki sınıra ne kadar yaklaştığımı biliyormuş gibi yutkundu.

Haberciyi öldürmek için bir saniye, cesedini içeri sürüklemek için üç saniye daha. Çantamı hazırlamıştım ve buradaki ilk gecemde asla kapana kısılmayacağımdan emin olmak için pencereden tırmanmıştım bile.

"Majestelerinden mesaj var," dedi ve yavaşça uzattı.

Kalbim durdu ve sonra iki kez çarparak yeniden başladı. O kaltak beni tam olarak nasıl bulmuştu? Üç gün sonrasına kadar Eprotha'ya geçmem bile gerekmiyordu.

Fae topraklarından ayrıldığım anda saçlarımı boyamama yardım eden bir kadın bulmuştum ve saçlarım artık koyu kahverengiydi. İçime kapandım ve Prisca'ya nerede olduğumu bildirmek dışında hiçbir mesaj göndermedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

En güvenli yaklaşım ilk planım olurdu. Yine de elim sanki kendiliğinden kalktı, mesajı elinden aldı ve bir bozuk para bıraktı.

Merakım her zaman benim çöküşüm olacaktı.

"Git," dedim.

Gitti.

Dönerek pencereye doğru ilerledim ve omzunun üzerinden bakarak pansiyondan çıkışını izledim. Kimse onu takip etmedi.

Mesajı açtım.

Madinia,

Zeki bir kadın Gromalian'ın

/Thobirea'nın doğu bölgesinde toplanan

güçler.

/Sen her zaman kendi iyiliğin için fazla zekiydin.

İmza yok, ama bu şaşırtıcı değildi. Ayrıca, Regner'ın kraliçesinin el yazısını nerede olsa tanırım.

Soru neydi? Bizi bir tuzağa mı sürüklüyordu?

Kaliera'nın yıllar boyunca birçok gaddarlık yaptığını görmüştüm. Bu Regner'ın güvenini yeniden kazanma çabası olabilir. Beni cezalandırmaktan zevk alacaktır. Ve Prisca'nın yanışını izlemekten kesinlikle zevk alacaktır.

Zihnim bana babamın kafasının yere çarptığını gösteren bir görüntü sundu. Vücudunun geri kalanından hemen önce. Elimi yumruk yapıp mektubu buruşturdum.

Kamptan ayrılmadan önce Lorian iletişim kurabilmemiz için hepimize fae cinsi güvercinler vermişti.

Ama... Prisca'nın kum saatini bulması gerekiyordu. Tibris de bir seçenek değildi. Gromalian isyancılarla görüşmek için ayrılmıştı ve son duyduğuma göre Demos da Prisca'yla birlikte gitmişti. Ayrıca, Demos esnek olmayan bir piçti.

Vicer şimdiye kadar Eprotha'nın derinliklerinde melezleri güneye, fae topraklarına gitmeye ikna etmeye çalışıyor olmalıydı. Ama... orada birileri olabilir. Eğer yoksa bile, muhtemelen bir ekip oluşturabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendi notumu hızlıca karalayarak güvercinimi kafesinden çıkardım. Kuşların hangimize seyahat edeceğimizi nasıl bildiklerini anlamıyordum ama Lorian bize sadece iletişim kurmak istediğimiz kişinin adını açıkça belirtmemizi söylemişti.

"Bunu Vicer'e götür," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

PRISCA

Pain.

Farkındalık, arkada patlayan acıyla el ele geldi

Kapalı göz kapaklarım. Boğuk bir solukla kıvrılmayı başardım. yan.

"O uyandı."

"Sana uyanacağını söylemiştim."

"Hâlâ ölebilir. Ona çok sert vurdu."

Kaçmak isteyen iniltiyi güçlükle bastırdım. Ciğerlerimden hava çalınmıştı. Gözlerim yandı ve dengesiz bir nefes çektim.

Demos bir keresinde bana mahkûm olmanın ilk kuralını söylemişti: Ağlarsan işin biter.

Ama tanrım, acıyordu. Ve acının altında daha önce hiç hissetmediğim kör bir dehşet vardı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, derin bir nefes aldım ve saçlarımı yüzümden itmeye çalıştım. Ellerim hareket etmedi.

Fae demiri. Klostrofobi keskin dişleriyle beni ısırdı. Boğuluyormuşum gibi hissetmeme şaşmamalı. Kelepçeler kara demirden yapılmıştı.

yüzeyi çukurlu ve yaralıydı. Ellerimi kaldırmamı zorlaştıracak kadar ağırdılar, aralarındaki zincir kısaydı.

Etrafımı taradım. Hücrem loştu, sadece beni çevreleyen parmaklıkların karşısındaki koridorda yüzen bir ışık küresi tarafından aydınlatılıyordu.

Hücre belki yedi ayak genişliğinde ve dokuz ayak uzunluğundaydı, taş zemin ve duvarlardan üçü çatlak ve nemliydi. Bir köşede su dolu bir kova, diğer köşede ise düşünmek istemediğim boş bir kova vardı. Parmaklıklardan oluşan bir duvar beni uzun bir koridor gibi görünen bir yerden ayırıyordu ve Eprothan renklerinde giyinmiş gardiyan parmaklıklara yaslanmıştı.

Kalbim sıkıştı ve derin bir nefes daha aldım. Ve sonra bir tane daha. Yavaşça doğruldum, oda dans ediyordu. Bakışlarım parmaklıklara bastırılmış yüze kilitlenmeyi başardı. Temiz traşlı, kızıl saçlı, birkaç dişi eksik.

Burası Regner'ın kalesinin altındaki zindan değildi. N e r e d e y d i m peki?

Kaçırılalı ne kadar olmuştu?

Gardiyan bana sırıttı. Yüzündeki gülümseme kaybolana kadar ben de ona baktım.

"Pek bir şeye benzemiyorsun, Melez Varis."

Bunu görmezden gelerek vücudumun geri kalanını kontrol ettim. Dirseğim çürüktü, kaslarım ağrıyordu ve başım sanki biri beni şakağımdan bıçaklamış gibi hissediyordu. Ama hayattaydım.

Cavis neredeydi?

Gardiyan geri çekildi, çoktan sıkılmıştı. Benimkinin yanında hücre var mıydı? Başka mahkûm sesi duymuyordum ama gardiyan soluma, görüş alanımın dışına doğru i l e r l e m i ş t i. Diğer adama bir şeyler mırıldandı - muhtemelen konuştuğunu duyduğum ilk gardiyan.

Baş dönmesine teslim olarak yere uzandım.

Cavis zihnimde belirdi, o ağ yüzünün bir tarafını kaplamıştı. Kendi özgür iradesine karşı hareket ettiğini fark ettiğinde gözlerindeki şok ve dehşet.

Lorian, Demos ve Asinia hayatta olmalıydı. Alternatifleri düşünmeyi bile reddettim.

Ama onlar da benim hayatta kalmamı bekliyorlardı. Onları hayal kırıklığına uğratamazdım.

"Bir keresinde sana hayatının gerçekliğiyle yüzleşene kadar onun kurbanı olmaya devam edeceğini söylemiştim. Ve benim gerçekliğim şu: Sana aşığım."

Ben de karşılık vermemiştim. Kelimeleri ruhumun derinliklerinde hissetmiştim ve ona söylememiştim. Eğer burada ölürsem, Lorian neler hissettiğimi asla öğrenemeyecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben de sana aşığım.

LORIAN

Yaratık uzaktan homurdanarak doğruca cesetlere yöneldi. Demos onları ana mağaralardan birine sürüklemiş ve Asinia'ya saklanıp beklemesini emretmişti. Arbaleti yakın mesafelerde savaşmak için ideal değildi ama şu anda karşımdaki mağarada gizlenmiş, çömelmiş ve kayanın etrafını gözetliyordu.

Demos pozisyonunu alırken küfretti. Karanlık ruh haline rağmen, planımın stratejik olarak sağlam olduğunu kabul etti ve sadece küçük değişiklikler önerdi.

Bıçağımı çektim. Bıçak uzundu, hafifti ve gerektiğinde saplamama ve kesmeme izin veriyordu. Elimde sanki uzvumun bir uzantısıymış gibi tanıdıktı ama yine de hiç bu kadar önemli olmamıştı.

Bu lanet mağaralarda geçirdiğimiz her dakika Prisca'nın yalnız ve tehlikede olduğu bir dakika daha demekti.

Demos yine küfretti.

Ona doğru bir bakış fırlattım. "Belki de biraz daha yüksek sesle konuşmalısın. Yaratık seni henüz duymamış olabilir."

Başka koşullar altında beni sırıtmaya itecek bir dizi hakaret savurdu. Sonra sustu. Mağaranın öbür ucunda Asinia, okunun ucunu görebildiğim tek yer olana kadar köşeye iyice sokuldu.

Yaratık ani bir kükreme çıkardı. Tuzakların yerlerini hatırlamayı başarmıştık ve bazıları Regner'ın muhafızları tarafından etkisiz hale getirilmiş olsa da, canavarın takılmaya devam ettiği çok sayıda tuzak vardı. Umarım bize ulaşana kadar zayıflamış olur.

Gerçi yaklaşan öfkeli hırıltılara bakılırsa bu pek olası değildi.

Bir kükreme daha ve şimdi nefesinin küf ve leş karışımı mide bulandırıcı kokusunu alabiliyordum. Asinia boğuk bir ses çıkardı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hemen sessizliğe gömüldü.

Bu en tehlikeli kısım olacaktı. Yaratık bizi takip ediyordu ama koku alma duyusunun ne kadar keskin olduğunu bilmek zordu. Bulduğumuz cesetler şimdi sadece on adım ötede yayılmıştı. Yaratık yaklaştıkça loş ışıkta gözlerimi kısarak ağzımdan nefes aldım.

O ağaç gövdesi gibi bacaklar, devasa bir kas kütlesi ve kalın bir posttan güç alıyordu. Sivri uçları geniş sırtının üzerinde, belki bir ayak açıklığında yaylanıyordu. Hay sikeyim.

Çılgın bir açlıkla yanan, parıldayan sarı gözlerinin üzerinde, kafasından iki uzun boynuz çıkıyordu. Cesetleri görünce tekrar kükredi, ağzını iyice açarak sıra sıra tırtıklı dişlerini ortaya çıkardı.

Asinia'nın oklarından biri havada uçarak yaratığın böğrüne saplandı. Yaratık hırladı ama ok kabuk gibi derisini zar zor delip geçmişti bile. Yaratık bunu görmezden geldi ve yavaşlayarak cesetlere doğru koşmaya başladı.

İdeal değil. Ama fae yapımı hançerimin derisini delip geçmesi daha olasıydı.

Saklandığım yerden çıkarak bıçağımı boynuna sapladım. Kan fışkırdı ama yaratık hareket etmeye devam ederek üzerime doğru geldi. Sırtım mağaranın zeminine çarptı, ciğerlerimdeki hava boşaldı. Dizlerimi göğsüme çektim, vücudumu onun açık ağzından ve uzun, keskin dişlerinden korudum.

Asinia tekrar ateş etti, bu kez boynunun altına, derisinin daha ince olduğu yere isabet ettirdi. Cıvatası boğazına saplandı ve bir sonraki kükreyişi acı dolu bir kükreyiş oldu. Başını eğdi, dişlerini bana geçirdi ve yüzümü sıcak, kokuşmuş nefesiyle yıkadı.

Bıçağımı çenesinin altına sapladım. Kan aktı, yüzümü ıslattı.

Demos sırt üstü düştü. Başının hemen arkasındaki dikenlerin arasından düzgünce kaymayı başarmıştı ve kılıcını boynunun yan tarafına saplayarak eti ve kasları kesti.

Bıçağımı daha derine soktum, yaratığın ağzında bir anlık bir görüntü yakalayana kadar yukarı doğru ittim. Üstümde, Demos boynuzlardan birini tutarken dişlerini gösterdi ve yaratık onu atmak için başını savurdu.

Asinia ileri atıldı.

"Yapma," diye hırladı

Demos.

Onu görmezden geldi, yaratığın devasa bacaklarının etrafında çevik bir şekilde dans etti ve kendi bıçağını karnına sapladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çıkardığı ses korkunçtu.

Asinia bıçağı hayvanın savunmasız derisine sapladı ve dışarı çıkan bağırsak ipleri karşısında öğürdü. Onu ölümcül şekilde yaralamıştı. Etkileyiciydi.

Yaratık bir bacağıyla saldırarak kadının göğsüne çarptı.

Mağara boyunca uçtu, bir duvara çarptı ve yere yığıldı. "Günah!" Demos kükredi.

"Kesmeye devam et," diye bağırdım ve yaratık bir hırıltı daha çıkarana kadar bıçağımı çekiştirdim. Şimdi kaçmak için mücadele ediyor, ağzındaki bıçağımdan kurtulmaya çalışıyordu. Demos kesmeye devam etti ama bıçağının etkisi azalmıştı, sanki bıçağı yaratığın derisinde köreliyordu.

Canavar tek dizinin üzerine çöktü ve ben de bıçağımı ağzında bırakarak yuvarlandım.

Kılıcımı kınından çekerek yaratığın boynunun yan tarafına bir darbe indirdim. Yaratık uludu ve yığıldı, ya bayıldı ya da öldü.

Sonunda. Demos sırtından atlayıp Asinia'nın yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde nefesimi tuttum.

"Yaşıyor," dedi, sesi gergindi. "Ama bilinci yerinde değil."

Gözüm seğirdi ve bir parmağımı kasıma bastırdım. Şimdi bir şifacıya ihtiyacımız vardı. Demos da yaralıydı ama bunu saklamaya çalışıyordu ve Asinia hâlâ topal ve savunmasızsa başındaki yara ciddiydi.

Ona doğru yaklaşarak başparmağımı nazikçe başının arkasında gezdirdim. Yumruda belirgin bir şişlik vardı. Lanet olsun.

Bu lanet mağaralardan çıkar çıkmaz vücudum doğal olarak iyileşmeye başlayacaktı. Planım değişmişti. Demos ve Asinia'yı bir şifacıya götürecek, eğer onlar gidemezlerse Prisca'yı tek başıma bulacaktım.

Onu hissedebiliyordum. Hâlâ hayattaydı. Ama Regner için en büyük tehdit oydu. Yakında ona ulaşamazsam, ölecekti.

İçimdeki her şey bu düşünceye isyan etti.

Demos, Asinia'yı kollarının arasına aldı. Saçlarına bulaşmış kanı inceledim. "Ona bir şifacı bulacağız," dedim ona. Regner'ın küçük sürprizleriyle daha fazla karşılaşmadığımız sürece sorun yoktu.

Demos sadece başını salladı. Silahlarımı topladım ve özgürlüğe doğru yavaş yavaş ilerlemeye devam ettik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

THE QUEEN

Hanımlarımla birlikte balo salonuna girdiğimde müzisyenler çoktan çalmaya başlamıştı. Kızların birbirleriyle didiştiği ve zengin, unvanlı soylularla flört ettiği günler geride kalmıştı. Şimdi, etrafı kurtlarla çevrili bir koyun sürüsü gibi birbirlerine sarılmışlardı.

Saray beni selamlarken Sabium tahtında uzanıyordu. İğrenme duygusu boğazımı sıktı. Sağlığının zirvesinde görünüyordu, gözleri parlıyordu, yanakları kızarmıştı, sanki savaştan başka bir şeyden zevk almıyordu. Tahtıma doğru yürürken saray halkı doğruldu ve beni izledi. Bu balo, görünüşü korumak ve bu krallığın -ve bu sarayın- dokunulmazmış gibi görünmesini sağlamakla ilgiliydi.

Patrik Rothnic Boria tahtın yanında duruyordu. Oğlunun ölümünü çok kötü karşılamıştı. Sabium bundan zevk almış, ona intikamını alacağını vaat etmişti -eğer atsız arabaları yaratan parlak zekâsını çok daha ölümcül bir şey yaratmak için kullanabilirse...

Rothnic kabul etmişti. Casuslarımdan birkaçı onun tam olarak ne üzerinde çalıştığını ortaya çıkarmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. Patrik gece gündüz çalışıyor, Madinia'yı yok etmeyi saplantı haline getirmişti.

Eğer ona elini sürerse, merhamet çığlıkları atarak ölecekti.

Hesaplanmış bir risk.

Oturdum, bir bardak şarabı el sallayarak uzattım. Sabium konuşmasına devam etti.

Artık planlarının çoğunu benden saklamaya bile çalışmıyordu.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Oğlumu öldürdüğü an, beni de öldürecekti. Sırlarını kimseye anlatmak için hayatta olmayacakken neden sesini alçaltma zahmetine girsin ki?

Kalbim kulaklarımda duyana kadar çarptı. Sabium'u tanıyordum. Ve son zamanlarda, yüzünde bir sırıtışın hayaletiyle bana bakmaya başlamıştı, o ölü gözler bastırılmış bir eğlenceyle parlıyordu. Eğer her şey onun planına göre giderse, hayatım birkaç gün olmasa bile birkaç hafta içinde sona erecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Söyleyin bana Majesteleri, Balta Caddaril'i bulmayı başardınız mı?" Rothnic sordu.

Sabium'un yanağında bir kas seğirdi. Başka hiç kimse böyle bir soru sormaya cesaret edemezdi ama Rothnic güvende olduğunu biliyordu. En azından şimdilik.

Sabium muhafızlarına "yolsuzluk" yaptığından şüphelenilen herkesi tutuklama izni vermişti. Ancak, birçoğu bu fırsatı eski hesapları kapatmak için kullandı. Caddaril'in insan oğlu bir melez olarak yakılmış ve suç lordu halk arasında öfke kıvılcımlarını körüklemişti. Bu öfke, bastırılması haftalar süren isyanlara dönüşmüştü. Daha fazla huzursuzluk çıkmasını umuyordum ama Sabium'un muhafızları en çok kargaşa çıkaranları katlettikçe bu şehrin sakinleri korkmaya başlamıştı.

Sabium, Cleaver'ı akşam yemeğine davet etmişti. Caddaril onun yerine yeraltına inmişti. Şimdi Sabium zayıf görünüyordu. Ama daha da önemlisi, Cleaver intikam almak istiyordu.

"Henüz değil." Sabium sesini nötr tuttu ve bacaklarını uzattı. "Ancak, bu sadece bir zaman meselesi. Hizaya gelecektir."

Hayır, yapmazdı. Sabium tek oğlunu öldürmüştü. Bir kez daha, insanların böyle bir kayba nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri olmadığını gösteriyordu.

Caddaril'in bir gün Sabium'u gafil avladığını hayal etmek için kendime izin verdim. Hiç beklemediği bir anda kralın karnına bir kılıç saplayacağını. Sabium bunun için çok iyi korunuyordu elbette ama bu düşünce soğuk bir günde yanan sıcak bir ateş kadar rahatlatıcıydı.

Bir haberci Sabium'un tahtına yaklaştı ve derin bir şekilde eğildi. Sabium parmaklarını şıklattı, mesajı aldı ve taradı.

Yüzünde bir şok ifadesi belirdi ve hemen ardından açık bir zafer ifadesi belirdi.

Ağzım kurudu, midem huzursuzca çalkalandı. Sabium'un bu kadar neşeli göründüğü her şey...

"İlgilenmem gereken bir şey var," dedi. Benimle konuşmuyordu. Hayır, başını eğen Rothnic'e selam verdi, gözleri merakla parlıyordu.

Sabium ayağa kalktı, selam veren saray mensuplarını görmezden geldi. Odadan çıktı ve ben de bakışlarımı saray mensuplarının üzerinde gezdirdim. Casuslarımdan hiçbiri burada değildi. Ama onlardan birinin nerede olabileceğini biliyordum.

Sabium'dan bu kadar kısa bir süre sonra ayrılırsam, bu fark edilirdi. Ve en ufak bir şüpheyi bile göze alamazdım. Bu yüzden sakin ve sıkılmış bir ifade takınarak bekledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüzümde. Rothnic'in beni dans pistine götürmesine bile izin verdim, tüm bu süre boyunca tenim tiksintiyle karıncalanıyordu.

"Dikkatiniz dağılmış görünüyor, Majesteleri."

"Savaştayız Patrik Boria. Hepimizin dikkati dağılmış durumda." "Hmm."

Dans bittiğinde "İzninizle," dedim. "Bu tür şeylerin beni nasıl tükettiğini biliyorsun."

"Elbette." Bakışları benimkilerle buluştu ve nabzım hızlandı. Rothnic her zaman tehlikeliydi ama oğlunun ölümü içinde başka bir şeyi açığa çıkarmıştı. Kan isteyen bir şey. Gülümsedi ve beni serbest bıraktı. "İyi geceler, Majesteleri."

Odada hanımlarımı aradım. Bu tür şeylerde istedikleri kadar kalmalarına izin verilirdi, ancak hepsi sanki onları koruyacakmışım gibi kapıdan çıkarken beni takip ederek sıraya girdiler.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı, Majesteleri?" "Hayır. İyi geceler, Lisveth."

Başını salladı ve diğerlerine baktı. Merdivenlerden yukarı birlikte yürüdüler. Bu mahkemenin dehşeti başka hiçbir şeyin yapamayacağı şeyi yapmıştı. Küçük kıskançlıklarından vazgeçmişler ve bunun yerine güvenlik için birbirlerine sarılmayı seçmişlerdi.

Nelia'yı odamın dışında, koridordaki bir aynayı lekeler için inceliyormuş gibi yaparken buldum. Her zamanki ağır yünlü elbisesini giymişti, omuzları yuvarlak ve büküktü. Seyislerden mutfak çalışanlarına kadar tüm hizmetlileri denetleyen kadın olarak Nelia'nın bu şatonun her köşesine erişimi vardı ve bu da onu olağanüstü bir bilgi kaynağı haline getiriyordu.

"Yönettiğiniz hizmetkârlar tam bir hayal kırıklığı oldu," diye çıkıştım ona. "Kendi aynalarım parmak izleriyle kaplı."

Nelia'nın gözleri benimkilerle buluştu. Kaşlarının arasında derin kaş çatma çizgileri vardı ve başını eğdi. "Lütfen bir göz atmama izin verin Majesteleri. Kim sorumluysa cezalandıracağım."

Elimi salladım, o da aceleyle ilerledi ve kapımı açtı.

"Tüm aynalarınızı bizzat kontrol edeceğim," diye yüksek sesle duyurdu. "Peki."

Ben ateşin önünde dururken, Nelia her odada kalabilecek birileri olup olmadığını kontrol etti. Hava her zamankinden çok daha ılımandı ama ben yine de sıcaklığı tercih ediyordum.

Sonunda dışarı çıktı, yüzü solgundu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"The Hibrit varis var olmuştur yakalandı." o ağzından kaçırdı, düşürmek onun dalkavukça davranışı. "Regner'ın gizli zindanlarından birinde tutuluyor."

Midemin çukurunda bir delik açıldı. Varis hayatta olmadan oğlumun hiç şansı yoktu.

"Onu buraya getirmeyecek." Döndüm ve ateşle yüzleştim. "En azından ondan ihtiyacı olan her şeyi elde edene kadar."

"Hayır, Majesteleri. Bu kalenin casuslarla dolu olduğunu biliyor. Ve birinin onu serbest bırakması riskine girmeyecektir."

Yüzümü ona döndüm. "Onu nerede tutuyor?"

"Emin değilim."

Şaşırmamıştım. Kocamın bu krallığa dağılmış birçok zindanı olduğunu biliyordum ve daha fazla bilgi edinene kadar yapabileceğim tek şey olası seçenekleri daraltmaktı.

"Kana Susamış Prens'e ne oldu?"

"Bilmiyorum, Majesteleri."

Ellerim yumruk oldu ve sabretmek için uzandım. "Sabium yanına kaç muhafız aldı? Ne kadar yiyecekle seyahat ediyorlar? İçlerinden herhangi biri kaç gece uzak kalmayı beklediklerinden bahsetti mi?"

Gözlerini kırpıştırdı.

"Öğreneceğim." Başımı salladım. "Çabuk ol."

Döndü ve odadan çıktı. Titreyen elimi yüzümde gezdirdim. Eğer melez varis oğlumu kurtarmayı başaramadan katledildiyse, tüm bunlar boşunaydı.

Sabium'un yüzü gözlerimin önünden geçti. Şok olmuş bir zevk. Tüm planlarını onu ele geçirme umuduyla yapmıştı ama yine de bir parçası bunun işe yaramasını beklemiyordu.

Madinia Gromalian melezleri konusunda bana güvenir miydi? Ve eğer güveniyorsa, Sabium'un zindanının yerini keşfedebilirsem bu güven bana inanmasını sağlar mıydı? Burada kapana kısılmıştım, melez varisi serbest bırakamıyordum. Ama Madinia bana güveniyorsa, onu serbest bırakma şansı vardı.

Zindanın konumuna bağlı olarak, Sabium'un varise ulaşması saatler ya da günler alabilirdi. Hatta kontrolünü kaybedip onu orada öldürebilir ve cesedini şehir surlarında sergilenmek üzere geri getirebilirdi.

Bunun olmasına izin veremezdim. En azından şimdilik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PRISCA

Taştaki sesler. Arabadaki adam ortaya çıktığında gözlerimi açacak kadar kendime geldim... *Eadric*. Bir maske gibi takındığı sahte neşesi gitmişti. Şimdi ifadesi bomboştu,
gözleri sertleşti. Göğsüm sıkıştı. Bu benim için iyiye işaret değildi.

Kızıl saçlı gardiyana bakmadan eliyle işaret etti. Gardiyan hücre kapımın kilidini açıp anahtarı cebine geri koyarken bana dudak büktü. Eadric'in ardından başka bir adam hücreme girdi. Benden daha kısa boylu, cılız denecek kadar zayıf olan bu adam hızlı adımlarla yürüyor, neredeyse Eadric'in peşinden koşuyordu. Seyrelmiş saçlarını uzun tutuyordu ve yürürken saçları ayrılıyor, kel kafa derisinin geniş bir bölümünü ortaya çıkarıyordu.

Hücre kapısı arkalarından çarparak kapandı ve alan birkaç ayak aralığı kadar daralmış gibi göründü.

Eadric'in yanağında bir kas seğirdi. Şimdi dişlerini sıkıyordu. Sırtımı duvara dayadım ve onun çıkmasını bekledim.

İki adamın kilitli bir hücrede silahsız bir kadına katılması hiçbir zaman iyi sonuçlanmadı.
En azından kadın için.

"Görünüşe göre kardeşin kum saatini almış," dedi bana.

Göğsüm hafifledi ve aniden rahat bir nefes alabildim. Eğer kum saati Demos'un elindeyse ve Eadric onun nerede olduğunu bilmiyorsa, bu Regner'ın onları beklediği şeyden kurtuldukları anlamına geliyordu.

"Demos'a benziyor," dedim.

Eadric soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ona dokunamaması gerekirdi. Bana koğuşu nasıl kırdığını anlatmaya ne dersin?"

"Sana söylemiyorum-"

Yanındaki adama eliyle işaret etti, o da elini kaldırarak pazumda uzun, kanlı bir kesik açtı.

Kolumda bir acı patlak verdi. Çığlık attım, elimi yaranın üzerine koymaya çalıştım ama ağır zincirler bunu imkânsız hale getirdi. Gücüyle tuniğimi kesmiş, kaslarımın derinliklerine işlemişti. Dişlerimi sıkarak derin bir nefes aldım.

Eadric tekrar eliyle işaret etti. Adam başını salladı ve sol ayak bileğimde derin bir kesik daha açıldı. Tısladım ve Eadric beni inceledi. Gözleri eğlenceyle parladı. "Ne zaman teslim olman gerektiğini bilmiyorsun, değil mi?"

"Bana istediğin kadar işkence et," dedim. "Sana hiçbir şey vermeyeceğim." "Bunu söyleyeceğini hissetmiştim."

Vücudumun her yerinde daha fazla kesik açıldıkça kıvrandım. Sıcak kan derimden aşağı süzülüyor, metalik kokusu başımı döndürüyordu. Ama bir daha çığlık atmayacaktım. Ve kesinlikle bu piç kurusuna hiçbir şey söylemeyecektim.

Ben duvara yaslanıp acıdan nefes nefese kalırken Eadric bana yaklaştı. "Soltor seni kemiğine kadar kesebilir," dedi bana konuşarak. "Sonra o yaraları kapatabilir ve bunu tekrar yapabiliriz. Günlerce."

O son kelimeye tutundum. Günler. Günler, Regner'ın hâlâ buraya gelmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Günler, Cavis ve benim Regner gelmeden kaçabileceğimiz anlamına geliyordu.

Eadric dudak büktü. Soltor'a işaret etmiş olmalı, çünkü derim bir araya gelmeye, derin yaralar kapanmaya başladı. Sanki yaralarım teker teker dikiliyormuş gibi acı veriyordu.

"Yine," dedi Eadric.

Vücudumun derisi tekrar tekrar yüzülürken acı bedenimi parçaladı.

Gözlerimi kapattım, acıyı, Eadric'in sesini ve Soltor'un nefes nefese kalışını duymazdan geldim. Onun yerine Lorian'a odaklandım. Asinia'ya.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tibris, Demos. Galon, Marth, Rythos ve Madinia'da. Ve bu kıtanın dört bir yanına gizlenmiş, barış ve güvenlik için çırpınan melezler.

"Bütün bunlar sona erebilir," dedi Eadric. "Seni bu hücreden çıkaracağım, sana bir banyo ısmarlayacağım ve bunu iki mantıklı insan gibi akşam yemeğinde tartışabiliriz."

Homurdandım. Eadric çenemi yakaladı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ellerimi yüzüne vurma girişimim, diğer elinin kelepçelerimin arasındaki zinciri kavramasıyla engellendi.

"Şunu deneyelim," dedi. "Kum saati onların elinde. Bizde de sen varsın. Bir sonraki yolculukları nereye olacak?"

Güldüm.

Yanağındaki o kas bir kez daha seğirdi ve elini çenemde sıkarak acı verdi.

"Sorun nedir?" Ben sordum. "Lorian senin için gelecek diye mi endişeleniyorsun? Çünkü *gelecek*."

Ağzı gerildi ve Soltor'a işaret ederek çenemi bıraktı. Acı bedenimin derinliklerine işledi, savunmamı yırttı. Dünya etrafımda bembeyaz oldu.

Uzaklardan biri kükreyerek karşılık verdi. Cavis. Zihnimin sınırlarında bir rahatlama hissettim ve nefes almak aniden kolaylaştı.

Hâlâ hayattaydı.

Eadric sarışın muhafıza döndü. "Misafirimizi buraya getirin."

Kalbim tekledi. "Seni orospu çocuğu."

Kulağıma mırıldanacak kadar yakınıma eğildi. "Seni *kıracağım*."

Başımı kaldırdım ve burnuna çarptım. Eadric tökezleyerek geri çekildi, kan akarken burnunu tutuyordu. Başım dönmeye başladı. Mevcut yaralarımla muhtemelen kafamı bir silah olarak kullanmamalıydım.

Buna değer.

Hücre açıldı. Kızıl saçlı gardiyan Cavis'i önüne çekerek, "Şifacı?" diye sordu. Eadric gardiyanı görmezden geldi, bakışları Cavis'in üzerindeydi.

Cavis'in şaşkınlıktan alnı düşmüş bir halde buraya gelmesini izlemektense parçalanmayı tercih ederdim. Gözlerimiz buluştu ve gözleri açıldı. Beni tanıdı.

"Bir süredir seni izliyordum," dedi Eadric bana. "Ve adamlarım her türlü söylentiyi dinledi. Görünüşe göre, sadece Kana Susamış Prens'le yatmıyormuşsun. Aslında, hepsini kendine mal ettiğine yemin eden çok sayıda tanık var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Handaki o geceden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Lorian ve diğerleriyle ilk kez dalga geçtiğimden beri. Lorian'ın güldüğünü ilk kez duyduğumdan beri. Eadric beni utandırabileceğini düşündü ama anılar savunmamı güçlendirdi.

Cavis gözlerimle buluştu. Geri dönmüştü, zihinsel olarak bir kez daha buradaydı. İkimiz de tek kelime etmedik ama bu bakış yeterliydi. Üzerime garip bir sakinlik çöktü.

"Başka bir şey deneyelim," dedi Eadric. "Her birinize sorular soracağım. Ve cevap vermediğiniz her seferinde sevgilinizin kanının akmasını izleyeceksiniz."

Hıçkırıklarımı bastırdım. Cavis konuşmamıştı. Kralın baskısı altındaydı ama yine de hiçbir şey söylememişti. Bu ona pahalıya mal olacaktı.

"Soltor'un yardımına bile ihtiyacım yok," dedi Eadric. "Kralın örümceklerinden biri ona karşı gelmeyi başardığında ne olur biliyor musun?"

Sessiz kaldım. Eadric gülümsedi. "Bu son derece nadir görülen bir şey ve sadece Kral Sabium bu soruları sormak için henüz burada olmadığı için mümkün. Ama sevgilin bu dürtüye karşı koymayı her başardığında beyninin bazı kısımları kanıyor ve ölüyor. Bir noktada, ondan geriye hiçbir şey kalmayacak."

Cavis'in o noktaya yaklaşmasına izin vermezdi. Cavis onu sorgulayamadan ölürse Regner'ın Eadric'i öldüreceğinden emindi. Ne de olsa Cavis onlarca yıldır Lorian ve Conreth'e yakındı, hem de güvenilir bir yakın çevre içinde. Yine de Cavis ne kadar hasara dayanabilir ve sonra yine kendisi olabilirdi? Beynin gizemleri hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Tibris bir keresinde bana kişilik ve zihnimizin farklı bölümlerinde depolanan anılarla ilgili bazı teorilerinden bahsetmişti.

Başımı eğerek Eadric'e dudak büktüm. "Bu işe başka birini mi karıştırman gerekiyor? Beni kırmaya ne oldu?"

"Sadece fiziksel olarak değil. Aklını da kıracağım. Ruhunu kıracağım. En azından bunu hak ediyorsun."

"Ben sana ne yaptım ki?"

Eadric soruyu anlamamış gibi kaşlarını çattı. Ama bu konuda kişisel bir şeyler olduğu açıktı. Beynimi zorladım ama onu o günden önce Lorian'la birlikte handa hiç görmemiştim.

Soltor'a eliyle işaret etti. "Hadi başlayalım."

Soltor bir el salladı. Kaburgalarımın tam üzerinde, kemiği ortaya çıkaracak kadar derin, uzun bir kesik açıldı. Başım döndü ve öğürdüm. Eadric güldü.

Cavis Soltor'a doğru hamle yaptı. Soltor duvara doğru geri çekilip Cavis'ten uzaklaşırken Eadric gülmeyi kesti.

"Dur," diye emretti Eadric Cavis'e.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cavis onu görmezden geldi, burnundan, gözlerinden kan akıyordu. "Cavis, *lütfen* dur," diye yalvardım.

Eadric Soltor'a baktı ve bu kez Cavis'i keserek kalçasında uzun bir yara açtı. Cavis'in bacağı altından çıktı ve yere yığıldı. Siyah ağ, yüzünün soluk teniyle tezat oluşturuyordu; hülyalı gözleri şimdi acı ve şaşkınlıkla parlıyordu. Sanki kanım kaynıyormuş gibi damarlarımda bir sıcaklık dolaştı.

Soltor, Cavis'in yanağını keserek ağı ikiye ayırdı. Eti yırtılmış, elmacık kemiğinin beyazı kana karışmıştı.

Ne yapabilirdim ki? Buna nasıl son verebilirdim? İşe yaramazdım. Tamamen işe yaramaz. Kelepçelere karşı zorlandım, gücümün bir parıltısını aradım. Hiçbir şey hissetmiyordum. Gözlerim yanıyor, nefeslerim gittikçe hızlanıyordu.

Eadric sanki aklımı okumuş gibi bana gülümsedi. "Tek başına işkence sıkıcıdır," dedi sohbet edercesine. "Ne de olsa, vücut kapanmaya başlamadan önce ancak bu kadar hasara dayanabilir. Soltor'un gücü bu yüzden bu kadar ilginç. Çekeceğin acının bir sınırı yok. Sevgilinin çekeceği acının da. Sizi tekrar, tekrar ve tekrar iyileştireceğiz ve bedeninizden önce zihniniz kırılacak. Böylesi çok daha zevkli."

Soltor'a başını salladı ve Cavis'in yüzündeki deri birbirine yapışmaya başladı. İfademi boş tutarak içimi kaplayan rahatlamayı gizledim. Soltor kendi nefesini bıraktı ve dikkatini yaralarıma verdi. Ama bu sefer yaralarım tamamen iyileşmedi.

Gücü sınırsız *değildi*.

Bakışlarım Cavis'inkilerle buluştu. Gözleri bir kez daha berraklaşmıştı ve sakin, sabit bakışları titreyen savunmamı yeniden inşa etmeme yardımcı oldu. Sadece biraz daha dayanmamız gerekiyordu.

LORIAN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Orman serindi. Yüksek çam ağaçları birbirine yaklaşmış, dalları iç içe geçerek gökyüzünü kapatıyordu. Zayıf güneş ışığı dalların arasından kayarak yemyeşil eğrelti otlarının üzerinde benek benek desenler oluşturuyordu. Bir ayağımı diğerinin önüne koydum, adımlarım çamlardan dökülen iğnelerden oluşan halıda boğuklaştı, yürüdükçe yaralarım yavaş yavaş iyileşiyordu.

Demos ve ben Asinia'yı birkaç dakika önce uyanana kadar sırayla taşımıştık, yürüyebileceği konusunda ısrar ediyordu. Hareketleri dengesizdi ve hareket ederken gözleri odaklanmamış bir şekilde sallanıyordu. Az önce kustuğundan, bir kez daha taşınması muhtemelen uzun sürmeyecekti. Ama o da en az Prisca kadar inatçıydı.

Dostum.

Sanki görünmez bir el uzanmış ve içimi sıkıyormuş gibi içim şiddetle burkuldu. Göğsümdeki boşluk her geçen gün daha da derinleşiyor, beni yutmakla tehdit ediyordu. Ondan bu kadar uzak olmak, ölümcül bir tehlike altında olduğunu bilmek... Bundan daha büyük bir işkence olamazdı. Belki de bunca yıldan sonra ellerime bulaşan kanın cezası buydu.

Tanrılar tam olarak nereye saldıracaklarını biliyorlardı. Onun yerini almak için *her şeyimi* verirdim.

Asinia ayağı bir dala takılınca bir küfür mırıldandı. Demos ve ben sessiz kaldık. Söyleyecek hiçbir söz kalmamıştı. Mağaralara doğru yola çıkmadan önce atlarımızı en yakın köyde satmıştık, mağaralarda mahsur kalırsak atların aç kalması ya da düşmanlarımız tarafından ele geçirilmesi riskini göze almak istememiştik. Ama Hemiarath köyü hâlâ yürüyerek birkaç saat uzaklıktaydı.

"Hawk," diye homurdandı Demos. Döndüğümde onu gökyüzüne bakarken buldum.

Aquilus, omzuma inene kadar ağaçları sıyırarak aşağı indi. İçime bir rahatlama damladı, yanığın üzerine dökülen soğuk su gibi. Onu okşadım ve zihnim odaklanabilecek kadar berraklaştı.

"Galon'a ve diğerlerine bir mesaj göndereceğim," dedim.

Asinia başıyla onayladı ve dengesini korumak için elini Demos'un koluna koydu. Demos'un gözleri benimkilerle buluştuğunda panik ve çaresiz bir öfke parıldıyordu. Evet, bir şifacıya ihtiyacımız vardı.

"Hemiarath'ta bizi izliyor olacaklar," dedi Asinia. "Regner'ın hayatta kalma ihtimalimize karşı orada casusları olacak."

"Biliyorum." Neyse ki başka bir seçeneğim vardı.

"Orada duramayız. Devam etmeliyiz. Pris-"

Demos yavaşça başını çevirdi ve gözlerinde insana dair hiçbir şey kalmamıştı. Melez olduğundan emin olmasaydım, onun bir insan olduğunu düşünebilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnsan kılığına girmiş bir fae. "Hemiarath'ta duracağız ve bir şifacı göreceksin."

Tısladı. "Burada yetkili sen değilsin. Eğer köye girmeyi başarırsak ve Regner'ın muhafızları tarafından tutuklanırsak Prisca'yı kim bulacak?"

"Oyum sana geçmedi," dedim yumuşak bir sesle, öfkemi dizginleyerek cebimin derinliklerine daldım ve bir parşömen parçası bulup ikiye böldüm.

"Ama-"

Bakışlarımı kaldırdım ve o da irkildi. Demos kıpırdamadan durdu ve onu yavaşça arkasına aldı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda öfkeyle parlıyordu.

Demos, "Biraz su içmelisin," diye mırıldanarak Asinia'ya bir su tulumu uzattı. Asinia suyu yudumlayarak Demos'tan uzaklaştı ve ben de mesajlarımı karaladım.

Hemiarath'ın eteklerinde yaşayan bir fae kadına bir mesaj.
Benden haber almaktan memnun olmazdı. Ama bana borçluydu.

Bir sonraki mesaj Galon'a idi. Ona Cavis'ten bahsedemezdim. Bu şekilde olmazdı. Ama ona Prisca'nın kaçırıldığını söyledim ve Fae dilinde yazdım. Hemiarath'ın hemen dışında bir gece geçirecektik. Ve sonra Prisca'yı nerede tuttuklarını öğrenene kadar bu krallıktaki her köy ve kasabadaki muhafızları sorgulamaya başlayacaktım.

Aquilus'un gözlerinin içine baktım. İlk mesajı sağ bacağına bağlayarak ona dokundum. "Önce Valdoria," dedim. Başını eğdi ve ben de bir sonraki mesajı sol bacağına bağladım. "Ve sonra Galon," dedim.

Aquilus Valdoria'ya bir mesaj götürmeyeli uzun zaman olmuştu, bu yüzden ona hatırlaması için bir an verdim.

Sonra sağ bacağına tekrar dokundum.

"Valdoria." Diğer bacağına dokundum.

"Galon."

Gagasını nazikçe yanağıma dokundurdu.

Güzel.

"İlk mesajın alıcısının Galon'a gönderdiğin mesajı okumadığından nasıl emin olacaksın?" Demos sordu.

"Fae eğitimli şahinler sadece sihirle güçlendirilmiş değil, aynı zamanda inanılmaz derecede acımasızlar. Aquilus aynı zamanda diğer büyülere karşı da dirençlidir; bu, kuşların içine yerleştirilmiş doğal bir korumadır."

Aquilus omzumdan fırladı ve bir kez daha yürümeye başladık. Galon, Rythos ve Marth Quorith'ten günler önce ayrılmış olmalıydı. Umarım çoktan Eprotha'ya geri dönmüşlerdir.

Onlara Cavis'ten bahsetmeliyim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cavis.

Demos ve Asinia kendi gözleriyle şahit olmasalardı, bir şeyler gördüğüme ikna olabilirdim. Ama doğruydu.

Regner onu çocukken, biz onu almadan önce ele geçirmiş olmalı. Cavis bilseydi, kendini öldürürdü. Asla bir aile kurmazdı.

Kendisine ne olduğunu anladığında gözlerindeki ıstırap... Sanki bir kuklaydı, her hareketi kendi iradesi dışındaydı.

Kontrol.

Prisca onun için savaşacaktı. Ne olursa olsun. Cavis'in artık tanıdığı arkadaşı olmadığını göremiyordu. Ama Cavis bunu biliyordu. Bu yüzden onu öldürmem için bana yalvarmıştı. Boğazım yandı. Başarısız olmuştum.

Prisca'yı korumakta da başarısız olmuştum.

Sonunda bir nehrin yanında durduk ve su tulumlarımızı doldurduk. Demos gömleğini çıkarıp suya batırdı ve nehrin kenarında oturan, yüzü ölümcül derecede solgun Asinia'nın başına bastırdı.

"Prisca'ya işkence edecekler," dedi.

"Disk onda," dedi Demos, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar karanlıktı. "Melez sırlarını ifşa etmesine asla izin vermeyecektir."

Disk. Bir tutsağın kendi canını almasına izin veren, tam da bu duruma uygun bir fae yaratımı. Her biri vücutlarına bir tane saklamıştı.

"Hayır, yok," diye bağırdım. Prisca'nın diskini fark ettiğim anda ondan almıştım.

Asinia ayağa kalkmayı başardı. "Seni bencil piç."

"Onu bulacağım."

Ağzını açtı, yüzümde ne gördüyse hemen kapattı.

Ona, Demos'a, tanrıların kendisine yemin ettim. "Gerekirse bu kıtanın her karışını araştıracağım. Yoluma çıkan herkesi katledeceğim. Prisca yaşayacak. Bundan emin olacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PRISCA

İşkence saatlerce devam etti. Soltor, Cavis'in sivri kulağını kestiğinde, ona bilmek istediği her şeyi söylemeye utanç verici bir şekilde yaklaştım. Bunun yerine dişlerimi sıktım, ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Eğer kırılırsam ne olacağını. Zaten ölecektik. Tüm arkadaşlarımız da öyle. Ailemiz de.

Cavis'in gözlerindeki o kıvılcım kaybolup bir kez daha boşluğa döndüğünde gözyaşlarımı zorlukla bastırdım. Her şeye, her acıya dayanabilirdim ama buna değil. Cavis hâlâ karşımda dururken onu kaybetmek olmazdı.

Cavis kapandığında, Eadric bir dizi küfür savurdu. Cavis bu haliyle acıyı tanımıyor gibiydi, bu da bu kısmı kolaylaştırıyordu.

Eadric'e hiçbir şey söylemezdim.

Eadric onu kendi gücünün sınırını aşmaya zorlarken Soltor'un burnu kanamaya başlamıştı. O baş ağrısının nasıl bir his olduğunu biliyordum. Umarım onu da etkilemiştir.

Sonunda Eadric dışarı çıktı, onu tökezleyen bir Soltor izledi.

"Fazla rahatlama," dedi Eadric omzunun üzerinden. "Geri döneceğiz."

Asıl işkence buydu. Her an yeniden başlayacağını bilmek. Eadric gülümsedi. O biliyordu.

Cavis duvara yaslanmıştı, gözleri cam gibiydi. Sürünerek yanına gittim ve eline uzandım. Buz gibiydi.

Tüm vücudum titriyordu. Yaralarım kan kaybından ölmeyeceğim kadar sığdı ama acı devam ediyordu.

"Cavis? Beni duyabiliyor musun?"

Yavaşça başını çevirdi ve bakışlarında bir tanıma belirtisi belirdi. "Pris. Beni öldürmen gerek. Bunu kendim yapamam. Dürtü buna izin vermez."

Elimi çektim. Cavis onu yakaladı ve sıktı.

"Cavis-"

"Beni dinleyin. Çok şey biliyorum. Şimdi hatırlıyorum. Regner bunca zaman bekledi ki düşmanlarına onlarca yıl yakın olayım. Böylece Fae sarayını tanıyacaktım. Böylece Conreth'in zihnini anlayabilecek, Lorian'ın stratejilerini tahmin edebilecektim. Halkımızın tehditlere nasıl karşılık vereceğini ve her tür saldırı için kimin kullanılacağını bilirim. Her bölgenin nasıl oy vereceğini ve kimin Conreth ile çalışacağını anlıyorum. Eğer yaşarsam, Regner da tüm bu bilgileri öğrenecek." Keder yüzünde titreşti.

Başımı salladım. Bunu düşünmek bile istemedim. "Sana yaptıklarını geri almanın bir yolunu bulacağız," dedim. "Buradan çıkar çıkmaz Lorian ve diğerlerinin yanına geri döneceğiz. Biz nasıl yapacağımızı öğrenirken seni izlenebileceğin bir yerde tutacağız..."

"Bunu düzeltmenin bir yolu yok. Ne kadar uzun süre hayatta kalırsam, sana, Lorian'a ve herkese karşı o kadar büyük bir tehdit oluştururum. Melez kampındaki fae korumalarını nasıl kıracağımı biliyorum. Sybella ve Piperia'nın şu anda yaşadığı kamp."

Gözlerim acıdı. Ne dediğini duydum. Ama eğer buradan kurtulmayı başarabilirsek, iyileşebilirdi. İyileşebileceğini biliyordum.

"Cavis."

"Çok güzel bir hayat yaşadım, Prisca. Hatırlayamayacak kadar gençken bazı parçalarımı kaybetmiş olabilirim ama karşılığında onlarca yıldır sırt sırta savaştığım kardeşlerimi buldum. Sybella'yı buldum. Piperia'yı. Onları güvende tutmak için yüzlerce kez ölebilirim."

Boğazım o kadar sıkılmıştı ki ağrıyordu. "Daha fazla zamanı hak ediyorsun. Vazgeçme Cavis. Lütfen."

Cavis sadece çenesini düzeltti.

Bunu kabul etmeyi reddettim. *Reddetti*.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bileklerimdeki kelepçeler düşüncelerime yanıt olarak gerilmiş gibiydi ve kilitleri inceledim. Ne yazık ki saç tokalarıma el koymuşlardı. Bakışlarımı hücrenin etrafında gezdirdim.

"Kızıl saçlı muhafızda zincirlerimizin ve hücrenin anahtarları var," diye fısıldadım Cavis'e. "Birlikte çalışmamız gerekecek."

Bana bakışı acı verecek kadar nazikti. "Sybella'ya benim için her zaman o olduğunu söyle. Onu gördüğüm andan itibaren. O bunu biliyor ama ben ona hatırlatmak istiyorum. Söyle ona... Onunla geçirdiğim her saniyenin buna değdiğini söyle. Ve bir gün, Piperia yeterince büyüdüğünde, Regner'a karşı savaşta ona yardım ettiğimi söyle. Benim payımı olduğundan daha büyük göstermekten çekinmeyin." Gözleri parlarken bile gülümsemesi genişledi. "Her küçük kız babasının bir kahraman olduğunu düşünmeli."

Boğazım o kadar sıkılmıştı ki tek kelime edemedim. Cavis konuşmaya devam etti.

"Lorian'a iyi bak. Ona sıkıca sarıl ve her anın tadını çıkar. Seni uzun zamandır bekliyordu. Ve ona, Galon'a, Marth'a ve Rythos'a söyle... Onlara kardeşleri olmanın hayatımın onuru olduğunu söyle. "

"Bunun hakkında konuşmayacağım."

Cavis kısık bir kahkaha attı. "O inatçılığını kaybetme Pris. Ona ihtiyacın olacak. Şimdi hatırlıyorum, biliyorsun. Küçük bir çocukken. Annemle babamın öldüğünü ve güvende olmak için koştuğumu hatırlıyorum. Biri bana vurdu, beni kollarına aldı ve Regner'a götürdüler. Gücümü öğrendiğinde çok memnun oldu. Bir gün ona hayatım boyunca öğrendiğim tüm sırları anlatacağımı söyledi. Her dilde kulak misafiri olduğum tüm konuşmaları."

Ondan sonra sessiz kaldık. Ben onun buradan çıkıp gitmeyeceği düşüncesine kapılmayı reddediyordum, o ise düşünceli bir şekilde duvara bakmaktan memnun görünüyordu.

Sonunda titremeye başladım. Cavis zincirlenmiş ellerini kaldırdı ve ben de göğsüne yaslanana kadar ayağımı sürüyerek yürüdüm. "Sakın pes etme," diye yalvardım.

"Hayır, değilim. Ama hazırlıklı olmanı istiyorum. Eğer bana bir şey olursa, dışarı çık."

"Dur," diye ısrar ettim. "Dışarı çıkacağız. Yoksa Lorian ve diğerleri bizi bulur.

Her şey yoluna girecek."

Cavis gülümsedi. Ama aynı fikirde değildi. "Bana söz ver, Pris. Dışarı çık ve seni kırmalarına izin verme. *Bunun* seni yıkmasına izin verme."

O hülyalı gözlere baktım, bunu inkâr edemezdim. "Söz veriyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sürtük yalan söylemiyordu.

Vicer'in Gromalia'da konuşlanmış adamları vardı. Mesajımı alır almaz, bu insanlar melez kampını yaklaşan saldırı konusunda uyarmışlardı. Liderler hemen gençleri, hastaları ve yaşlıları uzaklaştırdı. Savaşabilecek herkes Gromalia kralının adamlarının gelmesini bekledi.

Her iki taraf da ağır kayıplar verdi. Ama sonunda, Gromalialılar kaçmak zorunda kaldılar. Kaliera'nın uyarısı olmasaydı, bu bir katliam olabilirdi. Şimdi, Gromalian melezleri fae topraklarına doğru ilerliyordu ve oradaki kampta melezlere katılacaklardı.

Kaliera neyin peşindeydi?

Hiçbir şeyi kalbinin iyiliğinden dolayı yapmadı. Hatta bir kalbi olup *olmadığı* bile tartışılırdı. Bir keresinde kendisine getirdiği çay çok soğuk olduğu için bir hizmetçiye vurduğunu görmüştüm.

Kaliera'nın o melezi Regner'ın zindanına atıp Regner'ın onu şafakla birlikte yakmasından bahsetmiyorum bile. Wila. Onun adı buydu. Prisca o ölümü hâlâ yanında taşıyordu.

Peki kraliçe neden bizi melez kampı hakkında uyarsın ki?

Koltuğumda arkama yaslandım ve kendimi etrafımdaki seslere konsantre olmaya zorladım. Yine bir meyhanede oturuyordum, bu sefer küçük bir köyün eteklerindeki bir pansiyonda. Köyün konumu ve büyüklüğü, gözetlemeye eğilimli hancıların olmadığı anlamına geliyordu - şu anda yolda geçen uzun bir günün ardından tökezleyerek gelen yolcularla uğraşmakla meşguldüler.

Birkaç masa ötede bir grup sarhoş adam şamatayla gülüyordu. Ben şarabımı yudumlarken son birkaç saattir giderek daha yüksek sesle gülüyorlardı.

Ama ilgilendiğim onlar değildi.

Hayır. Ben arkamda oturan iki adamla ilgileniyordum, ikisi de pelerin giymişlerdi ve sesleri dikkatle kısılmıştı.

Bu adamlar iyi çizmeler giyiyor ve daha da iyi silahlar taşıyorlardı. Pelerinleri sade ve süssüzdü ama kaliteli olduğunu biliyordum; yün hem sıcak tutuyor hem de yağmurun ıslanmasını önlüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her iki adam da sakallıydı, ancak içlerinden biri çok daha yaşlıydı; saçları ve sakalları kırlaşmıştı. Diğer adam fincanını ağzına götürdüğünde, parmak eklemlerini hem eski yara izleri hem de yeni kesikler süslüyordu.

Paralı askerler.

Gray, Scars'ın söylediği bir şeye küfretti ve Scars bilgece başını salladı. "Ben de öyle dedim."

Bakışlarımı indirdim, içlerinden birinin bana bakıp uzaklaştığını hissettim. "Mistrun'dan mı demiştiniz?"

"Evet. Köyün tamamen katledildiğini söylediler. Hayatta kalan yok."

Herhangi bir tepki belirtisini gizlemek için şarabımı ağzıma götürdüm. Prisca'nın köyü hakkında konuşuyorlardı. Kum saatini aramak için ayrılmadan önce bana bir mesaj göndermiş ve orada yaşayan insanlara tam olarak ne olduğunu bildirmişti. Benden ne istediğinden emin değildim; bana acımamı mı istiyordu yoksa Regner'ın muhtemelen kendi zayıflıklarımı arayacağını bildiğim için beni sadece bilgilendiriyor muydu? Benim hiçbir zayıflığım yoktu.

Cevap vermemiştim. Prisca da başka mesaj göndermemişti.

Gray masaya doğru eğilirken adamlara hızlıca bir göz atmaya cesaret ettim. "Kim yaptı bunu?"

"Parşömenler Eprotha'daki her köye, kasabaya ve şehre ulaştırıldı. Kral Sabium'a göre katliamdan melez varis ve arkadaşları sorumluydu."

Bunun üzerine dişlerimi sıktım, Gray'in adımıza küfretmesini, hemen intikam yemini etmesini, bizi avlamayı planlamasını bekliyordum. Onun yerine homurdandı.

"Ve gerçekten de herkesin onun kendi halkını öldürdüğüne inanmasını mı bekliyor?" "*Kendi* halkını değil. Onlar insan. O yozlaşmış."

Gray koltuğunda geriye yaslandı. "Son birkaç yılda Sabium'a inanamayacak kadar çok şey gördüm. Ve eğer dürüstsen, sen de inanmalısın."

Sözlerini uzun bir sessizlik izledi. Sonunda Scars içini çekti. "Neye inandığımın bir önemi yok. Sabium adam toplamaya başladı. Onları önce köylerden topluyor."

Gözlerimi kapattım. Elbette öyleydi. Prisca bir keresinde bana köylerdeki tüm erkeklerin nasıl eğitildiğini anlatmıştı - sözüm ona Fae'lerin Eprotha'ya saldırması ihtimaline karşı. Regner hiçbir zaman kurnaz olmamıştı ve bu mesajı anlamak kolaydı. Eğer sevdiklerinizi korumak istiyorsanız, iğrenç yozlaşmışlara ve şeytani fae'lere karşı savaşa girmeniz gerekiyordu. Aksi takdirde, sıra köyünüze gelebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Prisca kurnaz olabilir ve birey olarak insanları eşsiz bir şekilde anlayabilirdi ama Regner yüzyıllar boyunca tüm nüfusu manipüle etme sanatında ustalaşmıştı. Nasıl korku yaratılacağını biliyordu. Ve insanların sevdikleri tehdit edildiğinde nasıl tepki verdiklerini kesinlikle anlıyordu.

Prisca'nın köyüne saldırmak sadece bir ceza ya da alay değildi. Regner'ın hüküm sürdüğü onca yıl boyunca, halkını daha önce hiç askere almamıştı. Bu, o barışı bozmasına izin verecekti. Anneleri çocuklarını öpmeye ve onları kendisi için ölüme göndermeye ikna edecekti. Kocaları, karılarını ve bebeklerini bırakıp ön saflarda fae ve melezlere karşı kılıç sallamaya ikna edecekti.

Regner'ın orduları büyüktü. Ama daha fazla sayıya ihtiyacı olacağını biliyordu, özellikle de Gromalyalıları bize katılmaya ikna etmeyi başarırsak. Ve yoksul, eğitimsiz köylüler ailelerini geride bırakıp sınıra doğru yürümek istemeyeceklerdi -özellikle de savaşın gerçeklerini görmeleri pek mümkün olmayan kuzey köylüleri.

Kralın muhafızları onları yürümeye zorlayacaktı. Ancak savaşa gitmeye zorlananlar asla gerçek bir inançla hareket edenlerle aynı şevkle savaşmayacaklardı.

Regner gibi halkından uzak bir krala göre, onları beklediğimden daha iyi anlıyordu. Fae ve melezlerin tehdidini kişiselleştirmişti. Bizi onların hayatları için tehlikeli yaptı. *Aileleri* için.

Buna nasıl karşı koyduk? Elbette, bu paralı askerler gerçeği biliyor olabilir, ancak bunun nedeni iyi seyahat etmiş ve gerçeği kendi gözleriyle görmüş olmalarıydı. Bilgiyi nasıl yaydık?

Ve insanlar gerçeği öğrendikten sonra, güçlerini onlara nasıl iade ettik?

Adamlar hâlâ konuşuyordu. Bir sonraki söyleyeceklerini kaçırmıştım ve kendimi odaklanmaya zorladım.

Gray, "Sabium'un bazı gemileri birkaç gece önce güneye doğru ilerlerken görülmüş," dedi. "Sen işerken bir denizciden duydum."

Dünya kenarlarından kararıyor gibiydi.

Çok erkendi. *Hazır* değildik.

Regner da tam olarak bu yüzden pozisyon alıyordu. Bizimle müttefik olmayı düşünen herkesin, filosunun Gromalian kıyılarına doğru ilerlediğini öğrenmesini sağlayacaktı. Bu aynı zamanda, filonun kendi sularına girmesine izin vermiş olması gereken Gromalian kralına da bir uyarıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendimize ait bir filoya ihtiyacımız vardı. Eprothan ve Gromalian filolarına rakip olabilecek bir filo. Ama aynı zamanda karada da bir orduya ihtiyacımız vardı. Düşüncelerim başımı döndürdü. Biz hâlâ müttefik bulmak için çabalarken Regner askerleri yerlerine yerleştiriyordu.

Prisca'ya bir mesaj iletmem gerekiyordu. Şimdi.

THE QUEEN

Çiçekler acı çekiyordu.

Yıllarımı bu bahçelerde gezinerek, renklere, kokulara, yumuşak yapraklara, çiçek açan tomurcukların direncine hayran kalarak geçirmiştim.

En kötü günlerimde, güllerimi kontrol etme düşüncesi kendimi yatağımdan kaldırmam için tek nedendi. Bahçeler sürekli değişiyordu ve yine de her yıl rahatlatıcı bir şekilde tanıdıktı.

Genellikle koyu pembe olan wispbloom güllerim artık yer yer kahverengiyle beneklenmiş, yaprakları kenarlarından kıvrılmıştı. Sevimli, ama ölümcül Kâbus gülleri canlı bir kızıl olmalıydı, gümüş dikenleri bir insanın başparmağı kadar uzun olmalıydı. Bugün çiçekleri çürümüştü ve kokuları her zamanki gibi baştan çıkarıcı değildi.

Güllerimin ötesinde, genellikle görkemli bir şekilde yükselen delphiniumlar şimdi sarhoş bir şekilde birbirlerine yaslanmış, parlak mavi çiçekleri saplarına zar zor tutunuyordu.

Öfke yavaş etki eden bir zehir gibi içime işledi. Yürümeye devam ettim.

Sağ tarafımdaki salkım söğüt duvarında her zamankinden daha az çiçek vardı ve yaprakları sararmaya başlamıştı. Altın trompet sarmaşığı, tıpkı benim bu tanrının unuttuğu kalede her gün boğulduğum gibi, o salkımın kesilmemiş dalları tarafından boğuluyordu.

Bunun arkasında Sabium'un olduğundan hiç şüphem yoktu. Yavaş yavaş yaptığı işkencelerden biri daha. "Majesteleri?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yavaşça döndüm. Hanımlarımın her biri büyük bir adım geri çekildi, gözleri yüzüme yapışmıştı. Sanki Lisveth'in masum tavrı ve çocuksu mizacı onları koruyabilirmiş gibi onun arkasında toplandılar.

Ağzım sanki kendiliğinden açıldı, zehirli kelimeler dilimin ucundaydı.

Solumuzdan nefes nefese bir ses geldi ve bir kale habercisi bahçe yolundan aşağıya doğru koştu. Gözleri vahşi ve avcıydı ve nedenini çok iyi biliyordum.

Madinia mesajımı dikkate almıştı. Sabium'un Gromalian melezlerine karşı planladığı katliam başarılı olmamıştı.

Sabium şu anda melez varisi sakladığı yere seyahat etmekte olduğundan, bu olaydan sonrasıyla generalleri ilgilenecekti. Her biri krallarına mesajı kimin göndereceği konusunda mücadele edecekti. Kim onun öfkesini çekecek kadar şanssız olacaktı.

Yüz ifademi her zamanki eğlenen tarafsızlığına zorlayarak mesaj için elimi uzattım.

Not Tymedes'ten gelmişti. General sanki burada yetkili kendisiymiş gibi beni çağırabileceğini mi düşündü?

Bakışlarımı hanımlarımın üzerinde gezdirdim. Neyse ki artık aptallar gibi sinmiş değillerdi. "Bir araba ayarlayın. Pazara gitmek istiyorum. Hemen."

Lisveth uygun şekilde motive edildiğinde şaşırtıcı derecede hızlı hareket edebiliyordu. Birkaç dakika içinde arabaya oturmuştuk. Kimse konuşmadı, beni kendi düşüncelerimle baş başa bıraktı. Sabium'un bir sonraki hamlesi ne olacaktı? Bu, onunla Gromalian kralının arasını daha da mı açacaktı?

Araba geri dönmeye başlamadan önce kale kapılarına kadar geldik.

"Neler oluyor?" diye sordum. Sabium dışında, isteklerimi bu şekilde görmezden gelmeye cesaret edebilecek kimseyi tanımıyordum.

"Emin değilim Majesteleri," dedi Alcandre, sesi yüksek ve soluk soluğaydı. "Arabada bir sorun olmalı."

Farkına vardım ve ellerim zorlukla bastırdığım öfkeyle titredi. Hayır, arabada hiçbir sorun yoktu.

Araba şatonun girişine döndüğünde "Dışarı," diye talimat verdim.

Ben yerimde otururken hanımlarım tereddüt ederek dışarı çıktılar. Onlara el salladım ve uzun bir şaşkınlık anından sonra nihayet koşar adımlarla kaleye girdiler.

Oturdum, Tymedes'in küçük oyununun farkındaydım. Sanki ben bir köpekmişim ve o da benim sahibimmiş gibi beni yanına çağırabileceğini hayal etti. Sabium'a cevap verdim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çünkü oğlumun hayatını o soğuk ellerinde tutuyordu. Ama onun omurgasız generaline asla cevap v e r m e y e c e ğ i m .

Arabada en az bir saat geçirene kadar güneşin üzerimde ilerleyişini izledim. Hava ısınmaya başlamıştı ama bu kadar kuzeyde bir ay daha boğucu olmayacaktı ve bu sıcaklık sadece birkaç hafta sürecekti. Yine de, arabamın kapısının önünde tereddüt eden bir uşak belirdiğinde gülümsedim.

"Yardıma ihtiyacınız var mı, Majesteleri?"

"Hayır. Suya ihtiyacım var. Ve şarap. Ayrıca, hanımlarımdan birinden yatak odama girmesini isteyeceksin, orada yelpazemi ve yatağımın başucundaki kitabı bulacaklar. Onları bana getir."

Öğleden sonrayı arabada uzanarak ve kitap okuyormuş gibi yaparak geçirdim. Tymedes'in şatoda volta atarak beni beklemeye çalıştığını hissedebiliyordum. Farkında olmadığı şey ise Sabium'un yokluğunda, onun hayatını olabildiğince zorlaştırma özgürlüğüne sahip olduğumdu.

Planlarımı geçersiz kılarak, bunu kendi başına getirdi.

O kalede oturuyor, dişlerini sıkmış, zayıf görünmeden ya da Sabium'un onu öldürmesine neden olacak çizgileri aşmadan beni ona götürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor olacaktı. Ve Tymedes benimle olan yeni savaşına odaklandığı sürece, aklı bugün aldığı haberlerde olmayacaktı.

Krala iletmesi gereken haberler.

Ve böylece kitabımın aynı sayfasına baktım, zihnim planlar yaratıyor ve atıyordu. Sabium şu anda uzakta olduğu için nereye gittiğini öğrenmek için en iyi şansım buydu. Ama casuslarım onu takip ederse, ben Madinia'yı arkadaşının kaderi hakkında uyaramadan önce Nelayra'yı -ya da kendi deyimiyle *Prisca*'yı- katletmek için hâlâ yeterli zamanı olacaktı.

Sabium çok kurnazdı. Yıllar içinde pek çok önemli yer öğrenmiştim ama zindanları konusunda dikkatli davranıyordu. Muhtemelen bu zindanın yerini önemli bir durum için saklıyordu.

Sonunda, güneş gökyüzünde batarken, Tymedes elleri ceplerinde, sanki hiç umursamıyormuş gibi kaleden çıktı. Ama gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Günü arabanızda geçirmenizin bir nedeni var mı, Majesteleri?"

Bakışlarımın kitabıma geri dönmesine izin verdim. "Belki de bir şekilde arabamın kontrolünü ele geçirme cüretini kendinde bulmanın nedeni de budur."

"Sana ihtiyaç vardı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana talimat vermiyorsunuz," dedim kitabımın sayfalarını çevirirken.

Arabaya tırmandı. Bakışlarımı kaldırdım ve yüz ifademi belli belirsiz bir kızgınlığa dönüştürdüm.

"Biliyorsunuz Majesteleri, meraklı bir adam istenmeyen bir haber aldığımda neden ilk tepkinizin civardan kaçmak olduğunu merak edebilir."

"İstenmeyen haberler mi aldınız? Bundan neden haberim olsun ki? Tek bildiğim, arabamı çiğnediğiniz ve rolünüzü fazlasıyla aştığınız General."

Dişlerini gösterdi ve öne doğru eğilerek alanıma girdi. Uzaktan, arabayı çevreleyen kendi kişisel muhafızlarımın farkındaydım. Tymedes muhtemelen onun bu tavrının beni tehdit ettiğini düşünmüştü. Ama ben Sabium'la evliydim. Sabium bana bu kadar yaklaştığında kanım buza dönüşürdü.

Tymedes sesini tıslamaya kadar alçalttı. "Yıllarca, sanki gerçek kral senmişsin gibi bu kalede kasıla kasıla dolaşmanı izledim. Şu anda bulunduğum konuma yükselirken beni fark etmezdin. Altındakilere dikkat etmenle tanınmıyorsun."

Tek kaşımı kaldırdım ama o konuşmaya devam etti.

"Ben de kendime Sabium'un neden halkı tarafından pek sevilmeyen bir kraliçe seçtiğini sordum. Ailen soyluydu ama dikkat çekici derecede değil. İnanılmaz derecede güzelsiniz ama sizin statünüzdeki pek çok kadın da öyle." Gülümsedi. "Sonra bunun çok uysal olduğun için olduğunu fark ettim. O mağrur maskeyi takabilirsin, tasmalı bir kaplan kadar tehlikeliymiş gibi davranabilirsin ama gerçekte pençesi kesilmiş bir kedi yavrususun. Sevimli, kolayca dikkati dağılan ve son derece aptal."

Tymedes'e zerre kadar saygı duysaydım, sözleri beni derinden yaralayabilirdi. Ama gerçek şu ki, bu sözler kılık değiştirme konusunda başarılı olduğumu kanıtlıyordu. Planlarımı uygulamaya koyduğumda, Sabium onların geldiğini asla göremeyecekti.

Tymedes açıkça bir yanıt bekliyordu. Bacaklarımı uzatarak önlüğümü üzerlerine yeniden yerleştirdim.

"On altı," dedim hafifçe.

Tymedes'in yüzünde şaşkınlık ve kızgınlık hakimiyet mücadelesi veriyordu.

Kafa karışıklığı kazandı. "Affedersiniz?"

"On altı general. Sabium'la evlendiğimden beri senin yerinde bu kadar adam var. Hepsi de kralın muhafızlarından sorumluydu. Tıpkı şimdi senin olduğun gibi."

Ağzını açtı ve ben sadece bir parmağımı kaldırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dördü zehirlendi. Gördüğünüz gibi, Sabium'un ölümlerini açıkça emredemeyeceği kadar popülerlerdi - kurnaz olmak zorundaydı. Ve emin olabilirsiniz ki Majesteleri gömüldüklerinde intikamlarını almaya yemin etti. Üç general savaş meydanının kurbanı oldu. Beşi Sabium'da başarısız oldukları için alenen öldürüldü. Üçü Fae'lerle olan çatışmalarda öldü. Ve biri de kralına, Sabium krallıklarına saldırdıktan sonra melez kraliçenin başkentini yok ettiğini söylemek gibi şanssız bir görev üstlendi." Yüzümü buruşturur gibi yaptım. "Ölümü günlerce sürdü."

Tymedes'in yüzü çok solgunlaşmıştı. Ona tatlı bir gülümseme verdim. "*General*, hakkımda ne düşündüğünüzü umursamadığımı söylediğimde bana inanın. Sizden önceki on altı kişinin ve sizden sonra gelecek olanların aksine, ben yıllardır bu kalede yaşıyorum, dehşetine tanıklık ediyorum ama Sabium'un bana ihtiyacı olduğunu bilerek güvendeyim. O gün geldiğinde ve ölümünüzü emrettiğinde, çok şaşırmış bir şekilde davranacağıma söz veriyorum." Sanki sırlarımızı paylaşıyormuşuz gibi sesimi alçalttım. "Ama ikimiz de kutlama yapacağımı biliyoruz."

Yanağında bir kas seğirdi. Acımasızca başını sallayarak vücudunu açtı ve arabamdan ayrılarak şatoya doğru yürümeye başladı.

O gidene kadar bekledim ve sonra elimi uzatarak kapıya doğru ilerledim. Muhafızlarımdan biri anında ortaya çıktı ve beni arabadan indirdi.

"Teşekkür ederim."

Akşam yemeğini odamda yedikten sonra volta atarak Pelysian'ı bekledim. Gözlerim ağırlaştığında ve gelmeyeceğini kabullendiğimde, kıvrak bir zarafetle odama girdi. Saçları, sanki az önce eliyle karıştırmış gibi dağınıktı, kara gözleri ise her zamanki gibi esrarengizdi.

"Neredeydin?" Ben talep ettim.

"Melez varisin yakalandığını duydum. Hapishanenin yerini bulmaya çalışmamı isteyeceğinizi düşündüm."

Kalbim güm güm attı. "Buldun mu?"

"Hayır, Majesteleri. Ama casuslarımız ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar."

Ellerim birbirine dolanıyordu ve onları ayırmaya zorladım. "Eğer ölürse..."

"Biliyorum." Bir adım daha yaklaştı. "Olması için mantıklı olan çok fazla yer var. Mağaralara yeterince yakın olmalı ki dikkat çekmeden hızlıca oraya taşınabilsin.

-Meraklı gözlerden kaçınmak için en yakın köyden yeterince uzakta. Muhafızların onu hem yeterince geniş hem de yeterince sessiz patikalar boyunca götürmesi gerekecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama kralın adamlarının görülmesinin bölgeye yayılmayacağı kadar sessiz. Onu bulacağız, Majesteleri."

Pelysian beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Ama riskler de hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

"Ne yapabilirim ki?"

Bir kaşını kaldırdı. "Sakin olun, Sabium'un sizden şüphelenmediğinden emin olun."

Her zamanki gibi. Rolümü oynamaktan çok yorulmuştum.

Pelysian hâlâ beni dikkatle izliyordu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Bir el salladım. "Belli ki söyleyecek bir şeyin var. Konuş."

Ağzı kıvrıldı. "Arabanızdaki... durumu duydum," dedi.

"Ve?"

"Şu anda kralın muhafızlarını denetleyen adamı düşman edinmenin akıllıca olduğuna inanıyor musunuz?"

"Bu cümlede dikkat edilmesi gereken kelime *şu anda.* Ayrıca, öğrendiğim bir şey varsa, o da bir erkeğin sizi düşmanı haline getirmesinin, çaresiz olduğunuza inanmasından daha iyi olduğudur. Erkekler düşmanlarına saygı duyarlar ama zayıfları avlarlar."

"Onun düşman edinmek isteyeceğiniz biri olduğundan emin değilim."

Bunu görmezden geldim. "Söyle bana, korsan kraliçe hakkında ne biliyorsun?" Bakışları niyete dönüştü. "Ne demek istediğinizden emin değilim."

"Sabium aylar önce onun ölüm emrini verdi. Ama yine de yaşıyor. Nasıl olduğunu ve bizimle ittifak yapıp yapmayacağını bilmek istiyorum."

Gözleri daha da keskinleşti ve öne doğru eğildi. "Korsan kraliçenin sağı solu belli olmaz. Sabium tam olarak ne dedi?"

Kaşlarımın düştüğünü hissettim ve yüz ifademi bir kez daha nötr hale dönmeye zorladım. Tam olarak açıklayamadığım nedenlerden ötürü, Daharak Rostamir'den bahsettiğimde bakışlarında beliren ilgiye sinirlenmiştim. "Onun filosunu istiyor. Tymedes bir süredir onu öldürmeye çalışıyor ama bunu bir türlü başaramıyor." Kendime bir sırıtma izni verdim. "Eğer *ben* teşebbüs etseydim-"

Pelysian, "Sizi bu düşünceyi bitirmemeniz konusunda uyarıyorum Majesteleri," dedi.

Sesindeki tehdit açıktı ve yavaşça ayağa kalktım. "Peki neden?"

Elini uzattı ve avucundaki eski yara izlerinden biri gözlerimin önünde solmaya başladı. Bu kaybolan izin ne olabileceğine dair söylentiler duymuştum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

temsil eder. Bir Fae kan yemini. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Ne-"

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Pelysian. "Tabii korsan kraliçeyi tehdit etmezsen."

"Peki onu tehdit etmem neden umurunda olsun ki?" İç çekti. "Çünkü o benim kız kardeşim."

Yıllar boyunca kapalı kapılar ardında onunla görüştüğüm binlerce anı zihnimde dönüp duruyordu. Güvenebileceğim birkaç kişiden biri olduğunu düşünmüştüm. Tüm bunlar Daharak Rostamir'in planları için beni tuzağa düşürmek için miydi?

Kapıya doğru koşarken, muhafızlarıma bağırmak için ağzımı açtım. Pelysian bir anda odayı geçti ve eliyle ağzımı kapattı. Sırtım bir gümbürtüyle duvara çarptı. Eli yüzümde çok sıcaktı. Bu bana ilk dokunuşuydu.

"Şşşt," dedi. "İçgüdünü anlıyorum, ama eğer bulunursam, *tüm* sırlarımız gün ışığına çıkacaktı."

Açıklamak için sessiz bir emirle gözlerimi kıstım.

İçini çekti, kocaman avucu hâlâ ağzımı kapatıyordu.

"Kan yemini, iki koşul yerine getirilmedikçe Daharak'la olan ilişkimi kabul etmemi engelliyordu; hayatı tehlikedeydi ve yardım etmem için bir yol vardı. Kız kardeşimle yıllardır konuşmadım ama eğer hedef alınırsa hayatını kurtarmaya çalışacağımı biliyor. Elimi kaldırabilir miyim, Majesteleri?"

Başımı salladım. Bu kadar düşüncesizce tepki vermek bana göre değildi. Eğer muhafızlar onu burada bulmuş olsalardı, işkence görürdü ve bunun bedelini ödeyen ben olurdum. Pelysian yavaşça ağzımı açtı. Sessizce birbirimizi izledik.

"Bana söylediğine sevindim," dedi. "Daharak'ı Sabium'un yenilenen ilgisi konusunda uyarmanın bir yolunu bulacağım. Kız kardeşim filosunu ele geçirmeye çalışanlara karşı kuduz olabiliyor ve uzun zamandır bu kıtadaki kralları aptal yerine koyuyor."

Zihnim bu yeni bilgi karşısında allak bullak oldu. "Benimle müttefik olur muydu?"

Pelysian sırıttı. "Kız kardeşimin manipüle edilmesi zor bir kadın olduğunu göreceksiniz Majesteleri."

Bunu görmezden geldim. Melez varisin planı gülünecek kadar basitti, çünkü çok az seçeneği vardı. Daharak Rostamir'in filosuna ihtiyacı vardı. Ama korsan kraliçe hakkında bildiğim bir şey varsa o da sadakatiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

satın alınabilirdi. Rostamir Prisca'yla müttefik olabilirdi ama eninde sonunda onu ihanet etmeye ikna ederdim.

Sonuçta, bu küçük konuşma bir şeyi kanıtlamıştı: Korsan kraliçenin varlığını gizlemeye çalışmış olsa bile, değerli olduğunu düşündüğü bir şeye sahiptim.

Kardeşi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞİNCİ BÖLÜM

LORIAN

Valdoria'ya vardığımızda sanki haftalardır yolculuk yapıyormuşuz gibi hissettik; her saniye bir öncekinden daha uzun sürüyordu.

Evini inceledim. Belli ki Valdoria kendini evinde hissetmişti. Fae topraklarını tercih etmesine rağmen. Kulübesinin taş duvarlarına sarmaşıklar tırmanmış ve yıpranmış taş yol boyunca güller dikmişti. Yemeğe, bir gece dinlenmeye ya da bir şifacıya ihtiyacı olan fae'ler için ideal bir yere yerleşmişti. Conreth burada, fae topraklarından uzakta yaşayacak birini istediğinde, halkımıza kendi yöntemiyle yardım etme şansına atlayarak gönüllü olmuştu.

"Tam olarak nerede?" Demos sordu.

Bu kulübenin tam yerini bilmeyenler Valdoria'nın koğuşlarının onları yürümeye devam etmeye teşvik ettiğini görecekti. Evi, Hemiarath'ın eteklerinde harap olmuş tek odalı bir kulübeden başka bir şey gibi görünmüyordu.

Asinia biz nehir kıyısından ayrıldıktan kısa bir süre sonra bayılmıştı. Ve bir daha uyanmamıştı. Demos ve ben onu sırayla taşımıştık ama endişe verici derecede solgundu. Yol boyunca bir yerlerde onun gevezeliklerine alışmıştım ve onun çevremizle ilgili sürekli fikirleri olmadan ortalık çok sessizdi.

Bir gece kalacaktım, hepimizin dinlenip yemek yemesine ve bir şifacının Asinia'ya bakmasına yetecek kadar bir süre. Sonra ayrılır ve araştırmama devam ederdim. Demos ve Asinia seyahat edemeyecek durumdaysa, bekleyebilir ve daha sonra gidebilirlerdi.

Kapıyı çaldım ve kapı hemen açıldı.

Valdoria'yı en son, Eprotha'dan Gromalia'ya gitmek üzere bindiğimiz ticaret gemisinden indikten kısa bir süre sonra, bir Gromalia hanında görmüştüm. O gün Prisca'nın ruh hali daha da karardığında, neler olduğunu anlamam biraz zaman almıştı. Valdoria'yı kıskandığını fark ettiğim an... vahşi kedimi kendime çekmek ve hissettiği her neyse onu kabullenmesini sağlamak için can atmıştım.

Pişmanlık duymaya alışık bir adam değildim ama şimdi Prisca'ya karşı dürüst olmadığım her an için pişmanlık duyuyordum. Ona tam olarak nasıl hissettiğimi söylemediğim her an.

Çok fazla zaman kaybı.

Demos bakışlarını ilgisizce onun üzerinde gezdirdi ve Valdoria'nın ağzı kıvrıldı. Saçları uzun dalgalar halinde sırtının alt kısmına dökülüyordu ve beline beyaz bir önlük bağlanmış sade bir elbise giymişti.

Onun gözleriyle tanıştım. Objektif olarak çok güzeldi. On yıllar önce, kardeşim Eprotha ve Gromalia'da insanları yerlerine yerleştirirken onunla tekrar tekrar uğraşmak zorunda kalacağımı fark etmeden önce birlikte bir gece geçirmiştik. Reddedilmemi, dikkatini çekmek için birbiriyle yarışan erkeklerden sıkıntısı olmadığını bilen bir kadının rahatlığıyla savuşturmuştu.

Kulübenin içine adım attığımızda Demos gerildi ve Valdoria'nın koğuşları ayarlandı, geniş yaşam alanı ortaya çıktı, neredeyse mevcut her yüzeyde çiçek saksıları duruyordu. Zengin, tuzlu bir koku bize doğru dolanıyordu. Valdoria belli ki yemek pişiriyordu. Solumuzda, ikinci kata çıkan bir dizi merdiven vardı.

Tek bir adım attım ve içgüdülerim harekete geçti. Bu evde başka biri daha vardı.

Valdoria bana uzun uzun bakarak, "Bir şifacı," dedi. Sonunda sağ tarafımızı işaret etti. "Buradan."

Geniş çift kapıyı açtı ve küçük bir oda ortaya çıktı. Bir fae adam pencerenin yanında oturuyordu, vücudu hareketsizdi, elleri açıktı ve silahsız olduğunu gösteriyordu.

Öfkem muhtemelen herkesi geriyordu ve onu dizginlemek için mücadele ettim. Şifacıya başımı sallayarak oradan uzaklaştım ve Demos Asinia'yı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üç dar yatak.

"Bu Jyris," dedi Valdoria. "Tanıdığım en iyi şifacıdır."

Şifacı ayağa kalkarken Demos'un yüz ifadesi gergindi. Duvara yaslandı ve Jyris'in her hareketini izledi.

"Sessizliğe ve mahremiyete ihtiyacımız olacak," diye mırıldandı Jyris, hem Demos'a hem de bana bakarak.

Demos ona dişlerini gösterdi, vücudu dizginlenmiş bir öfkeyle kabarıyordu. Şifacının gözleriyle karşılaştım. "O kalıyor."

Jyris iç çekti ama uzun bir süre sonra başını salladı. Valdoria'yı ana odasına kadar takip ettim.

Bir duvar tamamen kitap raflarından oluşuyordu ve hafızam beni Regner'ın şatosuna geri götürdü. Prisca'yla birlikte insan kralın odalarının altına gizlice girerken, onu kendi kullanımım için gücünün son kıvılcımını çıkarmaya zorladım.

Yorulmuştu. Bana bütün gece gücünü kullandığını söylemişti. Burnundan damlayan kanı durdurması için ona sadece gömleğimden bir parça vermiştim, içimdeki vahşi bir parça kokumu solumak zorunda kalmasından memnun olmuştu.

Pişman olmadım. Onu gücünün derinliklerine inmeye zorladığım için pişman değildim. Ama onu korkuttuğum için pişman oldum. Her türlü duyguyu uzaklaştırdığım için pişmanım. *Onu* uzaklaştırdığım için.

Kalp dediğim soğuk yumru o anda bir kez daha atmaya başlamıştı bile. Bunu kabul ettiğimden değil. Ara sıra, kavga ettiğimizde, öpüştüğümüzde ya da o gülümsediğinde, o kalp sanki yeniden canlanıyormuş gibi sızlardı. Ve onu göğsümden söküp atabilmeyi diledim.

"Lorian," dedi Valdoria, bir süredir dikkatimi çekmeye çalıştığını belli eden bir ses tonuyla. Sanki Prisca'nın her an içeri girmesini bekliyormuş gibi gözümü kapıya dikmiştim.

"İnanılmaz bir kadın olmalı," dedi Valdoria. "Prisca benim eşim."

Valdoria bana baktı. "Eğer çiftleşmenin bir fae'ye yaptığı buysa, belki de böyle bir şeyden kaçınmak daha iyidir."

Başım çarpıyordu. Şakağımı ovuşturdum. En son ne zaman yemek yediğimizi unutmuştum. Zaten çoğu gece uyuyamadığım için nöbet tutuyordum ama vücudum artık ihtiyaçlarını belli ediyordu.

Valdoria hâlâ beklentiyle beni izliyordu.

"Prisca'ya aşık olmak başıma gelen en uygunsuz şeydi. Ve eğer onunla hiç tanışmamış olsaydım, uzun ve boş bir hayat yaşardım."

Gözleri büyüdü, masum ve ürkmüş bir bakış attı. Neredeyse gülümseyecektim. Bu kadını bir keresinde bize ihanet eden bir fae'yi insanlara karşı sindirirken görmüştüm. Yüzünü diğerlerinin silahlarını kullandığı gibi kullanıyordu.

Uzun bir süre sonra ifadesi netleşti ve başını salladı.

"Regner'in buradan birkaç saatlik yürüyüş mesafesinde bir alayı var. Atlarımdan birini alırsanız oraya çabucak ulaşabilirsiniz."

Memnuniyet içime işledi. Regner'ın alayları dört ila altı taburdan oluşuyordu. Her taburda 300 ila 500 arasında adam olurdu. Hepsi fae demiriyle silahlanmış 1200 ila 3000 asker için hazırlıklı olmam gerekiyordu.

Gülümsedim, zihnim bana kan kokusunu, çığlık seslerini sunuyordu. Şu ana kadar mümkün olduğunca normal davranmak için her şeyimi vermiştim. Ama o askerlerden birinin Prisca'nın nerede olduğunu bilme ihtimali vardı...

"Lorian?"

Zihnimi konuşmamıza geri dönmeye zorladım. "Regner adamlarını yerlerine yerleştiriyor."

Başını salladı. "Birkaç bin metre uzunluğunda ağaç kesmişler ve kamplarını ana yollardan ve patikalardan uzakta kurmuşlar. Ama bu konuda pek de sessiz davranmıyorlar."

Olmaları gerekmezdi. Yerlerini öğrenen herhangi bir insan, muhtemelen askerlerin orada olmasından ve onları kötü kalpli, gaddar fae'lerden korumasından çok daha fazla mutlu olacaktı.

"Gücün mü?"

"Tam olarak geri döndüm." Ona Fae yangınından bahsetmedim. Henüz kimseye söylememiştim. Prisca bu konuda konuşmak istemişti ve sonra köyüne yapılan saldırıyı öğrendik, kum saatinin peşine düştük ve o da kaçırıldı.

Benim yaşımdaki bir fae için güçlerini derinleştirmek alışılmadık bir şeydi. Tamamen yeni bir yetenek kazanmamız neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Ve daha önce hiç fae ateşi kullanan birini duymamıştım.

Bu gücü birkaç kez yüzeye çıkarmaya çalışmıştım ama henüz amacıma ulaşamamıştım. Sadece Prisca'nın tehlikede olduğunu düşündüğümde derimin altında fokurdadığını hissedebiliyordum. Ve o zaman bile, sadece onun hayatına yönelik doğrudan bir tehdit olduğunda kontrol edebildiğimden şüpheleniyordum.

Gücümün geri kalanı mağaralardan iyileştikten sonra yavaşça geri dönmüştü ve şimdi bu gücü aktif olarak kısmak zorundaydım. Canlı hissediyordum. Sanki yok etmek, yakmak ve öldürmek istiyordu. Ben de aynı şeyleri istediğim için, onu kontrol altında tutmak özellikle zordu.

"Yalnız gitmek intihardır," dedi Valdoria. "Kana Susamış Prens için bile."

Valdoria'nın bana bu şekilde seslenmesine Prisca'nın vereceği tepkiyi hayal ederek ağzımın açık kaldığını hissettim. Valdoria kaşlarını çatarak bana baktı, kafasının karıştığı belliydi.

Boş odaya doğru baktım. "Onlara yiyecek bir şeyler verin. Onları kontrol altında tutun. Nerede olduğumu sorarlarsa, dışarıda nöbet tuttuğumu söyle." Normalde Demos dikkatle dinliyor olurdu ama şu anda dikkati dağılmıştı.

"Peki ya nereye gittiğinizi anlar ve sizi takip etmeye çalışırlarsa?"

"Etmeyecekler." Asinia'nın şifacının sahip olduğu her şeye ihtiyacı olacaktı. O hiçbir yere gitmeyecekti, bu da Demos'un da gitmeyeceği anlamına geliyordu. Bunun bir parçası Prisca'ya olan bağlılığı ve en iyi arkadaşının nefes almaya devam etmesini sağlamaktı. Ama hepsi bu değildi - her ne kadar kendine yalan söylese de.

"Bir şeyler yemelisin," dedi Valdoria. "Önce biraz dinlen."

"Hayır."

Prisca kaçırıldığından beri her anımı bir şeyler *yapmak* için çaresizce geçiriyordum. Yorgunluğuma rağmen, bu düşünceyle vücudumda bir enerji dalgası oluştu.

Evden çıkıp çimenlikten geçerek Valdoria'nın küçük ahırına doğru ilerlerken adımlarım sessizdi. Üç atı vardı ve ben en büyüğünü, bacaklarını açmaya hevesli olduğu her halinden belli olan, başını sallayan bir kısrağı aldım.

Onu eyerledim, dışarı çıkardım ve Valdoria ile buluştum, bana taze bir su tulumu ile ekmek ve peynir dolu bir çuval verdi.

"Teşekkür ederim."

"Dikkatli ol."

Başımı salladım, atı ittim ve ana patikaya doğru geri döndük.

Kısrak dörtnala koşuyordu ve ben de koşmasına izin verdim. Patika iki atın yan yana gidebileceği kadar genişti ve Valdoria'nın sahip olduğu her at bir tavşan deliğine girip bacağını kırmaktan kaçınacak kadar akıllı olurdu.

Gecenin sessizliğinde, kimsenin planları tartışmak için beni dürtmediği bir ortamda, kendi düşüncelerimle baş başa kalmıştım.

Ve beni parçaladılar.

Cavis'i bulduğumuzda... onu güvende olabileceği ve dikkatle izleyebileceğimiz fae topraklarına geri götürecektik. Bir şekilde, Regner'ın örümceklerini yaratmak için kullandığı o lanet kitabı bulacaktım. Ve onun kara büyüsünü bozmanın bir yolunu bulacaktım.

Cavis nihayet Regner'ın büyülerinden kurtulduğunda... hayatını ailesiyle birlikte yaşama zamanı gelmişti. Artık onu bu kıta boyunca sürüklemeyecek, onları düşündüğünde bakışlarının özlemle karardığını izlemeyecektim. En azından birimiz normal bir hayatı hak ediyordu. Ve Cavis, halkımıza yardım etmek için var gücüyle savaşırken bile her zaman bu normalliği dilemişti.

Yüzündeki o ağı hatırlayınca içim sıkıştı. Gözlerindeki dehşeti. O anda onu öldürebilirdim, onun istediği gibi. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi isterdim. Ama Prisca haklıydı. Ona hayatını geri vermenin bir yolunu bulacaktık.

Hayatımı, her birini anlatsam Prisca'yı hasta edecek türden şeyler yaparak geçirmiştim. Bunların bir kısmını biliyordu ama yine de beni bir şekilde kabullenmişti. Hatalı olanın Conreth olduğuna inanıyordu.

Gerçek şu ki, babamı göreceğimden emin olarak o mutfak masasının altından sürünerek çıktığım ve onun yerine kardeşimin gözleriyle karşılaştığım andan beri içimdeki canavarla savaşıyordum.

Hiç kimse en kötü seçimlerinin bedelini ödemeden hayatını sürdüremezdi. Eğer tanrıların hayatlarımızda gerçekten bir parmağı varsa, kaybetmeye dayanamayacağım bir şeye sahip olana kadar sabırla beklemişlerdi. Ve sonra saldırdılar.

Sonunda hislerim harekete geçti ve gözlerin üzerimde olduğunu hissederek onu yavaşlattım. Karanlıkta zümrüt yeşili bir taşın parıltısını yakaladım. Nöbetçilerden biri üstlerini yaklaşan bir fae konusunda uyarmak üzereydi.

Gücümü ormanın içinde döndürerek nöbetçileri uzaktan gönderdim. Nöbetçiler ihtiyacım olan bilgiye sahip olamazdı.

Generaller, çok daha büyük boyutları ve dışarıda konuşlandırılmış ekstra muhafızlarıyla yardımcı bir şekilde işaretlenmiş kendi çadırlarında olacaklardı.

Gücüm içimde inliyor, beni tüm alayı yakıp kül etmeye çağırıyordu. Eğer kalkanlarımın altından gelen yıldırıma boyun eğersem,

binlerce kişi ölecekti.

Eğer bu beni Prisca'yı bulmaya yaklaştıracaksa, bunu düşünebilirim. Ama yaptığım şeyi öğrendiğinde yıkılacağı gerçeğini göz ardı ederek...

Herkesi öldürseydim, sorgulayacak kimse kalmazdı.

Atımı bir ağaca bağlayıp kılıcımı çektim. Fae duyularım bu gibi durumlarda bana avantaj sağlıyordu, kaç adamları olursa olsun. Fae formuma geri dönmüştüm ve kulaklarım her dal kırılışını, fısıldanan her kelimeyi, her küçük hareketi yakalıyordu. Sağımda birkaç yüz adım ötede birkaç asker çadırlardan birine doğru yürüyor, üstlerinden biri hakkında mırıldanıyorlardı.

Ormanın içinde eridim ve en önemli generallerin kalacağı çadırları kolayca buldum.

Kahkaha sesleri geceye yayıldı ve elimi kılıcıma götürdüm.

Ormandan çıktım, çadıra doğru yürüdüm ve bedenimle çadırdaki generaller arasına giren her askere şimşeğimi sapladım.

Kahkahalar çığlıklara dönüştü.

Gülümsedim.

PRISCA

Tekrar başladı. Ve tekrar. Eadric bizi birkaç saatliğine terk eder, Soltor'un gücünün yenilenmesine izin verirdi. Sonra geri dönüyordu. Tüm zaman duygumu kaybettim. *Kendime* dair tüm hislerimi kaybettim. Beni dünyaya bağlayan tek şey Cavis'ti ve gözlerinin koyu kahverengisi benimkilerle buluşuyor, beni dayanmaya çağırıyordu.

Dayanırdım. Buradan kurtulacaktık. Her şey sona erecekti. Sadece devam etmek zorundaydım.

Eadric sonunda, "Bundan bıktım," dedi.

"Git... biraz kestir..." Taş zeminde cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyordum, acıdan titriyordum.

Eadric tekme atarak ayağını karnıma çarptı. Nefes

alamıyordum.

Cavis kükredi. Ve ben çaresizliği duyabiliyordum. *Güçsüzlüğü*. O bir Fae'ydi. Bir savaşçıydı. Ve Lorian bir keresinde Cavis'in kendisinden daha zayıf olanları koruma takıntısı hakkında mırıldanmıştı.

O an kontrolden çıkmaya başlamıştı. Ağzımı açtım ama Eadric bu kez tam kaburgalarımın altına bir tekme daha attı. Nefesim yine boğuk bir iniltiyle ciğerlerimden dışarı çıktı.

Tekrar odaklanabildiğimde, Eadric Cavis'i işaret ediyordu. "Canını yak," diye bağırdı. "Onu o kadar kötü incit ki, bize bilmek istediklerimizi söylemekten başka çaresi kalmasın."

İşe yarayacaktı. İşe yarayacağını biliyordum. Şimdiye kadar Eadric de biliyordu. Ve gözleri hastalıklı bir zevkle yanıyordu.

Burada sadece ben olsaydım, günlerce dayanabilirdim. Haftalar. Ama Cavis'i bu kadar acı içinde görmek, karşı koyduğunu görmek... beyni kanarken bakışlarını uzaklara çeviren kafa karışıklığı, iyileşmesini engelleyen kelepçeler...

Bundan daha kötü bir işkence olamazdı.

Yuvarlanarak dizlerimin üzerine çöktüm. Eadric'e verebileceğim bir şey olmalıydı. Onu meşgul edecek, adamlarına araştırttırırken bize biraz zaman kazandıracak bir şey.

"Duskmire'a giderlerdi."

Eadric başını eğdi. "Neden?" Kelime düz ve şüpheciydi.

"Regner'ın demir madenlerinden biri olduğunu biliyoruz. Eğer kaçırılırsam, Regner'ın dikkati benim üzerimde olur. Lorian bana gideceğine söz verdi. Dikkat dağınıklığından yararlanın ve Regner'ın ana demir kaynaklarından birini yok edin."

Eadric'in hücre kapısına doğru yürümesini beklerdim. Adamlarından birine bunu araştırmasını söylemesini.

Onun yerine güldü.

Kanım damarlarımda dondu.

"Beni bu durumlarda özellikle yardımcı kılan nedir biliyor musun?" Eadric tısladı. Cavis ve Soltor'u görmezden gelerek yaklaştı.

Konuştuğu her an işkence görmediğimiz bir andı. Belki onu biraz daha meşgul tutabilirdim. Her saniye önemliydi.

"Ben gerçeği arayan biriyim," dedi.

Yüzümde kalan kanın çekildiğini hissettim ve hücre etrafımda dans ediyor gibiydi. Eadric eğildi ve çenemi yakaladı, alnımla vurabileceğim kadar yaklaşmamaya dikkat ediyordu. Bu dersi öğrenmişti.

"Zamanımın boşa harcanmasından hoşlanmıyorum. Bu yüzden bu küçük yalan sana pahalıya patlayacak."

Bıçağı yüzüme doğru yaklaştırdığında loş ışık parladı. "Sanırım bir göz," dedi. "Belki bir fae şifacı zamanında sana ulaşırsa onu yeniden büyütmene yardımcı olabilir. Ama bunun senin geleceğinde olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

İşte o andı. Kırılacağım an buydu. Eadric sırıtarak bıçağını yaklaştırırken bana doğru yaklaştığını hissedebiliyordum. Tekme attım ama beni duvara yapıştırmıştı, vücudu bedenime ağır geliyordu. Kan kaybediyordum, güçsüzdüm, zincirlenmiştim ve tamamen çaresizdim.

Eadric gözlerini benden ayırmadan, "Dur," dedi. Arkasında Cavis bize doğru adım atmıştı. Burnundan kan akıyordu.

Cavis durakladı. Ve sonra bir kez daha hareket etti.

Eadric omzunun üzerinden, taş duvara sırtını dayayıp Cavis'in boğazında uzun bir kesik açan Soltor'a baktı. Ama sığdı. Bu durum ona da zarar veriyordu.

Cavis bir adım daha attı ve yalvarma sırası bana geldi. "Cavis,

dur. Lütfen!"

Gözleri benimkileri buldu, keskin, net ve kararlıydı. Tüm vücudum kasıldı, içgüdülerim bana kükrerken boğazıma bir çığlık düğümlendi.

Bana şaşırtıcı derecede tatlı bir gülümseme verdi. Ciğerlerim

kilitlendi. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!"

Eadric hoşnutsuz bir hırıltı çıkardı ve döndü. Ondan olabildiğince uzaklaşarak duvar boyunca kaydım.

Beni görmezden geldi ve Cavis'e alaycı bir tavırla baktı. "Dur.

Kımıldama." Cavis'in gözlerinden kan akıyordu.

Kulaklarından.

"Cavis, dur," dedim. "Lütfen. Benim için."

Bir şey yok. Tekrar denedim. "Sybella için. Piperia için, Cavis. Kızın için!"

Bunun üzerine gözleri benimkilerle buluştu. Ve yumuşadı. "Onlara onları sevdiğimi söyle, Prisca."

Ona doğru tökezledim ama artık çok geçti. Parçalanmış ellerini Eadric'e doğru savurarak saldırıyordu.

Eadric'in yüzünde korku titreşiyordu. Dehşetime rağmen bundan zevk alıyordum. "Soltor," diye tısladı Eadric.

Soltor, Cavis'in vücudunun her santimi boyunca derin yarıklar açmakla meşguldü. Cavis'in arkasına geçtim ve kendimi Soltor'a doğru fırlattım. Dikkati bana yöneldi ve beni boğazımdan belime kadar kesti. Derim yarılırken çığlık attım ve Cavis'in yaptığı gibi kelepçeli ellerimi kullanarak Soltor'un yüzüne doğru savurdum.

Başımda bir acı patladı ve geriye doğru düştüm. Eadric saçlarımdan tuttu ve beni kendine doğru çekti. Ama artık vahşiydim ve kasıklarına nişan alarak saldırdım.

"Eğer bir hayvan gibi davranacaksan," diye homurdandı yer değiştirirken ve ben de kalçasına vurdum. "Sana bir hayvan gibi davranılacak." Saçlarımı bir tasma gibi tutarak beni dizlerimin üzerine düşürdü. Hâlâ çığlık atıyor, kükrüyordum ve Cavis... Gözleri bir kez daha boştu. Ve dümdüz karşıya bakıyordu, bakışları uzaktı. Göğsüm sıkıştı. Böylesi daha iyiydi. Ne olduğunu hissedemiyordu.

oluyordu.

Ama şimdi yapayalnızdım.

"Böylesi daha iyi," dedi Eadric memnun bir ifadeyle. Kocaman eliyle yüzümü kavradı, parmakları her iki yanıma girerek beni sabit tuttu. "Hadi işimize dönelim."

Üzerime eğildi.

Hareket.

Soltor boğuk bir uyarıda bulundu ve Eadric döndü, tam zamanında Cavis ona çarptı. Cavis'in gözlerinde hiç hayat kalmamıştı. Oradaydı ama artık orada değildi. Sanki bedeni artık onun bilgisi dışında işliyordu. Yumruğunu Eadric'in elmacık kemiğine indirdi ve ben de ayağa kalkmak için duvarı kullanarak kaçmaya çalıştım.

Soltor elini kaldırdı ve ben bir kez daha üzerine atıldım, az önce açtığı yaradan göğsüme kan damlıyordu.

Cavis bir ses çıkardı. Her nasılsa, Soltor'un hırıltılı uyarısından, kendi çaresiz çığlıklarımdan duydum. Ve biliyordum.

Döndüm. Eadric onun üzerinde duruyordu, bıçağı Cavis'in kalbine gömülmüştü.

Cavis'in gözleri benimkilerle buluştu, bir kez daha yumuşak ve hülyalı. O gözler, içlerindeki yaşam tükenirken benimkilere kilitlenmişti.

Çığlık attım ve çığlık attım. Korku ciğerlerimi parçaladı, boğazımı yaktı.

Cavis'in yanındaki Eadric kendi eline baktı, sanki az önce yaptığı şeyin farkına yeni varıyormuş gibiydi.

Soltor hafifçe rahatsız görünüyordu. Bir hıçkırık yutarak gözlerine baktım.

"Öldüm," diye boğuldum. "Sen öldün. Seni öldüreceğim. Ama önce sevdiğin herkesi öldüreceğim."

Soltor'un yüzündeki renk soldu. Bana inanmıştı. Güzel.

Eadric toparlandı, bana doğru yürüdü ve suratıma bir tokat attı. Ona sadece güldüm, ses yüksek ve tizdi. "Ve *sen*." Biraz daha güldüm. "Ölmüş olmayı *dileyeceksin*."

Tam şu anda, uğruna yaşayabileceğim çok az şey kalmıştı. Ama onun öldüğünü görmek istiyordum. Ve önce acı çekecekti.

"Bir insan kralın zindanında zincire vurulmuş biri için ilginç tehditler." Eadric gülümsedi, belli ki kendi hareketlerinin şokundan kurtulmuştu. Eli fırlayıp boğazıma yapıştı ve ben de burnumdan bir nefes çektim. Tekme attım ve o sadece ayaklarımdan kaçtı, kulağıma nefes verene kadar daha yakına eğildi. "Zathrian selamlarını yolladı."

Boğazımı bıraktı, ben de öksürdüm.

Kulaklarımda çınlama sesi duydum. Tüm vücudum uyuştu.

Zathrian.

Eadric kuzenim için çalışıyordu. Regner biliyor muydu? Yoksa Eadric Zathrian'ın bitkilerinden biri miydi?

Zathrian'ı öldürmeliydim. Yaşlılara benden önce ulaştığını öğrendiğimde bunu bir öncelik haline getirmeliydim. Ve tacımı almaya çalıştığını.

Eğer yapsaydım, Cavis hayatta olabilirdi.

Bunun acısı bedenimi yiyip bitiriyordu. Ruhumu.

Eadric gülümsedi, açıkça eğleniyordu. Soltor'a bir işaret yaparak ikisi de dışarı çıktı.

Cavis'e doğru sürünerek ona doğru kıvrıldım ve öfkemi haykırdım.

THE QUEEN

Sabium'un özel mezarlığına sadece iki kişi girebiliyordu. Sabium, böylece hastalıklı koleksiyonuna eklemeler yapmaya devam edebilecekti ve ben de kaçınılmaz sonuma acımasızca tanıklık edebilecektim.

Orayı sadece birkaç kez ziyaret etmiştim. İlki Sabium'un beni zindandan kurtardığı gündü - sonunda kaderimi kabullenmiş gibi yaptıktan sonra. Muhafızlarına beni girişe kadar götürtmüş, sonra da kabaca kolumdan tutup koğuşuna doğru çekmişti.

"İstediğin zaman buraya gömülebilirsin," demişti. "Kimse senin yasını tutmayacak. Kimse neden ortadan kaybolduğunu bilmeyecek. Eğer razı olmazsan, belki de sana kendi mezarını seçtiririm. Sonra da seni gömmeden önce içinde uyanık ve bilinçli bir şekilde yatmanı sağlarım."

Tehdit beni ürpertmişti. Dinlenme yerimi seçtikten hemen sonra diri diri gömülme düşüncesi... neredeyse tüm mücadeleyi benden almıştı.

Bugün mezarlığa doğru yürüdüm. Düşüncelerim o kadar ağırdı ki, birinin yoluma çıktığını fark etmem bir anımı aldı. Dondum kaldım, bir erkek bedenine çarpmamak için kendimi zor tuttum.

Tymedes bana ters ters baktı. "Majesteleri."

"General."

"Tuhaf bir şey oldu."

Tek kaşımı kaldırdım. Bakışları yüzümde sabitlenmişti, şüphesiz her ifademi not ediyordu.

"Evet?"

Öfke gözlerini yaktı. "Eryndan, Majestelerinin planlarına uydu ve sonunda melez kampını pusuya düşürdü."

"Yapacak işlerim var, General. Bir şey söyleyecekseniz, lütfen söyleyin." "Melezler bir şekilde saldırı konusunda uyarıldılar."

İfademi soğukkanlı ve ilgisiz tuttum. Boynunda bir kızarıklık belirmeye başladı.

"Bu planları sadece birkaç kişi biliyordu," diye tısladı. "Sen de onlardan biriydin."

Gözlerimi kısmıştım. "Beni ihanetle mi suçluyorsunuz General?"

Sanki suçlamasının tüm ağırlığı o ana kadar aklına gelmemiş gibi kısa bir süre durakladı.

"Kime söylediğinizi bilmek istiyorum."

"Kime neyi söyledim?"

"Planlanan saldırıyı kime anlattın!"

Sert bir iç geçirdim. "Bundan *benim* sorumlu *olduğumu* mu düşünüyorsun? Eprothan kraliçesi mi? Delirdin mi sen?" Gülüşümden küçümseme damlıyordu. "Eğer böyle bir şeye inanıyorsan, bu suçlamayı krala götür ve başarısızlıklarını karısına yüklemen hakkında ne düşündüğünü görelim."

Tymedes bana bakarken yüzümdeki küçümseyici ifadeyi korudum. Sırtımdan aşağı soğuk terler damladı. Eğer bunu Sabium'a götürdüyse ve Sabium daha yakından bakmaya karar verdiyse... eğer Sabium gerçeği arayanları kullandıysa...

Dudaklarımı kıvrılmaya zorladım. Gözlerinde ufak da olsa bir belirsizlik vardı.

Bu aldığım en büyük riskti. Yapılması gerektiğini biliyordum. Melez varis başka türlü bana asla güvenmezdi ve oğlumu kurtarabilmem için onun ve müttefiklerinin bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

Yıllarca pasif kaldıktan sonra nihayet harekete geçmek muhteşemdi. Sanki sonunda serbest bırakılmışım gibi hissetmiştim. Yine de belki de çok düşüncesizce hareket etmiştim.

Tymedes sonunda başını eğerek, "Özür dilerim Majesteleri," dedi. "Daha aşağı."

Sertleşti, muhtemelen kılıcını çekip beni ezmeyi hayal ediyordu. Ama uzun bir süre sonra eğildi.

Sahip olduğum azıcık gücü bu şekilde kullanmaya neden bu kadar kararlı olduğumu bilmiyordum. Neden çöküşüme yol açabilecek insanları kendimden uzaklaştırma riskini göze alıyordum? Bu, bastırmayı asla başaramadığım bir dürtüydü.

Tymedes geri çekildi ve tek kelime etmeden kaleye doğru yürümeye başladı. Mabedin arka tarafında yürümeye devam ettim, burnu havada, mavi cübbesi ayaklarının etrafında dönerek yürüyen rahibeyi görmezden geldim.

Gücüm dikkat çekici değildi ama böyle zamanlarda çok işe yarıyordu; yakınımdaki herkesin yerini fısıldıyor ve kendi varlığımın fark edilmesini zorlaştırıyordu. Güçlü değildi-Regner bir keresinde gücüm için "zayıf bir esinti" demişti. Ve pasif de değildi. Derinlemesine konsantre olmam gerekiyordu.

kullanmak için. Ama beni birden fazla kez kurtarmıştı. Mezarlığın yakınında insan izi var mı diye kontrol ederek serbest bıraktım.

Koğuşa girmeme izin verdiler ve ben de ahşap kapıyı iterek açtım.

Mezarlık, meraklı gözlerden korumak için taşla çevrilmiş bir toprak ve çimen parçasından biraz daha fazlasıydı.

İşaret yok, mezar taşı yok, Sabium'un ölü kraliçelerinin her birinin tam olarak nerede yattığını bilmenin bir yolu yok.

İçlerinden herhangi biri onun ne kadar büyük bir canavar olduğunu biliyor muydu? Benim yaptığım gibi üzerlerine yıkılan bebekleri korumaya çalışmışlar mıydı?

Eğer denedilerse, başarısız olmuşlardı. Oğullarından hiçbiri burada değildi. Hayır, hepsi denizde kaybolmuş, boğazları kesilmiş, güçleri tükenmişti. Ve benden önce gelen kadınlar ayaklarımın altında gömülüydü.

Kapalı mezarlığa doğru bir adım daha attım.

O kraliçelerin yanımda durduğunu, intikam çığlıkları atarken görünmez olduklarını hayal etmek zor değildi.

"Bunu ona ödeteceğim," diye yemin ettim. Kelimeler içime, göğsümün derinliklerine yerleşti.

Başarısız olmazdım. Sabium'un öldüğünden emin olmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Eğer o kadınlardan biri Sabium'un nasıl bir yırtıcı olduğunu görseydi ve onun avı olmayı reddetseydi, buraya düşmezdim. Sabium'la asla evlenmezdim... *Regner'la*. Çocuklarla ve kahkahalarla dolu mutlu bir evliliğim olabilirdi.

Kendimi bu düşünceleri kafamdan atmaya zorlayarak gerçekliğime odaklandım.

Yaşayan kraliçe ben olurdum.

Kızımı bunun için feda etmiştim. Onun tekmesini asla hissedemeyecektim. Minik ayak parmaklarını öpemeyecek ya da yüz hatlarında kendime ait izler arayamayacaktım. Benim gözlerime sahip olup olamayacağını ya da benden daha fazla güce sahip olup olamayacağını asla bilemeyecektim.

Hiç var olmamıştı bile. Asla var olmayacaktı. Yine de bazı günler onu kaybetmek akıl almaz geliyordu. Tüm o potansiyel. Söndürüldü.

Onu düşünmeyi bir kenara ittim. Oğlum tahta geçecekti ve biz de hikayemizi anlatacaktık. Elbette halkın Jamic'in Sabium'un oğlu olmadığını bilmesine asla izin vermeyecektik. İnsanlar kan bağı konusunda çok endişeliydi. Ama Sabium'un kötülüğünün birçoğunun ölmesine neden olduğunu açıkça belirtecektik. Melezlerin ve Fae'lerin bizi öldürmek istemesinin sebebi buydu.

Belki de melez varisin birkaç yıl yaşamasına izin verebilirim. Kendi kıtasına çekilip orada *kalabilir* ve biz de huzurun tadını çıkarırdık. Sonunda ölümünü ayarladığımda, kazara olmuş gibi görünmesini sağlardım. Ya da... Fae kralının kardeşine misilleme olarak onun ölümünü emretmiş gibi görünmesini sağlardım.

Kana Susamış Prens savaşa girecekti. Krallığım sınırlarını kapatacak, fae ve melezler birbirlerini yok edecekti. Her şey bittiğinde, parçaları toplayacak ve nezaketle onların insanlarının topraklarıma yerleşmesine izin verecektim.

Halkı için bir kukladan biraz daha fazlası olan Sabium'un aksine, *ben* deli bir kralın acısını çeken, oğlunu özverili bir hükümdar olarak yetiştiren ve halkına öncelik veren bir kraliçe olarak bilinecektim.

Güçlü olurdum. Cömert olurdum. Sevilirdim. Hayır*, tapılan* biri olurdum.

Hayranlık sadece sevginin ötesine geçti. Sevgiyle birlikte karşılık beklentisi de gelirdi - seven insanlar sonuçta sevilmeyi beklerdi. Ancak *hayranlık* böyle bir şeyin imkânsız olduğunu varsayardı - çünkü bu hayranlığın odağı tamamen ulaşılamaz, dokunulmaz bir kaide üzerindeydi. Ve bir hükümdar tebaasının erişemeyeceği kadar yükseldikçe, daha da parlıyordu.

Derin bir nefes aldım ve mezarlığı son kez taradım. Sabium burada olduğumu biliyordu. Belki de bu konuda benimle alay edecekti. Ama başarısız olursam beni bekleyen kaderi görmem gerekiyordu. Eğer başarısız olursam... isimsiz bir mezara gömüleceğimi kendime hatırlatmam gerekiyordu. Oğlunu denizde kaybetti.

Omuzlarımı yuvarladım, başımı kaldırdım ve mezarlığı arkamda bıraktım. Asla geri dönmezdim.

Odama doğru geri dönerken kale sessizdi. Lisveth'e el sallayarak odama girdiğimde Pelysian'ı beni beklerken buldum. Korsan kraliçeyle akraba olduğunu öğrendiğimden beri aramızda bir şeyler değişmişti. Sanki bundan önce, planlarımı üzerine yazabileceğim boş bir levha gibiydi. Şimdi isterse ne kadar güç kullanabileceğini öğrendiğime göre... bir şekilde daha canlı görünüyordu.

"Burada tek başına olman tehlikeli," diye uyardım. Sırlarımı öğrenmesinden korkmuyordum. Bu şatodaki en büyük sırrım oydu.

Pelysian gülümsedi. Yüz ifadesi canlıydı, gözleri parlıyordu. Kalbim durdu ve daha kelimeler ağzından dökülmeden ne söyleyeceğini biliyordum.

"Melez varisi buldum."

ALTINCI BÖLÜM

ASINIA

İki adam tarafından baygın halde sürüklenmenin inanılmaz derecede onursuz bir yanı vardı. Bunlardan biri en iyi arkadaşınızın sevgilisi, diğeri de uzun süredir kayıp olan erkek kardeşi olsa bile.

Dakikalar önce uyanmıştım, başım zonkluyordu, gözlerimi zorla açtığımda sulanmıştı. Bakışlarım Demos'u buldu, birine hırlarken kafesteki bir hayvan gibi volta atıyordu. Alçak ve sabırlı bir sesi olan birine.

"Uyandığında kendine gelecektir. Kafa yaralanmaları vücudu son derece yorar ve bol bol dinlenmeye ihtiyacı olacaktır. Birkaç gün uyuması gerekiyor."

"Yapmayacak," diye mırıldandı Demos karanlık bir sesle ve ben neredeyse gülümsedim.

Adam içini çekti. "Bu durumda, siz seyahat ederken onun zamanının çoğunu dinlenerek geçirmesini sağlamanız gerekecek. Mümkün olduğunca onu gölgede tutmaya ve su içirmeye çalışın. Yanında götürmesi için ona bir tonik vereceğim. Ancak şunu açıkça belirtmeliyim ki, eğer bu durumda seyahat ederse, bu benim tavsiyeme aykırı olur." Demos o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Prisca'yı bensiz a r a r k e n beni sırtüstü yatırmanın yollarını düşündüğünü hissedebiliyordum. Çenem aniden ağrımaya başladı ve elimi sıktığımı fark ettim.

Dişler.

Yumuşak yatağı iterek doğrulmaya çalıştım. Gözlerimin arkasında yıldızlar patladı ve acıdan nefesim kesildi. Her nasılsa, başım eskisinden *daha çok* ağrıyor gibiydi. Bu adam ne tür bir şifacıydı?

"Ah, uyandı," dedi bana doğru bir adım atarak. Yüzü yıpranmıştı, elleri boğumlu, gözleri kibardı.

Demos anında yanımdaydı. "Kımıldama."

Bir an içinde, bu emri görmezden gelmeyi planladığımı anlamış gibi görünüyordu, çünkü küfrederek, başımın ve omuzlarımın altına kabaca ittiği birkaç yastık buldu.

"Neredeyiz biz?"

"Hemiarath'ın hemen dışında."

Odayı inceledim. Kumaşı yıllarca kullanılmaktan yumuşamış, kırkyama bir yorganın içindeydim. Yatak odası rahat ve davetkârdı. Komodinin üzerindeki alçak bir vazoya taze kır çiçekleri yerleştirilmişti, diğer iki yatak ise işlemeli yastıklarla süslenmiş yorganlarla karşı duvara yaslanmıştı.

Tonozlu tavan ve açıkta bırakılmış çatı kirişleri odanın havadar havasına katkıda bulunurken, halı da el yapımı gibi görünüyordu.

Daha fazla doğrulmaya çalıştım, beynime bir acı parçası daha saplanınca vazgeçtim.

"Lorian nerede?"

Demos'un gözleri sertleşti. "Ben senin nefes almaya devam etmeni sağlamakla meşgulken bir noktada ortadan kayboldu."

Gözlerimi ona diktim. "Rahatsızlık için özür dilerim."

Kehribar rengi gözlerinde bir parça mizah parıldadı. "Özrün kabul edildi."

Şifacı bana bir bardak su uzattı. "Benim adım Jyris. Bana adını söyleyebilir misin?"

"Asinia."

"Peki sen nerelisin, Asinia?"

Demos kıpırdamadan durdu, bakışları şifacının üzerindeydi.

Jyris iç çekti. "Hafıza kaybı kafa yaralanmalarında yaygındır. Eğer bana nereli olduğunu söylemek istemiyorsan, lütfen bugün ne yaptığını hatırlayıp hatırlamadığını söyle."

Boğazımı temizledim ve suyu yudumladım. "Seyahat ediyorduk. Mağaralardan."

Jyris Demos'a baktı, o da başıyla onayladı. "Peki sen kaç yaşındasın?"

Demos'un gözleri donuklaştı. Jyris'in yanında belirdi, vücut dili bu sorgulama tarzından memnun olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Jyris'ten herhangi bir tehdit algılayamadım ama Demos genellikle ihtiyatlı davranmayı tercih ederdi.

Jyris bir kez daha iç çekti. "İnanın bana, Kana Susamış Prens'i kızdırma riskini almak istemiyorum."

"Ona öyle deme," dedim otomatik olarak. Prisca bundan hoşlanmadığını açıkça belirtmişti ve ben de onu suçlayamazdım. Demos bana eğlenen bir bakış gönderdi ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım. O an uzadı ve ben dikkatimi Jyris'e geri verdim.

Jyris kolumu tutarak, "O zaman şunu söyle," dedi. "Bu yara izinin nasıl oluştuğunu hatırlıyor musun?"

Yara izi bileğimi çevreledi ve kanım dondu. Ama kendimi cevap vermeye zorladım. "Zincirler içindeydim. İyileştiğimde tedavi etmem gereken daha önemli başka yaralarım vardı. Bu yüzden bileklerim yara oldu."

Jyris'in yüzünde acıma ifadesi belirdi. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Görünüşe göre hafızan gayet iyi durumda ama olağandışı bir şey fark edersen bana haber vermelisin. Sana bir tonik vereceğim ve sonra dinlenmeni istiyorum. Kafatasınızla beyninizin dış tabakası arasında kanama olmuş. Hayatta kaldığın için çok ama çok şanslısın."

Ona baktım. Yaralı olduğumu biliyordum elbette. Ama uyanmamaya ne kadar yaklaştığımı fark etmemiştim. Ölümün benim için geldiğini bile bilmeden ölebilecek olmam neredeyse saldırgan görünüyordu.

Ama en kötüsü de... bir kez daha kurban olmuştum. Kendimi korumak için hiçbir yolum yoktu ve bunun yerine tamamen Demos ve Lorian'ın beni bir ceset gibi taşımasına bel bağlamıştım. Bunun benim hikâyem olmasından bıkmıştım. Ve bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Demos arkasını döndü ve sinsice uzaklaştı. Benim yanımda genellikle berbat bir ruh hali içinde olduğu için pek şaşırmadım.

"Sabah ayağa kalkmam gerekiyor," dedim. "Bunu gerçekleştirebilir misin?"

Jyris'in ağzı inceldi. "Kendi içgüdülerime karşı, evet. Ama sadece bazı şartları kabul edersen."

Ya bu olacaktı ya da Demos ve Lorian beni burada bırakmanın bir yolunu bulacaklardı. Ve Prisca'ya yardım etme sırası bendeydi.

"Kabul ediyorum."

"Tamam."

LORIAN

Ayağım Valdoria'nın kulübesinin eşiğini geçer geçmez Demos beni karşıladı ve bir hırıltıyla beni duvara doğru itti.

"Ne. Ne yaptın? Sen. Yaptın?"

Kıvrıldım ve onu ittim. Onun varlığını hissetmemiş olmam, umutsuzca uykuya ihtiyacım olduğunu gösteriyordu.

Valdoria odaya girdi ve bakışlarını üzerimde gezdirdi, tüniğimi kaplayan kanda durakladı, kuru ve yapış yapıştı tenim. "Regner buradan birkaç saat uzağa bir alay yerleştirdi. Lorian onlara bazı sorular sormaya gitti," dedi.

Demos'un gözleri kısıldı. "Regner'ın buna karşılık vermeyeceğini mi düşünüyorsun? Melezlere ya da çevresinde bulunacak kadar aptal olan herhangi bir fae'ye saldırarak karşılık verecektir."

"Umurumda değil." Dünyanın geri kalanı yanabilir.

Demos beni itti. Derimden kıvılcımlar yükselmeye başladı ve ben de gücümü bastırdım. Eğer Prisca'nın kardeşini öldürürsem, onu sonsuza dek kaybedecektim.

"*Umurunuzda* değil mi? Eylemleriniz masum hayatları riske atıyor. Sence Prisca bunu ister miydi?"

Sadece adı bile yaralı bir hayvan gibi saldırmak istemem için yeterliydi.

Onu itme sırası bendeydi. Duvara doğru uçtu ve bir gümbürtüyle duvara çarptı.

"Kesin şunu," diye tersledi Valdoria.

Bakışlarımı Demos'tan ayırmadım. "Prisca burada değil. Çünkü sen lanet kum saatini düşünmekten strateji geliştirmeye fırsat bulamadın ve ben de ona ulaşmakta çok yavaş kaldım."

Demos'un yüzündeki renk soldu. "O kum saatini almamı istedi."

"Ve şimdi elimizde ve Prisca muhtemelen ölmüş olmayı diliyor."

Demos esprisiz bir kahkaha attı. "Evet. Ölmüş olmasını *diliyor*. Muhtemelen içindeki her şeyle bunu arzuluyor. Ama bunun yerine, sevdiği insanlara ihanet etmek zorunda kalacak, çünkü zamanı geldiğinde sonunu *seçebileceği* düşüncesine katlanamadınız."

"*Prisca asla hayatına son vermeyecek," diye* hırladım.

Demos dişlerini göstererek kılıcına uzanma dürtüsüyle boğuştuğunu görebileceğim kadar yaklaştı. "Onu kaybetmek istediğimi mi sanıyorsun? Bunu bilmiyor olabilirsiniz *Majesteleri* ama bazı şeyler ölümden daha kötüdür."

Kapı uçarak açıldı. Asinia ayağa kalktı, ayaklarının üzerinde sallanıyordu. En azından ayaktaydı ve hareket ediyordu, ancak tam olarak iyileştiği söylenemezdi.

Demos ona doğru sıçradı ama Demos elini kaldırdı. "Ne oldu?"

Kimse konuşmadı. Dikkatini tekrar Demos'a çevirdi. "Lütfen bana dengesiz, katil Fae prensini dürtmediğini söyle."

Gözlerimi ona diktim.

Demos sadece homurdandı. "Lanet olası bir alayın tamamını katletti."

Asinia bana döndü. "Bir şey öğrenebildin mi?"

Valdoria homurdandı.

Demos ellerini havaya kaldırdı. "Nasıl oldu da birdenbire burada mantığın sesi oldum?"

Dişlerimi sıkarak konuştum. "Birincisi, ben *bütün insanları* katletmedim. Alay. Sadece generaller ve birkaç nöbetçi."

Ve yoluma çıkan diğer herkesi. En fazla birkaç yüz asker. Bunu bekleselerdi, beni fae demiriyle karşılarlardı, ama ihtiyacım olan her şeyi öğrendiğimde, bu emirleri vermekten sorumlu olan herkes çoktan ölmüştü.

"Prisca'nın nereye götürüldüğünü bilmiyorlardı." Ve sonunda, beni durdurmak için her şeyi söyleyeceklerdi. "Ama başka generaller de var." Bu gece Prisca'yı yine hayal kırıklığına uğratacaktım. Ama o özgürlüğüne kavuşana kadar durmayacaktım.

"Bunun sonuçları olacak," dedi Asinia. Ayaklarını zorlukla tutuyor gibi göründüğü için yanına yaklaşıp koluna girdim ve Valdoria'nın kanepesinin kenarına oturması için ona rehberlik ettim. Öfkemin büyük kısmı boşalmıştı ve Demos volta atarken ben de doldurulmuş koltuklardan birine çöktüm.

Sonunda bir iç geçirdi. "Eğer öldürme dürtülerini kontrol edemiyorsan, o zaman onları kullanırız." Bir elini yüzüne sürdü. "Onların olduğu yere vururuz

hiç beklemedikleri bir anda. Savaş alanında bizimle karşılaşmadan önce morallerini bozacak kadar korku ve kafa karışıklığı yaratın. Ne zaman saldırsak, en azından birkaçının onları nasıl bulduğumuzu tam olarak anlattığımızı duyduğundan emin oluruz."

Asinia sırıttı. "Çünkü işkence ettiğimiz son adamlar *bize* onları nerede bulacağımızı *söyledi.* Belki de dikkatimizi başka yöne çekmek için çaresizce bunu kolayca yaptılar."

Demos başını salladı. "Regner'ın buraya taşıdığı taburlar muhtemelen birbirlerinin yanında savaşmaları emredilecek askerler. Eğer onlara saldırma riskini göze alacaksak, bu fırsatı karışıklık ve anlaşmazlık yaratmak için kullanmalıyız."

Bana baktı, ben de başımı salladım. İyi bir plandı.

Asinia ayağa kalkarak, "Madem anlaştık, ben yatağıma dönüyorum," dedi. "İyi geceler."

O uzaklaştığında Demos yerine oturdu, öne doğru eğildi ve sert bakışlarını üzerime dikti. Kehribar rengi gözleri Prisca'nınkilere o kadar benziyordu ki ruh halim daha da karardı.

"Prisca'nın senin eşin olduğunu biliyorum," dedi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Benimle oynama."

Omuz silktim, bunun onu kızdıracağının farkındaydım. Hakkını vermek gerekirse, yüzünü boş tuttu. Onu, beni kardeşçe uyarmaya karar verdiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. İstemesem de ondan hoşlanmaya başladığım için konuşmasına izin verecektim. Şimdilik.

Parmaklarını dizine vurdu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Prisca'ya aşık olduğunu biliyorum. Fae'ler ve eşleri hakkında da *bunun* ne anlama geldiğini bilecek kadar çok şey duydum. Dürtülerinle baş etmeye çalıştığını biliyorum."

Prisca'nın kardeşine baktım ve içimde garip bir gülme isteği uyandı. "Dürtüler mi?"

Bana ters ters baktı. "Sen ve kız kardeşim söz konusu olduğunda üzerinde durmama gerek olmayan türden dürtüler."

İçimi çektim. "*Dürtüler*... zor. Ama onun eşim olduğunu, bir parçam ona ihtiyacım olduğunu kabul ettikten çok sonra öğrendim." Eğer Demos beni Prisca'ya bağlayanın sadece fae kanım olduğunu düşünseydi, bunu görmezden gelebilirdi.

"Çiftleşmenin önemli olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Oh, bu önemli. Fae'ler vahşi, bölgeci ve sahiplenicidir. İçgüdülerimle daha önce hiç böyle savaşmamıştım."

Hâlâ beni izliyordu ve ben de bakışlarına karşılık verdim. "Prisca'dan önce hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Bu kıtada barış istedim. İnsanlarımızın güvende olmasını istedim. Regner'ın ölmesini istedim. Ama kendim için hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Kendim için bir şeylere sahip *olabileceğimi* bilmiyordum. Sonra onunla tanıştım ve uzun hayatımda ilk kez *ihtiyaç duydum*."

Kendimi neden bu şekilde açtığımı bilmiyordum. Özellikle de Demos'a, onca insana. Belki de sadece yorgunluktandı, vücudum bile bu kadar uzun süre uykusuz kalmakta zorlanıyordu.

Demos uzun bir süre sessiz kaldı. "Prisca ile ona zarar vermek isteyen herkes arasına her seferinde tereddüt etmeden gireceksin. Bilmem gereken tek şey bu."

Bu yeterli olmalıydı. Prisca'nın kardeşleriyle *arkadaşlığa* ihtiyacım yoktu. Özellikle de bu kardeşle. Ama yine de kendimi dişlerimi gıcırdatırken buldum.

"Muhtemelen onun yerine Thol gibi birini tercih ederdin." Sesimi dikkatli bir şekilde nötr tutmayı başardım ve acıyı, muhakeme yeteneğimi yiyip bitirdiği yere ittim.

Diğer adam ölmüştü. Cesedini o mağaralardan çıkarıp hak ettiği şekilde defnedemedik henüz. Yine de bir parçam, Prisca'nın bir zamanlar onunla birlikte yaşamayı dilemiş olduğunu bilmekten derin bir rahatsızlık duyuyordu.

Demos başını eğerek arkasına yaslandı. "Biliyor musun, o hana geldiğinde Tibris'le Thol hakkında konuştum. Tibris, Thol'un bir keresinde ona Prisca'yla evleneceğini söylediğini anlattı. Yine de o köyde olanlar yüzünden onu öldürebilirdi - gerçekten hatalı olduğuna dair bir kanıt olmadan. Sen böyle bir şeyi asla düşünmezdin. Onun yerinde olsaydın, onu koruyabilmek için peşine düşerdin.

"Eğer Prisca böyle bir katliamdan sorumlu olsaydı, ona herkesten daha fazla öncelik verirdiniz. Tüm o insanları öldüren kendisi olsa bile, kimsenin onu cezalandırmasına izin vermezdiniz."

Keşke onunla tartışabilseydim. Daha katı bir ahlak kuralına göre yaşıyormuşum gibi davranabilirdim. Ama ahlaki pusulam her zaman bozuktu - özellikle de konu vahşi kedime geldiğinde. Demos haklıydı. Prisca ne yaparsa yapsın -gerçekten bir canavara dönüşecek olsa bile- onun yanında olacaktım. Eğer mantıklı düşünebilen yanını kaybederse, onu saklayacak ve hayatımın sonuna kadar koruyacaktım.

Diğer her şeyi kaybetmek anlamına gelse bile.

Demos yüzümde gördüğü şey karşısında başını salladı. "Thol'un sorunu onu asla yeterince sevememesiydi. Senin sorunun ise tam tersi. Onu çok fazla seviyor olabilirsin. Kız kardeşimin masumlar için bir tehdit oluşturacağına inanmadığım için senin delice sevgini tercih ederim. Ama eğer onu yozlaştıracağını düşünürsem, seni bitirmenin bir yolunu bulurum."

PRISCA

Hücremdeki loş ışıkta tüm sesler kaybolmuştu, ta ki gardiyanların ayak seslerini duyamaz hale gelene kadar. Uzuvlarım karıncalanıyordu, sanki onlar da yok oluyordu.

Göğsümün içinde bir şey çatlamıştı; bir parçam boşluğa çekilmişti ve artık geri dönüşü olmayan bir şekilde kaybolmuştu.

Cavis'in gözleri benimkilerle buluşuyor. Kendisi için korkmuyordu. Hayır, benim için korkmuştu. Gerisi öfke ve biraz da rahatlamaydı.

Ölüm peşimi bırakmıyordu.

Ailem, annem, Wila, tüm köylüler, komşularım, Thol, *Cavis*.

Gerçeklik içime işledi ve kaslarımdaki gücü tüketti. Bu hücreden çıkamayacaktım.

Cavis gitmişti ve Regner geldiğinde ben de ölecektim - büyük olasılıkla korkunç, halka açık bir şekilde.

Belki de halkım için yaşarken yaptığımdan daha fazlasını ölürken yapabilirdim. En azından ölürsem, boş tahtımın arkasında toplanabilirler.

Bu düşünce beni ürpertti. Ölmek istemiyordum. Ama zihnim, ayrılmadan önceki o son günde köyümü görmemi sağladı. Ancak, köy meydanında oynayan çocuklar yerine, ormana yakın bir toplu mezara gömülmüşlerdi. Herica'nın fırını kanla kaplanmıştı, arkadaşımın son

dehşetten başka bir şey yok. Abus, Natan, Chista, hatta Kreilor. Hiçbiri ölmeyi hak etmemişti. Hepsi gitmişti.

Elimi kaldırdım ve Thol'un kan yemininin bulunduğu boşluğu inceledim. Onun ölümüyle birlikte çizgi de yok olmuştu. Artık sadece iki tane kalmıştı. Lorian'ın bana olan yemini ve benim korsan kraliçeye olan yeminim.

Eğer yaşarsam... eğer bir şekilde bu hücreden çıkmayı başarırsam... Lorian'a, *Sybella*'ya Cavis'in asla eve dönmeyeceğini söylemek zorunda kalacaktım. Cavis, kampta ailesiyle birlikte güvende olması gereken yerde kalmalıydı ve bunun yerine beni takip etti.

Soltor'un açtığı yaralar iyileşmemiş olmalıydı. Çünkü kan kaybından ölüyordum. Ve uyanamama düşüncesi...

İlk defa ölüm bir merhamet gibi göründü.

Tüm bunların anlamı neydi? Regner yüzyıllardır zehrini yayıyor ve halkımızı katlediyordu. Her zaman bizden bir adım önde görünüyordu. Ölecektik. Tekrar tekrar ölecektik. Bu savaşta erken ölmek bir lütuf olabilir. En azından bu şekilde, arkadaşlarımın ve ailemin teker teker katledilmesini izlemek zorunda kalmazdım.

Lorian'ı bir daha göremeyecektim. O vahşi yeşil gözlerine asla bakamayacaktım. Ellerini tenimde hissedemeyecek ya da kokusunu içime çekemeyecektim.

Kardeşlerimi asla göremeyecektim. Yıllar sonra nasıl bir adam olacaklarını asla göremeyecektim. Bundan sonra birbirlerine daha da yakınlaşabilirler. Şimdiden, neredeyse arkadaş oldukları anların görüntülerini yakalamıştım. Ya da bu, aralarındaki her türlü ilişkiyi öldürebilir.

Asinia... tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi ama bu onu yıkabilirdi. Hâlâ annesinin yasını tutuyordu. Hala geceleri ağlıyordu. Biliyordum çünkü sabahları yüzü şiş oluyordu. Benim aksime, o yokmuş gibi davranmaya çalışmak yerine kederiyle başa çıkmaya çalışıyordu.

Ve Telean. Ben onun umudunu temsil ediyordum. Bir keresinde bana, bende annemden çok şey gördüğünü söylemişti, bu hem acı veriyor hem de yardımcı oluyordu. Teyzem çok sertti, halkımızı kurtarmak için çok kararlıydı ve bana inanmıştı. Gerçekten, iliklerine kadar, bunu yapabileceğime inanmıştı.

Onları sevdiğimi söylemiş miydim? Biliyorlar mıydı?

Rythos, Galon, Marth... Bu kadar çabuk aile gibi hissetmeye başlamaları garipti. Sanki her zaman orada bekliyorlarmış ve her zaman birbirimizi bulmamız gerekiyormuş gibi.

Bakışlarımın Cavis'e kaymasına izin verdim. Yüzü çok durgundu. Neredeyse huzurluydu. Gözlerini kapattım ve ağ derisinden soldu - sanki artık öldüğüne göre amacı tamamlanmıştı.

Başarması gerekiyordu. Evine, karısına ve kızına dönmesi gerekiyordu.

Ürperdim. Ağlama isteğiyle gözlerim yandı. Hıçkırıklar boğazımda birikti, ciğerlerim sıkıştı. Ama o kadar uzun süre bastırmıştım ki... Şimdi ağlayamıyordum. Bedenim uyuşmuştu.

Gardiyanlardan biri gülerek tepsiyi parmaklıkların altına itti ve "Ye sürtük," dedi. Küçük bir bardak su, hâlâ kemikte duran birkaç parça tavuk ve yarısı çürümüş bir elma.

Onları görmezden gelerek arkamı döndüm.

"Bana söz ver, Pris. Dışarı çık ve seni kırmalarına izin verme. Bunun *seni yıkmasına izin verme."*

Söz vermiştim. Söz vermiştim ve bu sözün düşüncesi o kadar acı veriyordu ki, her şeyin bitmesi için her şeyi verirdim.

Uzun zamandır ilk kez Lorian'dan nefret ediyordum. O diski benden almasından nefret ediyordum. Bana *seçim* hakkı vermeyi reddetmesinden.

Başım sanki vücudumun geri kalanının üzerinde yüzüyormuş gibi hissediyordum. Sanki taş tavandan aşağıya bakıyormuşum gibi.

Yine de Lorian'ın sesi kulaklarımdaki donuk uğultuyu kesiyordu.

"Hayatta kalmanız söz konusu olduğunda hile yaparsınız. Hile yaparsınız ve yalan söylersiniz. Kirli dövüşürsünüz. Ve hayatta kalmak için başka ne gerekiyorsa yaparsınız."

Bana hırladığını, *düşünmem* için beni zorladığını duyabiliyordum. Plan yapmaya.

"Sana ne demiştim, Prisca? Asla pes etmiyorsun. Sen değil."

Onu görmezden gelmeye çalışarak, Cavis'in beni sözümü tutmaya teşvik eden sabit bakışlarının anısını görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

Sonunda, onları bir kez daha açmamı sağlayan şey Lorian'ın kafamın içindeki sesi değildi. İçimde yanan hayatta kalma arzusu değildi.

Hayır, o ateş bir kıvılcımdan biraz daha fazlasıydı.

Hayatta kalmaktan çok daha önemli bir şeye ihtiyacım

vardı. *İntikama* ihtiyacım vardı.

Bakışlarım beni hapseden kelepçelere takıldı. Her bir kelepçe bileğimi çevreleyen tek bir metal parçasıydı ve bir taraftaki kaba bir menteşeyle birbirine tutturulmuştu. Kilit basit bir anahtar deliğiydi, anahtar deliğindeki aşınma...

Bu kilitlerin iç mekanizmalarının da aynı şekilde eski ve yıpranmış olduğunu tahmin ediyordum.

Hücremin parmaklıklarına yaklaşarak tavuğu elime aldım. Yavaşça, dikkatlice eti soymaya başladım.

Yemek yemek, arkasında durabileceğimden emin olmadığım bir hayatta kalma taahhüdü gibi görünüyordu, ama tavuktan biraz yemeliydim, yoksa şüpheli olurdu. Ağzıma zorla atmak, şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biriydi. Yemek istemiyordum. Bu hücrede kıvrılmak ve yalnız kalmak dışında hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Öğürdüm.

"Bunun seni kırmasına izin verme."

Zaman uzadı. Ama söylediklerimde ciddiydim. Soltor ve Eadric yavaşça ve acı çekerek öleceklerdi.

Ya Regner?

Ölmeden önce acı çekecekti.

Böyle bir dehşete neden olan tüm erkeklere ne yapacağımı düşünürken kendimi kaybettim. Onları nasıl *yalvartacağımı*.

Tüm tavuk eti çıkarıldıktan sonra kemikleri inceledim; atılmış kalsiyum ve ilik parçaları benim tek özgürlük umudumdu. Uzun süre düşündükten sonra en sağlam kemiği seçtim, pürüzsüz yüzeyi yağ kalıntılarıyla kayganlaşmıştı. Bir sonraki kemik daha zordu. Daha ince, daha esnek ama kırılma ihtimali düşük olmalıydı. Parmağımı en olası seçeneğe bastırdım, onu diğerlerinden ayırdım ve botumun içine soktum.

Duvarları incelerken, kaba yontulmuş taşın üzerinde bir parmağımı gezdirdim.

Sanki uyuyormuşum gibi bedenimi duvara doğru kıvırdım. Zincirlenmiş ellerimi kaldırarak büyük kemiği aşındırıcı yüzeye bastırdım. Yavaşça, dikkatlice, kemiği duvara doğru sıyırdım.

Ayak sesleri duyuldu ve kemiği tuniğimin koluna saklayıp gözlerimi kapattım. Ayak sesleri yavaşladı, sonra bir kez daha hızlandı.

Zahmetli bir işti, kemiğin taşa sürtünmesiyle oluşan her sıyrık nemli hücrede yankılanıyordu. Bir gardiyan yanımdan her geçtiğinde boynumdan terler boşanıyordu. Kaslarım pozisyonumu protesto etmek için çığlık atıyor, bileklerim ağır zincirlerin içinde yanıyordu.

Ama kemiğin taşın üzerinden her geçişi, intikama bir an daha yaklaştığım anlamına geliyordu.

Ben de kıpırdamadan yattım. Ve kazıdım.

MADINIA

İlk nottan birkaç gün sonra, yeni bir han seçmiş olmama ve izlerimi özenle gizlememe rağmen kraliçenin ulağı beni bir kez daha bulduğunda neredeyse hiç şaşırmadım.

Bunu nasıl yapıyordu?

Haberciye bir bozuk para uzatıp notu elinden aldım ve beni nasıl bulduğunu sorma zahmetine girmedim. Aptal değilse, kraliçeden benden çok daha fazla korkuyor olmalıydı.

Bana güvenmek iyi bir seçimdi. Şimdi o gururunu al ve bana tekrar güvenecek kadar uzun süre göm. Altıncısı alındı. Ömrü her geçen gün kısalıyor. Onu Zehir'in anavatanının yakınlarında bul.

Altıncı. Ne

yaptı-

Bahsediyor olabileceği tek altıncı kişi altıncı hanımıydı. Prisca o yeri almıştı.

Tüm vücudum tutuldu.

Eğer Prisca gerçekten kaçırıldıysa.

Lorian ölmüş ya da ölüyor olmalı. Aksi takdirde onun götürülmesine izin vermezdi. Fae, söz konusu o olduğunda kuduz bir kurt gibiydi.

Zehir'in anavatanı.

Nota biraz daha baktım.

Zehir'in anavatanı.

Referans gözümden kaçtı.

Kafamın içindeki kaltak kraliçenin aptallığıma dudak büktüğünü duyar gibiydim. Belli ki buranın benim tanıyabileceğim bir yer olduğunu düşünmüştü.

Ellerim titredi ve parşömeni yırtmamaya dikkat ederek notu daha sıkı kavradım.

Belki de Kaliera ilk mesajını ona güvenmemizi sağlamak için kullanmıştı. Böylece *zehirin anavatanına* inecek ve hemen ardından ölecektik.

Prisca sinir bozucu derecede idealistti, ailesine ve arkadaşlarına karşı aşırı korumacıydı, öyle ki içindeki bir şeytanla açıkça savaşıyordu. Aptalca bir şekilde kendini feda etmesinden bahsetmiyorum bile. Bu savaştan canlı çıkma ihtimali düşüktü, hasarsız çıkma ihtimali ise çok çok daha düşüktü.

Ama...

O kalede hayatımı kurtarmıştı.

Asla geri alamayacağım bir seçim yaparak kendimi yakmaya kalkışmıştım. Şimdi o anı hatırladığımda, ne düşündüğümü anlamakta zorlanıyordum. Düşünmüyordum. Ama hiçbir çıkış yolu göremiyordum. Ve eğer yanacaksam, bu kendi elimle olacaktı.

Yine de Prisca'dan kampı terk etmesini istediğimde -ve bunu *istemek* zorunda kalmam nasıl da canımı sıkmıştı- hiç tereddüt etmemişti.

"Zekisin, hırçınsın ve yıllarca kraliçenin leydilerinden biriydin. Seni kullanmamak aptallık olur."

Gözlerimiz buluşmuştu ve ben anlamıştım. Prisca, o çadırda birkaç gün daha kalsaydım, içimde bir şeylerin buruşup öleceğini biliyordu.

Yani beni dışarı çıkardı.

Ve şimdi kapana kısılmış olan oydu ve saatler olmasa bile günler içinde gerçekten ölme riskiyle karşı karşıyaydı.

"Siktir," diye tısladım.

Tek istediğim yalnız kalmaktı. Ve şimdi, kraliçenin lanet bilmecesini çözmem ve melez varisi kurtarmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

Babamı öldüren adam tarafından katledilmeden önce.

YEDİNCİ BÖLÜM

ASINIA

Ertesi sabah güneş doğar doğmaz kuzeye doğru yola çıktık. Atları ve kendimizi zorlayarak ve sadece gerektiğinde dinlenerek hızlı bir şekilde seyahat ettik. Yorgunluk sürekli üzerimdeydi. Kaslarım ve Kemiklerim, eklemlerim... tüm vücudum ağrıyordu. Ama elimden geldiğince dinlendim ve her gece güneş batar batmaz yorgunluktan battaniyemin üzerine düştüm.

Şafak gökyüzünü aydınlatır aydınlatmaz her zaman ayaktaydık ve hareket ediyorduk.

Hiçbirimiz gereğinden fazla konuşmadık. Lorian harcanmamış bir güçle kabarıyor, bir yandan da hepimizi diken üstünde tutan derin bir öfke yayıyordu.

Bu gece, muhtemelen yakınlarda başka bir alayın olduğu söylentilerinin doğru olup olmadığını görmek için bir yerlerde kaybolmuştu. Demos atlarla ilgilenirken, ben de yetersiz yiyecek malzemelerimizi paketinden çıkarıyordum.

Her gece kampımızı kurmak söz konusu olduğunda ancak bu kadar yardım etmeme izin veriliyordu. İtiraz etmeye zahmet etmedim. Sakatlığım zaten bize çok fazla zamana mal olmuştu.

Ben de Demos'un ateşimizin yanına çektiği kütüğün üzerine oturdum ve Prisca'nın hayatta kalmasını *diledim.*

Bir zamanlar, eğer umut eder, diler ve yeterince çok çalışırsanız, neredeyse her hayalinizi gerçekleştirebileceğinizi düşünmüştüm. Annem bunu

defalarca söylemişti.

ben büyürken. Ne olduğumu öğrendiğimde -ve annemin bunu bildiğini ya da hatta kendisinin de bir melez olabileceğini öğrendiğimde- kendimi babamın, ben daha birkaç aylıkken annemi terk eden adamın melez olduğunu umarken yakaladım.

En azından o zaman annem beni kasıtlı olarak karanlıkta bırakmazdı.

Bir zamanlar hayalim şehre seyahat etmek ve kraliçe için terzi olarak çalışmaktı. Sadece hayalini kurduğum türden kumaşlarla çalışarak en önemli insanları giydirecektim. Soylular yapabildiklerimi fark ettikçe tasarımlarım trendleri belirleyecekti. Zengin olmak istiyordum. Saygı görmek istiyordum. *Önemli biri* olmak istiyordum.

Şimdi kalbim, annemle birlikte küçük evimizde, odun dumanı, kurutulmuş otlar ve kumaşın rahatlatıcı kokularının etrafımızı sardığı sessiz bir sabah için daha acıyordu.

Evimiz hiçbir zaman büyük olmamıştı, ama ipek ve pamuk ruloları, yün yığınları ve çalışma masası hayal gücümü canlı tutmuştu - sayısız renk ve doku çok fazla *olasılığı* temsil ediyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Sarsıldım ve Demos'un kehribar rengi gözleriyle karşılaştım. "Sadece... hatırlıyorum. Köyümdeki hayatı. Annemle birlikte. Şimdi benim hakkımda ne düşünürdü merak ediyorum. Bazen onu unuttuğumdan endişeleniyorum. Gülüşünün nasıl olduğunu. Nasıl koktuğunu."

Demos atımı fırçalamayı bitirdi ve elleri ceplerinde ateşe doğru yürüdü. O kadar erkekti ki. Bulunduğu her yerde yer kaplıyor, bakışları, spekülasyonları ve özellikle de kadınsı ilgiyi üzerine çekiyordu.

Vücudunun nasıl bu kadar çabuk bu kadar kas kazandığını anlamıyordum. Sanki hapsedilmeden önce kim olduğunu hatırlamış ve bir gecede aynı forma geri dönmüş gibiydi. Gömleği göğsüne, pazularına ve özellikle de omuzlarına yapışmıştı. Birkaç haftada bir yeni gömlekler almak ya da dikiş yerlerinden ayrılma riskini göze almak zorunda kalıyordu.

Gözlerime baktı. "Ne kadar yumuşak dilli olduğu düşünülürse, kahkahası şaşırtıcı derecede yüksek ve gürültülüydü. Dikkat çeker ve kızarmasına neden olurdu, bu yüzden sık sık gülmezdi. Yün ve biberiye gibi kokardı. Ön dişlerinden biri küçükken geçirdiği bir kaza sonucu kırılmıştı ve bu konuda utangaçtı. Bazen gülümsemesini kapatır ya da başını öne eğerdi. Bundan nefret ederdin.

"Elleri işinden dolayı nasır tutmuştu ama nazikti - özellikle de siz hasta olduğunuzda. Konuşmaya ihtiyaç duyduğunuzda, her ne yapıyorsa bırakır ve yüzünüze bakardı. Size her zaman tüm dikkatini verirdi, böylece ne kadar önemli olduğunuzu bilirdiniz."

Boğazım sıkıştı ve ısındı, nefes almak birden zorlaştı.

Onu tekrar görebiliyordum, pencerenin yanındaki dokuma tezgahının başında oturuyordu. Çıkrığın uğultusunu, kahkahasının sesini duyabiliyordum.

Sesim çiğ ve boğuk çıktı.

"Nasıl..." Tabii ya. Demos o zindanda beni kendisiyle konuşturmuştu. Yeterince güçlü olduğumda, kederimin ve umutsuzluğumun beni tamamen yutmasına izin vermekten başka bir şey istemediğimde bile konuşmaya devam etmem için ısrar etmişti.

Sadece ona söylediğim her şeyi ezberlemiş olmasını beklemiyordum.

Annemin görüntüsü tekrar aklıma geldi. Gülümseme şekli.

Onun kokusu. Boğazımdaki yumruyu yuttum, konuşamadım. Uzanarak Demos'un kolunu sıktım.

Hareketsiz kaldı. Elimi geri çektim. Ölme riskim olmadıkça ya da o beni eğitmedikçe birbirimize dokunmazdık. Diğer zamanlarda, sanki aramızda bir engel varmış gibiydi.

Bu bariyeri hangimizin yükselttiğinden emin değildim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Gözleri karardı. "Benim için senin incindiğini bilmekten daha kötü bir şey yok. Hasta, yaralı ya da üzgün olduğunda, bunu düzeltmek istiyorum. Bu daha önce hiç hissetmediğim türden bir çaresizlik."

Ve bundan nefret ediyordu. Yüzünde yazılı olan gerçeği görebiliyordum. Demos bu duygudan nefret ediyordu çünkü Regner'ın kalesinin altındaki o hücrede iki yıl boyunca çaresiz kalmıştı. Arkadaşları, ailesi şafakla birlikte katledilirken çaresizdi ve orada tek başına kalmıştı. Ve Prisca hepsini dışarı çıkarmak için hayatını tehlikeye atarken de çaresizdi.

Onu o zindanda gün be gün kırılmamak için savaşırken izlemiştim. Bir şekilde Pris için destek kaynağı olmaya devam ederken ve tek istediğim boşluğa çekilmekken beni uyanık kalmaya zorlarken.

Demos doğal bir koruyucuydu. Bir noktada, benim de koruması gereken insanlardan biri olduğuma karar vermişti. Muhtemelen Prisca'yla tanıştığında ve onun beni hayatta tutma konusundaki kararlılığını gördüğünde. Onun kız kardeşi olduğunu ve benim de onun en iyi arkadaşı olduğumu öğrendiğinde, bu *onun* için yeterliydi. Ben onun

O hücrede her gün kontrolcü, aşırı korumacı tavırlar sergiliyordu ama ben kopmak istediğimde beni bir arada tutuyordu.

"Demos," dedim nazikçe ve gözleri hafifçe açıldı. Onunla alçak bir tonda, ciddi bir sesle konuştuğum pek sık olmamıştı. Eğildi ve ben de derin bir nefes aldım. "Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sen... sen beni o hücrede hayatta tuttun - sayılabilecek her şekilde. Ve son birkaç gündür bunu tekrar yaptın. Ama artık bunu yapmana gerek yok. Artık benden sorumlu değilsin."

Gözleri Prisca'nınkilerden farklıydı. Sadece onun gözlerini yeterince inceleyen biri bunu fark edebilirdi ve ben onu izlerken bile bununla mücadele ettim. Prisca'nın gözleri altına daha yakınken, Demos'unkiler yeşil tonlar taşıyordu. Şimdi ise soğuklaşmıştı.

Ağzını açtı, daha da yaklaştı ve söyleyeceği şeyin bir bıçağın keskin kenarı gibi keseceğini biliyordum. Bu konuda her zaman iyiydi - istediği sonucu almak için tam olarak nereye vuracağını biliyordu.

Kendini o sınırdan geri çekerken ifadesi donuklaştı. "Mesaj alındı," dedi.

Ağzımı açtım, hayal kırıklığı içimde kükrüyordu. Onu incitmeye çalışmıyordum. Sadece dikkat etmesi gereken başka biri olmadığımı bilmesini sağlamaya çalışıyordum. Onu, beni güvende tutması gerektiği beklentisinden kurtarmaya çalışıyordum.

Ben de tamamlaması gereken bir başka *görevdim*. Ama o çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

LORIAN

Günler acımasız bir sessizlik içinde geçti, hepimiz düşüncelerimizle baş başa kaldık. Asinia hâlâ solgundu ve şifacı ona bol bol mola vermesini emretmişti. Yine de, Regner'ın adamlarıyla karşılaştığımız zamanlar hariç, çoğunlukla durmayı reddetmişti. O zaman da atlar ve erzaklarımızla birlikte gölgede kalıyordu,

Demos ve ben birlikte Regner'ın en yüksek rütbeli muhafızlarını bulacak ve hiç beklemedikleri bir anda onları köşeye sıkıştıracaktık.

Demos'un gücü özellikle yardımcı oldu. Benim kaba kuvvet kullanacağım yerde, onun stratejisi bize her seferinde mümkün olan en iyi rotayı verdi ve sadece öldürmek *istediklerimizi* öldürmemizi sağladı.

Ve her zaman, her zaman neden seçildiklerini duymalarını sağladık - mesajı yayacak olanların duyabileceği şekilde: Son alay onlara ihanet etmişti. Bize buraya gelmemizi söylediler.

Başlarda her şey basitti. Generaller hedef alınmayı hiç beklemiyorlardı. Her an yanlarındaki birkaç muhafızı öldürmek ve onları tartışmak için ormana götürmek kolay bir meseleydi.

Sonunda generaller, etraflarında hepsi de fae demiriyle silahlanmış birkaç muhafız olmadan işemeyi bile reddettiler. Etrafından dolaştık, ama daha uzun sürdü ve içimdeki canavar boşa harcanan zamana kükredi.

Başka alay bulamadığımızda, Eprotha'daki köylerde barışı korumakla görevli muhafızlara başvurduk. Hediye Verme ve Alma törenleri sırasında itaati sağlıyorlardı ve ellerinde arbalet ya da kılıç tuttukları tek zaman köylüleri korkuttukları zamandı. Melez varis hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Demos, kırılması epey zaman alan bir muhafızla geçirdiği dehşet verici birkaç saatin ardından, "Bize demir muhafızlar lazım," diye tükürdü. "Bu adamlar hiçbir şey bilmiyor."

Telean'a bir mesaj göndererek durum hakkında onu bilgilendirdim. Kendi bağlantıları vardı ve her birini bilgi için araştırıyordu. Prisca'yı bulur bulmaz Telean bize gelecekti ama şimdilik Gromalia'da krallarına göz kulak olabilecek birine ihtiyacımız vardı. Ve hâlâ Gromalia kralını dönüştürmek için bir koz bulmaya çalışıyordu.

Sonunda o kadar küçük bir köye geldik ki, adı bile yoktu. Tek bir hanı vardı ve Asinia bir pelerin giyip pazara doğru yürürken Demos odalar için yer ayarladı. Orada, bir grup siyah zırhlı muhafızın güneye gittiğine dair söylentiler duymuştu.

"Bir tuzak olabilir," dedi Demos, biz odasında hafif bir yemek yerken. "Şimdiye kadar Regner Prisca'nın peşinde olduğumuzu öğrenmiştir."

Sadece başımı salladım. Sanki iletişim kurma yeteneğimi kaybediyormuşum gibi hissediyordum. Regner'ın zindanındaki Prisca'yı her düşündüğümde bedenim yeni bir öfkeyle titriyordu, ta ki tek yapabildiğim zihnimde ona seslenmek olana kadar.

Hayatta kal, vahşi kedi. Lütfen. Sadece benim için hayatta kal.

Biri kapıyı çaldı, ben de kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

Rythos, Galon ve Marth odaya doluştu. Boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı eridi. Bizimle bu kadar kuzeyde buluşmak için hızlıca seyahat etmiş olmalılar. Günlerdir ilk kez, zihnimin karanlık dehlizine küçük bir umut kıvılcımı süzüldü. Daha çok kişinin arıyor olması Prisca'yı çabucak bulma şansımızın daha yüksek olduğu anlamına geliyordu.

Demos başıyla selam verirken Asinia her birine sarıldı.

Galon'un gözleri benimkilerle buluştu. "Ne oldu?"

Onlara söylemek zorundaydım. Ve bunu çabucak yapmalıydım. Ama kelimeler boğazımda düğümlendi, ağzımdan güçlükle çıkarabildim.

"Cavis kralın örümceklerinden biriydi."

Rythos ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. "Buna inanamıyorum."

"Doğru," dedi Demos yorgun bir sesle. "Kendisine verilen emirlere karşı savaşıyordu ama kum saatine vardığımız anda bu emirler onun iradesini geçersiz kılmış olmalı. Prisca'yı aldı."

"Onu iyileştireceğiz," diye açıkladı Rythos. Onu tanımayan biri durumun ciddiyetini anlamadığını düşünebilirdi. Ama o hemen sarsılmaz kararlılığını ve iyimserliğini ortaya koydu. Tepkisi Prisca'nınkine o kadar benziyordu ki, arkamı dönmek zorunda kaldım.

"Hadi biraz uyuyalım," dedi Galon. "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

Ve böylece en ufak bir söylentiye, en ufak bir umut kıvılcımına dayanarak yönümüzü seçerek seyahat etmeye devam ettik.

Uyku yabancı bir şey haline gelmişti. Onun yerine gecelerimi Prisca'ya mektup yazarak geçiriyordum. Muhtemelen yakacağım mektuplar.

Vahşi Kedi

Bu mektubu görebilecek misin bilmiyorum. Sana verip veremeyeceğimi de bilmiyorum. Ama günlerimi kafamın içinde seninle konuşarak geçiriyorum. Şimdiye kadar sorularımın çoğuna nasıl cevap vereceğinizi bilecek kadar sizi iyi tanıyorum. /Kıvrak mizahın, alaycılığın ve

zaman zaman dürüstlüğünüzle nefesimi kesiyorsunuz...

Tanrım, seni özledim.

Rythos sana yazmamın yardımcı olabileceğini söyledi. Ona hırladım, o da bana o sabit, sabırlı bakışını attı, bilirsiniz işte. Galon başını salladı ve ben de yapacak başka bir şey bulamayınca seninle konuşmak için nehre doğru yürüdüm.

En büyük anlarımızdan bazıları suda geçti, Wildcat. Neredeyse ölmek üzere olduğun gün, seni kurtaran Galon'du, o gün hâlâ aklımdan çıkmıyor. Bazen, senin nehre yenik düştüğün ve benim seni hiç tanımadığım kabuslardan uyanıyorum. Böyle bir şey olsaydı, hayatım karanlık ve soğuk kalırdı.

Bunu hak ederdim.

En iyi rüyalarımda - uyanmak istemediğim rüyalarda – o mağaralarda sana ulaşmayı başarıyorum. Seni Cavis'in kollarından çekiyorum ve ona yardım etmenin bir yolunu buluyoruz. Regner'ın onun içinde yarattığı kötülüğü yok etmenin bir yolunu.

Ama kabuslarımda tek gördüğüm senin /Yüz. /Korkmuştun, bunu gözlerinde görebiliyordum. Ama yüz ifaden garip bir şekilde sakindi. Sakin. Böyle bir şey olduğunu bildiğinden emin değilim.

Durumdan çıkış yolu yoktu ya da hala kaçışınızı planlıyordunuz.

/Sen başıma gelen en iyi şeysin. Bunu biliyor muydun? Bir parçam biliyor olman gerektiğinden emin. Ama kimseyi içime alma konusunda hiç iyi olamadım. Seni düşündüğümde, yalnız ve korkmuş bir halde, seni ne kadar sevdiğimi asla bilmeden... Aklımı başımda tutmak için yapabileceğim tek şey bu.

Sadece... hayatta kal /ya da ben. Hayatta kal, ve **ben**

Yemin ederim seni bulacağım.

-Lorian

Ve böylece, her gün, krallık boyunca yolumuzu katlettik. Her gece, sabahın erken saatlerine kadar Prisca'ya uzun mektuplar yazdım.

Her an bir ömür kadar uzadı, ta ki kendi akıl sağlığımı sorgulamaya başlayana kadar. Yine de aramaya devam ettik. Regner'ın gizli zindanının bir şehirde olmayacağını biliyorduk. Bu yüzden yolumuzu gizleme zahmetine girmeden küçük köylerden ve büyük kasabalardan geçerek kuzeye doğru ilerledik. Regner halkımı canavarlar olarak resmetmişti, biz de onun krallığını kasıp kavuran canavarlar olduk.

Ta ki bir sabah Galon, varlığını neredeyse unuttuğum birinden bir mesaj alana kadar. Prisca'nın arkadaşı Madinia.

"Nerede olduğunu biliyorum."

Halkım Madinia'nın büyüsüne sahip olanlara sık sık ejderha derdi. Tanrılarla daha yakın bir bağlantıları olduğuna inanılırdı.

Belki de Prisca'nın ejderhasının hiçbirimizin başaramadığını bir şekilde başarmasının nedeni buydu.

Tibris ve Prisca'nın şifresinde Regner'ın gizli zindanına giden yol tarifi yazılıydı.

PRISCA

O günün ilerleyen saatlerinde Cavis için geldiler.

Üç gardiyan beni tutarken, ben uluyarak tehditler savurdum ve bu tehditler kısa sürede çaresiz yalvarışlara dönüştü.

"Onu nereye götürüyorsun?"

"Kendin için endişelen, Melez Varis," diye alay etti iri yapılı sarışın muhafız, yanağındaki uzun yara izi bu ifadeyle daha da belirginleşti.

Kızıl saçlı gardiyan güldü ve anahtarları cebine sokarak hücremi arkadan kilitledi.

Cavis'in artık burada olmadığını biliyordum. Vücudundan geriye kalanın sadece bu olduğunu biliyordum. Onu *o* yapan her şey gitmişti. Ama ilk defa kendimi gerçekten yalnız hissettim.

Eadric geri dönmedi. Muhafızların fısıldaşmalarını duymuştum ve görünüşe göre kaçmıştı - Cavis'i öldürdükten sonra burada olmak istememişti. Regner ondan memnun olmayacaktı. Bulabildiğim tek tatmin bu bilgiydi.

Eadric kuzenim için çalışıyorsa, Regner'ın onu bilgi için kullanamayacağından emin olmak için Cavis'in ölmesini mi ayarlamıştı? Belki de her zaman Cavis'i öldürmek istemişti ve sadece fırsat kolluyordu. Yoksa Eadric hem Regner'ı hem de Zathrian'ı mı oynuyordu?

Birisi şaşırtıcı derecede hoş bir sesle müstehcen bir taverna şarkısı söylemeye başladı. Muhafızlardan biri hırlayarak bir tehdit savurdu ve ses daha da yükseldi.

Buradaki tek mahkum ben değildim. Sadece kaç kişiydik? Boynumu bükerek parmaklıklarımın etrafını görmeye çalıştım ama tek görebildiğim nöbet tutan gardiyanların bacaklarıydı.

Birkaç saat sonra, muhafızlar koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşırken daha hızlı yürümeye başladılar. Duruşları farklıydı, omuzları geride, yüzlerinde ciddi ifadeler vardı.

Kısık sesle konuştular. Regner'ın yakında burada olacağını söyleyen türden sesler. Kralın bana gelmesi demek.

kendi kalesinin güvenliğine güvenir. Kendi şehrinin.

Normalde bu haberi -ve paranoyasının ve güvensizliğinin arttığı gerçeğini- kutlardım. Ama şehre nakledilmiş olsaydım, kaçma şansım çok daha yüksek olurdu.

Beni benden başka kimse kurtarmayacaktı. Ve Cavis'e söz vermiştim.

Ne zaman yalnız kalsam, gardiyanlar beni gözetlemese, tavuk kemiğini kazıdım. Yavaşça. Dikkatlice. Asla bir taraftan çok fazla alma riskine girmeden. Sonunda kemiğin ucunu sivriltip bir nokta haline getirdim. Yavaşça doğruldum, dizlerimi kendime doğru çekerken başım dönüyordu, kelepçelerimin arasındaki zincir şıngırdıyordu. Zincir bu işi zorlaştıracak kadar kısaydı. Keskinleştirdiğim kemik geçici bir gergi anahtarı olarak işe yarayacaktı. Bileğimi açarak, kelepçenin çiğ derime sürtünmesini görmezden geldim. Kemik anahtar deliğine oturdu ve yavaşça iç silindire baskı uygulamak için kullandım. Yüzümden ter boşandı, avuçlarım nemlendi ve kendimi uzun, derin nefesler almaya zorlayarak duraklamak zorunda kaldım. Çok zahmetli bir işti; iğnelerin, hiçbir şey olmadan yerinde tutulması gerekiyordu.

Kemiği kırmak ya da kilidi sıkıştırmak.

Eğer bunu yaşasaydım, Demos'a melez kampındayken bana günlerce kilit açtırmaktaki ısrarı için teşekkür etmek zorunda kalacaktım.

İkinci kemiği alarak kilidin içine soktum, metale sürtünürken irkildim. Kemik ilk pime çarptı ve klik sesiyle yerine oturunca nefesimi tuttum.

Sonsuza kadar sürdü. İki kez, gardiyanlar hücremden geçerken duraklamak zorunda kaldım. Her seferinde başımı dizlerime gömdüm ve omuzlarımı büktüm - kırık bir mahkum.

Sonunda gergi kemiği hafifçe döndü.

Kilit mekanizmasının dönerken çıkardığı tıkırtı o güne kadar duyduğum en tatlı sesti.

Manşet açıldı. Vahşi gurur damarlarımda kabardı ve hafif, canlandırıcı his başımı döndürdü. Ama kutlama yapacak zamanım yoktu. Diğer kilit bekliyordu.

Elim titredi ve bileğimin yırtılmış derisini ovuşturdum. Bir tane daha. Gergi kemiğini kalan kilidin içine yerleştirerek sabit tuttum ve diğer kemiği yavaşça yanına ittim. Hafifçe sıkarak pime doğru bastırdım.

Kemik kırıldı.

İçimden çıkan ses yarı inilti, yarı kükreme gibiydi. Başımı dizlerimin üzerine koyarak boğdum. Ama bir çift çizme taşa vuruyordu.

Başımı bacaklarıma yasladım, omuzlarım titrerken zinciri kucağımda tutuyordum. Gardiyan bekledi ve ben uzun bir nefes çekerek bir başka sahte hıçkırık daha çıkardım.

Homurdandı. "Kral Sabium yarın burada olacak, Melez Varis. Gözyaşların seni kurtaramayacak." Yavaşça ayak sesleri kayboldu.

Başımı kaldırdım. Gücümün farkındalığımın çevresinde titreştiğini hissedebiliyordum. İştah kabartıcı bir şekilde yakınımda duruyordu ama yine de ulaşılması zordu. Eğer ikinci kelepçeyi çıkarmazsam, gücüm ulaşamayacağım bir yerde kalacaktı.

Bana verdikleri tek yemeğin artıklarına doğru sürünerek, kalan tavuk kemiklerini karıştırdım.

Seçtiğim kemik ilki kadar esnek değildi. Onun da kırılma ihtimali çok yüksekti. Ama seçeneklerim tükenmişti.

Ağrılı bir şekilde yavaşça, iç silindire bastırmak için gergi kemiğini kullandım. Yeni kemiği kilidin içine kaydırarak, dünya kenarlarından kararana kadar nefesimi tuttum.

Dur. Nefes al.

Bunu aceleye getirmek olmazdı. Ya bu kilidi açacaktım ya da ölecektim.

Hareketlerimi küçük tuttum, iğneleri nazikçe manipüle ettim. Teker teker iğnelere dokundum, dünya bileğimin etrafındaki soğuk demire ve göğsümde hala çırpınan kırılgan umuda indirgenmişti.

Gerilim kemiğini çevirdiğimde saatler geçmiş gibi geldi.

Tıklayın.

Kelepçe açıldı.

İçimdeki vahşi zevk tutuştu ve açlık alevleri vücuduma yayıldı. Başım dönüyor, omurgam *olasılıklarla* karıncalanıyordu.

Bileğimi kelepçeden çekerek kelepçeleri dikkatlice yanımdaki zemine, vücudum tarafından gizlenecek şekilde yerleştirdim. Omuzlarımı yuvarlayarak gücümün bana çarpmasını bekledim. Kükreyerek geri gelmesini.

Hiçbir şey.

Panik beni pençesine aldı, ta ki mide bulantısıyla savaşarak eğilene kadar. Regner'ın gelmesine saatler kalmıştı. Gücüm eskisinden daha yakındı ama hâlâ ulaşamayacağı bir yerdeydi. Ve o güç olmadan, ben onun avıydım.

Derin bir nefes aldım, başımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım. Sonra hangi tanrılar beni dinliyorsa yardım etmeleri için yalvardım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

PRISCA

Her zamanki gibi tanrılar yalvarışlarımı dinlemedi. Ani bir güç akışı almadım.

Ama yavaş yavaş, muhafızların vardiyası bir kez değişip sonra tekrar değişirken, bir

Gücümün birkaç damlası geri dönmeye başladı. Yavaştı, içimde derinlere gömülmüştü. Ama onu kullanabilirdim.

Bu noktada, onu kullanmak zorundaydım. Bekleyecek zaman kalmamıştı. Kafesimin parmaklıklarına doğru süründüm.

İlk gardiyan yanımdan geçip giderken bana bir bakış bile atmadı. İhtiyacım olan kişi o değildi. Sarışın gardiyan birkaç dakika sonra geldi ve sanki çok önemli bir şeye geç kalmış gibi aceleyle yanımdan geçti.

Bugün anahtarlardan sorumlu muhafız oydu.

Gücümün ipini kendime doğru çektim ve ayağa fırlayarak parmaklıkların arasından cebine uzandım.

Boş.

Gömleğini tutarak, donmuş bedeni parmaklıklara düşene kadar çektim. Nefes nefese, sahip olduğum her şeyle gücümü kavradım ve şu ana kadar bırakmayı reddettim...

Şurada.

Anahtarları diğer tarafından alıp kemerinden çıkardım. Kilit hücremden dışarıdaydı ve kolumu çevirerek anahtarı içeri bastırdım ve çevirdim. Bu noktada demir anahtarın kırılmasını bekliyordum.

Ama olmadı.

Kafes tatmin edici bir tıkırtıyla açıldı ve gardiyan hücreme düştü. Bir ayağımı sırtına bastırarak onu daha da içeri ittim, hançerini kınından çıkardım ve hücre kapısını kapattım. Artık koridorda olan bendim.

Gücüm üzerindeki hakimiyetim

kayboldu. Zaman yeniden başladı.

Gözlerimiz buluştu. Çığlıkları havayı yararak geçti.

Başımı eğdim. Bu adamlar bana günlerce eziyet etmişti. Gardiyan yüzümde gördüğü şey karşısında sustu.

Ama kızıl saçlı muhafız elinde kılıcıyla koridorda koşarak bana doğru geliyordu.

"Sen öldün, sürtük."

Bunu görmezden geldim. Kılıcını savurdu ve başım dönerek geri sıçradım.

"Onu öldürme, seni aptal!" diye kükredi başka bir gardiyan koridorun sonundan. Elini kaldırarak bana doğru su fışkırttı. Eğildim, su arkamdaki duvara çarpıp koridoru sular altında bırakırken kaydım.

İlkine başka muhafızlar da katıldı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Çabucak.

Gücümü bulmaya çalıştım. Bu sefer bana daha kolay geldi ama burnumdan kan damlıyordu; bu da ihtiyacım olan kadarına erişemediğimin açık bir işaretiydi. Kalp atışlarım kaburgalarıma çarpıyor, nefesim sığ pantolonlarla geliyordu.

Kızıl Saç'a doğru adım atarak kılıcı elinden aldım. Sonra donmuş bedenini duvara doğru ittim ve zamanın devam etmesine izin verdim.

Şok yüzünde alevlendi. Dişlerini gösterdi. Ben de benimkileri çıkardım.

"Neredeyiz biz?" diye sordum.

"Sana tecavüz edeceğim," dedi. "Ve sonra seni öldüreceğim."

Bıçağımı gırtlağına sapladım ve gırtlağını yırtarcasına çıkararak yere yığıldım. Kan püskürdü, yüzümü ıslattı.

Diğer elimle kılıcını savururken gözlerimi kısarak diğerlerine baktım. "Sırada kim var?"

"Cadı," diye tısladı içlerinden

biri. "Neredeyiz biz?"

Gardiyanlardan biri, "Hücrene geri dön, Majesteleri gelene kadar yaşamana izin vereceğiz," dedi. Onu tanıyordum. Kafesime yemek tepsisini koyan, kıvırcık siyah saçlı, kısa boylu biriydi.

Gücüm neredeyse tükenmek üzereydi. Buradan bir an önce çıkmazsam, başaramayacaktım. Zihnim bana bu zindanın taş zemini üzerine yığılmış cesedimin bir dizi görüntüsünü yardımsever bir şekilde sundu.

Koridorda gardiyanlara doğru ilerledim, solumdaki birkaç boş hücreyi geçtim. Ta ki bir kıkırdama sesi bana doğru gelene kadar. Sola doğru bir bakış attım ve sesi tanıdım.

Şarkı söyleyen adam buydu.

Sahip olduğum her şeyle gücümü çektim. Kalan dört gardiyanı etkisiz hale getirmem çok uzun sürdü ama silahlarını bana bakan erkek mahkûmun bulunduğu hücreye fırlattım.

"Çıkarın beni," dedi. "Ben de senin yanında savaşırım."

Muhafızların çoğundan daha iriydi, gözleri neredeyse siyah denecek kadar karaydı, sakalları fazla uzamıştı, giysileri kirliydi.

Koyu renk gözleri bastırılmış bir öfkeyle parıldarken bile dudakları kıvrıldı. Tehlikeli.

Onu serbest bırakmak kolay bir karardı. *Bu* adam beni kilitlememişti.

Anahtarları ona fırlatarak bıçağımı kıvırcık saçlı muhafızın boğazına dayadım. Zaman yeniden başladı ve kan yüzümden ağzıma damlarken bakırın tadını alabiliyordum. Muhafızlar bana bön bön baktı.

Başımı arkamızdaki ölü muhafızlara doğru sallayarak onlara tatlı bir gülümseme verdim. "Bana bilmek istediğim şeyi söylemenizi öneririm."

Kafesteki adam hücresini açtı ve kılıcını kendisine doğru gelen ilk muhafızın kaburgalarının altına gömdü. Gardiyan inleyerek dizlerinin üzerine düştü. "Cevap ver ona," dedi adam.

"Crawyth'in kalıntılarının yakınındayız. Ama fazla uzağa gidemezsiniz. Kral zaten neredeyse burada."

Adam küfretti. Gözlerimiz buluştu. "Özgürlüğüm için sana bir hayat borcum var," dedi.

"Kim olsa aynı şeyi yapardı." Eğer Regner onu işkence için buraya hapsettirdiyse, sıradan bir mahkûm olmadığına bahse girmeye hazırdım. Hayır, muhtemelen siyasi bir düşmandı.

"Hayır, yapmazlar." Yüz ifadesi sanki bu gerçeği ilk elden biliyormuş gibi acımasızdı. "Benim adım Calysian. Ve size bir şekilde yardım etmek için ısrar ediyorum."

Bu konuda tartışacak vaktimiz yoktu, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Burada başka kimse var mı?"

"Hayır. Onlar senin baygın bedenini yerde sürükleyene kadar yalnızdım."

Bu düşünce karşısında dudaklarımın büküldüğünü hissettim ve o da paslı bir kahkaha attı.

Birlikte kalan gardiyanları hücreye yönlendirdik ve kapıyı kilitledik. Regner geldiğinde mahkûmlarının gittiğini ve gardiyanlarının ya kilitlendiğini ya da öldüğünü görmek kalbimi ısıttı.

Dışarı çıktığımda güneş kör ediciydi, gözlerim hapishanenin loş ışığına alışmıştı. Temiz hava burun deliklerimi okşadı.

Çıkmıştık. Son görüşüm taş duvarlar ve demir parmaklıklar olmayacaktı.

Calysian hareketsiz kaldığında hissedebileceğim kadar yakınımda duruyordu. Dizlerimin bağı çözüldü ve döndüm.

Cesetler binayı çevreleyen zemine saçılmıştı. Parçalanmış, yığınlar halinde yatıyorlardı. Burada, bir bacak, kanlı ve parçalanmış. Orada, bir kol, erkek eli hâlâ bir kılıç tutuyordu. Birkaç adım ötede, bir kafadan geriye kalanlar.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bölgeye başka bir şey daha saldırmıştı.

Adama baktım. "Senin halkın mı?"

Başını salladı. "Sizinkiler mi?"

"Hayır. Hâlâ burada olurlardı."

Uzun bir süre cesetler üzerinde düşündük. Bu insanları vahşice öldüren her kimse, umarım geri dönmeyi planlamıyorlardır.

"Atların sesini duyuyorum."

Hiçbir şey duyamadım. Gözlerime baktı. "Güven bana. Saklanmamız gerek." "Eğer Regner'sa, onu şaşırtabiliriz." Bu savaşı bir yıl içinde kazanabiliriz.

birkaç dakika.

"En az otuz muhafızla seyahat ediyor olacak. Sırf bu ihtimal için o muhafızların yarısını önden göndermiş olmalı. Kana bulanmışsın Melez Varis. O güçten ne kadar kaldı?"

Yani kim olduğunu biliyordu. Gözlerimi kısmıştım. "Peki ya sen?"

"Gücüm yavaş yavaş geri geliyor ama aylardır o kafesteydim." Omzumu tuttu. "Ölebilirsin."

"Bırakın onu." Alçak ve tehlikeli bir ses duyuldu.

Döndüm. "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

"Ah evet," diye mırıldandı Calysian. "Onu ben de görüyorum."

Madinia bir atın üzerinde oturuyor, arkasında başka bir doru kısrağı götürüyordu. Elini kaldırmış, parlak-turuncu kıvılcımlar tehditkâr bir şekilde havada süzülüyordu.

Kızıl saçları artık o kadar koyuydu ki neredeyse siyaha çalıyordu. Deri bir tayt, bir tunik giymiş ve kaşlarını çatmıştı.

Halüsinasyon görmüyordum. Boynumu büküp arkasında başka birinin izini aradım. Ama o burada yalnızdı. "Nasıl...? Ne?"

Uzun, siyah saçlarını bir omzunun üzerinden savurdu. "Kaçmanıza yardım etmek için buradayım." Yere saçılmış cesetlere bakarak burnunu kırıştırdı. "Eğer bunu yapmadıysan, onlar dönmeden önce yola koyulmamız gerek."

Hayranlık Calysian'ın yüzünde titreşti. "Vay, vay, vay," diye mırıldandı.

Madinia ona alaycı bir bakış attı ve bana döndü, bakışları kan lekelerinin üzerindeydi. "Ata binecek kadar iyi misin?"

"Evet."

"O zaman gidelim."

"Peki ya hayat borcun?" Calysian sordu.

Bir omzumu silktim. "Madinia az önce hayatımı kurtardı. Ona olan borcunuzu ödeyin."

Madinia bizi görmezden geldi ve eliyle açıkça daha hızlı hareket etmemi söyleyen bir hareket yaptı.

"Beni burada mı bırakacaksın?" Calysian hâlâ Madinia'ya bakarak sordu.

Kadın ağzını açtı ve adam ona hınzırca bir sırıtış gönderdi. "Unut gitsin. Halletmem gereken bazı yarım kalmış işlerim var. Ama tekrar görüşeceğiz. Bu arada, ikinize de iyi şanslar."

Başımı salladım. "İyi şanslar, Calysian."

Döndü ve ormana doğru ilerledi. Uzaktan gelen toynak sesleri ani sessizliği böldü. "Biri geliyor," dedi Madinia, sanki aniden sağır olmuşum gibi.

Zindanın etrafını saran katliama baktım. Madinia muhafızları önce ele geçirmiş olsaydı, kömürleşmiş kemikten başka bir şey olmazlardı.

"Bunlar Regner ve muhafızları. Onları şimdi alamayız," dedim. "Bizi katlederler."

Gözlerinde hayal kırıklığı parlıyordu ama başını salladı. "O zaman gidelim."

"Bu tanıdık geliyor," diye mırıldandım. "Atlara binmişiz, canımızı kurtarmak için kaçıyoruz. Ben zar zor kendimdeyim, sen bana acımasızca zorbalık ediyorsun."

Madinia sadece homurdandı. "Galon'a yerinizi bildiren bir mesaj gönderdim. Eğer kaçırıldıysan Lorian'ın muhtemelen ölmüş ya da ölmek üzere olduğunu düşündüm."

Bu düşünce karşısında nefesim kesildi. "O değil." Bunu düşünmeyi bile reddettim.

Sadece bir "hmm" sesi çıkardı ve atlarımızın dörtnala koştuktan sonra toparlanmalarına izin vererek ormanın içinde ilerledik.

Regner'ın adamlarından önce davranmıştık ama peşimize düşeceklerinden hiç şüphem yoktu. En iyi umudumuz en yakın kasaba ya da köye ulaşıp Lorian ve diğerlerine bir mesaj iletmekti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Cavis..." Boğazım düğümlendi.

Bakışlarımı önümdeki ormanda tutarken Madinia'nın yüzümün yan tarafını incelediğini hissedebiliyordum.

"Özür dilerim. Bana karşı hep nazikti. Herkese karşı nazikti."

Nefesim kesildi. Evet, Cavis herkese karşı nazikti.

Belki de tek umabildiğimiz buydu. Öldüğümüzde iyiliğimizle tanınmak.

Babasız büyüyen Piperia için bu basmakalıp sözler bir şey ifade edecek miydi?

Göğsümdeki ağrı giderek artıyordu. "Başka bir şey," diye çıkmayı başardım, gözleriyle buluşarak.

Madinia başını salladı. "Seni bulmama yardım eden kraliçeydi." Konuyu değiştirdi.

Kaslarım gerildi ve atım tepki olarak kulaklarını oynattı. "Ona neden güveniyorsun?"

"Çünkü o mesajı göndermeden önce bize Gromalian başkentinde bir melez kampı olduğunu haber verdi. Saldırıya uğramak üzere olan bir kamp. Vicer'e bir mesaj göndermeyi başardım. Kaliera yalan söylemiyordu, Prisca. Verdiği bilgi yüzlerce insanın hayatını kurtardı."

"Seni nasıl takip ediyor?"

Madinia gözlerini kıstı. "Bilmiyorum. Nerede olduğumu başka kimse bilmiyordu ve ben de dikkatli davrandım."

"Bundan hoşlanmadım."

"Ben de öyle. Seni kendi sebeplerinden dolayı serbest bırakmak istiyor - o kaltağın kalbi yok. Ama yine de yardım etti. Eğer onun mesajını çözmenin bir yolunu bulmasaydım, şu anda ormanda dolaşıyor ve Regner'ın adamlarından saklanıyor olacaktın."

Haklıydı.

"Poison's Homeland," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini anlayacağımı biliyordu."

"Poison's Homeland?"

"Onun atı. Adı Zehirli Elma. Zindanın yakınındaki bir yetiştiriciden satın alındı. Aranacak genel alanı öğrendikten sonra, gelip giden tüm muhafızlar nerede tutulduğunuzu görmemi kolaylaştırdı."

"Belki de çok kolay. Bunun bir tuzak olmasından endişelenmedin mi?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Elbette öyleydim. Ama kararlar verilmesi gerekiyordu."

"Benim için geldiğiniz için teşekkür ederim."

Burnunu çekti. Ama omuzları dikleşti ve ben bir gülümseme gizledim. Dikenli Madinia.

"Sence ne istiyordur?" diye sordum. Atım homurdandı ve ben de ona cesaret verici bir vuruş yaptım.

Madinia içini çekti. "Şimdiye kadar istediği tek bir şey vardı. Oğlu."

"Sence onu serbest bırakırsak bizimle çalışır mı?"

Bir omzunu silkti. "Yıllarımı onu izleyerek geçirdim. Aklının nasıl çalıştığını biliyorum. Hesapçı ve zeki biri. Evlendiği adam hakkındaki gerçeği bilmiyorsa bile, en azından bir şeylerin doğru olmadığını biliyor. Ve bize iki kez yardım etti."

"*Gerçekten* tüm bunların Jamic için olduğunu mu düşünüyorsun?"

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Yolun bir yerinde, onun annesi oldu - kendi isteği dışında. Önemsediği tek şey o. Onu bulursak, onu kontrol altına alırız."

Kaşlarımın havaya kalktığını hissettim. Kısa bir süre önce Madinia da herkes gibi Jamic'i kullanacağımızdan endişe ediyordu. Ama belli ki konu kraliçeyle olan ilişkisine gelince, bu kişisel bir meseleydi.

"Bir düşün Prisca," dedi ben cevap vermeyince. "O kalede, bütün gün, her gün Regner'in yakınında. Onu hizada tutmayı başarmasının tek yolu Jamic'i onun önünde sallandırmak. Regner onu öldürüp yerini aldığında, ona ihtiyacı kalmayacak ve o da bunu biliyor."

O haklıydı. Her iki durumda da, Regner bariyeri güçlendirmeden önce Jamic'i bulmamız gerekiyordu. Ve eğer Kaliera bunun gerçekleşmesi için bize yardım etmek istiyorsa, onu dinlemeliydik.

Yine de ona tam olarak güvenemedim.

Wila'ya ne yaptığını gördükten sonra olmaz.

Ondan sonra sessizliğe gömüldük. Tek görebildiğim Cavis'in yüzüydü. Ailesi için duyduğu keder. Ve bu şekilde öleceğini kabullenişiydi. Onu kurtarmak için yeterli olamamıştım.

Eğer izin verseydim depresyon hayatımı emerdi. Kaslarımdaki gücü ve kemiklerimdeki cesareti çalacaktı. Yaşadıklarımı hissetmemeyi seçebileceğimi düşünecek kadar cahil değildim. Ama onu, ailemin kaybını -hepsini- Wila'nın, Thol'un, Cavis'in kaybını barındıran kutuya kilitleyecektim. Keder ve öfkeyle pençelenmemiş olsaydım bir gün olabileceğim kişinin kaybını.

Bir noktada, o kutu açılacaktı.

Eğer dikkatli olmazsam, çok dolacaktı - kapak artık kapanamayacaktı. Ve hissetmeyi reddettiğim tüm acılar içime dolacaktı.

Ama şimdilik o kapağı kapattım, bir moloz yığınının altına gömdüm ve öfkemdeki alevi besledim.

Madinia eyerinde dönüp bana baktı. "İleride bir köy var. Ama orada kalmamız gerektiğini sanmıyorum. Regner'ın muhafızlarının kontrol edeceği ilk yer orası olacaktır. Sen atlarla saklan, ben de erzak alayım." Madinia bakışlarını üzerimde gezdirdi ve burnunu kırıştırdı. "Sabun gibi malzemeler."

Ağzım seğirdi. Mavi gözlerinde rahatlama olabilecek bir şey parıldadı. O gözler, ormanın içinden gelen bir bağırışla genişledi.

Topuklarımla atımı dürterek, "Yürü," dedim. Kısrak yoruluyordu ama bana dörtnala koşturdu, Madinia'nın atı hızlandıkça onu itaatkâr bir şekilde takip etti.

Saklanmamız gerekiyordu. Ama muhafızların köpekleri varsa, bizi yine de bulurlardı.

Beni o kelepçelere geri koymalarına izin vermeden önce burada ölürdüm. Gücüm içimdeki küçük bir kıvılcım gibiydi, ama ne gerekiyorsa kendimi yakana kadar kullanırdım.

Bağırışlar çığlıklara dönüştü.

Korkunç, kan dondurucu çığlıklar.

Madinia bir kez daha ileriye bakmadan önce ağzı açık bir şekilde omzunun üzerinden baktı.

Çığlıklar devam ediyordu. Muhafızlar başka birini mi bulmuştu? Atımı yavaşlattım. Başka kimsenin ölmesine izin veremezdim. Eğer o muhafızlar bizi ararken bu krallıkta katliam yapabileceklerini düşünüyorlarsa...

"Prisca," diye tısladı Madinia.

Sessizlik.

Çığlık yok. Toynak yok. Bağırmak yok.

Tenim karıncalandı ve kollarımdaki minik tüyler diken diken oldu.

Madinia'nın elinde bir ateş topu belirdi. Atı başını savurdu ama Madinia onu ustalıkla dizginledi.

Sol tarafımdaki çalılıkta bir şey hışırdadı. Madinia dişlerini gösterdi.

Vynthar patikaya adım attı, güneş ışığı boynuzlarına vuruyordu. Kürkü kanla kaplıydı, dişleri kırmızıya boyanmıştı.

"Dur!" Çığlık attım, elimde kalan bir tutam güce uzandım. Ama artık çok geçti. Madinia ateşini serbest bıraktı ve doğrudan Drakoryx'e nişan aldı.

Panik beni bütünüyle yuttu. Bacağımı atımın üzerinde salladım, göğsümden bir çığlık koptu-

Drakoryx ağzını açtı ve onun ateş topunu yuttu.

Madinia hırlama ile tıslama arasında bir ses çıkardı.
Bir ateş topu daha belirdi. "Sakın
buna cüret etme," diye
tersledim. Bana bön bön
baktı. "Canavar."

"Şey, evet. Ama o *bizim* canavarımız."

Atımdan kaydım ve dizlerimin üzerine çökerek Drakoryx'e kollarımı uzattım.

"Bütün kötü adamları yedin mi?"

Kollarıma girdi, büyük bir kedi gibi başıyla çeneme vurdu.
"Ben yaptım."

"Teşekkür ederim."

Madinia yanıma geldi. "Bir dahaki sefere," diye homurdandı, "büyü yiyen canavarlarla arkadaş olduğunda bana haber vermek isteyebilirsin."

Vynthar'ın çenesinin altını kaşıyarak onu görmezden geldim. "Zindanın etrafındaki muhafızlarla ilgilenen sen miydin?"

"Evet. Ama içlerinden biri kaçtı. Ve daha fazlasını alarma geçirebilirdi. Onu kovalamak zorunda kaldım."

Uzun dili ağzının üzerinde kayarak Vynthar'ın kovalamacadan ve bu kovalamacanın ganimetlerinden keyif aldığını gösterdi.

Vynthar'ın öldürdükleri üstlerine haber vermeyince Regner daha fazla adam gönderecekti. Ama umarım o adamlar Vynthar'ın geride bıraktığı cesetleri gördüklerinde çok daha dikkatli olurlardı.

Vynthar'ın çenesinin altına son bir çizik atarak atıma bindim. Vynthar etrafımızı çevreleyen ormanda sinsice ilerliyor, sadece belli belirsiz görünüyordu. Tehditlere karşı tetikte olduğu için nihayet daha rahat nefes alabiliyordum.

Nihayet köye vardığımızda güneş gökyüzünde yükseliyordu. Kan ve kir içinde olduğum ve dikkat çekeceğim için, Madinia erzak almak için pazara girerken ben de Vynthar'la birlikte ormanda bekledim.

O yokken Vynthar'a Cavis'ten bahsettim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve o da kısık bir hırıltı çıkardı.

"Fae prensi nerede?"

"Bilmiyorum. Eadric o mağaralarda kendisi, Demos ve Asinia için bir tuzak kurduğunu söyledi."

Vynthar bunu düşünüyor gibiydi, siyah gözleri uzaktaki bir şeye odaklanmıştı. Ya da belki de sadece hayal kuruyordu. Bunu söylemek zordu.

Arkamı dönüp köyün kenarındaki küçük evlere baktım. "Neden... neden bizimle mağaralara gelmedin?" Başta anlamaya çalışmıştım ama şimdi, olanlardan sonra anlayamıyordum.

Vynthar orada olsaydı, belki Thol ölmezdi. Belki Cavis'i kurtarabilirdik. En azından, bizi ele geçirdiklerinde Lorian, Asinia ve Demos'a yardım edebilirdi.

"Tuzak."

"Bunun bir tuzak olduğunu biliyorum." Demek istediğim buydu.

Vynthar görüş alanıma girdi ve boynuzlarından biriyle neredeyse gözüme sokacaktı. *"Drakoryx için tuzak. Koğuşlar."*

Ah. Koğuşlar onu o mağaralara hapsetmiş olmalı. Ürperdim. "Artık burada olmana sevindim. Lorian ve diğerlerinin nerede olduğunu biliyor musun?
"

"Hayır. Ben sana bağlıyım."

Omuzlarım çöktü. Yine de benimle olan bağlantısı her neyse muhtemelen hayatlarımızı kurtarmıştı ve onu çenesinin altından okşadım.

Madinia ve ben dinlenmek için güvenli bir yer bulur bulmaz, bazı mesajlar göndermem gerekiyordu. Şimdiye kadar Tibris melez kampından dönüyor olmalıydı. Vicer'den fae topraklarındaki kampa taşınmaya ikna etmeye çalıştığı melezler hakkında bilgi almak istiyordum. Ve tabii ki kraliçeye bir mesaj göndermemiz gerekiyordu. Ona güvenebileceğimizden şüphe duymamalıydık.

Sonra ne olacak?

Sonra Regner'ın en zayıf olduğu yere saldıracaktık.

"Onları serbest bırakacaksın, bunu biliyorum. Bana söz ver, Prisca. Onları serbest bırakacağına söz ver. Ve bir gün geri dönüp bu lanet yeri yerle bir edeceksin."

DOKUZUNCU BÖLÜM

LORIAN

REgner'in zindanı Eprotha'nın güney ormanlarının derinliklerinde iyi gizlenmişti. Kuzeye doğru seyahat ediyorduk, eminim ki Fae topraklarından daha uzak bir yer seçmiştir. Bunun yerine, zindan bir ormanın içindeydi.

Crawyth'e yakın, mağaralara sadece birkaç saat uzaklıkta.

Ne kadar zaman kaybettiğimizi düşünecek olursam, akıl sağlığımı kaybedebilirdim. Yine de adımlarımızı nasıl takip edersem edeyim, güneye doğru ilerlememiz gerektiğine dair hiçbir ipucu göremedim.

Şimdi, güneş batarken ormanda saklanmıştık ve hepimiz Regner'in gizli hapishanesinin girişini herhangi bir hareket belirtisi için yakından izliyorduk.

Doğrudan zindana girip eşimi aramamak tüm içgüdülerime ters düşüyordu. Ama Galon ve Demos haklıydı. Bu mükemmel bir tuzak olabilirdi.

Ceset parçaları zindanın dışında yere saçılmıştı, sanki bir canavar bu cesetleri parçalara ayırmıştı. Asinia kusmuş, ormana doğru tökezleyerek midesini kaybetmiş ve Demos bile bu manzara karşısında yutkunmuştu. Ama gözleri benimkilerle buluşmuş ve aynı düşünceyi paylaşmıştık.

Eğer zindanın *dışındaki* cesetlerin durumu buysa... Prisca-

Bu düşünceyi tamamlamama bile izin vermedim. "Yeterince bekledik. Ben içeri giriyorum."

Galon elini omzuma sıkıştırdı. "Girişi koruyacak birine ihtiyacımız var."

Demos çenesini sıkarak, "Asinia ve ben bunu yapacağız," dedi. "Sadece kız kardeşimi bul."

Asinia ağzını silerek geri döndü. Yukarı baktı ve ben de onun bakışlarını takip ederek güvercinin bize doğru daireler çizmesini izledim.

Elimi uzatarak yere inmesine izin verdim ve mesajı dikkatlice bacağından çıkardım.

Sikeyim.

"Ne oldu?" Demos sordu.

Başımı kaldırdım. "Bu Tibris. Gromalian isyancıları bize mesaj göndermek için onun güvercinini kullandılar. Onu rehin aldılar."

Prisca'nın yüzü gözümün önünden geçti. Onu gönderme kararını verirken yüzündeki kararlılık ve onu tehlikeye atma düşüncesinden duyduğu üzüntü.

Asinia'nın dudağı titredi. "Ama onu bir inanç eylemi olarak gönderdik. Çünkü o bir şifacı. Onlar için bir tehdit değil."

"Tibris bunun gerçekleşme ihtimali olduğunu biliyordu." Demos bir elini yüzünde gezdirdi. "İsyancılar muhtemelen iyi bir sebepten dolayı şüpheleniyorlar. Şu anda onu tutuyor olabilirler ama bildiğimiz kadarıyla ona zarar vermediler."

Asilerin Tibris'e zarar vermeleri için aptal olmaları gerekirdi. Ama bu dünyada ne kadar çok aptal olduğunu bilecek kadar uzun süredir hayattaydım. Yine de bu düşünceyi kendime sakladım.

Asinia ayağa kalktı, gözleri umutsuzlukla parlıyordu.

Demos ve ben, o birkaç adım uzaklaşıp yere yığılıp bir ağaca yaslanırken sessiz kaldık.

"Ben ona göz kulak olurum," dedi Demos. "Git Prisca'yı bul."

Gözleri sertti ve başımı salladım. Buraya yaklaştığımız anda saldırıya uğramamız gerekirdi. Bunun yerine, sessizdi.

Prisca burada değildi.

Ve bu düşünce, beni pençesine alan hayal kırıklığı, onun için katıksız umutsuzluk ve dehşet...

Gök gürültüsü duyuldu ve hemen ardından gökyüzünü ikiye bölen bir şimşek çaktı. Gücüm kontrolümden çıkmış, demir kapılara doğru yürürken varlığımızı duyurmuştu. Galon gücünü kapılara yöneltti, suyu kapıları menteşelerinden uçurdu. İçeride biri kıpırdandı ve ben de gardiyanın çığlığını duymazdan gelerek kendimi zindanın girişine doğru fırlattım.

Önümüzde bir koridor uzanıyordu, bir tarafta taş bir duvar, diğer tarafta bir sıra kafes. Prisca'nın kokusunu ciğerlerime çekerek hırladım. Rythos araştırmak için ortadan kayboldu ve ben yavaşça odanın köşesindeki birkaç sandalyenin arkasında saklanan muhafıza döndüm.

Elim boğazını çevreledi ve onu beton duvara yasladım. Kendi eli yanındaki kılıca gitti. Bileğimi çevirerek kolunu kırdım ve çığlığından zevk aldım.

Rythos döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Boş," dedi.

Muhafızı duvara yapıştırdım. Koyu renk gözleri çılgınca parlıyordu, dehşeti hissediliyordu.

"Neredeler?"

Sessizlik.

Şimşeğim kaçarak başının yanındaki duvara çarptı. Keskin idrar kokusu burun deliklerime çarptı, solgun, çukurlu cildinde ter parlıyordu.

"Konuş."

Yüzü buruştu. "Fae öldü."

Kelimeler havada yırtıldı. Zaman durdu. Cavis.

Göğsüme bir ağırlık çöktü. Uzun bir süre boyunca tek yapabildiğim insana bakmak oldu.

Rythos boğuk bir ses çıkardı. Hepimiz bir parça umudu korumuştuk.

İçimdeki canavar intikam için uluyordu. *Bunu onlara ödeteceğim, kardeşim.*

Muhafız yutkundu. Korku kokuyordu. Üzerinden dalga dalga yayılıyor, zindanın içine işliyordu. Diğerlerinin yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Kadın mı?" Ben talep ettim.

"O zayıftı. Hastaydı. Bütün günü uyuyarak geçirdi. Öleceğini düşündük."

Fae ateşi benden patladı. Onu arkamızdaki duvara yönlendirmeyi başardım, dişlerimi sıktım ve gücümü ait olduğu yere geri çektim.

Son kıvılcım da kaybolduğunda herkes bana baktı. Elim muhafızın boğazında sıkılaştı ve ben de onlara baktım.

"Bu ne zamandır oluyor?" Galon sordu.

"Bu sadece bir kez daha oldu. Eryndan'ın kalesinde."

Rythos başını eğdi. "Çünkü Prisca senin eşin. Ve sen onu gerçekten sahiplenmedin."

Gardiyan boğuldu.

Rythos onu görmezden gelerek başını salladı. "Ben de merak etmiştim." Dikkatimi tekrar muhafıza çevirerek onu sarstım.

"Konuş."

Ürperdi, gözleri o kadar büyümüştü ki çoğunlukla beyazdı. "Bir şekilde kelepçeleri çıkarmayı başardı ve hücresinden kaçtı. Tiran saldırdı. Onu silahsızlandırdı ve kılıç ucunda tuttu. Nasıl ayakta durduğundan bile emin değilim," dedi, sözlerini isteksiz bir hayranlık kaplamıştı. "Tiran'a nerede olduğumuzu sordu. Tiran ona tecavüz edeceğini ve öldüreceğini söyledi. Kadın da onu boğazından bıçakladı."

Prisca öfkeliymiş gibi geldi. Çok sık olmazdı ama onun öfkesi bazen benimkine rakip olurdu. Gurur, içimde çalkalanan öfkeyle savaşıyordu.

"Sonra ne oldu?"

"Zamanı durdurmaya devam etti. Hepimizi silahsızlandırdı. Ayrıca... diğer mahkumu da serbest bıraktı."

Tutuşumu sıkılaştırdım. "Mahkum kim?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim. Birkaç hafta önce sorduğumda Gorris bir süredir burada olduğunu söylemişti."

Bu adam hâlâ Prisca'yla birlikte miydi? Neden onu serbest bıraktı? Bu düşünce karşısında neredeyse başımı sallayacaktım. Onu serbest bırakmıştı çünkü kendine yardım edemiyordu.

"Ne. Oldu. Sıradaki?"

"Ona bilmek istediği şeyi söyledik," dedi gardiyan, sanki cevap belliymiş gibi. Sanırım öyleydi.

Arkamda Rythos alçak sesle, hayranlık dolu bir ıslık çaldı.

"Nereye gitti bu kız?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim."

"Marth," dedim gözlerimi muhafızdan ayırmadan.

"Bakmamı ister misin?"

"Evet."

Muhafız ürperdi, muhtemelen bunun ne anlama geldiğinin farkında değildi ama yine de korkuyordu. Gözleri döndü, ben onu yerinde tutarken ayakları kaydı.

Marth yanıma geldi ve ben de onu inceledim. Muhafıza odaklandığı için gözleri çoktan bulanıklaşmaya başlamıştı.

Marth, "Prisca'ya işkence yapılırken kafesin içinden izledi," dedi. "Kırılmayı reddetti ve işte o zaman Cavis'i öldürdüler."

Marth'a baktım. Gözleri ıslaktı. Cavis'in ölümüne tanık olmuştu. Ve bunu görmesini

sağlamıştım. "Özür dilerim

kardeşim."

Sadece başını salladı. "Bu muhafızın tüm duyulardan saklanma gücü var ama sadece birkaç günde bir. Ormana girdi ve casusluk yaptı. Madinia geldi ve Prisca'yla birlikte at sırtında oradan ayrıldı. Serbest bıraktığı adam da ters yöne gitti."

Duruma rağmen neredeyse gülecektim. Madinia Prisca'nın yerini ilk bulmakla kalmamış, biz daha oraya varmadan kaçmasına da yardım etmişti. Madinia birini *gerçekten* önemsemeyi seçerse, hesaba katılması gereken bir güç olurdu.

Muhafızı bir bakışta öldürdüm, gücüm ölürken vücudunun dans etmesini sağladı.

"O zaman gidiyoruz. Şimdi."

THE QUEEN

İşlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşünmüştüm. Ama bu tür düşünceler sadece yararsız değil, tanrılar için de bir ayartmaydı. İşler *her zaman* daha kötüye gidebilirdi.

Madinia'nın melez varisi kurtaracağını ve o müttefiklerini toplarken bizim de kısa bir soluklanmanın tadını çıkaracağımızı hayal etmiştim. Bunun yerine, Prisca'nın yerini Madinia'ya gönderdikten sadece birkaç gün sonra, Pelysian bir kez daha odamda duruyordu, gözleri periliydi...

Avuçlarım terlemeye başladı.

Pelysian her zaman, her zaman sakindi. Sakindi. Genelde bunu sinir bozucu bulurdum. Ama yüzünde korku görmek daha da kötüydü.

"Sabium bariyere yapacağı yolculuğu planlamaya başladı."

Başımı ellerimin arasına alıp en yakın sandalyeye tökezleyene kadar mide bulantısı içimi kapladı. "Ne zaman?"

"Yakında. Bir sonraki dolunayda."

Sekiz gün. Başımı kaldırdım. "Annen benim fedakârlığımın Jamic'e zaman kazandıracağını söyledi!"

"Ve öyle de oldu. Sorun kral. Kaynağıma göre, artık bariyeri ayakta tutmak istemiyor. Sonuçta, fae ve melezlerin ihtiyaç duydukları yardımı bulmaları için artık çok geç. Doğu kıtalarına ulaşabilseler ve başka bir krallığı bize yardım etmeye ikna edebilseler bile, bunun siyasi entrikaları aylar sürer. Herhangi bir müttefikin kendi ordularını savaşa hazırlaması için geçecek zamandan bahsetmiyorum bile."

Göğsümün derinliklerinde küçük bir umut kıvılcımı belirdi. "O zaman... o zaman Sabium'un Jamic'e ihtiyacı yok. Belki de gitmesine izin vermeye ikna edilebilir."

Pelysian'ın gözleri sempati ile parlıyordu. "Ona ihtiyacı var Majesteleri. Onu bariyerde kurban edecek. Ancak bu gücü bariyeri güçlendirmek için kullanmak yerine, hem oğlunuzun hem de bariyerin tüm gücünü kendi içine alacak. Bu güç onu durdurulamaz kılacak. Bir tanrı."

Sabium'un alacağı güç akını umurumda değildi. Bu kıtaya ya da üzerinde yaşayan insanlara ne olacağı da umurumda değildi. Çünkü eğer Sabium bu güce sahip olursa, yaşamak için hiçbir nedenim kalmayacaktı.

Jamic ölmüş olacaktı.

Kollarım onun için ağrıyordu ve bir an için ona en son sarıldığım zamanı hissettim. O anda ne kadar uzun olduğunu fark etmiştim - benden çok daha uzun... Hâlâ uzamış mıydı? Babası sandığı adam tarafından hapsedilirken on dokuz kışa ulaşmıştı.

"Majesteleri?"

Bakışlarımı bir kez daha kaldırdım ve hissettiğim kadar umutsuz görünüyor olmalıydım, çünkü Pelysian önümde çömeldi.

"Bu bilgiyi bağlantı kurduğunuz kadına ulaştıracağız."

"Madinia," diye mırıldandım. Yüzüm uyuşmuştu.

"Evet."

Pelysian eriyip gitti ve ben odalarımda dolaşırken zihnim konuşmamızı tekrar tekrar canlandırdı.

Kütüphaneye doğru yol aldım ve günü ateşin önünde büzüşerek geçirdim. Uyuşukluk tüm vücuduma yayılmıştı.

Sonunda, yürümek için ayağa kalktım. Ama dışarıdaki bir hareket dikkatimi çekti.

Sabium'un arabası muhafızlarla çevrili kale kapılarından içeri giriyordu. Kendimi pencereye yaslayarak onun arabadan inişini izledim, yüz ifadesi öfkeyle çarpılmıştı.

Zihnimdeki çalkantılı kaos sessizleşti, geriye sadece durgunluk ve sessizlik kaldı. Yumruklarımı çözerek sertleşmiş parmaklarımı uzattım. Eğer Sabium melez varisi öldürmeyi başarmış olsaydı, yüzü gülüyor olurdu. Ayrıca onun cesedini atının arkasında sürüklüyor olurdu.

Madinia bana güvenmişti. Prisca'ya zamanında ulaşmıştı.

Ama olağanüstü tehlikeli bir durumdaydım. Sabium'un planları engellendiğinde öfkelenme eğilimi vardı. Bu onun nezaket maskesinin düştüğü nadir anlardan biriydi.

Sabium şimdiye kadar Gromalia'daki melez kampını duymuş olmalıydı. Casuslarıma göre, Gromalia kralı öfkeliydi ve Sabium'un melez varise ev sahipliği yaptığı için misilleme olarak bir tür tuzak kurduğunu ima ediyordu. Eryndan şaşırtıcı derecede cesur davranmış, Sabium'a gönderdiği mesaj kısa ve tehditkâr olmuş.

Sabium Eryndan'ın adamlarını suçlamış, onları bilgi sızdırmakla itham etmişti. Ama o da kendi adamlarına bakacaktır. Eğer Tymedes beni bu işe bulaştırma riskini göze alırsa.

Ya da Sabium melez varisi kurtaran kadının bir zamanlar benim hanımlarımdan biri olduğunu öğrenirse...

Hafızam bana onun mezarlığının bir görüntüsünü sundu ve ensem nemlendi.

Kütüphanede kaldım, dışarıdaki taş koridordaki her adımda seğiriyordum. Bir yanım birkaç muhafızın içeri girip beni zindana sürüklemesini bekliyordu.

Ama Sabium bunun için fazla kontrollüydü. Beni öldürttüğünde, kendi odalarımdan alınıp o mezarlığa sürüklenecektim. Ya da belki de beni akşam yemeğinde zehirleyecek, gözleri bastırılmış bir neşeyle parlayacaktı. Ölümüm sessiz, özel bir ıstırap olacaktı. Ve hemen ardından, Sabium hiç şüphesiz "hayatının aşkı" için herkesin önünde yas tutacaktı.

Daha fazla ayak sesi. Durumu mantıklı bir şekilde analiz etmeme rağmen, bir yanım hâlâ kapının her an çarparak açılmasını bekliyordu.

Onun yerine, sessiz bir kapı sesi

duyuldu. Boğazımı temizledim.

"Girin."

Hizmetçi eğildi. "Kral akşam yemeği için huzurunuza çıkmak istiyor, Majesteleri."

Başımı sallayınca odadan çıktı. Kendimi toparlayarak odama döndüm, yüzüme su çarptım ve biraz renk gelene kadar yanaklarımı çimdikledim. Sonunda, ölmesini hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istediğim adamın yanına gittim.

Sabium odaya girdiğimde bakışlarını vücudumda gezdirdi. Masada otururken omurgasını dik tutuyor, omuzlarını dikleştiriyordu. Yine de çenesi sabitti, parmakları hafifçe içe doğru kıvrılmıştı, tırnakları avuç içine bastırıyordu. İfadesi dikkatle nötr olmasına rağmen, benimkilerle buluştuklarında gözlerinin köşelerinde gerginlik vardı.

"Akşam yemeği için giyinme zahmetine bile katlanmıyor musun?"

"Bu gece dönmeni beklemiyordum."

Hizmetçilerden biri öne çıktı ve sandalyemi çekti. Ona el sallayarak oturdum.

Meşe masa süslü gümüşler ve ince kemik porselenlerle döşenmişti, Sabium bu gece odasındaki daha samimi yemek odasını seçmişti - muhtemelen dengemi bozmamı sağlamak için.

Tek kaşını kaldırdı. "Gelip gitmelerimle bu kadar yakından ilgilendiğini fark etmemiştim."

"İnsanlar konuşuyor. Bu kaledeki herkes melez varisi yakaladığınızı biliyor. Öldüğünü varsayıyorum?" Bir hizmetkâra şarabımı doldurmasını işaret ederken sesim rahat bir şekilde sordum.

Sabium'un yanağında seğiren kaslar sorumun doğru olduğunu gösteriyordu.

"Hayır. Bir şekilde kendini kurtarmayı ve ortadan kaybolmayı başardı. Adamlarım geldiklerinde muhafızların öldüğünü ya da bir kafese kapatıldığını, varisin ise gittiğini gördüler."

Kalbim o kadar çok çarpıyordu ki boğazımda hissedebiliyordum.

"Anlamıyorum." Bunu bana bir şekilde benden şüphelendiği için mi söylüyordu? Ve neden Madinia'dan bahsetmemişti?

"Kelepçelerindeki kilitleri açmış. Muhafızlar o kadar işe yaramazdı ki, en büyük düşmanımın serbest kalmasına izin verdiler. Onların aptallığı bu krallığın *her şeyine* mal olmuş olabilir."

Şok ciğerlerimdeki nefesi emdi. Sabium'un bakışları yüzüme yapıştı ve gözlerimiz birkaç dayanılmaz an boyunca öylece kaldı. Sonunda sandalyesinde arkasına yaslandı. Bir şekilde benden şüphelenmişti ama ben yıllardır onun vücut dilinin fazlasıyla farkındaydım. Tepkimin inandırıcı olduğuna karar vermişti.

Melez varisin kaçmış olması şaşırtıcı değildi. O kurnaz sürtük Sabium'u defalarca küçük düşürmüştü.

Hayır, sadece bir sorum vardı. Omuzlarımın çökmesine neden olan bir soru. Madinia neredeydi?

Bana güvenmemeyi mi seçmişti?

Eğer bana güvenmeyi reddederse, tüm planlarım işe yaramazdı.

Sekiz gün.

Panik göğsümü tırmaladı ve ellerimi masanın altında yumruk yaptım, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Yardım almadan Jamic'i kurtaramazdım.

Sekiz gün.

Hayran olduğum kızıma asla sahip olamayacaktım. Madinia'yı bulabilmek için o hayatı feda etmiştim ve aptal küçük fahişe mesajımı görmezden gelmişti.

"Öfkeniz beni şaşırtıyor," dedi Sabium.

Boğazımı temizledim ve bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Melez varis beni aptal yerine koydu. En yakın çevreme sızdı. Kaçtığını öğrenmek... hayal kırıklığı yarattı."

Bu onu memnun etmiş görünüyordu ve kadehini bir kez daha kaldırarak derin derin içti. Yıllar önce bana "kur yapmaya" başladığından beri en çok konuştuğumuz andı bu. Rahatsız ediciydi.

Tabağımdaki yiyeceklerin bir kısmını hareket ettirdim. "Aklında bir şey mi var?" diye dürtükledi.

Aramızdaki masayı işaret ettim. "Neden..."

"Özel bir akşam yemeği mi?" Sabium tek omzunu silkti. "Sürekli maske takmak... yorucu olabilir. Ama *seninleyken* o maskeyi takmak zorunda değilim, değil mi Kaliera?"

Hayır, benim yanımdayken maske takmasına gerek yoktu. Onun tam olarak kim ve ne olduğunu bilen birkaç kişiden biriydim.

"Araba olayını duydum."

Başımı kaldırdım ve rahat bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. "Tymedes haddini aştı."

Gülümsedi. "Ondan ne kadar nefret ettiğini fark etmemiştim. Bu, her şeyden çok, önümüzdeki aylarda onu hayatta tutacaktır."

Bastırılmış nefretle derim karıncalandı. Bu adam alay etmeyi nasıl da Be seviyordu.
n.

Sabium önündeki tabağı görmezden gelerek şarabından bir yudum aldı.

"Sanırım
benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun."

Ona kuru bir gülümseme verdim. "Sen bir canavarsın."

Yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. Başını çevirdi, pencereden dışarı bakarken bakışlarını kaçırdı.

"Oğlum yaşayabilirdi, biliyorsun. Eğer insanlara daha güçlü bir güç verilseydi. Tanrılar bu gücün çoğunu fae'lere ve melezlere vermeseydi."

İfademi dikkatle nötr tuttum ve alay etme isteğimi bastırdım. Bu ruh halindeyken Sabium'a karşı çok ama çok dikkatli olmam gerekiyordu.

Sabium, "Crotopos iyi bir adamdı," dedi.

Kendi şarabımı içtim, yüzümdeki buruşukluğu gizlemek için hareketi kullandım. Sabium ve onun ölü oğluna olan saplantısı olmasaydı bu krallıktaki pek çok insan yaşayabilirdi.

Sabium sanki aklımı okuyormuş gibi kaşını kaldırdı. Bakışları benimkilerle buluştu. "Krotopos sert ve boyun eğmeyen bir hükümdar olurdu. Onun oğlu..."

Sabium'un oğlunun ölümü kralın içindeki karanlık bir şeyin kilidini açmıştı. Ancak Krotopos'un karısı ve oğlu doğum sırasında öldüğünde, tüm o karanlık ortaya döküldü.

Çünkü eğer Sabium Fae'lere savaş açmamış olsaydı, kalede gelini ve torununu kurtarabilecek şifacılar olacaktı. Sabium bu suçluluk duygusuyla yaşayamazdı. Yaptıklarının onların ölümüne yol açtığını kabullenemiyordu. Bunun yerine nefretinin alevlerini körükledi.

Sabium ailesinin yasını tutmak yerine, yoksul bir köylü kadından yeni doğan oğlunu çaldı ve krallığa torununun hayatta kaldığını söyledi. Adamlarına köylünün diğer üç çocuğu da dahil olmak üzere tüm ailesini katlettirdi, böylece yaptıkları asla ortaya çıkmayacaktı.

Eğer gerçekten istediği şey aile olsaydı, Sabium o çocuğu torunu olarak yetiştirebilirdi. Onun yerine, aşağılık planını yaptı.

Ve bunca yıl sonra, hâlâ kendine yalan söylüyordu. Hâlâ ailesi ölmemiş olsaydı daha iyi bir adam olacağında ısrar ediyordu.

Sabium asla daha iyi bir adam olamazdı. Tanrılar onu yarattığında ya da babası onu yetiştirdiğinde zihnine hangi kötülük yerleştirilmişse, o sadece serbest bırakılmayı bekliyordu.

Sessizliğim onu memnun etmemişti. Bakışlarımla karşılaştı ve ağzı buruştu. "Sanırım canavar olmaktan daha kötü şeyler de var," dedi. "Biri tarafından tasmalanmak gibi."

Öfke midemi bulandırdı.

Sabium'un dudakları bir gülümseme taklidiyle kıvrıldı. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Sekiz gün.

MADINIA

Prisca öfke saçıyordu.

Seçtiğim handaki odamızda oturduğu sandalyede neredeyse rahatlamış görünüyordu - canavar ayaklarının dibinde yayılırken çok fazla yer kaplıyordu. Ama gözlerinde daha önce olmayan bir şey görebiliyordum. Zalim, gaddar ve bastırılmış intikam ateşiyle yanan bir şey.

Yataktan kalkmış, yemek yemiş, onu *benden* koruyormuş gibi peşinden gelen canavara yiyecek vermiş, *hatta* kürkündeki kanı yıkamıştı. Pazardan aldığım yeni kıyafetleri giydi, teyzesine mesaj göndermek için güvercinimi kullandı, Tibris ve diğerleri için daha fazla mesaj yazdı, saçlarını taradı... Ve tüm bu süre boyunca sanki tamamen başka bir yerdeydi, bakışları öfkeyle yanıyordu.

Uyumadı. Uzandığında sarsılarak uyanıyordu ve gözlerinin altındaki koyu halkalar -onu bulduğumda zaten ürkütücüydü- her geçen saat daha da kötüleşiyordu.

Sanırım bu şaşırtıcı değildi. Prisca tek başına bile sakat bırakabilecek bir dizi darbe almıştı ve bunların hepsi kısa bir süre içinde gelmişti.

Ama zamanlaması kesinlikle uygunsuzdu.

Her gece sırayla nöbet tutuyorduk. Yalnız seyahat ediyormuşum gibi görünmeye dikkat ettim, Prisca gücünü kullanarak gizlice odama girdi.

güvence altına alındı. Ancak Regner'in muhafızlarının zindana birkaç günlük mesafedeki her köyde kapı kapı dolaşmaya başlaması an meselesiydi.

En büyük korkum, bir kasaba ya da köyde tam da bir Teslim Alma ya da Hediye Verme törenine hazırlanırken rastlamaktı. Her ikimiz de şakaklarımızda mavi işaretler taşırken, kralın değerlendiricisi ve rahibe ikimizden birini ya da her ikisini de tanıma olasılığı en yüksek olanlardı. Eğer bir null ile seyahat ettilerse ya da bizi fae demiriyle gafil avlamayı başardılarsa...

Benim saçlarım koyulaşmıştı ama Prisca'nın uzun sarı bukleleri ve kehribar rengi gözleri tanınabiliyordu. Bunu halletmemiz gerekiyordu. Çok yakında.

Yemek yerken stratejimi düşündüm. Dikkatleri üzerimize çekmememiz gerektiğinin farkında olarak yemeğin odaya getirilmesini emretmiştim. Bu yüzden yatağımda oturmuş, tabağımı kucağıma almış, yaratığa bakıyordum. Prisca onu ormanda kalmaya ikna etmeye çalışmış, o da karşı çıkmıştı.

Tartıştık. Çünkü canavar konuşabiliyordu. Zihnimizde.

Dün gece pencereden dışarı süzülmüş, binanın yan tarafına tırmanmış ve nöbet tuttuğu çatıda gezinmişti.

Kapı çalındı. Prisca hareketsiz kaldı. Drakoryx yavaşça ayağa kalktı.

Bir parmağımı kaldırdım ve Prisca elini boynunun arkasındaki kürke gömdü. Gücüm bana kolayca geldi ve ellerimi ısıttı. Prisca başını salladı. Gerekirse zamanı durdurabilirdi.

Odayı geçip kapıya gittim ve kapıyı kırarak açtım.

Haberci hazır olda durdu. Ona ters ters baktım. İçini çekti, notu bana uzattı ve avucuna bıraktığım parayı almak için elini uzattı.

Kapıyı kapattım, kilitledim ve mesajı açtım.

"Kaliera," dedim.

Prisca dudağını büktü, gözleri parladı. Ama öne doğru eğilerek devam etmemi işaret etti. Yapılması gereken planlar, alınması gereken aksiyonlar olduğunda her zaman en iyi halini alırdı.

"Ben de bundan hoşlanmıyorum. Her nasılsa, habercileri her zaman nerede olduğumu biliyor gibi görünüyor. Belli ki artık onun emrinde olmasak da hâlâ onun kuklaları olduğumuzu düşünüyor. Ama bu önemli. Regner bir sonraki dolunaydan önce Jamic'i öldürecek. Bariyeri yıkıyor."

Kaşlarını çattı. "Neden aşağı indirsin ki? Bizim istediğimiz de tam olarak bu."

"Artık onun için gerçek bir tehdit olduğumuzu biliyor. Ve bu savaşı daha başlamadan bitirecek. Kraliçeye göre, bu kıtadaki en güçlü yaratık olana kadar tüm gücü kendi bedenine çekecek. Tamamen durdurulamaz. Hepimiz gücümüzü bir arada kullansak bile onun yüzyıllardır biriktirdiği büyüye bir çentik bile atamayız."

Prisca tabağını yere koydu ve Drakoryx yahnisini bitirmek için işe koyuldu. "Bir insanda bu kadar güç olması onu delirtirdi."

"Onun zaten deli olduğunu iddia edebiliriz."

Prisca'nın gözleri artık keskinleşmişti. "Jamic'i bariyere götürmesi gerekecek." "Kaliera'nın casuslarına göre, Regner işini şansa bırakmıyor ve onu kaleye yaklaştırmayı planlıyor. Ama patriklerden biri onun nerede tutulacağını biliyor. Kaybolduğundan beri Jamic'i tutan zindanların yaratılmasından sorumlu olan adam."

"Rothnic Boria." Prisca bu isim karşısında dudağını büktü ama seçeneklerimizi düşündüğünü görebiliyordum. "Jamic şehirdeyken onu yakalamak en iyi şansımız. Bu ne zaman olacak?"

"Birkaç gün içinde. Regner daha sonra Jamic'i ve en sadık muhafızlarından bir avuç dolusu kişiyi yanına alarak bariyere gidecek."

"Bariyerin hangi kısmı?"

Omuz silktim. "Kraliçe bilmiyor. Bariyer bu kıtanın büyük bir kısmı boyunca uzanıyor."

"Bu da onlar gitmeden önce Jamic'i kurtarmamız gerektiği anlamına geliyor. Aksi takdirde Regner izlerini gizleyebilir ve nerede arayacağımızı bilemeyiz." Ayağa kalktı ve boynunu büken Vynthar'ı sevmek için eğildi. Hâlâ solgundu ama ağzı sıkıydı.

"Bu da Rothnic'e ulaşmamız gerektiği anlamına geliyor," dedim. "Oğluna yaptığım şeyden sonra, muhtemelen çok dikkatli davranıyordur." Zihnim beni Davis Boria'nın yüzümdeki sıcak nefesine, parmaklarının keskin çimdiklerine, kollarımı sıkan kocaman ellerine geri götürdü.

Parmak izlerinin tenimde kaybolması haftalar almıştı.

Bazen banyo yaptığımda, kendimi cildim kızarana ve çiğ k a l a n a kadar keselenirken buluyordum. En azından kendimi onun hâlâ ölü olduğuna ikna edene kadar.

Beni inceleme sırası Prisca'daydı. Ona sahte bir hırıltı verdim ve o da bana başını salladı.

"Onun hakkında bildiğiniz başka her şeyi düşünün" dedi. "En küçük şeyler bile yardımcı olabilir."

Tabağımı yanımdaki masaya koydum. Şato ve içindeki insanlar hakkındaki bilgim, Prisca'nın küçük grubuna benzersiz bir şekilde yardımcı olmamı sağlayan yegane şeylerden biriydi.

"Patrik Greve ile dostlar. İkisi de kenar mahallelerdeki bazı yasadışı batakhanelerde kumar oynuyor. Kral bunu biliyor ama görmezden geliyor."

Başını salladı, duvara yaslandı. "Tibris'ten bir şey duymadığına emin misin?"

Başımı salladım. Kaşlarını çattı. Sonra silkinir gibi oldu.

"Lesdryn'dan ne kadar uzaktayız?"

"Buradan taze atlar alır ve şafaktan alacakaranlığa kadar yolculuk edersek birkaç gün." Prisca'nın gözleri melezden çok fae gibi görünene kadar yanıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"İnsanlarımızı toplayacağımızı düşünüyorum. Sonra şehre gideceğiz. Rothnic'i bulacağız, Jamic'in yerini tespit edeceğiz, kaleye gizlice gireceğiz..."

"Peki sonra?"

"Sonra da o lanet yeri yerle bir edeceğiz."

ONUNCU BÖLÜM

MADINIA

Ertesi gün, daha küçük ticaret yollarından biri boyunca doğuya gittik. İkimiz de gizlenmiştik ama yine de birinin yaklaştığını duyduğumuzda atlarımızı patikadan uzaklaştırdık.

Prisca benden Vicer'e bir mesaj göndermemi ve planlarımıza yardımcı olması için kısa süreliğine şehre dönmesini talep etmemi istemişti.

Vynthar yanımızda sinsice dolaşarak atları tedirgin ediyordu. Ne zaman başka yolculara rastlasak, adımları sessizleşerek ormanın içinde eriyip gidiyordu. Canavar mükemmel bir avcıydı ve onu gözden kaybetmek ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

Hâlâ müsait odaları olan bir han bulduğumuzda ve Prisca gücünü kullanarak hana girip merdivenlerden yukarı çıktığında, ikimiz de çoğunlukla sessizdik.

Elbette, bütün gün sessiz kalmıştı. İstediğim bu olduğu için ona zaman vermiştim ama belki de daha fazla desteğe ihtiyacı vardı.

Yatağın yanındaki yıpranmış koltuğa oturmuş, Vynthar da yanına kıvrılmıştı. Pencerede belirmişti ve içeri girmesine izin vermemi isteyen bir tavırla camdan dişlerini gösterdiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Pencereyi kapattım, boğazımı temizledim ve yatağın kenarına oturdum. "Sen... iyi misin?"

Prisca bana yorgunlukla eğlence arasında gidip gelen bir bakış attı. "Gerçekten ilgileniyor musun?"

"Evet." Şaşırtıcı bir şekilde yalan söylemiyordum. Beni izledi ve ben de omuz silktim. "Hepimiz sana güveniyoruz."

Eğlence kayboldu, geriye sadece yorgunluk kaldı. Yorgunluk ve umutsuz bir şey. Bu onu daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi ve midemin huzursuzca çalkalanmasına neden oldu.

Prisca bakışlarını ayaklarının dibinde kıvrılmış duran canavara çevirdi. Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda omuz silkti. "Zamanı istediğim zaman bükebilirim ve herkes... durur. Ama bazen, her şeyden çok, duraklayan kişinin ben olabilmeyi diliyorum. Dünya bensiz devam ederken sadece birkaç saniyeliğine donup kalmayı."

Göğsümde donuk bir panik yayıldı. İlişkimiz, ikimizin de kraliçeye leydileri olarak hizmet ettiğimiz dönemden bu yana ilerlemiş olsa da, arkadaş değildik. Ve onun ihtiyacı olan kelimeleri bulamadım. Gözlerinde giderek artan yaralı bakışı yok etmek için *ne* söyleyebileceğimi bilmiyordum.

Asinia'ya ihtiyacı vardı. Lorian. Tibris'e. Demos'a. Duyguları anlayan birine.

"Yorgunsunuz. Yas tutuyorsun. Diğerleri için endişeleniyorsun. Mücadele etmen çok doğal."

İfadesi netleşti ve başını sallayarak bakışlarını ellerine indirdi. Midemde bir çukur açıldı. İşe yaramaz. Ben *işe* yaramazdım.

Kapı çarparak açıldı. Bir ateş topu fırlattım ama hemen söndü. Soğuk su seli havada süzülerek bana doğru geldi ve yüzüme çarptı.

Prisca daha önce ondan hiç duymadığım bir ses çıkardı. Döndüm, savaşmaya, *öldürmeye* hazırdım.

Ama bana bakmıyordu. Ve korkmuyordu. Hayır, yüz ifadesi bir tür işkence edilmiş rahatlamaya dönüşmüştü ve gözleri... gözleri...

Umut, hüzün ve öfkeyle parıldıyorlardı. Özgürlük ve tutkuyla -ve öylesine saf bir aşkla ki, gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Vynthar esnedi. Belli ki endişeli değildi.

Lorian neredeyse görülemeyecek kadar hızlı bir hareketle odayı geçti. Prisca'yı sahiplenici bir hışımla yakaladı -çalınan hazinesini geri alan bir ejderha gibi.

Ellerini kollarında, sırtında gezdiriyor, sanki yara var mı diye kontrol ediyordu. Yaralanmadığına kanaat getirdiğinde çenesini geriye doğru eğdi ve sanki zihninde bir hasar olup olmadığını araştırabilecekmiş gibi gözlerinin içine baktı. Prisca sadece başını salladı, yüzünü onun boynuna gömdü ve ona öyle sıkı sarıldı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu.

PRISCA

Uzun bir süre Lorian'a tutundum. Beni kendine kenetlemişti, kocaman vücudu titriyordu. Başını kaldırdığında, sanki ben olduğuma tam olarak inanamıyormuş gibi yüzümü yavaşça taradı.

"Ben iyiyim," dedim ona.

Başını salladı ama ağzı benimkini buldu, eli başımın arkasına doğru kaydı.

Onu içime çektim, hissini iliklerime kadar yaşadım. O gerçekten buradaydı.

Biri boğazını temizledi ve yanaklarım kızardı. Göğsünü ittim ve bir hoşnutsuzluk gümbürtüsü çıkardı ama başını kaldırarak beni tekrar ayaklarımın üzerine düşürdü.

Ben diğerlerine sarılırken Lorian elimi bırakmayı reddetti. Demos ben bağırana kadar beni sıktı, Asinia ise eğer ona bir daha böyle bir şey yaşatırsam bunu bana ödeteceğine yemin etti.

Rythos, Galon ve Marth.

Onlara baktım, kalbim boğazımda hissedene kadar çarpıyordu. "Cavis..."

Lorian beni kendine çekti. "Biliyoruz, vahşi kedi."

Rythos gözlerimle buluştu. Suçlama bekliyordum. Belki bir parça yargılama. Onun yerine tek gördüğüm anlayıştı. "Nasıl kaçtığını duyduk. Cavis seninle gurur duyardı, Prisca."

Kaburgalarımın altına içi boş bir ağrı yerleşti. Uzun bir süre tek kelime edemedim.

Ama Cavis'e söz vermiştim.

"O... O bilmeni istedi..." Sesim çatallaştı ve onu sabitlemeye zorladım. "Cavis senin kardeşin olmanın hayatının onuru olduğunu bilmeni istedi."

Lorian beni sıkıca kavradı ve başını uzun bir süre saçlarıma gömdü. Marth'ın gözlerinde yıkım titreşti ama başını salladı ve pencereden dışarı bakmak için odanın diğer tarafına doğru yürüdü.

Rythos'un gözleri parladı. "Teşekkür ederim, Pris."

Dikkatimi kendi kardeşime çevirdim. "Ben mesajımı göndermeden önce çoktan yaklaşmış olmalısın. Beni nasıl buldun?" diye sordum.

Bana bilgi verdiler. Asinia yaralanmıştı - bir şifacıya ihtiyaç duyacak kadar kötü. Ve bu onlara zaman kaybettirmişti. Başka hiçbir ipucu bulamayınca, bulabildikleri düşman kamplarına doğru ilerlemişlerdi - Regner'ın ilerleyişine hazırlanmak için kurduğu düşman kampları.

Ama onun taktiklerini düşünmenin zamanı daha sonra gelecekti. Şimdi, Demos'un tüm avlanmalarına ve öldürmelerine rağmen Madinia'nın notuyla yerimi onlara bildiren kişi olduğunu pişmanlıkla itiraf etmesine gülmekle meşguldüm.

Galon'a öldürücü bir bakış gönderirken saçlarından su sıkan Madinia'ya baktım.

Lorian hâlâ elimi tutuyordu, bakışları yüzümdeydi. Serbest elini havaya kaldırırken bile sanki bir anda ortadan kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni izliyordu.

"Herkes dışarı."

Şaşırtıcı bir şekilde, Madinia bana gözlerini devirmesine rağmen kimse itiraz etmedi. Rythos saçlarımı karıştırdı ve Asinia kıkırdadı ama Lorian'a dişlerini gösteren Vynthar da dahil olmak üzere diğer herkesle birlikte odadan çıktı. "Bir daha asla sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye mırıldandı Lorian.

Demos arkalarından kapıyı kapatırken kulağıma.

Onun kollarında döndüm. Günlerdir ilk kez kendimi güvende hissediyordum. Göğsüne sokuldum ve onun vahşi kokusunu içime çektim. "Geri döndüğüme göre artık tamamen mantıksız olmayı mı planlıyorsun?"

Alçak sesle, eğlenmeden homurdandı. Belli ki planladığı şey gerçekten de buydu.

"Bir daha asla, Prisca. Deneyen herkesi öldürürüm."

İçimi çektim ama Lorian kabul etmemi bekliyor gibiydi, ben de başımı salladım. Beni bu kadar uzun süre kaybetmek ve Cavis hakkında bir şeyler öğrenmek...

İçinde bir şeyler açıldı. "Ne düşünüyorsun?"

Elini boğazımdan aşağı kaydırdı ve sonra başparmağıyla tenimi okşayarak durdu.

"Seni Regner'dan, kuzeninden ve tüm bu savaştan uzaklaştırma dürtüsüne direniyorum."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Bir parçam bunu yapabilmeyi diledi. Ortadan kaybolmayı. Ama kendimle asla yaşayamazdım.

"Ben olsam gitmezdim."

Saçlarımı okşadı ve beni içine çektiğini hissedebiliyordum. "Çok... ikna edici olabilirim."

Lorian'ın alçak sesinde küçük bir mizah kırıntısı belirdi. Üzerinde durduğu uçurumun eşiğinden geri adım atıyordu ve ben de nefesimi bırakıp daha yakına sokuldum.

Elimi yüzüne götürdüm, parmağımı güçlü ve inatçı çenesinde nazikçe gezdirdim, elmacık kemiğinin keskin açısına kadar ilerledim. Ona tekrar dokunmak, kollarının beni sardığını hissetmek.... Regner'ın zindanından sonra bir rüya gibiydi.

"Özür dilerim," dedi, sesi gergindi.

"Ne için?"

Bana inanmaz bir bakış attı. "Sana zamanında ulaşamadığım için. Orada acı çektiğin her saniye için. Daha hızlı olmalıydım."

Göğsüm sıkıştı. Başımı eğip ona baktım. "Kendi cüretkâr, son derece etkileyici kaçışımla kurtarma planınızı baltaladım mı?"

Kaşları çatıldı. Ona sırıttım. "O hapishaneye girip önüne geleni katletmeni beklemek ne kadar hoşuma gitse de yapacak işlerim vardı."

Ah. İşte. Gülümsemem sırıtmaya dönüştü. Ağzı seğirmişti.

Eli çeneme kaydı, başını sanki ruhuma bakıyormuş gibi hissedene kadar eğdi.

"Yapacak işlerin vardı." Sözleri düzdü.

"Şey, evet. Günlerce oturup kurtarılmayı bekleyemezdim. Ayrıca, bunu yapsaydım, kaçmak için daha fazla çalışmadığım için gelip bana kükrerdin."

Gözlerinde eğlence titreşiyordu. "Bu doğru mu?"

"Şey...evet." İçimi çektim ve kayıtsız ses tonumu bıraktım. "Asinia yaralandı, Lorian. Sence onu terk etmeni ister miydim?"

Çenesi bunu düşündüğünü belli edecek şekilde sertleşti. "Hayır."

Ve zaman kaybetmişti. Ama Asinia artık sağlıklıydı.

"Cavis..." Boğazım düğümlendi ve kelimeleri zorla çıkardım. "Onu erkenden öldürdüler. Asinia'dan ayrılmış olsaydın bile zamanında yetişemezdin. Nerede olduğumu tam olarak bilseydin bile. Artık çok geçti Lorian." Bu itiraf bir parçamı öldürdü.

"Seni biraz acıdan kurtarabilirdim."

Başımı salladım. "Cavis öldükten sonra Eadric'i bir daha görmedim. Cavis'in hayatta kalması gerekiyordu ve bence Eadric kaçtı çünkü Regner'ın yolda olduğunu biliyordu."

Sertleşti. "Eadric kim?"

"Handaki adamı hatırlıyor musun? O fae kadınla flört ettiğin günü?"

"Ben-" Gözlerini bana dikti. "Eğlenceli değildi." Kaşlarının arasında hafif bir çatıklık belirdi. "Sana yaklaşan adam az önce sana işkence edenle aynı kişi miydi? Onu handa öldürmeliydim. İçgüdülerim bana onun bir tehdit olduğunu söyledi." Derisinden birkaç kıvılcım yükseldi ve üzerimizde çatırdadı.

Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. "Kafamın içinde senin sesini duydum, biliyorsun," dedim ona.

Çenemi bıraktı, eli enseme doğru kaydı. Yüz ifadesi hâlâ kapalı, gözleri sertti. "Öyle mi?"

"Evet. Vazgeçemeyeceğimi söylediğini duydum. Hayatta kalmak zorundaymışım. Kaçmak zorundaydım. O hücredeyken... Hayatımın en dip noktasıydı Lorian. Orada olmamana rağmen beni hayatta tuttun. Savaşmaya devam etmemi sağladın."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi ve beni döndürerek yatağa doğru itti. Ona hevesle açıldım, dilimi onunkiyle birleştirdim, ta ki o ağzını çekip boynuma öpücükler kondurana kadar.

"Sana ihtiyacım var," diye gürledi ve ben de başımı sallayarak kollarımı kaldırdım, böylece tuniğimi başımın üzerinden çekebilecekti. Dondu kaldı.

Aşağıya baktım. Bakışları göğüs kafesimin sağ tarafındaki sararmış çürüklere takılmıştı. Bunun ne zaman olduğundan bile emin değildim ama kaburgalarım son birkaç gündür ağrımayı yeni bırakmıştı.

Lorian başını o garip Fae tarzıyla eğdi. Derisinden daha fazla kıvılcım çıkmaya başladı, şimşek kokusu havayı dolduruyordu.

"Eğer bu hanı ateşe verirsen çok üzülürüm," diye mırıldandım.

Gözleri cansızlaşmıştı. Onu en son kralın yatak odalarının altındayken böyle görmüştüm. Bulmak için her şeyi göze aldığı tılsımın orada olmadığını öğrendiği gün.

"Lorian," dedim sesimi sakin ve dengeli tutarak. "Yaralanmadım. Ama elleriniz üzerimde olmadan beni daha fazla bekletirseniz, mutlu olmayacağım."

O soğuk gözlere bir parça sıcaklık geri döndü.

O benimleydi. Birlikteydik. Sadece zihnimi hala o hücrede olmadığıma ikna etmem gerekiyordu. Özgür olduğuma.

Lorian da aynı şeyi hissediyor gibiydi, çünkü ağzıma yürek parçalayan nazik bir öpücük kondurdu.

"Seni o kadar çok özledim ki, bazen bu acıyla öleceğimi sandım.
o."

Gözlerim acıdı. "Benim için geleceğini biliyordum Lorian. Serbest
bıraktım.
ama yolda olduğunu biliyordum."

Eğildi ve burnunu burnuma soktu. "Seni incinmiş görmek, acını hayal etmek beni delirtiyor Prisca."

"Biliyorum. Ama artık bunu düşünmek istemiyorum. Bana unuttur."

Kıyafetlerimizi çıkarmayı bitirdi. Elleri sıcaktı -muhtemelen gücünü bastırdığı için- ve onları bacaklarımda gezdirirken, baldırlarımdaki gerginliğe masaj yaparken, hassas iç uyluklarımı okşarken, kalçalarımı süpürürken ürperdim. Göğüslerim onun için ağrıyordu ve o göğüslerimi avuçlayıp ağzıyla meme uçlarımı bulana kadar sırtımı dikleştirdim.

Onun için fazlasıyla hazırdım -şişmiş ve çaresiz- ama ellerini her santimimde gezdirdi, dudaklarını tenime bastırdı, ısırdı ve öptü, arkasında kızarmış izler bıraktı.

Lorian'ın ifadesi tehlikeliydi, gözleri benimkilerle buluştuğunda vahşiydi. Bacaklarımın arasında ısı birikti ve boynumu öptü, dişleri en hassas noktalarımı sıyırdı, ta ki başım dönene ve onu içimde hissetmek için çaresizce omuzlarına tırmanana kadar.

Bunu bir daha asla yaşayamayacağımızı düşünmüştüm.

Bir elini vücudumdan aşağı kaydırarak, kalçalarımı birbirinden uzaklaştırıp beni kaygan bulduğunda homurdandı. "Benim," diye mırıldandı kulağıma ve ben ağır göz kapaklarımı zorla açtım.

"Seninki," diye kabul ettim ve beni ödüllendirerek bir parmağını içeri soktu, hemen ardından diğerini soktu. Başparmağı klitorisimi buldu ve uyluklarımı daha da açarak sessizce onu teşvik ettim.

"Seni tatmam gerek," dedi, vücudumdan aşağı kaydı ve hemen dudaklarını üzerime yapıştırdı, dilini zeki parmaklarıyla aynı anda okşadı.

Ellerimi saçlarına gömdüm ve sanki onu yerinde tutabilecekmişim gibi bacaklarımı omuzlarına dolayarak tutundum. Kıkırdadı ve titreşim karşısında nefesim kesildi.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onu içimde hissetmeye, beni doldurmasına ihtiyacım vardı. Bunun bir rüya olmadığını kendime kanıtlamam gerekiyordu. Artık o hücrede olmadığımı, her nefesimde onu dilediğimi.

Dili klitorisimi okşadı, o kadar iğrenç bir inilti çıkardığımda zevk beni yıkadı ki, bir kez daha güldü ve beni teşvik etti.

"İçime gir," diye emrettim, ama bu daha çok bir yalvarış gibiydi.

Başını kaldırdı. "Seni benim için hazırlamam gerek, vahşi kedi."

Ben hazırdım. Ona tam olarak bunu söylemek için ağzımı açtım, ama başını bir kez daha eğmişti bile ve dilinin, parmaklarının yavaş, istikrarlı itişinin ve onun hissinin, *kokusunun* birleşimi...

Parmaklarının etrafında kenetlenerek patladım. Daha derine itti, dilini oynatmaya devam etti, boğuk bir yalvarışta bulunmamı görmezden geldi - aniden çok hassaslaştı.

Lorian dilini klitorisimin etrafında kıvırdı ve sonra emdi.

Memnun bir kahkaha atarken vücudum gevşedi ve tekrar dağıldım. Artçı şoklarla titrerken gözlerimi açtığımda beni izlediğini gördüm. Parmaklarını kaldırıp yalayarak temizledi.

"Senden daha iyi bir tat yok," dedi.

Kızaracak enerjim bile yoktu. Lorian bana sadece sırıttı, kendinden memnun olduğu belliydi. Olması gerektiği gibi.

Bacaklarımı çekerek beni yatakta kendisine doğru çekti, sonra beni ters çevirerek dizlerimin üzerine kaldırdı. Bu artık sadece yeniden bir araya gelişimiz değildi. Bu bir iddiaydı.

İki inanılmaz orgazmdan sonra bile, girişime doğru bastırıp yavaşça içime doğru iterken nefesimi içime çektim. Bu pozisyonda o kadar büyüktü ki. Elleri kalçalarımı buldu, beni tam olarak istediği açıya eğdi ve ellerimi çarşaflara gömdüm, tüm uzunluğunu içime doğru hafifletirken sıkı tuttum.

Etrafında gerildiğimde, tereddüt etmedi, kalın horozu geri çekildi ve hemen tekrar içeri girdi. Bir nefes çektim ve elini klitorisime doğru kaydırıp bir kez okşadı.

Kısık bir inilti çıkararak gerildim.

"İşte böyle," dedi. Eli alaycı bir şekilde yakınımda kaldı, ama yavaşça içime girmeye devam etti, derinlere sürdü, sürekli basınç beni daha yükseğe çıkardı. Alçak, çaresiz bir inilti çıkardığımda durakladı. Ve ben anladım.

Lorian beni kendi şartlarına göre talep ediyordu. Ve o izin verdiğinde gelecektim.

Tek yapabildiğim orada durmaktı, kıçım havada, vücudum titriyor, tamamen açıkta ve onun merhametine kalmıştım. Ve sadece bu düşünce bile beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyordu.

"Henüz değil," diye uyardı ve o kadar yaklaşmıştım ki, şehvetten aklımı kaçırmamış olsaydım yanaklarımı kızartacak çaresiz bir miyavlama sesi çıkardım.

Küfrederek hızını artırdı ve kalçalarım titredi. Bu pozisyonda acının sınırındaydım ama yine de onun tarafından tamamen sahiplenilme hissini seviyordum. Elleri üzerimde sıkılaşırken ihtiyaçla homurdanmasına neden olanın ben olduğumu bilmek.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım.

Alçak sesle, hınzırca bir kıkırdama çıkardı. "Seni saatlerce böyle uçurumun kenarında tutabilirim. Belki bir gün yaparım. Yalvarmaktan sesin kısılana kadar seni becereceğim ve sonunda boşalmana izin verdiğimde yatağı ıslatacaksın."

İğrenç sözleri karşısında inledim ve elini bir kez daha aşağı kaydırdı, klitorisime zar zor dokundu. Çok yaklaşmıştım ama bu yeterli değildi. Tıpkı yeterli olmayacağını bildiği gibi.

"Ya da belki seni boşaltırım, boşaltırım ve boşaltırım, ta ki sen artık boşalmanın mümkün olmadığını düşünene kadar. Benimle kaç kez zevk alabileceğini göreceğiz, hmm?"

"Lorian... lütfen..."

Hırladı ve ben neredeyse gülümsedim. Üstünlük onda olabilirdi ama onun adını kullanarak yalvardığımda tüm kontrolünü kaybetti.

Daha derine itti, içimde görüşümü bulanıklaştıran o noktaya vurdu. Başparmağıyla klitorisime bir fiske vurdu ve ben paramparça oldum, uzun, istikrarlı vuruşlarına devam ederken zevk beni tüketti.

Gevşedim, yatağa yığıldım ama Lorian beni ters çevirdi, tekrar içime girdi ve yüzümü avuçladı.

"İşte böyle," dedi. "Bir kez daha, aynen böyle."

"Yapamam."

Gülümsedi, bir elini meme ucuma doğru kaydırdı ve içime girerken onu çimdikledi.

Birlikte boşaldık ve Lorian bana karşı ürpererek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kollarımı boynuna doladım, gitmesine izin vermek istemeyerek ona sıkıca sarıldım. Uzun süre bu şekilde yattık, ta ki Lorian yuvarlanıp beni de yanına çekerek başımı göğsüne yaslayana kadar.

Ama sessizdi. Garip bir sessizlikti, sanki derin düşüncelere dalmış gibiydi. Boynumu büküp yüzünü inceledim.

Tavanı inceliyordu, ağzı sıkı, kaşları çatıktı. "Ne oldu?"

Bana baktı ve kolu etrafımda sıkılaştı. "Hiçbir şey," dedi.

Kalbim sıkıştı ve boğazım düğümlenerek başımı onun göğsüne yasladım.

Lorian az önce bana yalan söylemişti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

PRISCA

T gökyüzü karardı. Diğerleri muhtemelen yemek için aşağıya inmişlerdi ama Lorian yemeğin odamıza gönderilmesini emretti.

Bizim odamız.

Lorian sırtımı okşadı ve ben de başımın altında kalbinin sesini dinledim. Ama ayırabileceğimiz az zamanı da harcamıştık. Başımı göğsünden kaldırarak kendimi yuvarlanmaya zorladım ve tuniğime uzandım. Lorian beni inceledi. "Bunun hakkında konuşmalısın."

Başımı salladım. "Yapamam. Henüz değil." Sanki dünyanın dibiymiş gibi o taş zeminde yatışımla oyalanamazdım. Sanki asla çıkamayacağım bir çukurda yatıyormuşum gibi.

Ona bir parçamı o çukurda bıraktığımı söyleyemezdim. Ve onu asla geri alamayabileceğimi.

Lorian hâlâ o çok şey gören gözleriyle beni inceliyordu. "Konuşmaya hazır olduğunda ben buradayım," dedi. "Her zaman burada olacağım."

Boğazım ağrıyordu. "Cavis'i buldun mu?"

Gözlerinin etrafındaki kaslar gerildi. "Regner bedenini de yanında götürdü."

Zihnime aynı anda binlerce görüntü hücum etti. Hepsi de Regner'ın Cavis'in bedenine saygısızlık edebileceği çeşitli yollardı. Gözlerimi kapattım ve Lorian bileklerimi yakaladı.

"Regner'ın anılarını kurtarmak için kullanabileceği büyüler var. Bilgisini."

Başım döndü, midem bulandı ve ben kusmamak için mücadele ederken Lorian enseme soğuk bir el koydu.

Dağılamazdım. Bunun kimseye faydası olmazdı. Gözlerimi zorla açtım. "Bunun olmasına izin veremeyiz."

"Yapmayacağız."

"Özür dilerim." Söyleyebileceğim başka bir şey

yoktu. "Bunların hiçbiri senin suçun değil."

"Lorian... Cavis dayanamayacağımı biliyordu. Ona işkence edilmesini izleyemeyeceğimi biliyordu. Sonunda...sonunda, kırılacaktım. Zayıf olan bendim. O da bunu biliyordu. Bunun için öldü."

Keder gözlerini karartırken bile ifadesi sertleşti. "Onu canlı ele geçirmelerine asla izin vermezdi, Prisca. Asla. Bu kararı ondan alma."

Derin, titrek bir nefes aldım. Lorian yanımda sağlam bir destekti.
Ama *ona* destek olmak istedim. Elini uzattım.

"Senin de acı çektiğini biliyorum," dedim. "Benimleyken rol yapmak zorunda değilsin Lorian."

"I..." Durakladı. Yutkundu. "Burada olmalıydı, Prisca. Tam burada olmalıydı. Bizimle birlikte." Sesi boğuktu ve ben başımı sallayarak konuşmasına izin verdim. "Acı daha sonra gelecek. Ne zaman-" Sesi şimdi kırılmıştı. "Sybella'ya eve gelmeyeceğini söylemek zorunda kaldığımda. Artık yapayalnız olduğunu. Ve ben yapmam gerekeni yapmadım. Onu canlı olarak geri getirmedim."

Cavis'in kızının üzerine nasıl titrediğini düşündüm. Hepsinin nasıl olduğunu. Lorian'ın ailesi olarak gördüğü adama söylediği son sözleri. Ona kızının yanında olacağına söz vermişti.

Sybella'ya başka kimsenin söylemesine izin vermezdi. Lorian böyle yaratılmamıştı. Hayır, bunu kendisi yapacaktı. Bunu Cavis için yapabileceği en az şey olarak görürdü. Ama benim de Sybella'ya iletmem gereken mesajlar vardı. Ve bir gün, Piperia yeterince büyüdüğünde, ona babasını anlatacaktım. Ona onun bir kahraman *olduğunu* ve hayatımızda asla doldurulamayacak bir boşluk bıraktığını söyleyecektim.

"O aramızdaki en iyisiydi," dedi Lorian. "En kibarımızdı. Daha iyi kimse yoktu. Daha fazla önemseyen kimse yoktu. Ama... şimdi, o gitti. Ve bir şekilde hepimiz bununla yaşamak zorundayız. Daha önce de insanlar kaybettim. Defalarca. Galon, Rythos ve Marth da öyle. Ama bunu atlatabilir miyiz bilmiyorum. Nasıl atlatabileceğimizi de bilmiyorum."

Eğilerek başını boynuma gömdü ve beni içine çekti. Başını okşadım, ona ihtiyacı olan zamanı verdim.

O da bu konuda konuşmaya hazır değildi. Tek yapabileceğim o hazır olduğunda yanında olmaktı. Ve şu anda, konuyu değiştirmek istediği çok açıktı. Bunu düşünememenin ne demek olduğunu anlıyordum. Acıyı hissedememenin.

"Yeni bir gücüm var," diye mırıldandı.

"Sen... ne?"

"Eryndan'ın kalesinde kullandığım fae ateşini hatırlıyor musun?"

Titredim. "Evet."

"Görünüşe göre bu benzersiz bir deneyim

değilmiş." "Sen..."

"Onu sadece senin hayatının doğrudan tehdit altında olduğu zamanlarda kullanabildim. Sen tehlikede olmadan onu nasıl kullanacağımı öğrenmem gerekiyor. Eğer kontrolü kaybedersem, dünya yanar."

İrkildim. "Biraz şam tozu bulacağız," dedim. "İhtiyacımız olursa diye."

Başını kaldırdı ve başparmağımı çenesinde gezdirerek bakışlarıyla

buluştum. "Diski senden aldım," dedi.

"Sen yaptın."

"Özür dilemeyeceğim."

"Yapacağını düşünmemiştim."

İç çekti. Ben sadece onu izledim. Sonunda buklelerimden birini parmağına doladı. "Parintha'ydı, ben çocukken dadılığım yapan kadın. Amcam büyümüz için geldiğinde o gece kalenin geri kalanıyla birlikte yemek yememişti. Yaşlı ve yorgundu ve uyuyakaldı. Uyuyakalmasaydı, bir alarm verebilirdi. Ya da belki de şatodaki garip sessizliği fark edip beni saklayabilirdi. Kendini affedemedi."

"Ve kendi canına kıydı."

Başını salladı.

"Bu onun bencilliğiydi. Aileni kaybetmiştin ve ona ihtiyacın vardı."

Tereddüt etti, bakışları hâlâ saçlarımdaydı. Ama yine başını salladı. "Seni asla isteyerek terk etmeyeceğim," diye yemin ettim.

Vahşi bakışları benimkilere sıçradı ve yüzümü taradı. Uzun bir süre sonra gözlerinin etrafındaki gerginlik azaldı.

"Keşke diski senden aldığım için özür dileyebilseydim. Bu seçeneği elinden aldığım için. Ama üzgün değilim."

"Ben de değilim. Yaşamak istedim Lorian." Derin bir nefes aldım. "Diğerleriyle konuşmamız gerek. Plan yapmalıyız," dedim.

Başıyla onayladı. Çenesinde bir kas seğirdi ama bacaklarını yataktan sarkıtıp pantolonunu çekti. "Onlara söyleyeceğim."

Tereddüt etti, beni izliyordu. Ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm, elimi boynuna doladım ve dudaklarını kendime doğru çektim. "Burada kalacağım," diye söz verdim ona.

Gözleri karardı. Bundan hoşlanmamıştı. Ama başını sallayarak odadan çıktı.

Yatağı yeniden hazırladım, yüzüme su sıçrattım ve volta attım. Lorian döndüğünde, onu takip etmemi işaret etti.

Madinia ve Asinia şimdi benimkinin yanındaki odayı paylaşıyorlardı. Diğerleri de muhtemelen ikiye katlanmıştı. Birileri fazladan sandalyeler getirmişti ama Lorian sırtını duvara dayayarak yere kaydı ve ben de göğsüne yaslanarak onunla birlikte oturdum. Kolu arkamdan beni sarmaya devam etti, kocaman vücudu benimkini sararken çenesini başıma dayadı.

Asinia pencerenin yanında durmuş, kaşlarını çatmış sokağa bakıyordu. Bir şey onu rahatsız ediyordu ve uzun bir konuşma için geç kalmıştık.

Ölebilirdi.

O hücreden çıkabilir ve Asinia'nın başından aldığı yaraya yenik düştüğünü ve artık burada olmadığını öğrenebilirdim. Cildim aniden çok gerginleşti, ciğerlerim yandı. Kalbim kaburgalarıma öyle sert çarpıyordu ki sanki kırılacaklarmış gibi hissediyordum.

Burada dağılamazdım. Liderlik etmek zorundaydım. Plan yapmak zorundaydık.

Lorian kollarını bana doladı ve ben de derin bir nefes aldım. Sonra bir nefes daha. Rythos yanımıza oturdu, Marth ise köşede alçak bir sandalye seçti, ifadesi karanlıktı.

En son Madinia geldi. Yatağın kenarına oturdu ve Galon kapıyı kapattı.

Lorian bir sessizlik kordonu yarattı ve Demos ayağa kalktı. Kum saatini gömleğinin altından çıkardı ve zinciri boynuna geçirerek tuttu

benim için dışarı çıktı. Odadaki tüm ışığı içine çekip bana geri yansıtıyor gibiydi.

Oda sessizleşti, sanki herkes aniden nefesini tutmuş gibiydi. Bunu ele geçirebilmek için o kadar çok acı çekmiş ve ölmüştüm ki.

Kum saatini almak için yavaşça uzandım. Elim titredi.

Parmaklarım ona dokunduğu anda nefesim kesildi.

Sıcak olmasını beklerdim. Ama soğuk bir ateşle yanıyor, beni çağırıyordu. Ondan yayılan güç, duyularımın sınırlarını zorluyordu. Titreyen ellerimle ince zinciri başımın üzerine kaldırdım. Kum saati köprücük kemiğimin altında durdu, o soğuk ateş tuniğimin altından yayıldı ve her bir uzvuma doğru kıvrıldı.

Kalbim tekledi, sonra kendini ışıltılı, akkor halindeki kumun ritmine uydurdu. Damarlarımda vahşi ve sarhoş edici bir güç dolaşıyordu. Her bir kum tanesi hayatımın saniyelerine ayarlanmış gibiydi. Geçmişimden sahneler canlı patlamalar halinde gözlerimin önünden geçti -Tibris, babam, annem.

Sonra sadece benim geleceğim olabilecek bir şey gözümün önüne geldi. Ateş. Buz. Boğulma hissi. Umutsuz bir aşk. Parçalanmış bir krallık. İyileşen bir krallık. Seçimler. Gelecek akışkandı.

Sesler duyabiliyordum. Zamanın ötesinden zihnimde uçuşan fısıltılar.

-Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek. Yavaş yavaş görüntüler kayboldu, fısıltılar kesildi ve kum saatini tutmayı bıraktım.

Bir noktada, ona sarılmıştım. Şimdi göğsümde rahatlatıcı bir sıcaklık yayıyordu.

Herkes bana bakıyordu. Asinia bembeyaz kesilmişti, Galon ayağa kalkmıştı, Rythos'un eli kılıcındaydı, Madinia bile tedirgin görünüyordu.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Sen... titriyordun," dedi Demos, sesi gergin çıkıyordu. "Tüm vücudun buradaydı ve sonra burada değildi."

Boynumu bükerek Lorian'ın bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri ciddiydi. "Seni tutuyordum ama sürekli kayboluyordun, parmaklarımın arasından kayıp gidiyordun."

Omuzlarımı devirdim, midem huzursuzca çalkalanıyordu. Yine de... Kum saatini kullanmam *gerekiyordu*. Sanki bir parçam sonunda yerine oturmuş gibi hissediyordum.

Boğazımı temizleyerek rahat bir ses tonu denedim. "Şey, şimdi iyiyim. Kum saati iyi hissettiriyor."

Demos bana sırıttı. Bir süre sonra ben de sırıttım. Şu ana kadar yaşadığımız her şeye rağmen inanılmaz bir şey başarmıştık. Lyrinore'a ait olan eseri, yani melez krallığı geri almıştık. Sonunda halkımızın elindeydi. *Benim* ellerimde.

Bu kum saatini halkımıza geri vermeyi planladığım günler daha dün gibi aklımda. Bir gün başka birine zaman sihrinin bahşedileceğini umuyordum. Ve bunu kullanabileceklerini. Kraliçe olabileceğime inanmamıştım. Yönetmeye layık biri olabileceğimi hayal etmeye cesaret edememiştim.

Artık daha iyi biliyordum. Hepimiz ancak kendimize olan inancımız kadar güçlü ve yetenekliydik. Yönetmeyi seçmemiş olabilirim ama bunu her gün seçerdim. Halkım için.

"Artık kum saatim olduğuna göre, neden Regner'a zamanı durduracak ve onu öldürecek kadar yaklaşamadım?" Kalede böyle bir şeye kalkışmaya cesaret edememiştim. Gücüm ancak birkaç saniye dayanırken olmazdı. Zaman ipliğini bıraktığım anda muhafızları tarafından anında öldürülebilirdim.

Ama artık daha güçlüydüm.

Galon'un ağzı titredi. "Büyüklük hayalleri mi kuruyorsun,

Prisca?" Ona kaşlarımı çattım. "Bu meşru bir soru."

"Regner her zaman korumalıdır. Bu onun asıl büyüsüydü, tılsımlardan herhangi birini çalmadan çok önce. Yüzyıllar boyunca pek çok insanımız onu öldürmeye çalıştı. Eğer o kadar kolay olsaydı, Lorian onu o kalede gördüğü anda katlederdi. Ama Regner'ın muhafızları daha fazla güç topladıkça daha da güçlendi. Bu iyi bir plan ama önce onun koruyuculuğunu kırmanın bir yolunu bulmamız gerekecek. O zaman onu öldürebilirsin."

Arkamda Lorian gerildi. Bakışları Lorian'a kayarken Galon sırıtmaya devam etti. "Ya da sen tehlikeden uzak dururken içimizden biri onu öldürebilir."

Lorian'a baktığımda Galon'a onaylayan bir bakış atıyordu. Gözlerimi kısarak ona baktım. "Regner'ı şehrin kapılarında neden öldürmediğini sorduğumda, bana ölme zamanı gelmediği için öldürmediğini söylemiştin."

Lorian başını salladı.

"Ama o korunuyordu. Onu zaten öldüremezdiniz."

"Bana güvenmedin. Eğer sana bunu söyleseydim, muhtemelen benden kaçmaya çalışır ve onun peşinden kendin giderdin."

Tartışmak için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Lorian'la o anlaşmayı yaptığımda ona çok ama çok kızgındım. Çaresizliğimi ve öfkemi eyleme dönüştürmenin bir yolu olduğunu düşünseydim...

"Birini tanıyor olabilirim," dedi Demos ve beni şimdiki zamana geri çekti. "Eskiden gücünü gardiyanların korumalarını yiyip bitirmek için kullanırdı. Etrafa soracağım. Bakalım hâlâ hayatta mı?"

"Hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyor musun?" Marth yanağını kaşıdı. Sakalları uzamıştı ve her zamankinden daha sert görünüyordu. Neredeyse... darmadağınık.

Demos omuz silkti. "Biz melezler tutuklanıp Regner'ın zindanına götürüldüğümüzden beri onu görmedim. O gece muhafızlardan kaçmayı başaran birkaç kişiden biriydi." Bir an için gözleri öyle büyük bir ıstırapla doldu ki boğazımda bir yumru oluştu.

"Kaçmaktan bahsetmişken, siz üçünüz mağaralardan tam olarak nasıl çıktınız?" Madinia sordu.

Boğazımdaki yumru daha da büyüdü. Demos'tan hoşlanmıyordu bile ama onun dikkatini dağıtmak için konuyu değiştirmişti.

"Beceri," diye gürledi Lorian.

"Hazırlık." Demos'un ifadesi sertti. "Şans,"

dedi Asinia alaycı bir ifadeyle.

Onunla bilmiş bir bakış alışverişinde bulundum ve Lorian beni kaburgalarımın altından hafifçe çimdikledi.

Kalan gerginlik dağılana kadar birkaç dakika boyunca hakaretler savurup kötü şakalar yaptılar. Sonunda Lorian elini kaldırdı.

Herkes sustu. Madinia'ya baktı. "Prisca insan kraliçenin sana yardım ettiğini söyledi. Açıkla."

Madinia'nın gözleri emir karşısında parladı ama diğerlerine mesajlardan bahsetti.

Marth odanın uzak köşesindeki yerinden, "Ona güvenemeyiz," dedi.

Şu ana kadar Marth ile aynı fikirdeydim. Ama ona güvenmiyor olmamız, onu kullanamayacağımız anlamına gelmiyordu.

"O bir şey istiyor," diye onayladı Galon. "Ama biz de öyle. Prisca'nın yerini bize vermesinin bir sebebi var." Gözleri benimkilerle buluştu, ifadesi ciddiydi. "Oğlunu serbest bırakmamızı istediğini söylemiştin."

"Evet. Ve zaten bunu yapmak istiyoruz. Bu gerçekleştiğinde, peşimizden gelecektir. Bu yüzden hazırlıklı olmamız gerekecek."

Madinia başını salladı. "Onu tahta oturtmak istiyor ama Regner ölene kadar bunu yapamaz. Bu yüzden uzun bir oyun oynuyor. Yani biz Regner'ın kafasını bedeninden ayırana kadar bizimle işbirliği yapacak. Ama tüm bu süre boyunca, saldırmaya hazır olduğu zaman için bizi pozisyona sokmaya çalışacak."

Demos, "Bu yüzden onu da pozisyona getirmemiz gerekiyor," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Bu arada, çocukları ve annelerini, zayıf ve hasta olanlarla birlikte Fae kampından uzaklaştırmaya başlamalıyız. Eğer koğuşlar başarısız olursa..."

Lorian, "Conreth onların Fae topraklarının derinliklerine gitmelerine izin vermeyecek," dedi.

Fae topraklarının derinliklerine gitmelerini *istemiyordum*. Ama yine de Conreth'in duygusuzluğundan bahsedince dudağım kıvrıldı.

Demos gülümsedi. "Onları Fae topraklarının derinliklerine götürmüyoruz, değil mi Pris? Onları evlerine götürüyoruz."

"Evet. Ama henüz değil. Yolculukları için plan yapmamız gerekiyor. Yaşlıların buna izin vereceğinden emin olmalıyım." Onlardan bir şey isteme düşüncesi asit yutmak gibi geliyordu.

Demos başını salladı. "Kendi generallerimizle birlikte Vicer ile de iletişim kuracağım. Hareket halindeyken iyi korunmaları gerekecek."

Asinia bana sırıttı. Madinia bile memnun görünüyordu, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı.

Ama Lorian hafifçe arkama kaymıştı.

"Başka bir şey daha var, Prisca."

Ses tonundan hoşlanmamıştım. Kollarının arasından sıyrılarak ona doğru döndüm. "Ne oldu?"

Yüz ifadesi ciddiydi. "Dün Eryndan'dan bir mesaj aldık."

Burnumun kenarını ovuşturdum. "Sanırım Gromalian isyancılarının icabına neden henüz bakmadığımızı öğrenmek istiyor."

"Evet."

Asinia homurdandı. "Hâlâ iki taraflı oynamaya çalışıyor. Eğer Madinia Vicer'e bir mesaj ulaştırmayı başaramamış olsaydı, Eryndan melez kampında yaşayan herkesi öldürecekti, çünkü Regner ona bunu yapmasını söylemişti."

Lorian sessizdi. Bir şeyler ters gidiyordu. "Ne oldu?"

Yanağında bir kas titredi. "Bunu düzelteceğimi bilmeni istiyorum."

Neydi o-

İçimi bir korku kapladı. "Tibris. Asiler."

"Evet. Ondan haber alamayınca Aquilus'u gönderdim. Asi lideri bir mesajla cevap verdi. Kardeşine zarar gelmeyeceğine dair yemin etti ama Eryndan'ın emirlerini biliyor ve Tibris'i sigorta olarak tuttuğunu söylüyor. Tibris artık kampta yaşadığına göre, lider senin kampın korunmasını sağlamak için özellikle motive olacağına inanıyor."

Görüşüm bulanıklaştı, ağzım aniden kupkuru oldu. Tibris'i yalnız göndermiştim. Onlarla iyi niyetle pazarlık edebileceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, muhtemelen karanlık bir hücrede, nerede olduğumuzu ve neden hâlâ onun için gelmediğimizi merak ediyordu.

"Bana ne zaman söyleyecektin?"

Lorian'ın çenesi sıkıştı. "Müzakere girişiminde bulunmaları için bir Fae heyeti gönderdim. Başarılı olacaklarını umuyordum." Başka bir parşömen parçasını havaya kaldırdı. "Ne yazık ki isyancılar onlarla görüşmeyi reddettiler. Ve eğer saldırırlarsa, kardeşin ölebilir."

İçimi öfke kapladı. "Fae delegasyonunla bu işi çözmeyi ve ben daha ne olduğunu anlamadan Tibris'i geri almayı umuyordun, değil mi?"

Lorian bana sabit bir bakış attı ve ben de dişlerimi sıktım. Ama ben
Aşırı tepki veriyorum. Artık kırılgan olduğumu mu düşünüyordu? Şımartılmaya ihtiyacım olduğunu mu?

Demos ayağa kalktı. "Asiler benimle müzakere edecek."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Zaman aniden kontrolüm dışında hızlanmıştı. Kendimi onun sözlerine odaklanmaya zorladım. "Emin misin?"

"Evet. Şimdiye kadar isyancılar hayatta olduğumu öğrenmişlerdir. Ayrıca *Melez Prens* olduğumu da biliyorlar -" bu unvan karşısında gözlerini devirdi "- ve sizin adınıza pazarlık yapabileceğimi de. Ben kampa vardığımda casusları Regner'a yaptığınız saldırıyı öğrenmiş olacak. Eğer şanslıysak, bu onları temkinli yapacaktır. Hatta melez varisin kendisi değil de ben geldiğim için minnettar bile olabilirler." Bana hafif bir gülümseme verdi.

"Yalnız gitmiyorsun," dedim. Bakışlarımı diğerlerinin üzerinde gezdirdim ve seçeneklerimizi değerlendirdim. Lorian yanımdan ayrılmıyordu ve doğrusu ben de şu anda ondan ayrı kalmaya dayanamıyordum. Marth yardımcı olabilirdi ama zar zor iş görüyordu, köşede sessizce oturup bıçaklarını bileylerken gözleri yaralıydı. Galon-

"Ben de onunla gidiyorum," dedi Asinia.

Başımı sallarken bile nefesimi içime çektim. En azından Asinia ve Demos birbirlerinin arkasını kollayacaklardı.

Demos ona şöyle bir baktı ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde itiraz etmedi. Kardeşim Asinia'yı görebileceği bir yerde olmayı tercih ediyordu, her ne kadar böyle bir şeyi kendine bile itiraf etmeyi reddetse de.

Burnumun kemerini sıkarak riskleri düşünmeyi reddettim. Bunun yerine taktiksel sonuçları düşündüm. Demos'un gücünü Jamic'i kurtarmak için kullanabilirdik. Asinia da arbaletiyle inanılmaz bir hale geliyordu.

Vynthar sinsice yanıma geldi. *"Ben de onlarla gideceğim."*

"Gerçekten mi?"

"Ciddi olmadığım şeyleri söylemem."

Omuzlarımdaki yükün bir kısmı kalktı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

LORIAN

Prisca, kendisine bir ev kedisi gibi yaklaşan canavara mırıldanırken, haritasını odanın ortasında yere seren Galon'a başımla selam verdim.

Herkes daha yakına eğildi.

Galon, "Seyahat ederken Regner'in gemilerinin doğu kıyısı boyunca güneye doğru ilerlediğine dair söylentiler duyduk," dedi.

Madinia başını salladı. "Ben de aynısını duydum."

"Bir de onun alayları var," dedim. "Prisca'yı ararken birkaç tanesini ziyaret ettik."

Gözleri benimkilerle buluştu, ifadesi hafifçe yumuşadı.

Demos haritanın önünde oturana kadar hareket etti. "Regner, kıyıdan saldırmak için filosunu hazırlarken, piyadelerini sınırınız boyunca güneydoğuya yerleştiriyor."

Kıtayı inceledim. "Ya Quorith'i ele geçirmeye çalışacaklar ya da güney kıyı şeridinde ilerlerken onu tamamen atlayacaklar. Oradan da

Fae topraklarına hem güneyden hem de kuzeydoğudan saldıracaklar. Eğer Eryndan Regner ile işbirliği yaparsa, ki şu ana kadar neden yapmayacağını anlayamadım, o zaman Gromalianlar da doğudan saldıracaklardır."

Galon, "Melez krallığa ulaşmaya çalışmıyorlar," diye düşündü.

Birazcık şans. İnsanlar iki cepheden de saldırabilseydi hiç şansımız olmazdı.

"Hayır," dedim. "Deniz yılanları sayesinde gemilerini Uyuyan Deniz'den geçiremiyorlar. Ve bu kıtadaki melezlerin şu anda korunmak için fae'lere güvenmek zorunda olduklarını biliyorlar. Regner melez kampının farkında. Bu yüzden kordonu kırmak istiyor."

"Sence kırabilir mi?" Marth odanın köşesindeki yerinden seslendi.

Onun gözlerine baktım. "Eğer Regner bariyeri yıkar ve o gücü ele geçirirse, korumamızı kırabileceğine hiç şüphe yok. Çok eski olabilir, ama tılsımın o korumayı güçlendirmekten sorumlu fae'den çalınmasından bu yana, neredeyse hiç güçlendirilmedi. Bariyer olmasa bile, çaldığı güçten cephedekilere yeterince verirse, muhtemelen onu yıkabilirler." Ve katliam hayal bile edilemez.

Prisca'nın rengi soldu. Dikkatini tekrar haritaya çevirerek Gromalia ile fae toprakları arasındaki sınırı işaret etti. "Eryndan sınırın bu kısmında henüz konumlanamaz - çünkü Gromalialı isyancılar sınırı hâlâ ellerinde tutuyorlar."

Asinia acı bir kahkaha attı. "Eryndan bizimle asla müttefik olmayacaktı. O kampı yerle bir etmemizi istiyordu, böylece kendi halkını Fae topraklarına yürümeye hazır bir şekilde oraya yerleştirebilecekti."

Prisca başıyla onayladı ama başını kaldırarak hem Asinia'ya hem de Demos'a seslendi. "İsyancıların bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız var ve bu sadece kendi taktiksel nedenlerimiz için değil. Eğer bizimle ittifak yapmazlarsa, ölürler."

Riskliydi ama isyancıların başvuracakları başka kimse yoktu. Omuzlarını dikleştiren Prisca'yı izledim. Kardeşini almışlardı ve o hâlâ onların hayatını kurtarmaya çalışıyordu.

Regner onu almıştı ve ben de yüzlercesini katletmiştim.

Prisca ile aynı odada bulunmaya uygun değildim. Ama yine de onu tutuyordum.

Demos başını salladı ve çenesini çıkarmış olan Asinia'ya baktı. "Bunun icabına bakacağız, Pris."

Seçeneklerimizi düşündüm. Eğer Prisca Rekja'yı babasına karşı gelmeye ikna etmeyi başarırsa.

Regner kendi adamlarını isyancı kampının yakınına yerleştirmek zorunda kalacaktı.

-İsyancıların *arasından geçmeyi* umuyor ya da bizimkilerin aynı topraklardan geçip ona arkadan saldırması riskini göze alıyordu.

Gece karardıkça planlarımız sağlamlaştı. Hepimiz yarın yola çıkacaktık. Ama en önemlisi, Prisca'nın yanında olacaktım; onu görebilecek, duyabilecek ve her zaman nerede olduğunu bilebilecektim - yanıma sıkıca kenetlenmiş olarak.

Prisca biz seyahat ederken kum saatini kullanma alıştırması yapacak ve çoğumuzu şehre gizlice sokacaktı. Rothnic'i bulacak, Jamic'in yerini öğrenecek, onu özgürlüğüne kavuşturacak ve Regner'ın en büyük silahını elinden alacaktık; hepsi bir gecede olacaktı. Bu arada Demos ve Asinia Tibris'i kurtaracak ve isyancıları bizimle ittifak yapmaya ikna edeceklerdi.

Çok büyük, cesur ve riskli bir plandı.

Aklımın bir köşesinde, diğer iki tılsımı da aramamız gerektiğini biliyordum. Umutsuzca. Ama Jamic öncelikli olmalıydı. Regner'ın o kadar güce erişmesini riske atamazdık.

Diğerleri sessizce konuşurken odaya göz gezdirdim. Cavis'in yokluğu asla iyileşmeyecek bir yaraydı.

Hep böyle olacaktı. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktık. O mağarada çok yavaştım. Fark etmeliydim. Bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlamalıydım. Ama anlamamıştım. Ve şimdi Cavis ölmüştü.

Prisca bana doğru baktı ve bakışları benimkileri tuttu, bana düşünceli bir bakış atarken bile endişesi belliydi.

Ona Tibris'ten hemen bahsetmeyerek güvenini kırmıştım. Ona zarar vermeden önce durumu düzeltmeye çalışmamın bir önemi yoktu. Şimdi, ondan başka ne sakladığımı merak ediyordu.

Ve az önce ağzını sertleştirmesine, kehribar rengi gözlerinin benimkileri yakmasına bakılırsa, tam da bu konuşmayı yapmak üzereydik.

Ona gerçeği söylemenin zamanı gelmişti. Her şey hakkında.

ON İKİNCİ BÖLÜM

PRISCA

"W Hepimiz biraz dinlenmeliyiz," diye açıkladı Lorian, gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Aklına başka bir şey gelen olursa, bunu sabah ayrılmadan önce tartışırız."

Bileğimden tutarak beni kapıya doğru çekti. Bir dakika sonra odama geri dönmüştük.

Lorian bileğimi bıraktı ve ben de gözlerimi ona dikerek birkaç adım geri gittim. O da beni izledi ve şimdi bile, öfkeliyken, bir adım daha yaklaşmamak, elimi ensesine götürmemek ve ağzını benimkine doğru yönlendirmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Ondan bir büyük adım daha uzaklaştım ve gözleri parladı. "Tibris'le ilgili haberleri senden saklamamalıydım," dedi. "Ben Üzgünüm."

Kalbim yerinden fırladı. Lorian sık sık özür dileyen biri değildi. Çünkü hatalı olduğunu düşündüğü zamanlar pek sık olmazdı. Hayatta her hareketinin doğru olduğuna dair kendinden emin bir şekilde ilerlerdi. Belki de konu ben olduğumda hariç.

"Bu benim için zor Lorian, çünkü sadece yalan söylemekle kalmadın, aynı zamanda hâlâ bir şeyler sakladığını da söyleyebilirim."

Gözleri keskinleşti ama beni bekledi.

Lorian beni seviyordu. Bunun gerçekliğini iliklerime kadar hissettim. Benden ne saklıyor olabileceğini düşündüm ve bunu saklama ihtiyacı hissettim. Ne de olsa o, bu kıtada dolaşmaya ve kendi ahlak kurallarına göre seçimler yapmaya alışkın biriydi.

Bu ve kardeşinin emirleri.

Lorian'ı dikkatle izleyerek derin bir nefes aldım. "Bana gerçeği söyle. Ben senin eşin miyim?"

Saklayamadan yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Ağzım kurudu.

"Evet gibi görünüyor."

Bakışları benimkilerle kilitlenmişti. Gözleri iki zümrüt gibi parlıyordu, inatçı bir azimle doluydu. Demos'u iyileştirdikten hemen sonra ondan gitmeme izin vermesini istediğim andan beri bu ifadeyi görmemiştim. O da reddetmişti.

"Sana bu şekilde söylemek istemezdim. Ama gerçeği hak ediyorsun. Evet, evet. Evet, sen benim eşimsin."

Burun deliklerinin açılmasına neden olan boğuk bir ses çıkardım. Tek bir adım daha yaklaştı ve ben geri çekildim. Bana dokunursa kollarına atlamak gibi aptalca bir şey yapacaktım. Dondu kaldı.

Zihnimde anılar yanıp sönüyordu. Lorian, Eryndan'a hırlıyor, fae ateşi etrafımı sarıyordu. Lorian, ben kum saatinin peşinden giderken kardeşini bırakıp beni takip ediyordu. Daha tanışmadan önce Lorian'ın yüzü rüyalarıma giriyordu.

Boğazımdaki yumrunun etrafında yutkundum. "Bu... bu yüzden mi seni rüyamda gördüm?" diye sordum ve sesim bir şekilde düzgün çıktı.

Kaderin rüyalara karışması duyulmamış bir şey değildi. Lorian hayatımda çok büyük bir rol oynadığı için böyle olduğunu düşünmüştüm. Onunla tanışmam Asinia'yı kurtarmamı, kaledeki melezleri kurtarmamı ve gerçekten melez kraliçe olduğumu kabul etmemi sağlayan olaylar zincirini başlatmıştı.

Ama Lorian'ın gözlerindeki yırtıcı odaklanmaya bakılırsa, onu hayal etmiş olmam düşündüğümden daha önemliydi.

Gözünü kırpmadan bakışlarımı karşıladı. "Bu bir işaret. Eş olabileceğimizi. Fae erkekleri genellikle eşlerinden önce *bilirken*, kadınlar bazen eşleriyle karşılaştıklarında onları tanırlar..."

"Çünkü onları hayal etmişlerdir."

Başını salladı. Gözlerinden panik olabilecek bir ipucu geçti, neredeyse yakalayamayacağım kadar hızlıydı.

Ama onu yakalamıştım. Lorian bu yüzden beni kaybetmekten çok korkuyordu. Midem bulandı ama kendimi odaklanmaya zorladım.

Yolculuk yaptığımız bir gece onu rüyamda gördüğümü mırıldandığımı hatırladım. "Peki biliyor muydun?"

Sessizlik.

"Lorian. Biliyor muydun?"

"Sanırım bir parçam biliyordu. Şatodayken büyümü görmen... Bu bir işaretti. Görmezden geldiğim bir işaret. Çünkü bilmek *istemedim*, Prisca."

Boş bir kahkaha attım. Bu daha mantıklı geldi. Reddettiği bir şeyi neden bana anlatsın ki?

Elimi tuttu, çekmeye çalıştığımda beni görmezden geldi. "*Seni* istemediğim için değil. Tanrım, hayır. Bir eşim olacağını hiç hayal etmemiştim. Yaptığım onca şeyden sonra, böyle bir hediyenin elleri kanla kaplı olmayanlara mahsus olduğunu düşünmüştüm. Tek istediğim sen olmana rağmen, çiftleşmemize dair tüm işaretleri görmezden geldim."

"Neden?"

"Çünkü eş olmaya layık olmadığımı biliyordum. *Sana* asla layık olamayacağımı. Bu bilgi beni gerçekten etkilediğinde, sana aşık olmuştum. Ve sadece çiftleşmemiz yüzünden benimle kalırsan asla iyileşemeyeceğimi biliyordum. *Beni* seçmene ihtiyacım vardı, Prisca. Çünkü hayatımın geri kalanı boyunca her gün on bin kez seni seçerdim."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissedene kadar güm güm attı. İçimi garip bir hafiflik kaplamıştı, onu yatağa çekmem ve her şeyi unutmam için beni zorluyordu.

Birbiriyle yarışan duygular içindeydim. Öfke, çünkü *yine* benden bir şey saklamıştı. Her şeyi kapsayan bir sevgi, çünkü kendime rağmen onsuz yaşamayı hayal bile edemiyordum. Anlayış, çünkü Conreth'le tanışmıştım, Lorian'ın geçmişini öğrenmiştim ve neden kendini mutluluğa layık hissetmediğini biliyordum.

Ama benden gerçeği saklayan biriyle kalamazdım. O hücrede içimde bir şeyler değişmişti. Kendimi hem daha güçlü hem de daha kırılgan hissediyordum.

"Daha ne kadar yalan söyleyeceksin Lorian?"

"Hiç yok," diye yemin etti. Gözleri sertleşti. "Açık konuşayım, vahşi kedi. Beni affetmek için istediğin kadar zamanın olabilir ama sen benimsin. Senin de bunu anlamanı bekleyeceğim. Ne kadar uzun sürerse sürsün."

İnatçı Fae. Başım dönüyordu. "Bana

birkaç dakika ver."

Lorian'ın elleri sanki bana uzanmamak için kendini zor tutuyormuş gibi yumruk oldu. Ama başını salladı.

Arkamı dönüp pencereden dışarı baktım. Duygularımı kendime bile açıklayamıyordum. Çünkü Lorian'ın bu bilgiyi benden saklamasına öfkelenmiş olsam da, sevinç gibi bir şey kalbimin çarpmasına ve ciğerlerimin genişlemesine neden olmuştu.

Bir gün eşiyle karşılaşıp bana pişmanlıkla bakacağından endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

Onu tutabilirim.

Bu savaşı kazandığımızda neler olacağını hayal etmek için çok zaman harcadım ve *kazanacaktık* da. Melez tahtına geçecek ve krallığımı istikrara kavuşturacaktım. Ama Lorian kardeşinin yanında kalacaktı. Gerçek sadakatinin yattığı yerde.

Kendime itiraf etmemiş olsam bile, bu yüzden çok yakınlaşmaktan çekiniyordum. Hikâyemizin mutsuzlukla biteceğine karar vermiştim. Sahip olabileceğimiz potansiyel hayatı görmek... kalp kırıklığını daha da kötüleştirecekti.

Ama sonra, o hücredeyken, yüzünü son bir kez görmek için yanıp tutuşurken, boşa harcadığım her andan *nefret etmiştim*. Onun kollarında geçirmediğim her saniye bana neredeyse saldırgan gelmişti.

Savaş her şeyi netleştirdi. Sevdiğim insanları kaybetme tehdidi önceliklerimi keskin bir şekilde ortaya koymuştu.

Lorian'a öfkeliydim ve muhtemelen bir süre daha öfkeli olacaktım. Bir parçam her zaman onun ilk beni sevdiği için mi yoksa kaderin beni seveceğini belirlediği için mi benim olduğunu merak edecekti.

Ama o benimdi. Ve her zaman onu seçerdim.

"Lorian'a iyi bak. Ona sıkıca sarıl ve her anın tadını çıkar. Seni uzun zamandır bekliyor."

Cavis'in sözleri zihnimi yaktı, şüphelerimi küle çevirdi. O biliyordu. Bir şekilde Cavis biliyordu. Bir an için, keder beni yutarken nefes bile alamadım.

Elimi kum saatine götürüp kaldırdım ve akkor halindeki kumu inceledim.

Zaman. Her şey zamana bağlıydı.

Bir gün ayrılacağımıza ikna olmuştum. Çünkü o Conreth'e dönmek zorunda kalacaktı ve ben de tahtımı alacaktım.

Sevginin, biri için en iyisi buysa ondan vazgeçmeye istekli olmak olduğundan emindim. Ama yanılmışım.

Aşk, savaşmaya istekli olmaktı.

Ayağa kalkıp*, "Bu sen ve beniz, bu işte beraberiz ve Tanrı bizi ayırmaya çalışan herkese yardım etsin*" demeye istekli olmaktı.

Lorian'ın kardeşiyle olan ilişkisini yönetmek bana düşmezdi. Eğer bunu bana yapmaya kalkışsaydı, çok öfkelenirdim. Hayır, tek yapabileceğim onu sevmek, desteklemek ve ne kaybederse kaybetsin, milyonlarca parçaya ayrılsa bile onu tekrar bir araya getirmek için yanında olacağımı açıkça belirtmekti. Tıpkı onun benim için yaptığı gibi.

Göğsümde donmuş bir şey erimeye başladı.

Döndüm ve siyah saçlarından bıçak gibi keskin elmacık kemiklerine, o güçlü çenesine, bir an öldürüp bir an sonra inanılmaz derecede yumuşak olabilen iri ellerine kadar her santimini incelerken kalbim durdu. Odada -*her* odada- o kadar çok yer kaplıyordu ki, omuzları geride, ayaklarını iki yana açmış, kollarını kavuşturmuş, sanki onu kabul etmemem için bana meydan okuyordu.

"Düşünmeyi bitirdim," dedim.

Yüzü boş kalmıştı. Ama yeşil gözleri vahşi bir parıltıya bürünmüştü.

"Yakalandığımda... tek düşünebildiğim, senin bana

Beni sevdiğini söyledi ama ben karşılık vermedim. Ama hissediyorum Lorian. Tanrım, hissediyorum. Ve senin beni sevdiğin gibi benim de seni sevip sevmediğimi merak etmeni asla istemiyorum. Yapacak çok işimiz var ve bir daha böyle bir şeyi benden saklamayacağına söz vermelisin. Bana yalan söylemene dayanamıyorum. Yalanlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Gözlerine doymak bilmez bir açlık girmişti, sanki şimdi bana dokunmamak için her şeyini ortaya koyuyordu. Ama bekliyordu. Ve dinliyordu.

"Biliyorum, vahşi kedi. Ve özür dilerim."

Yaptıklarından pişman olabilirdi ama yine aynı şeyi yapardı. Çünkü beni sadece çiftleştiğimiz için istediğini düşünmeme dayanamazdı.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum. Kızgınım ama neden beklediğini de anlıyorum." "Beni seviyorsun." Gülümsedi ve o kadar güzeldi ki nefesim kesildi.

Başımı salladım. "Seni seviyorum. Otoriter tavırlarınla beni deliliğin eşiğine getirdiğinde bile."

Sırıtışı genişledi. "Ve sen de benimsin."

Boğazım düğümlendi. "Ben seninim. Tıpkı senin benim olduğun gibi."

Gözleri zaferle karardı ve beni kendine doğru çekerek duvara yasladı. "Yemin et."

"Yemin ederim."

Çenemi yakaladı ve bana baktı. "Şimdi bunu dinle, seni seviyorum. Sonsuza dek seninim. Seni asla terk etmeyeceğim. Eğer krallığını geri almak istiyorsan, senin yanında olacağım. Benimkinde saklanmak mı istiyorsun? Ben de orada olacağım. Eğer bariyeri yıkmak ve bir gemiye binip uzak bir kıtaya, yeni hayatlar ve unvanlar olmadan gitmek istiyorsan -sadece Prisca ve Lorian olarak- bunu gerçekleştireceğim. Bana ne istediğinizi söyleyin yeter."

Baş döndürücü bir heyecan içime doldu ve Lorian'ın yüzünü avuçladım. Gerçekten ciddiydi. Birlikte olduğumuz sürece her şeyi yapar, her yere giderdi. Onunki gibi bir aşkı hak edecek hiçbir şey yapmamıştım ama o artık benimdi. Ve bundan asla vazgeçmeyecektim.

"Sen," dedim. "Sadece seni istiyorum."

Bana karşı ürperdi. Sonra eli saçlarıma dolandı ve sanki o boğuluyormuş da ben onun havasıymışım gibi beni öpmeye başladı. Başımı eğdim ve ona doğru açıldım, dili benimkini okşadı, diğer eli yüzümü kavradı, sanki kaybolmamdan korkuyormuş gibi beni tuttu.

Ağzıma doğru düzensiz bir iç çekti ve ben de çaresizliğini, ihtiyacını içime çekerek onu soludum. Ellerini tuniğimin altından geçirdi, sırtımın alt kısmındaki deriyi nazikçe okşadı, ardından tuniğimi başımın üzerine itti ve göğüslerimi örten esnek bandı ustalıkla çıkardı. Serin hava tenime çarptığında titredim, o okşadıkça ve oynadıkça meme uçlarım dikleşti.

Şefkat daha karanlık bir şeye dönüşene kadar uzun dakikalar boyunca öpüştük. Lorian geri çekildi, gömleğini başının üzerine çekti ve pürüzsüz, bronz tenini ve göğsü olan sert kas kütlesini ortaya çıkardı. Bakışlarımın aşağıya kaymasına izin verdim ve pantolonu yere düştü. Ağzım sulandı.

"Şimdi," dedim. "Sana şimdi ihtiyacım var."

Lorian ilk defa dalga geçme havasında değildi. Beni kollarına alarak birkaç adım attı, bir eliyle beni kolayca tutarken diğer eliyle taytımı aşağı çekti. Ayağı botuna takılıp küfretti ve başımı tutarak duvara çarpmamı engellediğinde boğuk bir kahkaha attım.

Gülüşümü ağzıyla yuttu ve bir elini aşağı kaydırıp ıslaklığımı okşarken nefessiz bir inilti çıkardım.

"Zaten çok kaygan, vahşi kedi."

Yanaklarım, o bu ses tonunu kullandığında her zaman olduğu gibi kızardı. Ve her zaman olduğu gibi, kızarmamın tadını çıkararak koyu bir kıkırdama çıkardı.

"Hala nasıl bu kadar masum olabiliyorsun ve benimle bu kadar kirli olmaya nasıl razı olabiliyorsun, Prisca?"

Yanaklarım alev alev yanıyordu ve onları örtmek için ellerimi kaldırdım. Lorian onları kendi elleriyle yakaladı, vücudunu kullanarak beni duvara yasladı ve bana karşı pozisyon alıp hemen derinlere daldı.

Hızlı, sert ve yoğundu. İçime girerken vücudum onunkine karşı titredi, sabit ritmi beni çıldırtmak için tasarlanmıştı.

Bir çığlıkla boşaldım ve o da diğer elini ağzıma kapattı, ben onun etrafında kenetlenirken gözleri şehvetten çılgına dönmüştü. Bir dizi küfürle diğer elini duvara vurdu ve içime boşalırken ikimizi de zar zor ayakta tuttu.

Uzun bir süre ikimiz de kıpırdamadık, ikimiz de nefesimizi tuttuk.

Başını kaldırdı ve bakışları biraz bulanıktı. Popomu avuçlayarak beni yatağa doğru götürdü.

Lorian tökezledi, aynı çizmeye ayağı takılınca kollarını bana doladı. Ben bir kahkaha patlatırken bana bakarak küfretti.

"Özür dilerim," diye boğuldum. "Ama seni hiç bu kadar zarif görmemiştim. Bunu sonsuza dek hafızamda saklayacağım."

Eğilerek dişlerini nazikçe çeneme geçirdi. Az önce yaşadığım inanılmaz doruğa rağmen titriyordum.

"Beni sakarlaştırıyorsun," diye mırıldandı, dudakları kulak mememi bulana kadar çenemden ve yanağımdan öptü.

Vücudum daha fazlası için hazır olsa da yapmam gereken şeyler vardı.

"Yarın yola çıkmadan önce Asinia ile konuşmam gerekiyor," dedim. "Galon ve diğerleriyle de konuşmak istiyorum."

Lorian'ın gözleri parladı. "Yatağımı bu halde mi terk etmek istiyorsun?"

Neden bahsettiği hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı. Buruşuk seks saçları, şişmiş dudaklar, boğazımı ve göğüslerimi süsleyen birkaç kırmızı iz. Ama tek kaşımı kaldırdım. "Ben de tam olarak bunu istiyorum."

Birkaç dakika içinde saçlarımı ördüm, kıyafetlerimi giydim ve Lorian'ın temizlenmek için heybesine doğru yürümesini büyülenmiş bir şekilde izliyordum.

Gömlek.

"Bana böyle bakmaya devam edersen bu odadan çıkamayız," diye uyardı.

Birkaç büyük adım geri attım ve bakışlarımı ondan uzaklaştırmaya çalıştım. Ama gözlerim gömleğini ararken kenara ittiği bir yığın parşömene takıldı. Her bir parça karalanmış kelimelerle kaplıydı.

"Bu da ne?"

Tereddüt etti ve sonra başını eğdi, yüzünde neredeyse utanmayı andıran bir şey belirdi.

Ama omuzlarını dikleştirdi. "Sen yokken sana yazdım.
Bazı günler aklımın başında kalmasının tek yolu buydu."

Onu gündüzleri Eprotha'da katliam yaparken, geceleri de bana yazarken hayal edebiliyordum. Gerekirse yıllarca bu şekilde devam edebilirdi. Bunu gerçekten anlamak benim için neredeyse imkânsızdı. Ama ben de onun için aynısını yapacağımı biliyordum.

"Bana gösterecek misin?"

Kaşlarını çattı. "O sırada... kendimde değildim, vahşi kedi."

Merak içimi titretmeye başlamıştı ve onu bekledim. İçini çekti.

"Bir tanesini okuyabilirsin."

Açgözlülükle elinden kaptım.

Wildcat,

Bu mektubu görebilecek misin bilmiyorum. Sana verip veremeyeceğimi de bilmiyorum. Ama günlerimi kafamın içinde seninle konuşarak geçiriyorum. Şimdiye kadar sorularımın çoğuna nasıl cevap vereceğinizi bilecek kadar sizi iyi tanıyorum. /Esprilerin, alaycılığın ve zaman zaman dürüstlüğünle nefesimi kesmen...

Tanrım, seni özledim.

Okumaya devam ederken gözlerim yandı. Beni ne kadar çok sevdiğini söyledi. Beni ne kadar özlediğini. Başına gelen en iyi şey olduğumu söyledi. Beni bulacağına yemin etti.

Ve vardı.

Titrek bir nefes alarak başımı kaldırdım. Lorian'ın gözleri yüzümde gördüğü şey karşısında parladı.

"Gerisini istiyorum."

Yavaşça başını salladı. "Hepsi güzel sözlerle dolu değil, Prisca."

"Tüm kelimelerini istiyorum. Her zaman."

İç geçirdi ama buna itiraz edemezdi. O da benden aynısını istedi.

Gözleri hesaplamayla parlıyordu. "Sana her hafta bir tane vereceğim." Ağzım açık kaldı. "Sen-"

Dudakları sertleşti. Bu ifadeyi biliyordum. Onun fikrini değiştirmeyecektim. En azından şu anda. Mektubu dikkatlice katlayarak kendi çantama yerleştirdim. "Onları teslim etmen için seni ikna edeceğim," diye mırıldandım.

Lorian güldü. "Eminim yapabilirsin."

Ama ben neden olmadığını biliyordum. Savaşa gidiyorduk. Bu yüzden Lorian onları en çok ihtiyaç duyacağım zamanlar için saklıyordu. O mektuplar en karanlık saatlerimde bir fener olacaktı. Tıpkı onun olduğu gibi.

Arkamdan yaklaştı ve ben kapıya doğru uzanırken boynuma sokuldu.

"Benim gibi kokuyorsun. Hoşuma gitti."

Benim de hoşuma gitti. Ama ona gözlerinin kızarmasına neden olan uyarıcı bir bakış attım.

Kapıyı açtım. Asinia orada durmuş, yumruğunu vurmak için kaldırmıştı. Buruşuk kıyafetlerime bakıp sırıttı ama yüzü hemen düzeldi.

"Bu Madinia," dedi. "Bir şeyler planlıyor."

LORIAN

Galon, Rythos ve Marth'ı hanın çatısında otururken buldum. Altlarındaki köyü izlerken hepsi de sessizdi.

Rythos başını kaldırdı. Gözleri benimkilerle buluştu ve bana hafif bir gülümseme verdi. "Daha iyi görünüyorsun."

"Prisca'ya söyledim. Onun benim eşim olduğunu."

Galon'un ifadesi dikkatle nötrdü. Marth sadece başını salladı, bakışları benimkilerden uzaklaştı.

Ellerimin yumruk olduğunu hissettim. Bunlar benim kardeşlerimdi ama içimdeki en vahşi taraf için bunun bir önemi yoktu. O yanım onların bir tehdit olduğunu fısıldıyordu.

Eğer vahşi kedimin etrafında bir daha başka hiçbir erkeğin olmamasını sağlayabilseydim, hiç düşünmeden bunu gerçekleştirirdim.

Galon hâlâ yüzümü inceliyordu. "Çiftleşmenin seni çok etkilediğini görüyorum."

Ona dişlerimi gösterdim. Rythos ile bakıştılar ve ben hepsini çatıdan aşağı atma isteğimi bastırdım.

İyileşirlerdi.

Galon bacaklarını uzattı. "Kendini kontrol etmeyi başardığında bize haber ver," dedi. "Bekleyeceğiz."

Alaycı ses tonu öfkemi dindirmeye yetti. İçimdeki canavarı tekrar uyumaya zorlayarak derin bir nefes aldım.

Bu Galon'du. Rythos. Marth. Prisca onları kardeş olarak görüyordu. Ona dokunmazlardı.

Çünkü eğer yaparlarsa, onları öldürürüm. Yavaşça.

Hayır.

Çenemi sıktım ve kendimi en kötü yanımı zincire vurmaya zorladım. Gücümü kısmaktan farklı değildi ve uzun bir süre sonra Galon'un gözleriyle bir kez daha karşılaşabildim.

"Özür dilerim."

"Bu beklenen bir şey."

Uzun bir an boyunca dünya etrafımda baş döndürücü bir şekilde döndü. Birdenbire bitkin düştüm. Rythos yanındaki boş yere başıyla işaret etti ve ben de oturdum.

"Kardeşin bir mesaj gönderdi." Mesajı bana uzattı ve bakışlarını altımızdaki köyün ışıklarına çevirdi.

Parşömeni taradım.

L,

Cavis'e olanları duyunca çok üzüldüm. Regner'ın oğluymuş gibi davrandığı insanı aramanızın ve onu engellemenizin arkasındaki nedeni anlıyorum.
/Bariyerin gücünü kullanmaktan. Ancak, dikkatinizi tekrar
/mümkün olan en kısa sürede ikinci tılsımı bağlayın.

Ve kardeşim, bu fırsatı sana hatırlatmak için kullanacağım: Sana üç hafta verdim.

Meldoric, işbirliği yapmalarını sağlamak amacıyla tüm bölgeleri dolaşıyor. Beş gardiyandan sadece Thorn tehdidi en azından dinlemeye istekli görünüyor. Özellikle Verdion tamamen tarafsız kalabileceğine inanıyor gibi görünüyor.

Hala her şeyi çağırma gücüne sahibim. bölge yöneticilerini Aranthon'a /veya zirveye. Ve ben /ae, Regner'ın temsil ettiği tehdidi karşılamak için /orçlara katılacağım, Kana Susamış Prens'e yanımda ihtiyacım var.

/Kardeşimiz,

-C

Prisca'dan hiç bahsedilmedi. Ya da onun da ölebileceği gerçeğinden. Ona göre, hizaya gelmememin sebebi Prisca'ydı. Bu yüzden ona önemsiz biriymiş gibi davranıyordu.

Acıtmadı desem yalan olur. Ama Conreth'in tutumuna alışmaya başlamıştım. Fae topraklarına dönüp emirlerini yerine getirmeye devam edene kadar memnun olmayacaktı - bunun sevdiğim kadın ve uğruna her şeyi feda etmeye hazır olduğu insanlar için ne anlama geldiğine aldırmadan.

Yine de halkımızın bana da ihtiyacı vardı. Onlar için bu kadar uzun süre savaşmıştım.

"Cavis'ten hiç bahsetti mi?" Marth'ın sesi acıydı. "Evet."

Marth sadece homurdandı. Onu suçlayamazdım. Conreth'le aramız çok kötüleşmişti. Bir zamanlar beni kara kara düşünmekten alıkoyan kadın hakkında benimle nazikçe dalga geçen adamla kardeşimi uzlaştırmak zordu. Tabii bu Prisca onun için bir tehdit haline gelmeden önceydi.

"Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor," dedi Rythos. "O Cavis gitti."

"Çünkü öyle olmamalıydı," diye homurdandı Marth. "Conreth o lanet taca layık olsaydı, halkımızı birleştirir ve Regner'ı onlarca yıl önce öldürürdü."

Galon sessizdi. Onun mantığın sesi olmasına o kadar alışmıştım ki, şimdi söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Hiçbirimiz bunu mantıkla açıklayamazdık.

"Regner'a bunu ödeteceğiz," dedim. "Bu Cavis'i geri getirmeyecek. Hiçbir şey geri getirmeyecek. Ama başka hiç kimse onun kaderini yaşamayacak. Başka hiçbir oğul ya da kız ebeveynsiz büyümeyecek."

Rythos, "Bu yeterli değil," dedi.

"Biliyorum." Beni bütünüyle yutmak isteyen kederi bastırmak zorundaydım. Onu öfkeye, öfkeyi de eyleme dönüştürebilirsem, belki bir gün Piperia'nın gözlerinin içine bakabilirdim.

PRISCA

Odamdaki yatak dağınık olduğu için Asinia'yı onun odasına kadar takip ettim. Madinia hiçbir yerde yoktu.

"Muhtemelen yiyecek bir şeyler almaya gitmiştir," dedim. "Hadi onu bekleyelim."

"İyi fikir." Yatağına yığıldı ve beklentiyle eliyle işaret etti. "Neden bana geldiğimiz zamanla şu an arasında neler olduğunu anlatmıyorsun? İstersen seks kısmını atlayabilirsin. Ya da atlamazsın. İkimizden biri eğleniyor olmalı."

Bir kahkaha attım. Sonra ona çiftleşme olayını anlattım. Bitirdiğimde gözlerim yanıyordu ve boğazım yanıyordu.

"Çiftleşmeyi kabul ettim. Onu seviyorum. Ama bir parçam hala onun gerçekten böyle hissetmediğinden ve bunun sadece *kader* olduğundan korkuyor."

"Sana söylemediği için üzgünüm. Ama neden söylemediğini de anlayabiliyorum. Hepimiz için endişelenmekle o kadar meşguldün ki - hepimiz derken tüm melezleri kastediyorum. Ve Lorian'la her ne yaşıyorsan, zor olsa da seni mutlu ediyor, Pris. *O* seni mutlu ediyor. Kaleden beri seni izliyorum ve bazı günler seni gülümseten tek kişi o oluyor. Senin içini dışını biliyor ve onun eşi olduğunu öğrenmenin, bunların gerçek olup olmadığından şüphe etmene neden olabileceğini biliyordu. Bunu senin için istemedi."

İçimi çektim. "Korkuyorum Asinia. Çünkü Lorian'ı kaybedersem... sanırım bu beni mahveder."

Ayağa kalktı ve kollarını bana doladı. Ben de ona sokuldum.

"Sen bundan daha cesursun, Pris. Ama sen kaybolduğunda ona ne olduğunu gördüm. Ondan geriye ölümden başka bir şey kalmamıştı."

İçimi çektim, sıkıca sıktım ve geri çektim. "Neden hep bu kadar mantıklı konuşuyorsun?"

"Başkalarının hayatları hakkında tavsiyelerde bulunmak, kendi hayatınıza yön vermekten çok daha kolaydır."

"Konuşmak istediğin bir şey var mı? Belki Demos'la?" Asinia omuz silkti. "Demos Demos'tur."

Uh-huh. Tereddüt ettim. Bir yanım yardım etmeye çalışmak istiyordu. İkisinin de zarar görmesini istemiyordum. Ama yapabileceğim en kötü şey bu işe karışmaktı, onlar olayı çözene kadar onları bir odaya kilitlemek istesem bile.

"Tibris'e seyahat ederken dikkatli olacaksın."

Başını salladı ama kaşlarının arasında hafif bir çatıklık belirmişti.

"Ne oldu?"

Asinia içini çekti. "Sorun değil, Pris. Sadece bir yük olmaktan yoruldum."

Tüm kaslarım gerildi. "Sana kim sorumluluk dedi? Demos mu?" Asinia'yı sık sık eğitime zorluyordu ama eğer böyle bir şey söyleseydi, konuşurduk.

"Hayır," dedi hemen. "Ama bir kez daha, o fae kadının evinde bir gece geçirmek zorunda kalmamızın nedeni bendim. Çünkü mağaralarda yaralandım. Ya o gece senin yaşamanla ölmen arasındaki fark olsaydı?"

Kalbim sızladı. "Değildi. Bu yüzden mi Demos'la gidiyorsun? Kanıtlayacak bir şeyin yok Sin. Sadece kendine iyi bakacağına söz ver. Ve Demos'a."

"Yapacağımı biliyorsun."

Kapı açıldı. Madinia'nın bakışları benimkilerle buluştu. "Güzel. Geldiniz demek. Sen ve Lorian *yeniden bir araya gelirken* ve diğer herkes kötü pişmiş yahniyi ağızlarına atarken, ben de kendimce birkaç plan yaptım."

Dudaklarım kıpırdadı ve elimi salladım. "Elbette, bizi bilgilendirin."

Kapıyı arkasından kapattı. "Savaşlar sadece ordularla, sihirle ve demirle kazanılmaz. Regner'ın sarayında, dikkatlice ifade edilmiş birkaç söylentinin ne kadar zarar verebileceğini ilk elden gördüm."

Başımı salladım. Madinia'nın bu hasarın çoğunu kendisinin yaptığından da emindim.

"Küçükken babam bana, bunca yıldır aklımdan çıkmayan bir şey söylemişti. *'Kılıçlar savaşta çarpışabilir ama kelimeler krallıkların kaderini şekillendirir."*

"Regner bunu biliyor," diye mırıldandı Asinia. "Her zaman güvendiği şey buydu."

Madinia başını eğdi. "Evet ama biz de biliyoruz. Regner bu savaşı kazanıyor. Sadece asker ve gemi sayısıyla değil, propagandayla da."

Dişlerimi sıkarken çenem ağrıyordu. Ama o haklıydı.

"Güç onda," diye devam etti Madinia. "Çünkü elinde sürekli yalan söyleyen o lanet rahibeler ve değerlendiriciler var. Kaleden gelen mesajlarla kasaba ve köyleri ziyaret eden muhafızlardan bahsetmiyorum bile."

Kaşlarımı çattım. "Onunla yarışmak mı istiyorsun? Kendi mesajlarımızı mı gönderelim?"

Yanımdaki Asinia başını eğdi. "Köylülerin çoğu zar zor okuyabiliyor. Okuyabilenlerin de bize inanması pek mümkün olmayacaktır."

Madinia iç geçirdi, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. Bir şey hakkında bu kadar tutkulu olduğu pek sık görülmezdi. "Bu işe kendini adamakta neden tereddüt ettiğini anlayabiliyorum.

Bu tür bir yaklaşıma zaman ve dikkat ayırmam gerekiyor," diye kabul etti. "Ama denemeye değer olduğunu biliyorum."

Planının neye benzeyeceğini hayal etmeye çalıştım.

"Bekle," diye mırıldandım. "Her köydeki herkesi hedef almamıza gerek yok. Sadece birkaçını ikna etmemiz gerekiyor." Madinia soyluları ve kraliyet ailesini anlıyordu. Ama Asinia ve ben *insanları anlıyorduk.*

Asinia bana gülümsedi, "Şifacılar. Açıklayamayacakları şeyler görmüş insanlar. Arkadaşlarını ve komşularını gerçekten önemsedikleri için sır saklayan insanlar. Güvenilir insanlar. Tibris gibi insanlar."

Omurgam karıncalandı. Neredeyse nasıl işe yarayacağını *görebiliyordum*. "Bir şekilde... Finley şu anda nerede?"

"Vicer'le birlikte gitti," dedi Asinia. "Bu da muhtemelen şehirde olduğu anlamına geliyor. Ama ihtiyacımız olan parşömen miktarını çoğaltması aylar sürer."

Alt dudağımı çiğnedim. "Haklısın. Bir keresinde hançerimi kopyalamıştı ama bu onu çok yıpratmıştı."

"Hançeriniz demirden yapılmış," dedi Madinia. "Doğal olarak büyüyü geri püskürtüyor.
Muhtemelen başka şeyleri çok daha kolay kopyalayabilir."

Asinia'nın gözleri parladı ve sonra içindeki umut söndü. "Köylüler *bizim* yalan *söylediğimizi* düşünecek. Çoğu bize inanmayacak."

O haklıydı. Yine de... "Bazıları yapacak. İlk başta sadece birkaçı olsa bile. Bazıları sorgulamaya başlayacak. Ve kendilerine inanmaları öğretilen şeylere biraz daha sert bakacaklar."

"Ben önden gideceğim," dedi Madinia.

Hiç hoşuma gitmedi. Madinia yüzümde gördüğü şey karşısında başını salladı. "Yeterince dinlendim. Şehirde fazla zamanımız olmayacak ve planladığımız şey işe yarayacaksa her dakikaya ihtiyacımız olacak. Ben şimdi gidiyorum."

Onunla göz göze geldim. Madinia'nın iyi içgüdüleri vardı. Eğer bu içgüdüler onu şimdi gitmeye zorluyorsa, onu dinlememiz gerekiyordu. Ve bu işe yarayabilirdi. Yarayabileceğini biliyordum. "Gidin," dedim. "Hızlı git ama güvende kal."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

THE QUEEN

O Hayatımdaki en kötü zamanlar arasında, Sabium'un oğlumu öldüreceği ana kadar geçen her saniyeyi saymak en korkunç olanıydı.

O geri sayım, elini uzattığı anda başlamıştı.

Bana ciyak ciyak bağıran bir bebekti elbette. Ama şimdi, neredeyse hiç uyarı olmadan, sadece birkaç güne inmiştim. Saatler.

Pelysian sabırlı olmam için bana yalvarmıştı. Beni beklemeye teşvik etmişti. Madinia'ya bir mesaj daha göndermiştik ve melez varis o bariyer yıkılırsa ne olacağını biliyordu.

Yine de Sabium bu kaleyi -ve içindeki herkesi- o kadar yakından izliyordu ki, habercimin fark edilmeden dışarı çıkabilmesi saatler almıştı.

Zamanın parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissettiğim acı dolu saatler.

Beklemekten bıkmıştım. Eğer melez varis oğlumu kurtaramazsa, bunu kendim yapmanın bir yolunu bulacaktım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum -bunu denerken muhtemelen ölecektim- ama daha fazla erteleyemezdim.

Bu yüzden kütüphanemde volta atıyor, Madinia'dan bir tür onay bekliyordum. Cevap vermeyecekse, melez varisin Jamic'i özgürleştireceğini söylemeyecekse ne işe yarardı ki?

Gözüme bir hareket çarptı ve pencereye doğru yürüdüm. Aşağıdaki avluda, Sabium'un muhafızları kaleden çıkıyordu ve Tymedes onları denetliyordu. Kütüphaneye baktı ve ben de ağır perdenin vücudumu örttüğünden emin oldum. Yine de sırıtışı izlediğimi bildiğini gösteriyordu.

Kaldırdıkları nesneyi sadece bir muhafız taşıyordu. Bir insan kadar uzun ve geniş olan bu nesnenin üzeri, tam şeklini meraklı gözlerden saklayan birkaç battaniyeyle örtülmüştü. Merakım ensemde diken diken oldu ve yaklaştım.

Sabium kaleden dışarı adımını attı ve muhafızların yanında duran bir arabayı izledi. Çoğundan daha uzun olan araba, muhafızların daha fazla depolama için arka taraftaki kapıları açmasına izin verecek şekilde değiştirilmişti. İçine stratejik olarak daha fazla battaniye yığılmıştı.

Bu her neyse, belli ki önemliydi.

Gözlerimi kısarak avluya bakıyor, perdenin arkasından zar zor nefes alıyordum.

Nesneyi taşımak için sadece bir muhafız gerekliyken, diğerlerine başıyla işaret etti ve onlar da hemen harekete geçerek her biri bir tarafı alıp arabaya yükledi.

Yavaşça, dikkatle, sanki nesne sonsuz derecede değerli bir şeymiş gibi hareket ettiler. Midem bulandı. Sabium'un bu kadar dikkat ettiği herhangi bir şey-

Battaniyenin bir köşesi kaydı. Tymedes muhafıza hırladı, o da hemen üstünü örttü, yüzü kızarmıştı.

Ama görmüştüm.

Güneş ışığında parıldayan kaydırmalı siyah bir kenarın en ufak bir görüntüsü. Dünyayı geri yansıtmak yerine içine çeken tuhaf bir cam.

Sabium bir adım öne çıktı ve elinde bir kitap tuttuğunu fark ettim. Kırmızı deri ciltli, altın harflerle yazılmış bir kitap. Nefesim boğazımda düğümlendi.

Uşaklarından biri arabanın diğer kapısını açtı. Sabium içeri adım atmaya başladı. Gözden kaybolmasını bekliyordum. Onun yerine başını çevirip gözlerimle buluştu. Burada olduğumu biliyordu ve umurunda değildi. Tymedes'in söylediklerinin bir kısmı doğruydu. Sabium beni o kadar etkili bir şekilde pençelemişti ki, ne yaptığını görmeme izin vermeyi *eğlenceli* buluyordu.

Pencereden uzaklaştım, başım dönüyordu.

Yüzyıllar önce Sabium bu aynayı melezleri ve fae'leri gözetlemek için kullanmıştı. Açgözlülüğünün, kızgınlığının ve kininin *sebebinin* bu olduğuna inanmasam da, bize kıyasla ne kadar güçlü olduklarını görmesini sağlayan araç kesinlikle buydu.

Eğer kitapla birlikte aynayı da kaleden çıkarıyorsa.

Sabium'un o aynayı casusluktan çok daha ölümcül işler için kullandığından hiç şüphem yoktu.

MADINIA

Etrafımda kahkahalar ve tokuşturulan kadehlerden oluşan bir senfoni yükseliyordu. Meyhanenin içindeki hava, ocağın üzerinde fokurdayan yahninin kokusuyla baş döndürücüydü. Müşteriler boş olan her koltuğa ve birkaç masaya oturmuştu. Barmaidler, kolları tabak ve bardaklarla dolu bir şekilde, pratik bir kolaylıkla aralarında geziniyordu.

Lesdryn'a vardıktan sonra atımı ahıra koymuş ve doğruca bu meyhaneye giderek karanlık bir köşede bir masa bulmuştum. Karşımdaki Vicer onu hiç görmediğim kadar suratsızdı. Ön kolunda yeni bir yara izi vardı ve gözleri daha yaşlı, ifadesi daha kararlı görünüyordu. Hepimiz Fae topraklarındaki melez kampından ayrıldığımızda, o da Normathe Dağları'nın eteklerine gitmişti. Planı, melez kampının lideri olan Kaelin Stillcrest'i güneye doğru ilerlemeye ikna etmekti. Belli ki bu plan iyi gitmiyordu.

Neyse ki onun sorunlarının benimle bir ilgisi yoktu.

"Tam olarak ne arıyorsun?"

Yüzümü buruşturarak sulandırılmış şarabımdan bir yudum aldım. Sonra da tam olarak ne düşündüğümü açıkladım.

Gözleri ilgiyle parladı. "İşe yaramayabilir. Geçmişte de benzer taktikler düşünmüştük."

Bu yanıtı bekliyordum. "İnsanlar geçmişte kendi halklarından binlerce kişinin öldürüldüğünü görmemişti. Regner'ın melez avı sayesinde birçoğu hâlâ o eşsiz dehşeti yaşıyor."

Bazı insanlar sadece kendileri ya da sevdikleri biri etkilendiğinde umursardı. Babam da böyle bir adamdı. Melezlerin yanışını izlemekten mutluluk duyardı, bizde yozlaşmış bir şey olmadığını bilirdi. Ama onlardan biri olduğumu öğrendiği an, bize yardım etmeyi kabul etti.

Onun zayıflığından hem tiksindim hem de en azından beni ihbar etmediği için gönülsüzce minnettar oldum.

"Ne bulabileceğime bakacağım. Seninle güvenli evde buluşuruz."

Başımı salladım ve Vicer ayağa kalkarak uzaklaştı. Gözlerim kapandı.

Tek başıma, diğerlerinin grup halinde yapabileceğinden çok daha hızlı seyahat etmeyi başarmıştım. Prisca, ben uyuklarken atımın en ıssız patikalarda ilerlemesine izin verdiğimi öğrenseydi, bana hırlardı. Yine de, sadece çok yorulduğumda atımdan düşebileceğimi düşündüğümde kısa uykular için durarak kendimi en azından bir günlük yolculuktan kurtarmıştım.

Ama buna değerdi. Değeceğini biliyordum. Regner'ın mahkemesinde hayatta kalmak bana entrikalar çevirmeyi, yalan söylemeyi ve kelimelerimi silah olarak kullanmayı öğretmişti. Ancak şimdi geriye dönüp baktığımda Regner'ın sadece sarayı değil, halkı da kontrol etmek için kendi y a l a n l a r ı n ı nasıl kullandığını tam olarak görebiliyordum. Bir şatoda büyümüş olabilirdim, lüks bir ortamda uyumuş olabilirdim ama Prisca'nın yaşadığı ıstırabın aynısını yaşamıştım. Beni pençesine alan, gecenin bir yarısı beni uyandıran, tek yapabildiğim kıvrılıp titremek olan, sırtımdan aşağı buz gibi terler akan bir dehşet.

Çünkü ben *yozlaşmıştım*. Bir şekilde tanrıları kızdırmıştım. Ve bir gün, keşfedildiğimde, yanacaktım.

Artık annemin bir melez olması gerektiğini biliyordum.

O gün babam gerçeği öğrendiğinde, midesi bulanmış gibiydi. Sonraki günlerde mesafeli davrandı ve Regner'in muhafızı onu gözümün önünde öldürmeden önce ona annem hakkında bir şey sorma şansım olmadı. Geride kalan son ailem o olabilirdi ve ben bunu asla bilemeyecektim.

Gerçek şu ki, eğer bu savaşı kazanacaksak, Regner ile her yerde savaşmak zorundaydık. Buna halkının kalpleri ve zihinleri de dahildi.

Gözlerimi açtım ve irkildim. İri yarı bir adam doğrudan Vicer'in sandalyesine oturmuştu. O kadar sessiz hareket etmişti ki onu görmemiş ya da duymamıştım. Onu hissetmemiştim.

Ellerim ısındı ve bana sırıttı. O sırıtışı tanıdım. Bu, Regner'ın zindanından Prisca ile kaçan adamdı. *Calysian*. Ona böyle seslenmişti.

Artık kan lekeli, yırtık kıyafetler giymiyordu. Onun yerine gömleği, koyu renk pantolonu ve pelerini dikkat çekmeyecek şekilde tasarlanmış gibiydi. Sade, neredeyse sıkıcıydı ama kaliteli kumaşlar seçmiş, kesimi de gururunu okşuyordu. Sakalı gitmişti ama bir tutam kırçıl kalmıştı. Ve gözlerimiz buluştuğunda, hınzır bir mizah parıltısı bana geri döndü.

Yakışıklı bir piç olduğu kesindi. Yakışıklı ve çok iriydi. Burada tam olarak ne işi vardı?

"Yorgun musun?" diye sordu. "Ne istiyorsun?"

"Senin hakkında biraz araştırma yaptım Madinia Farrow," dedi.

"Yaptın mı?" Mırıldandım. "O zaman içini çıraya çevirebileceğimi biliyorsun."

Calysian güldü. "Rahatla, güzel kadın. Sana yardım etmek için buradayım." Ona sıkılmış bir bakış attım. "Peki bunu neden yapacaksın?"

"Arkadaşınıza bir hayat borcum var. Yollarımız ayrılmadan önce ödememe izin vermeye niyetli görünmediği ve sana vermemi söylediği için borç senindir."

"Hayat borcuna ihtiyacım yok." Ve bize yardım etmek için kendi yolundan çıkmak isteyen hiç kimseye güvenmedim.

"Çok kötü," dedi. "Benim geldiğim yerde bir adamın onuru sözüne bağlıdır. Kimin öldürülmesini istiyorsun? Ya da belki de seni öldürmek isteyen biri vardır? Yeri ve zamanı söyle, seni korumak için orada olacağım."

Yüz ifadesi ciddi, sözleri ağırbaşlıydı. Ama yabancı adamlara güvenilmemesi gerektiğini iyi biliyordum.

"Kendimi koruyabilirim." "O zaman başka bir şey."

İsteksiz bir hayranlık ellerimi soğuttu. "Bana ne konuda yardım edebileceğini düşünüyorsun?"

"Sana ne konuda yardım edebileceğimi bilsen şaşarsın," dedi. Gözlerimi devirdim ve o da kollarını kavuşturarak bana güldü. "Bu şehri biliyorum. İçindeki insanları tanıyorum ve ne planladığınızı bildiğimden oldukça eminim."

Vücudumdaki her kas gerildi.

Bir elini salladı. Parmakları garip bir şekilde uzun ve zarifti. "Başarılı olmanı istiyorum," dedi bana. "Böylece eve gidebileceğim."

"Ev mi?"

Ağzının bir tarafı kıvrıldı. "Ben... başka bir yerdenim. Regner'ın küçük bariyeri yükseldiğinde beni bu kıtaya hapsetti."

Tabii ki. Elbette burada mahsur kalan, eve gidemeyen insanlar olacaktı. Kendime rağmen içimden bir merak geçti. Bu adamı tanıyor olsaydım, bana memleketini anlatmasını isteyebilirdim. Ve gördüğü diğer yerleri de.

"Neden Regner'ın zindanındaydın?"

Calysian başını salladı ve bana hafif bir gülümseme verdi. "Konuyla ilgisi yok. Bana sadece ne istediğini söyle."

Eğer gerçekten yardım *edebileceği* bir şans varsa... Bu şansı kaybetmek aptallık olurdu.

"Ne tür insanlar tanıdığınızı söylemiştiniz?" "Her türden insan."

"Bana Caddaril the Cleaver ile bir görüşme ayarla," dedim.

Kara kaşlarından biri havaya kalktı. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun." Omuz silktim. "Yapabilir misin?"

"Evet. Hayat borcunu bunun için kullanmak istediğinden emin misin?" Sesini şüphe kaplamıştı ve ben anladım. Hayat borcuna böyle bir şey denmesinin bir nedeni vardı. Çünkü genellikle hayat kurtarmak için kullanılırdı. Ama şu anda, Cleaver'a erişim kazanmak potansiyel olarak bu hayatlardan yüzlercesini kurtarabilirdi.

Dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacımız vardı. "Eminim."

Başını salladı. "Bu durumda, buluşmayı ayarladığımda seni bulacağım." Beni bulmasının o kadar kolay olmayacağını söylemek için ağzımı açtım, ama yüzündeki sakin güvene bakılırsa Beni bulmaya çalışıyordu. Kocaman bedeni çözüldü ve ayağa kalktı. "Dikkatli ol."

Yüz ifademin soğukkanlı bir şekilde boş olduğundan emin oldum, cevap vermeye tenezzül etmedim. Başını eğdi, gözlerinde merak parlıyordu.

"Dikenli," dedi. "Bunu sevdim."

"Daha yakına gel," dedim. "Ve ne kadar dikenli olduğunu göreceksin."

Gülüşü garip bir şekilde zorlayıcıydı. Bunu sık sık yapıyordu, sanki hayatının her anındaki neşeyi emiyormuş gibi.

"Yakında görüşürüz Madinia Farrow," diye mırıldandı, sesi alçaktı, kimsenin adımı duymayacağından emin olmak için.

Elimi salladım, gitmesi için açık bir talepte bulundum.

Yürüyerek uzaklaştı.

Kalabalık meyhanede sıcaklık boğucu olmaya başlamıştı. Sallanan sarhoşların arasından sıyrılarak kapıya doğru ilerledim, kapı arkamdan kapanınca gürültü de kesildi. Botlarım çatlak kaldırım taşlarında yankılanıyor, gecekondu mahallelerinden geçip güvenli evimize dönerken temiz hava zihnimdeki sisi dağıtıyordu.

Bu şehirdeki insanların ve gizli melezlerin çoğuna Regner'ın kendilerine bunca zaman yalan söylediğini söylesek bize inanmazlardı. Ebeveynlerine, büyükanne ve büyükbabalarına, büyük büyükanne ve büyükbabalarına yalan söylediğini açıklasaydık.

İnançları kadim toprağa kök salmış gibiydi - şiddetle tutunuyor, derinlere iniyordu. Bu kökler zihinlerine kadar uzanıyor, her türlü hakikat fısıltısını, her türlü anlama arzusunu boğuyordu. Bu kökleri söküp atmak neredeyse imkânsızdı. Bazı insanlar dinlemeyi reddedecekti. Ama diğerleri... diğerleri olabilir. Ve ikna ettiğimiz her insan için.

Buna değerdi. Buna değdiğine inanmak zorundaydım.

Bunu yapmaya neden bu kadar kararlı olduğumu bilmiyordum. Belki de babam gerçeği bildiği ve benim bu dehşetle yaşamama izin verdiği içindi. Belki de melez annemle asla tanışamayacağım içindi ve bu halkımız için yapabileceğim bir şeydi.

Belki de Regner'ın bunu öğrendiğinde yüzünde oluşacak ifadeyi düşünmek hoşuma gittiği içindir.

Her iki durumda da, bunu gerçekleştirirdim.

Ensemde bir bakış hissettiğimde ön kapıdan sadece birkaç adım uzaktaydım. Dönerek sırtımı duvara dayadım ve elimi kaldırdım.

Kraliçenin habercisi kekeledi. "Özür dilerim."

Her seferinde beni bulmaya devam eden aynı haberci. Dişlerimi sıktım. "Beni nasıl buldun?"

"Ben sadece Majesteleri nereye gitmemi söylerse oraya giderim." Bakışları elime kaydı. "Lütfen."

İç çekerek ateşimi söndürdüm ve mesajını aldım.

"Ahem."

Gözlerimi devirerek ona bir bozuk para uzattım. Bana ciddi bir şekilde başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

"Kimdi o?" Genelevin içindeki gizli güvenli eve çıkan merdivenleri tırmandığımda Vicer sordu.

"Kraliçenin habercisi. Beni bulmaya devam ediyor."

Vicer görmezden gelmeyi tercih ettiğim kötü bir küfür savurdu. Mesajını açarak taradım. "Dolunayın yaklaştığını ve Regner'ın Jamic'i bariyere götüreceğini hatırlatıyor." Adamın aya karşı bir takıntısı vardı. Gerçi bunun bir şekilde onun gücüyle bağlantılı olması beni şaşırtmazdı. Bu ya da sürekli duyduğum efsanevi kitap.

Vicer kaşlarını çattı. "Beş günümüz var. Prisca ve diğerlerine bir mesaj göndereceğim."

Bir saatten kısa bir süre sonra Calysian güvenli evimizin kapısını çaldı. Aşağı indiğimde etrafı melezler tarafından sarılmıştı, yüz ifadesi her zamanki alaycı neşesini koruyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ya adam aptalın tekiydi, ki bu hâlâ belli değildi, ya da o kadar tehlikeliydi ki buradaki melezlerin hiçbirini -ve sahip olduğumuz gücü- tehdit olarak görmüyordu.

Vicer bir hırıltı çıkardı. "Kimsiniz siz?"

"Madinia ve ben eski dostuz." Calysian ona soğuk bir gülümseme verdi, bakışları düşünceli bir şekilde aramızda gidip geliyordu.

Vicer'i kenara çektim. "Bana bir iyilik borcu
var." "İyilik mi?"

"Sana sonra anlatırım."

Eğer Vicer ateşime erişebilseydi, muhtemelen ikimizi de yakardı. Son zamanlarda onda bir şeyler değişmişti. Sessizdi, sürekli düşünceliydi. Bir kez bile gülümsediğini görmemiştim.

Vicer gözlerime baktı, sakin kalmaya çalıştığı belliydi. "Cleaver'la tek başına buluşmayacaksın," dedi. "Prisca buna asla izin vermez."

İçimde öfke kıvılcımları çaktı. "Prisca burada değil. Ben kendi seçimlerimi yaparım, Vicer. Bunu unutma."

Gözlerini kısmıştı. "Eğer kaybolur ve planlarımızı altüst edersen, kimse seni kurtarmaya gelmeyecek."

"Duymadın mı?" Calysian sırıttı. "Madinia Farrow'un kurtarılmaya ihtiyacı yok."

Dişlerimi sıktım. Sözlerindeki alaycılık açıktı. Vicer, Calysian'ın gözleriyle karşılaştı. "Buraya geri gelme," diye uyardı onu.

Calysian sadece bir omzunu silkti, açıkça umursamaz bir tavırla uzaklaştı.

Onu takip ettim. "Beni nasıl buldun?"

Gözleri ilk kez soğudu. "Şaşırtıcı derecede kolay. Planınızı uyguladığınızda halkınız buraya geri dönmek isteyecektir.

Muhtemelen ilgilenmeniz gereken yaralarınız olacak ve bitkin düşeceksiniz.

Onlara izin verme." Kalbim sıkışmıştı ve başımı sallarken bakışlarımı ondan ayırmadım.

Calysian beni gecekondu mahallelerine doğru götürdü, gözleri durmaksızın sokakları tararken bile ifadesi rahattı.

Terk edilmiş bir binaya benzeyen yere vardığımızda ellerim sıcaktan kavruluyor, üzerlerinden dumanlar çıkıyordu. Calysian tek kaşını kaldırdı. "Korktun mu?"

Onu görmezden geldim. Sadece başını salladı. "Bu iyi bir şey. Sadece bir aptal korkmaz. Şu ana kadar gösterdiğinden daha zekisin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Buraya yalnız gelmemeliydin. Seni çoktan dokuz kez öldürebilirdim."

Bunun üzerine ellerim ateşlendi. "Dene," diye meydan okudum ona.

Gözleri parlıyordu. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Bir şeyi öldürebilmek? Ya da birinin sonunda seni öldürmesini ve acına son vermesini?"

Omurgam öfkeyle karıncalandı. "Beni tanımıyorsun." "Bilmem gereken her şeyi gördüm."

İltifat gibi gelmedi. Sözlerinin içimde yarattığı burkulmayı görmezden gelerek arkamı döndüm ve binayı inceledim. Çatlamış ve yırtık pırtıktı, defalarca katlanıp açılmış bir parşömen parçası gibi yer yer yıpranmıştı. Hava toz ve çürüme kokusuyla doluydu.

"Dokunulmaz olduğuna inanıyorsun," diye mırıldandı Calysian ve ben sarsılma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Yakınıma eğilmişti, nefesi kulağımı ısıtıyordu. "Öyleyse, devam et. O binaya tek başına gir."

Omuz silktim ve harap kapıya doğru yürüdüm. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor olabilirdi ama bu piçin onu görmesine asla izin vermeyecektim.

Bu bir testti ama korkak olup olmadığımı mı görmek istiyordu yoksa pervasız olduğumu mu kanıtlamak istiyordu emin değildim. Her iki durumda da o binaya girecektim. Tereddüt etmek sadece bu işin daha uzun sürmesine neden olacak ya da içeriden beni izleyen kişiye korktuğumu teyit edecekti.

Sadece bir aptal yırtıcıların onların dehşetini görmesine izin verir.

Calysian arkamdan boğuk bir kahkaha attı. "Tanrılar, kadın. Hiç korkun yok mu senin?"

Omzumun üzerinden baktım. "Evet. Korkarım bu etkileşimi daha da uzatmaya devam edeceksiniz. Gidin."

Yüz ifadesi düzleşti. "Borç henüz ödenmedi." "Karşılandı."

"Dinlemiyor muydun? Kararımı verdim. Bir gün seni bulacağım, Madinia Farrow. Olduğunu düşündüğüm kadın olmaya hazır olduğunda."

Damarlarımda soğuk bir öfke dolaştı. "Seni bir daha görürsem, pişman olacaksın."

Kıkırdadı. "Muhtemelen bulacağım. Ama yine de seni bulacağım." Dönerek uzaklaştı.

Onun varlığını çoktan aklımdan çıkarmıştım. Gücüm içimde yanıyordu, her an yakmaya ve yok etmeye hazırdım. Elim çatlak kapı kolunu buldu ve arkama son bir kez bakma riskini göze aldım.

O gitmişti.

Yere saçılmış enkazdan bugün erken saatlerde dolu olduğu anlaşılan binaya girdim ve bir adamın dönüşünü izledim. Kısa boylu ve saçsızdı, yüzü yara izleriyle doluydu ama yine de tehditkâr bir havayla ayakta durmayı başarıyordu. Bakışları tenimin üzerinde gezindi, gözlerinde takdir parıldıyordu. Hemen banyo yapmayı arzuladım.

Daha da yaklaşarak sırtımı duvara dönecek şekilde vücuduma açı verdim. İhtiyacım olan son şey birinin bana sinsice yaklaşmasıydı.

"Cleaver," dedim.

Bana bir kez daha yukarıdan aşağıya baktı ve bu kez bakışları mesafeliydi. "Seni tanıyorum. Kraliçenin orospularından biriydin."

"Ve şimdi, ben özgür bir sürtüğüm," dedim soğukkanlılıkla ve ağzının köşesi kıvrıldı.

"Ne istiyorsun?"

"Ne istediğin hakkında konuşalım. Oğlunun intikamını. İsyanlardan senin sorumlu olduğunu biliyorum. Ama Regner onları bastırmayı başardı."

Derisi gerildikçe yara izlerinden birkaçı beyaza dönerken alay etti. "Oğlum yozlaşmamıştı."

"Yozlaşmışların var olmadığını biliyorsun."

Şehre bakmak için arkasını döndü. "Şey, o bir *melez* değildi. O bir insandı. Ve Regner onu yine de yaktı. Sonra da beni kalesine davet etmeye çalıştı," diye tükürdü. "Sanki bunun hakkında *konuşabilirmişiz* gibi."

Bu benim açılışımdı. "İntikam mı istiyorsun?"

"Anlıyorum. Ama neden kraliçenin orospularından birinin yardım edebileceğini düşüneyim ki? Biliyorum," dedi ben daha konuşamadan. "Artık özgür bir sürtüksün." Gülüşü

alçak ve alaycıydı.

Ayakkabılarını ateşe verip dans etmesini izleme isteğimi bastırdım. Eğlenceli olsa da, işbirliğini sağlaması pek olası değildi. Bu yüzden, öfkemle boğuşmak için biraz zaman ayırdım. Arkasına döndü, beni izliyordu. Yüzünde bir eğlence ifadesi vardı.

"Bir gün Regner'ı öldüreceğiz," dedim ona basitçe. "Bunun gerçekleşmesi için hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Bu kaçınılmaz. Ama içimden bir ses bu hayatın sonunda oğlunu gördüğünde onun gözlerinin içine bakmak istediğini söylüyor. Ve ona intikamının alınmasına yardım ettiğini söylemek istiyorsun."

Yüzündeki eğlence kayboldu. Zaten gerçek bir eğlence de değildi. "Ne istiyorsun?"

Gülümseme sırası bendeydi. "Kaos istiyorum."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PRISCA

"T *Anlat onlara, Prisca."*

Kan, çok fazla kan. Cavis'in kanı.

Kendimi Soltor'a doğru fırlattım ama hareketlerim yavaştı. Yerimde sabitlenmiştim. Kapana kısılmıştım.

Eadric'in bıçağı gözüme çok yakındı. Hıçkırıklara boğuldum.

"Prisca."

Cavis'in gözleri, sabit ve kabul edici. Ve sonra boş, sanki çoktan gitmiş ve kim olduğuna dair en derin anısı onu hareket ettiren şeymiş gibi.

Özgürdüm. Bir şekilde özgürdüm. Ve Soltor'a doğru sıçradım, umut göğsümde kanatlarını açmıştı.

Her şey sessizliğe gömüldü. Ve Cavis'in çıkardığı o ses... tekrar tekrar yankılandı. Kaba, boğuk bir gurgle.

Çığlık attım ve çığlık attım.

"Wildcat."

Nefes alamıyordum, alamıyordum. I-

"Prisca, uyan. Şimdi!"

Sallanarak uyandım. Ellerim sanki hâlâ birbirine zincirlenmiş gibi dışarı fırladı ve Lorian'ın yüzüne çarptı.

Ses çıkarmadı, sadece arkasına yaslandı ve bana biraz yer açtı. Ağzı kanıyordu. Kanıyordu çünkü-

"Ben... Ben gidiyorum-"

Beni kollarının arasına çekerken başım döndü. Sonra küçük banyo odasındaydık ve ben tuvaletin önünde diz çökmüş, titriyordum.

İşim bittiğinde başımı kaldırdım. "Özür dilerim."

"Yapma." Bana bir bardak su uzattı, nemli bir bezi alnıma bastırdı, sonra da göğsümdeki ve ensemdeki teri silmek için kullandı.

Bu geceki dördüncü kâbusumdu. Her seferinde uyandığımda kendimi Lorian'ın kollarında buluyordum ve ben titrerken o beni sıkıca tutuyor, nazikçe okşuyordu.

"Seni yatağına geri götürebilir miyim, vahşi kedi?"

"Yürüyebilirim." Dizlerim tekrar sertleşir sertleşmez.

Beni bir kez daha kaldırıp yatağa yatırdı ve sırtımın arkasına birkaç yastık yerleştirdi. Elim titreyerek suyu döktü ve bardağı komodinin üzerine koymadan önce dudaklarıma götürdü.

Elini uzattım. Sanki işkence görmüş gibi görünüyordu. "Ben iyiyim," diye mırıldandım.

Yanağıma nazik bir öpücük kondurdu. "Çok yorgunsun, Prisca. Yine uyuyacak mısın?"

Başımı salladım. "O zaman dinlen. Benimle birlikte."

Dışarısı hala karanlıktı, bu yüzden ona doğru kıvrıldım ve sonunda titremeyi bırakıp hareketsiz kalmayı başarana kadar sırtımı okşadı.

Dinlenmekten vazgeçtiğimde, bacaklarımı yatağın yan tarafına doğru sallayarak yer değiştirdim. Lorian kara kara düşünmüyordu. Öfkelenmiyordu. Ama o... bir şeydi.

"Söyle," dedim.

"Seni ağlarken görmedim."

"Biliyorum. Yapamam." Demos'un sözleri o hücrede dağılmamı engellemişti. *"Mahkûm olmanın ilk kuralı. Ağlarsın ve işin biter."* Ne yazık ki kederimi o kadar sıkı bastırmıştım ki

artık ağlayamıyordum. Çünkü bu kederin en ufak bir damlasını bile serbest bırakırsam... ardından gelen selin beni boğacağından oldukça emindim.

Lorian kaşlarını çattı. "Bir süreliğine bu konuda düşünmeyi reddetmene izin vereceğim. Ama eninde sonunda bunun hakkında konuşacağız. Ve sen de yas tutacaksın."

O kadar hızlı ayağa kalktım ki görüşüm bulanıklaştı. "*İzin* verecek misin?" Sesim çok yumuşaktı.

Elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Başıma gelen her şeyi derinlere, bakmak zorunda kalmayacağım bir yere itmiştim ve günün büyük bir kısmını düşüncelerimin iltihaplanmasına izin vermeden geçirebiliyordum. Cavis'in gözlerindeki bakışın anılarını bastırmama yardımcı olacak fazlasıyla dikkat dağıtıcı şey vardı. O-

Hayır.

İradem gücüyle kendimi şimdiki zamana geri getirdim.

Lorian sanki zihnimin içini görebiliyormuş gibi beni yakından izliyordu. Ve yüzündeki o soğuk ifadeyi tanıdım. Beni daha zeki, daha güçlü, daha hızlı olmaya zorladığı her seferinde takındığı ifadenin aynısıydı. Beni her seferinde kendimin daha iyi bir versiyonu olmaya zorlamıştı.

Ama bu *aynı şey* değildi. O kadar derin bir yaraya neredeyse yeterince baskı uyguluyordum ki, düşüncesi bile beni bunaltıyordu. Ve eğer o baskıyı kaldırırsam, kan kaybından ölebilirdim.

Lorian'ın kaşları düştü ve yavaşça ayağa kalktı. "Bugün bu konu hakkında konuşmak zorunda değilsin. Ya da yarın. Ya da bundan üç ay sonra. Hatta *benimle* bile konuşmak zorunda değilsin. Ama hayatının geri kalanını başına gelenleri görmezden gelerek geçirmeyeceksin Prisca. Çünkü bir gün -muhtemelen seçemeyeceğin bir gün- bununla yüzleşmek zorunda kalacaksın. Sakladığın tüm o acı, öfkeye dönüştürmeye karar verdiğin gün kadar taze olacak. Ve tam da güçlü olmaya en çok ihtiyaç duyduğun anda, bu acı seni sakat bırakacak."

Ona bağırmak istedim. Ama bu sadece onun öfke konusunda haklı olduğunu kanıtlayacaktı. Bu yüzden sesim öfkeden titremeden konuşabileceğimden emin olana kadar bekledim ve gözleriyle karşılaştım.

"Şu anda buna ihtiyacım yok."

"Sana olan aşkımın pençelerimi körelteceğini mi düşündün?" Bana acımasız bir gülümseme verdi. "Şimdi tam olarak ne kaybetmem gerektiğini biliyorum. Ve seni kaybetmeyi reddediyorum."

Öfke boşaldı. Yerini hemen uzuvlarıma yayılmaya devam eden uyuşukluk aldı ve ben bunu memnuniyetle karşıladım.

Lorian ondan çok nadir gördüğüm bir bakışla beni dağladı. Hayal kırıklığı. "Ölüm hepimiz için gelecek, Prisca. Sence Cavis bunu ister miydi? Onun ölümünün seni zehirlemesine izin vermeni mi? Her şeyi içine atmanın daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Hiçbir şey hissetmemeye çalışmak mı?"

"Sadece zamana ihtiyacım var."

"O zaman alacaksın. Ama çok uzun sürmesin."

Bırakıyordu. Şimdilik. Nefesim kesildi ve yüz ifadesi o kadar yumuşadı ki odayı geçip başımı göğsüne yasladım.

Ama zaman lüksümüz yoktu. Bu yüzden kendimizi gün için hazırladık ve dışarı çıkıp ahır görevlilerinin atlarımızı getirmesini bekledik.

Lorian garip davranıyordu. Gitmemiz gerekiyordu ama ayak sürüyor gibiydi. Ve ben izlerken, bir ahır elini sallayarak uzaklaştırdı ve kısrağımın toynaklarını kontrol etmekte ısrar etti. Yine.

Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı, çünkü kaşlarının arasında hafif bir çatıklıkla başını kaldırdı. Rythos nefesinin altından zaman israfıyla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Ellerimi kalçalarıma vurarak Lorian'a boncuk gibi bir bakış attım. "Ne oldu?"

Arkama baktı ve yüzü rahatlamaya başladı.

Biri nefesini içine çekti ve ben de döndüm. Telean ahıra girmişti.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve göğsümün daraldığını hissettim. Teyzem bana sadece gülümsedi. Boğuk bir ses çıkardım ve doğruca ona doğru atıldım, kendimi kollarına attım. Birbirimizi sıkıca kavradık ve sonunda birbirimizi bıraktığımızda gözleri ıslaktı.

"Bir daha asla," dedi. "Asla, Nelayra." "Bir
daha asla."

Bu tutamayacağım bir sözdü. Bunu ikimiz de biliyorduk. Ama yine de söyledim.

Lorian'a bir bakışım bana bunu onun yaptığını söyledi. Ve bana sürpriz yapmak istediğini. Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle bizi izliyordu ve kalbim göğsümde yuvarlanıyordu.

Telean elinin topuğuyla gözlerini kuruladı ve Demos'a doğru uzandı.

Teyzemizi kollarının arasına aldı ve onun küçük bedeninin üzerinde yükseldi.

Eğilerek onun yanağını okşadı. "Sen iyi bir çocuksun."

Sırıttı. "Dur tahmin edeyim, dün gece gelmen mi gerekiyordu?"

"Evet." Bana başıyla onay verdi. "Prensiniz benim için bir at arabası sipariş etti ama dün gece yarısı bir tekerleği kaybettik. Atlardan birini ben aldım."

Lorian'ın eline uzandım ve sıktım. "Teşekkür ederim."

Parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Teyzen geldiğine göre artık gidebiliriz."

Rythos ona doğru başını salladı. "Bize söylemeyi düşünmedin mi?" "Dün gece burada olması gerekiyordu."

Lorian, hemen harekete geçen seyise başıyla işaret etti ve atlarımızı küçük avluya çıkardık.

Vynthar şafak sökmeden önce çoktan vedalaşmış, bu sabah herhangi bir telaşa neden olmamak için handan çıkıp ormana doğru süzülmüştü.

Demos ve Asinia'ya sarıldım. Hâlâ birbirlerine zar zor bakıyorlardı ama önemli olduğunda birlikte çalışacaklardı. Ve eğer başka bir şeyi çözmelerini umuyorsam... bu beni ilgilendirmezdi.

"Tibris'i geri getireceğiz, Pris," diye söz verdi Asinia.

Başımı salladım, aniden konuşamaz hale geldim. Demos kolunu omuzlarıma doladı ve beni atıma doğru götürdü. "Ne hakkında konuştuğumuzu unutma."

Tekrar başımı salladım. Şehirle ilgili planlarımız hakkında bana kesin talimatlar vermişti. "Yapacağım."

Atlara bindik ve Demos ile Asinia'nın ters yönde ilerleyişini izledim.

Tüylerin yumuşak hışırtısı tepemde yankılandı. Tombul gri bir güvercin daireler çizdi, sonra kanat çırparak aşağı indi ve uzattığım elimin üzerine kondu. Minik pençeleri derime sürtündü ve ben de parşömeni açtım.

Bizim kodumuzla yazılmıştı ve el yazısını tanıdım. Vicer.

Bariyerler dolunayla birlikte inecek - beş gün ve geri sayım devam ediyor. Regner şu anda şehir dışında. Nerede olduğu bilinmiyor.

-V

Nefeslerim kesildi. "Şehirden ne kadar uzaktayız?"

Lorian atını benimkine yaklaştırdı. "Şafaktan alacakaranlığa kadar yolculuk edersek iki buçuk gün."

"Daha hızlı hareket etmeliyiz. Regner bir sonraki dolunaydan önce Jamic'i şehirden çıkaracak. Beş günümüz var." Planlarımızı hayata geçirmek için bu günlerden en az ikisine ihtiyacımız olacaktı.

"Bu durumda, gece boyunca yolculuk etmemiz gerekecek." Lorian diğerlerine baktı. "Dinlenmeler az olacak ve uyku kısa sürecek."

Herkes başını salladı. Küçük köyden geçip ana patikaya doğru ilerlerken pelerinimi başımın üzerine çekerek kısrağımı dürttüm.

Beş gün. Regner hem Jamic'in hem de bariyerin tüm gücünü yutabilirse hepimizi yok etme şansının çok ama çok daha yüksek olduğunu biliyordu. Ve eğer hepimiz ölürsek, bu kıtayı fethetmesini ve ona karşı çıkan herkesi öldürmesini engelleyecek pek bir şey kalmayacaktı. Halkımı katletmekten ne kadar hoşlandığını çoktan belli etmişti ve önünde hiçbir engel kalmamıştı...

Boğazımda bir yanma hissettim ve kendimi Regner'ın hiç doğmadığı bir hayalin içinde kaybettim. Onun kötülüğü her fırsatta hayatlarımıza bulaşmasaydı hepimizin hayatı nasıl olurdu?

Belki de oğlu yaşasaydı her şey farklı olurdu. Ama ben öyle düşünmüyorum. Oğlu öldüğünde Regner çoktan Fae'lere krallığını terk etmelerini emretmişti.

Onu analiz etmeye çalışarak kendimi delirtebilirdim. İmkânsızı anlamaya çalışarak. Mantığın olmadığı yerde mantık uygulayamazdım.

Telean atını benimkinin yanına yaklaştırdı ve bana hafif bir gülümseme verince göğsüm hafifledi.

Ben de gülümsemeye çalıştım. Garip hissettirdi ve düşmesine izin verdim. "Gromalian prensi ile ne durumdayız?"

"Annesine gerçekten ne olduğuna dair her söylentiyi takip ettik ve en olası sonuç Eryndan'ın onu öldürdüğü. Bu söylentilerin yayılmasını teşvik ettik, ancak Rekja'nın teyzesinin yerini bulana kadar elimizde herhangi bir kanıt yok. O da aynı zamanlarda ortadan kayboldu. Aklı varsa kaçmıştır ve bunca zamandır saklanıyordu. Ama Eryndan'ın onu öldürtmüş olması da mümkün."

Başımı arkaya yasladım ve boynumdaki gerginliğin bir kısmını boşaltmaya çalıştım. "Zamanımız tükeniyor."

"Nasıl yanıt vermek istersiniz?" Telean sordu.

Yapmak istediğim şey ile yapmam gereken şey birbirinden farklıydı.

"Rekja'nın sevgilisinin korunmasını garanti edebilir miyiz?"

"Ne demek istiyorsun?"

Kafamın içinde beni bu yola girmemeye çağıran küçük sesi görmezden gelmeye çalıştım.

"Prisca?"

Telean'ın gözleriyle karşılaştım. "Eğer kral oğlunun bir muhafızla arkadaşlık ettiğini öğrenirse..."

Önümüzde at süren Rythos eyerinde döndü ve gözlerimiz buluştu. "Bundan emin misin?"

Fae'lerin yanında özel sohbet diye bir şey yoktu. Birkaç adım ötede, Lorian sanki atının üzerinde doğmuş gibi oturuyordu, yüz ifadesi mesafeliydi ama her kelimeyi dikkatle dinlediğini biliyordum.

"Bunu ancak muhafızı güvende tutabilirsek yaparız. Sızıntıya izin veririz ve hemen ardından muhafızı kurtarırız. Onu güvende tutmak zorundayız." Umursamaz ses tonuma rağmen Rekja'nın yüzü zihnimde canlandı; yüz ifadesi sertleşmiş, gözleri buza dönmüştü. "Bunu yapabilir miyiz?"

Lorian atının üzerinde kıpırdandı. "Eryndan'ın sarayında bir casusum var. Henüz yakın çevreye ulaşmadı, bu yüzden verdiği bilgiler bize başka yerlerde bulamadığımız bir şey vermedi. Onu dışarı çıkarmak için kullanabiliriz."

Ağzım kurudu. Bunlar en çok zorlandığım kararlardı. Gerçek bir yansımasını hissetmeyeceğim kararlar. Diğer insanların hayatlarını mahvedebilecek, hatta sona erdirebilecek olanlar. Burada, hiç tanımadığım bir kadın hakkında gelişigüzel konuşuyordum. En azından bundan sonra kariyeri bitmiş olacaktı.

"Pris?" Rythos sordu.

Sadece başımı salladım ve dikkatimi konuşmaya verdim. Galon, "Eryndan muhafızları öğrendiğinde Rekja'yı öldürebilir," diye düşündü, sakalını kaşıyordu.

"Yapmayacak," dedim. "Rekja onun tek oğlu. Onun varisi. Ona acı çektirir ama onu öldürmez." Lorian'ın gözlerine baktım. "Yap o zaman."

Telean'ın gözleri parladı. "Sızmasına izin vereceğim. En azından bu Eryndan için dikkat dağıtıcı bir unsur olur."

Bundan sonra sessizliğe büründük, doğuya Lesdryn'a doğru yol alırken hepimiz sessizdik.

Atlarımızın toynakları yapraklarla kaplı patikada sabit bir ritimle şaklıyordu; biz ilerlerken tek ses buydu. Güneş ufka doğru batmaya başladığında, güneş ışınları ağaçların arasından süzülerek yolumuzu altın sarısı bir ışıkla yıkadı.

Atları sulamak ve bacaklarımızı esnetmek için kısa bir mola verdik ve yakındaki bir derede su tulumumu doldurdum.

Tiz bir çığlık sessizliği deldi ve ben sarsılarak suyu döktüm. Tepemizde bir şahin kanatlarını açmış süzülerek daireler çiziyordu. Birkaç tembel süpürme hareketiyle alçaldı. Lorian'ın omzuna konmasını bekliyordum. Ama Aquilus değildi.

Onun yerine kanat çırpıp omzuma yerleşti. Gerildim ama o sabit durdu, pençeleri esnedi. Kalbim o pençelerin verebileceği zararla çarpıyordu. Bana esrarengiz oniks gözlerle bakarken içlerindeki gücü hissedebiliyordum.

Şahin narin bir hassasiyetle bacağını uzattı ve küçük bir parşömen parçası uzattı. Su tulumumu en yakın kayanın üzerine koyarak küçük parşömeni açtım ve içindekileri taradım.

Nelayra,

Küçük anlaşmamızı hatırlıyor musun? Vakit geldi. /Ya da borcunu ödemen için. Beni bekletme.

-Daharak

"Korsan kraliçe onun iyiliğini istiyor," diye duyurdum.

Ve elbette, zamanlama daha kötü olamazdı. Lorian'ın yüzündeki kederli ifadeye bakılırsa, o da aynı fikirdeydi.

Galon başını kaldırdı. Derenin yanına çömelmiş, yüzüne su sıçratıyordu. "Onun için tam olarak ne yapmaya söz verdin?"

"Benim için yaptıklarına eşit değerde bir şey. Gromalian filosundan kaçmamıza ve Eryndan ya da Regner nerede olduğumuzu öğrenmeden Thobirea'dan gizlice geçmemize yardım etti."

Marth atlara yakın bir ağaca yaslanmıştı. Bana baktı. "Bir şeyler planlıyorsun."

"Bu Daharak'ı bizimle müttefik olmaya ikna etmek için bir şans. Bunu boşa harcamayacağım."

Daharak'a gidecektim. Ama onun birkaç gün beklemesi gerekecekti. Önce Jamic'e ulaşmamız gerekiyordu. Panik üzerimde baskı oluşturmaya başladı.

Göğüs.

Arkamızdaki patikadan sesler geliyordu ve Rythos başını eğdi. "Gitmemiz gerekiyor."

Atlarımıza doğru yürürken kalçalarım yanıyordu.

Lorian elini uzatarak ata binmeme yardım etti. Yardımına ihtiyacım yoktu ama iri ellerinin beni eyere oturtmasından hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Teyzeme elini uzatmak için arkasını dönmeden önce gözlerinde bir parıltıyla kalçamı okşaması.

Her zamanki gibi, her türlü yardımı elinin tersiyle itti. Eyerine oturduğu anda Lorian bize ilerlememizi işaret etti.

"Hadi gidelim."

ASINIA

Demos ve ben, Prisca ve diğerlerini geride bıraktığımızdan beri birbirimize otuz altı kelime söylemiştik. Saymıştım.

Otuz altı tanesinin hepsi de seyahatle ilgiliydi. Sadece beden dili ve hızlı bakışlarla bu kadar iyi iletişim kurabilmemizden etkilenmeli miydim yoksa konuşmamıza *gerek olmadığı* için sinirlenmeli miydim emin değildim.

Sürekli sessizlik bana düşünmek için çok fazla zaman veriyordu. Ve bu düşünceler kaçınılmaz olarak anneme ve onun yüzünü en son gördüğüm ana, öldürülmeden hemen öncesine dönüyordu.

Elime iğne ve makas alabilecek yaşa geldiğimden beri görevlerim tamirat ve düzeltmelerdi. Kapının yanındaki yerimde oturur, pantolon yamar, elbise paçası kıvırır ve annemin köyümüzün varlıklı kadınlarına danışmasını dinlerdim. Kapıların arkasında yaşayan kadınlar. Partiler veren kadınlar.

Çalışma tarzımda bir farklılık olduğunu fark ettiğimde on bir kış görmüştüm. Zamanımı annemin tasarımlarını, kesimlerini ve dokumalarını izleyerek geçirebilirdim -gözlerimi işimden tamamen ayırarak- ve

el hala kumaşın üzerinde dans ederdi. Her dikiş tam da olması gereken yere düşerdi. Küçük ve sessizdim, odanın bir köşesinde çalışıyordum. Bu yüzden kimse fark etmedi. Ama bir şeylerin çok yanlış gittiğini biliyordum.

Bir gece, annem yattıktan sonra, kapının yanındaki sandalyeme oturmuş, tamiratımı bitiriyordum. Göğsüme tuhaf bir korku yerleşmişti. Bir sonraki hareketimi yönlendiren bir nefes darlığı. Gözlerimi kapatarak iğnemi rastgele kumaşın arka tarafına batırdım ve tekrar aşağı indirdim. Dikişi birkaç kez daha tekrarladıktan sonra nihayet ellerimi sabitledim ve gözlerimi açtım.

Dikişlerim mükemmeldi. Sanki başka bir şey ellerime rehberlik etmişti. Görünmez bir şey.

Ağzım korkudan sulandı. Dilim kaşınırken, tenim aniden çok gerginleşti.

Ve biliyordum.

Rahibenin sık sık lanetlediği *yozlaşmışlardan* biriydim. İyilik bahçesinde bir şekilde büyümüş ölümcül bir ottum. O bahçedeki diğer çiçekleri kurtarmak için koparılması gereken bir ot.

Kimseye söylemedim. Gücümün tam olarak ne olduğunu anlamıyordum, ama sadece dikiş dikerken çalışıyor gibi göründüğünden, keşfedilmeme neden olacak türden bir güç değildi.

Hayır, başımı öne eğmediğim ve müşterilerimize karşı her zaman kibar olduğum sürece, küçük, hassas dikişlerim ve olağanüstü hızım doğuştan gelen yetenek ve beceri olarak kabul edildi.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, başka şeylerin bana kolayca geldiğini görebiliyordum. Çeşitli kutlamalar için yapılan karmaşık danslar benim için basitti. King's Web oyununda berbat olsam da, Natan eski bir dart tahtası bulup ormandaki bir ağaca astığında hiçbir arkadaşımız benimle oynamazdı. Natan beni oyundan men edene kadar her seferinde hedefi tam on ikiden vururdum.

O zamandan beri, özellikle de Prisca ve ben Tibris ve arkadaşlarıyla eğitim yaparken, toplum içinde gücümü bilinçsizce bastırıyordum. Ama bir dahaki sefere elime bir arbalet aldığımda garip bir rahatlık hissettim.

Annem bu konuda ne düşünür?

Eğer kraliçe benim yarattıklarımı giyseydi, annem benimle gurur duyardı. Şimdi, aynı kraliçeyi bizim için daha büyük bir tehdit haline gelmeden önce öldürebileceğimizi umuyordum. Annemin *buna vereceği* tepkiyi hayal ettiğimde utanç midemde kıvrıldı.

Ben Pris gibi değildim. Acımı derinlere itip bunu düşünmeyi reddedemezdim. Bunu neden yaptığını anlıyordum. Bu acıyı hissetmesine izin verirse nasıl işlev göreceğini bilmiyordum. Ve hepimizin ona ihtiyacı vardı.

Annemin sesini duymak için her şeyimi verirdim. Tek istediğim sadece bir andı.

Sevdiğiniz birini kaybettiğinizde kalbiniz durmaz. Dünyanın sonu gelmez. Sadece bitmiş gibi hissedersiniz.

Vynthar patikaya adım atarak atımı ürküttü. İçimi çektim ve o da başını çevirdi, uzun gözleri daha da kısıldı. Ağzım seğirdi ve Demos'a baktım.

Gözlerimiz buluştu. Yüz ifadesi yumuşadı ama hemen gözlerini kaçırdı. Önümüzdeki patikada Drakoryx ağzında bir şey taşıyordu. Bir çeşit hayvan. Patikadan geri çekildi ve ormanın içinde kayboldu.

İyi avlar.

Demos şimdi kaşlarını çatmış ormana doğru bakıyordu, belli ki derin düşüncelere dalmıştı.

Sesi sık sık olduğu gibi zihnimde dolaştı. *"Gözlerini kapat. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."*

Yanımdaki hücrede kapana kısılmıştı, vücudu yavaş yavaş zehirlenen demirin etkisiyle iyileşmeye çalışıyordu. Eğer gardiyanlardan biri benim için gelseydi, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yine de gözlerindeki ışıltı, ağzının kararlı duruşu ve başını neredeyse kibirli bir şekilde tutuşunda bir şeyler vardı...

Ona inanmıştım.

Demos o zamandan beri yeminini tutuyordu. Ve şimdi bunu yüzüne vurduğumu düşünüyordu. Gereksiz bulduğumu düşündü. Onun doğal koruma ihtiyacını reddettiğimi düşündü.

Bundan bıkmıştım.

"Sessizliği seçecek bir tip olduğunu düşünmemiştim," dedim ona.

O değildi. Demos istediği şey için acımasızca savaşan bir adamdı. Onun hırçınlığını buna tercih ederdim.

Omuzları kaskatı kesildi, bu sinirlendiğinin tek işaretiydi. "Benden ne istediğini bilmiyorum Asinia. Anladığın zaman bana haber ver."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

PRISCA

İki gün sonra hepimiz yorgun, sinirli ve sıcaktık.

Cavis'in Marth'ın yanında olması gereken yerde boş bir alan vardı.

Ve Asinia ve Demos olmadan sessizdi.

Birbirimizi. Çok sessiz.

Böcekler çalıların arasında vızıldıyor, atlarımız toz bulutları savuruyor ve ben su tulumumdan açgözlülükle su içiyordum, yaz sıcağı Eprotha'da bile boğucuydu.

Regner'e karşı yürüdüğümüzde askerlerimiz sıcaktan bitkin düşecek miydi? Böcekleri kovalamaktan bitkin düşmüş, susuzluktan bitkin düşmüş ve amansız güneşten rahatsız olmuş olacaklar mıydı?

Yoksa Regner, askerlerinin soğuğa alışık olduğunu, fae ve melezlerin ise sıcağa daha iyi tahammül ettiğini bilerek kışa kadar bekleyecek miydi?

Daha da kötüsü, bariyeri yıkıp hepimizi öldüreceği için savaşa gerek kalmayacak mıydı?

Beni sürekli rahatsız eden korkunç düşünceleri yönetmeyi öğrenemezsem, planımızın bir sonraki bölümü için işe yaramaz olacaktım. Zihnimi bir göl olarak hayal ettim, her düşünce suyun berrak yüzeyini bozan bir dalgalanma. Bir süreliğine işe yaradı.

Sağ tarafımdaki gökyüzünde gri titriyordu. Bir güvercin aşağıya, Lorian'a doğru kanat çırptı, ince bacağına küçük bir parşömen bağlıydı. Lorian elini uzattı ve güvercin elinin içine düştü, Lorian mesajı bırakırken başını eğdi.

"Casusum rapor verdi. Rekja'nın muhafızlarını zorla götürmüş. Birkaç saat sonra, prensle olan ilişkisinin haberi Eryndan'a ulaştırıldı."

Ağzımın tadı kül gibiydi. Bu kadını tanımıyordum bile ve sadece birkaç kelimeyle onu kaçırmıştım. Bir hayatı vardı ve ben onu hiçbir uyarıda bulunmadan o hayattan koparmıştım. Daha da kötüsü, Eryndan ölene kadar o hayata asla geri dönemeyeceğinden emin oldum.

"Onu güvende tut," diyebildim. Lorian niyetli bir bakışla beni kıstırdı ama bakışlarımı başka yöne çektim.

Şehir surlarına giden ana yoldan önce nehir kenarında dinlenmek için durduk. Herkes sessizdi, kum saatini ilk kez kullanacağımın farkındaydılar. Bacaklarımı esneterek suya bakan Rythos'un yanına gittim.

Bana baktı ve gözleri o kadar kederliydi ki tek yapabildiğim kollarımı ona sarmak oldu.

"Gitmiş olması gerçek değilmiş gibi geliyor," dedi, kolları beni sarmış ve sıkıyordu. Sırtını okşadım, çaresizlik içimi kemiriyordu.

Neşeli, şakacı Marth her an öfkeyle patlayabilecek birine dönüşmüştü. Galon suratsızdı, zar zor konuşuyordu, gözleri sertti. Rythos yalnız kalmayı tercih ederek ortadan kaybolmaya devam ederken, Lorian bastırılmış bir öfkeyle yanıyordu.

Kimsenin kendini daha iyi hissetmesi için söylenecek bir şey yoktu. Hiçbirimiz daha iyi hissetmek *istemiyorduk*. Bu önerinin kendisi bile Cavis'in anısına ihanet gibi görünüyordu.

Rythos iç çekti, vücudu hafifçe gevşedi. Sonra geri çekildi. "Gidip Cavis'i gururlandıralım."

Gözlerim acıdı ama başımı salladım ve birkaç adım ötede bekleyen teyzemi bulmak için döndüm. Gözlerinde bir parça endişe belirdi ama hemen ardından yerini kararlılığa bıraktı.

"Hazır mısın?" Telean bana sordu.

Başımı salladım. Ama sahte güvenimin altında, ilk korku parıltısı göğsümü sıktı. Kum saati kendi gücümü kanalize ediyordu. Bu da vücudumun doğal uyarılarını atlayıp ihtiyacı olanı alacağı anlamına geliyordu. Ölebilirdim ve bunun farkına bile varmayabilirdim.

Atlara doğru geri yürürken Telean bana "Kontrol," dedi. "Genellikle senin soyundan gelen hükümdarlar kum saatiyle henüz gençken tanışırlar. Annen onunla ilk kez çocukken, büyükannenin gözetimi altında pratik yapmış olmalı. Yıllar boyunca kullanmaya devam ederdi, böylece büyükanneniz sonunda öldüğünde buna hazırlıklı olurdu. Sizin böyle bir lüksünüz yok."

Hayır, kullanmamıştım. Midem bulandı ama Telean beni bu tür eserlerin kendine güvenen biri tarafından kullanılması gerektiğini bilecek kadar hazırlamıştı. Onların işbirliğini talep edecek kadar güçlü bir iradeye sahip biri.

Telean elini omzuma koydu. "Eğer dikkatli olmazsan kum saati gücünü senden söküp alacak. Hepsini bir anda alır ve geriye hiçbir şey kalmaz. Bunun olmasını engellemek senin elinde."

Başımı salladım. Bunu yapabilirdim. Kum saati benim doğuştan hakkımdı. *Bu*
benim için çalışıyordu. Aksine inanmayı reddettim.

Diğerleri binmeye hazırlanıyordu. Lorian gözlerimle buluştu ve bana olan inancının tam olduğunu gördüm. Göğsüme bir şey yerleşti.

Telean'a "Bize bir dakika izin ver," dedi. Elimi tutarak beni diğerlerinden birkaç adım öteye çekti.

Ona baktım. Lorian'a çekilme şeklime asla alışamayacaktım. O yakınımdayken sanki etrafımdaki her şeyin anlamını yitiriyordum. Hava onun varlığıyla yüklü gibiydi ve duyularım ona uyumlanmıştı. Sesler arka planda kayboluyordu ve o yeşil gözler benimkilere kilitlendiğinde nefesim boğazımda düğümleniyordu.

Elbette, bir noktada, ona olan bu ihtiyaç azalacaktı. Bu saplantı memnuniyete daha yakın bir şeye dönüşecekti.

"Ne düşünüyorsun, Prisca?"

Yanaklarım kızardı ve bakışları keskinleşti. "Anlıyorum." Bana hınzırca bir sırıtış attı. "Belki de bu sabah seni tatmin edemedim."

Zihnim, şafak sökmeden önce içime girerken arkamda hissettiklerime geri döndü. O kadar ses çıkarmıştım ki, eliyle ağzımı kapatması gerekmişti.

"Beni tatmin ettin... iyi."

O gözler meydan okumayla parlıyordu. Planladığım gibi.

"İyi mi?" diye mırıldandı. "Bunu bir dahaki sefere hatırlayacağım." Elimi tuttu. "Bu bölgeye en son ne zaman geldiğimizi hatırlıyor musun?"

Duruma rağmen ağzım kıvrıldı. Lorian'ın bakışları dudaklarıma kaydı.

"Tibris bizi yeni bulmuştu," dedim.

"Çünkü o akıllı ve inatçı, tıpkı senin gibi."

Elini tuttum. "Şehir kapılarından geçtikten sonra beni öptün ve bir daha beni öpmene asla izin veremeyeceğimi biliyordum."

Gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi. "O zaman bile öpücüklerimin bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum."

"Başka bir hayatta. Sen de öyle demiştin." Ona sahte bir kaş çatma hareketi yaptım. "Ama sen bunun yerine bunda ısrar ettin."

Kocaman avucu yanağımı kavradı ve yüzümü yukarı kaldırdı. "Her hayatta, vahşi kedi. Ne olursa olsun, buna tutunacaksın. *Her* hayatta sen ve ben varız."

Başını eğdi ve ben de onun öpücüğüne gömülerek kemiksiz kaldım. Başını bir kez daha kaldırdığında gözleri ciddiydi. "Bunun için hazır mısın?"

Telean'la yaptığım konuşma beni odaklamıştı ama Lorian beni dengelemişti.

"Ben hazırım."

Lorian beni diğerlerinin yanına götürdü. Hiçbiri endişeli görünmüyordu. İfadelerini kasıtlı olarak mı kontrol ediyorlardı yoksa bana gerçekten bu kadar güveniyorlar mıydı emin değildim. Her iki durumda da Rythos, Galon ve Marth'ın yüzlerindeki sakin güveni görmek yardımcı oldu.

Telean bana başıyla onay verdi. "Kontrol," diye
tekrar uyardı. "Biliyorum. Herkes hazır mı?"

Atımıza bindik ve şehre giden ana yola geri döndük. Atımı diğerlerinin önünde manevra ettirdim. Yoldaki viraj göründü ve ben de ona odaklandım, kendime şehrin kapılarının konumunu hatırlattım, bu kapılar virajı döner dönmez görünecekti.

Sağ elim kum saatini tutarken sol elim dizginleri kavradı. Gözlerimi kapattım, gücünün derin kuyusunu hissediyordum, beni beklerken sıcak ve vahşi.

Kısrağımı dörtnala ittim ve *çektim*. Zaman
durdu.

Ama güç beni yuttu. Tek bir korkunç an için, sanki kum saati canlıydı ve benim irademin hiçbir önemi yoktu. Evet, Telean beni uyarmıştı ama kum saatinin neler yapabileceğini hâlâ anlamamıştım. Gücümün iplerini çekmeye o kadar alışmıştım ki, bir anda bu kadar çok ipin serbest kalmasına hazırlıklı değildim. Güç, başım onunla birlikte dönene kadar içimde kükredi.

Kontrol.

Ama sonu yokmuş gibi görünen bir şeyi nasıl kontrol edebilirdim?

İpleri geri itmeye çalıştım ama hiçbir yere gitmiyorlardı. Biri beni atına çekti ve Lorian'ın erkeksi kokusu etrafımı sardı. Yavaşladıkça görüş alanımın çevresindeki bulanıklıktan başka bir şey göremiyordum.

Atlarımız yürüyordu. Bunu hissedebiliyordum. Bu, şehir kapılarından geçip muhafızları atlattığımız anlamına geliyordu. Ama ne kum saatini ne de gücümü bırakabildim.

"Prisca." Lorian'ın sesi gergindi. "Artık bırakabilirsin."

"Deniyorum."

"Kum saatini bırak. Artık ona ihtiyacın yok." Telean'ın sesi endişeliydi, tonu yüksek ve zayıftı.

Tam olarak bunu yapmaya çalışıyordum ama parmaklarım sıkıca kıvrılmış, olduğu yerde donmuştu.

Lorian'ın eli bileğime kenetlendi. "Sadece elini aç, vahşi kedi."

Elimi aç. Tek yapmam gereken buydu. Bunu yapabilirdim.

Önce bir parmağımı kaldırdım ve hepsi bu kadardı. İlk parmak kalktıktan sonra diğerlerini de gevşetmeyi başardım ve kum saati göğsüme çarptı. Sallandım ve Lorian beni göğsüne daha sıkı çekti.

Gözlerim Telean'ınkileri buldu. Bakışları sabit ve güven

vericiydi. "Başardın," dedi, sözlerini onaylayarak.

"Neredeyse beni ele geçiriyordu. Ben..."

Lorian yanağımı okşayarak, "Neredeyse hiçbir şey ifade etmiyor," diye

gürledi.

Telean beni izledi. "İşte bu yüzden kum saatini kullanırken her zaman elinde tutmalısın. Bu, ona bağlı olduğunu fiziksel olarak hatırlatır. Bıraktığında, gücünün de bağı çözülecektir. Çocuklar böyle eğitilir."

Bu ima karşısında utanmayacak kadar yorgundum.

"Yapacağım."

"Keşke Demos bunu görseydi," dedi Telean. "Çok gurur duyardı."

Başımı salladım ama boğazımda bir yumru oluşmuştu. Tibris de aynı şekilde gurur duyardı.

Tanrım, umarım yaralanmamıştır. Umarım serbest bırakılacağından emin olduğumuzu biliyordur. İçimi kemiren endişe, onun zarar görmediğini kendi gözlerimle görene kadar yok olmayacaktı.

Lorian pelerinimin başlığını kaldırarak saçlarımı gizledi. Regner'ın başkentine dönmemizi beklemesi pek olası olmasa da, işimizi şansa bırakmayacaktık ve diğerleri de pelerinli ve gergindi.

Biri adımı mırıldanırken Lorian'ın kollarında döndüm. Vicer yanımızda belirmişti. Kas yapmıştı ve bu ona yakışıyordu. Ama kaşlarının arasında yeni çatık çizgiler oluşmuştu ve gözleri temkinliydi.

"Vicer."

Bize başıyla işaret etti. "Beni güvenli eve kadar takip edin."

Beklediğim gibi, güvenli ev varoşlardaydı. Ama Vicer'in orijinal karargâhı nasıl dikkatlice gözlerden uzakta gizlenmişse, burası da öyleydi.

Bir genelevdi.

Atlarımızdan indik, atlarımızı Vicer'in birkaç adamına bıraktık ve o da bizi ön girişten geçirdi. Şaşırtıcı derecede sessizdi, belki de gün ortası olduğu için. Loş ön odaya baktım ama Vicer çoktan dönmüş, ilkinden sadece birkaç adım ötedeki başka bir kapının kilidini açıyordu. Küçük erzak dolabını görünce yutkundum.

Vicer, "Duvara doğru yürümeniz yeterli," dedi.

Önce Lorian gitti, beni de nazikçe yanına çekti. Arka duvardan içeri girdiğinde kalbim *yerinden* fırlayacak gibi oldu. Bir elimi kaldırdım ve elim duvarın içinde eridi. Birkaç dakika sonra başka bir merdivenden çıkıyorduk.

"Nasıl?" Ben çıktım.

Omzunun üzerinden bana göz kırptı. "Sihir."

Ona uzun uzun baktım ve merdivenlerin tepesine vardığımızda alnıma bir öpücük kondurdu. Vicer bizi koridordan geçirip bir süite sokarken arkamızdan ayak sesleri geliyordu.

Rythos, Galon ve Marth yayılıp kendilerini evlerinde hissetmeye başladıklarında etrafı inceledim. Telean doldurulmuş sandalyelerden birine oturdu ve ayaklarını ovuşturarak uzun bir iç çekti. Süit genişti, beş ayrı yatak odası bir ana yaşam alanına bağlanıyordu. Yeterince rahattı ama ben şimdiden bir yatağa kıvrılmanın hayalini kurmaya başlamıştım.

Ama önce konuşmamız gerekiyordu.

"Melez kampından bir şey çıktı mı?" Vicer'e sordum.

"Kaelin Stillcrest işbirliği yapmadı. Elimden gelen her şeyi yaptım. Hem o hem de *generalleri* güneye gitmeyi reddediyor." Keder gözlerinde çaresiz bir öfkeyle savaşıyordu. Sevgilisi öldüğü andan beri Vicer, Kaelin için savaşıyordu.

melezler. Tanıdığım en inatçı ve kararlı insanlardan biriydi. Stillcrest'i intihara meyilli ideolojisinden vazgeçmeye ikna edemeden o kamptan ayrılması muhtemelen onun bir parçasını öldürmüştü.

"Ölecekler," dedi Marth. İrkildim.

Vicer hırlayarak ona doğru döndü. Marth bir adım daha yaklaştı ve Lorian yavaşça aralarına girdi. Tek kelime etmedi ama iki adam da öfkelerini yeniden kontrol altına almış gibiydi. Vicer Marth'ı görmezden gelerek bana döndü.

Belli ki Vicer gergindi. Ve onu suçlayamazdım. Ama Kaelin Stillcrest sorununu başka bir zaman ele almam gerekecekti.

"Gece boyunca yolculuk ettik. Biraz dinlenmemiz gerekecek," dedim.

Vicer başıyla işaret ederek Ameri'nin odaya girmesini sağladı. Yorgun görünüyordu ama bana gülümsedi; ilk tanıştığımız zamankinden çok farklı bir tavırdı bu. "Seni görmek güzel, Prisca."

"Sen de."

"Size odalarınızı göstereyim," dedi.

Telean başını salladı. "Biraz kestirebilirim."

Rythos ve diğerleri onun peşinden odadan çıktılar ama Vicer, Lorian ve benim küçük masaya oturmamızı işaret etti.

"Madinia nerede?" diye sordum.

"Finley ile çalışıyor. Bütün gün onunla birlikte bunları yarattı."

Vicer kitap büyüklüğünde, mürekkep lekeli tuhaf bir alet uzattı. Şaşkınlığıma hafifçe gülümsedi ve bana bir parça parşömen uzattı. Mesaj parşömen üzerine damgalanmıştı.

Eprothan Kralı sana yalan söylüyor.

Kardeşlerim, melezler ve insanlar: Hiçbirimiz yozlaşmış *değiliz.*

Yukarı baktım. Vicer'in gülümsemesi genişledi. "Madinia yazdı. Mümkün olduğunca çok kişiye ulaştırmak için bağlantılarımızı kullanıyoruz."

Okumaya devam ederken nabzım güm güm atıyordu. Neredeyse her şeyi açıklamıştı. Ve o kibirli, kraliçe hanımefendi tonunu kullanmamıştı. Madinia kaleden ayrıldıktan sonra bir noktada insanlarla nasıl konuşulacağını öğrenmişti; köylülerle, kasabalılarla ve şehir sakinleriyle. Ya da belki de her zaman nasıl konuşacağını biliyordu ama şimdiye kadar bu becerisini kullanma zahmetine katlanmamıştı.

Her iki durumda da, gerçeği ikna edici, gerçekçi bir düzyazı ile sundu. Gerçeklere işaret etti - tanrılar bizim gücümüzü almıyordu, ama kral alıyordu. Yozlaşmış olanlar hiç de yozlaşmış değillerdi. Bizler melezdik ve hayatlarımızı yaşamaktan başka bir şey istemiyorduk. Kral öyle bir korku salmıştı ki

Bu imkansız görünebilirdi. Bu Sabium açısından bir hata değildi.

Bazı insanlar için komşularına ihanet ettikleri gerçeğiyle yaşamak zor olacaktır. Aile üyelerine. Arkadaşlarına. Bu insanlar tanrılar tarafından reddedilmediler ama zalim, güce aç bir kral tarafından avlandılar.

İnkâr etmek, bu gerçekleri sadece uydurma olarak bir kenara itmek daha kolay bir yol gibi görünebilir. Ancak her birimizin önünde bir hesaplaşma anı var.

Gelecek nesilleri savunarak ve masumları koruyarak yükselecek misiniz? Yoksa Sabium'un yalanlarının bu kıtada kalan küçük iyiliği de yok etmesine izin mi vereceksiniz?

Akıllıca seçin.

Kalbim uzun zamandır hissetmediğim bir şeyle çarpıyordu. Umut.

Çoğu insan inanmazdı. Bunu isyancı propagandası olarak görürler.

Bu şehirdeki ilk günümde -Lorian ve diğerlerinden ayrılıp Tibris'le birlikte Vicer'in güvenli evini bulduktan hemen sonra- Margie'yle o güvenli evin mutfağında tanışmıştım.

Bana eserlerin nasıl çalıştığını, Regner'ın ne yaptığını ve yalanlarının nasıl geliştiğini anlatan oydu. Ona bu kadar uzun süre nasıl paçayı kurtardığını sorduğumda, ifadesi kasvetli bir hal almıştı.

"Bir nüfusu nasıl kontrol edersiniz? İnsanları fakir ve eğitimsiz tutarsınız. Onlara yüzyıllardır aynı yalanı söyleyin ve bu yalanı dine bağlayın. O insanlar, gerçek önlerinde çırılçıplak dans ederken bile size inanacaklardır. Çünkü başka türlü inanmak, tüm dünyalarının her zaman bir yalan olduğu anlamına gelecektir. Ve bu *gerçeği kabullenmek çoğu insan için çok zordur."*

Bu sadece Regner'ın yalanlarına karşı koymakla ilgili bir durum değildi. Bu insanların dini inançlarını sorgulamalarını sağlamamız gerekiyordu. Regner'ın taktikleri hem zekice hem de sinsiceydi.

Ama bu da bir şeydi.

Parşömeni Vicer'e geri uzattım. Yüzümü inceliyordu ve başını salladı. "Beklentilerimizi düşük tutuyoruz. Eğer buna inanan tek bir kişiye bile ulaşırsak, o da komşusuna sırtını dönmez ya da Regner'ın ordusunda savaşmayı reddetmezse..."

Nefesimi üfledim. "Buna değer. En azından Regner için dikkat dağıtıcı bir şey."

"Bir dağıtım planımız var," dedi. "Önümüzdeki birkaç gün içinde her kasabaya ve köye gidecekler. Ve siz şehri terk ettikten sonra bile bu haberi yaymaya devam edecekler."

"Teşekkür ederim."

Biri kapıya vurdu. Lorian ayağa kalkıp kapıyı açtı ve Marth'ı gördü. Muhtemelen zavallı adam tam da uzanıp biraz dinlenmek üzereydi.

"Ne oldu?" Lorian sordu.

Marth gözlerini ona dikti. "Birisi Prisca için burada." Benim için mi? Burada olduğumu başka kimse bilmiyordu.

Lorian başını eğdi. Muhtemelen o da aynı şeyi düşünüyordu. "Ne istiyorlar?" diye sordu.

İyi huylu, çapkın Marth beni donduran bir ses çıkardı. Yarı hırıltı, yarı hırıltı, hepsi uyarı.

Lorian hareketsiz kaldı. "Bir sorun mu yaşayacağız?"

"Ben senin elçin değilim."

Oh, Marth. Yüzünde sık sık beliren o rahat mizah, o sinsi sırıtış gitmişti. Yerini saf bir öfke almıştı.

"Aşağı ineceğim," dedim.

İki fae'nin arasına sıkışarak, birbirlerine bakarken havadaki gerilimi görmezden geldim. Neredeyse yürümeye devam edecektim. Ama Marth resmen hayal kırıklığına uğramış bir mutsuzluk yayıyordu. Parmak uçlarıma doğru eğilerek sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

Şaşırmış gözler benimkilerle buluştu. Marth'a gülümsedim ve onunla konuşmak için aklıma bir not aldım. Çok yakında. Arkamda Lorian tıslayarak nefes verdi.

"Boş ver onu," dedi Marth'ın arkasından bir ses. "Kendim kalktım." Vicer sinsice yanımdan geçti. "Nasıl olur da-"

Omuzları kamburlaşmış kısa boylu bir adam odaya girdi ve ben iç çektim.

"Tymriel." Sesim soğuktu.

Onunla ilk görüşmemden pek hoşlanmamıştım. Regner saldırdığından beri melez krallığı yöneten beş ihtiyardan biri olarak beni sorgulamış, annemin dönüştüğüm korkaktan utanacağını söylemiş ve sonunda -diğer ihtiyarlarla birlikte- melez krallığın hâlâ işleyen bir ordusu olup olmadığı gibi temel bilgileri vermeyi reddetmişti.

Tymriel bana gülümsedi, yüzündeki çizgiler hareketle birlikte derinleşti.

Ben de gülümsemedim.

Lorian kımıldadı ve bana yaklaştı. Tymriel'in gülümsemesi kayboldu.

Melez krallığına yaptığım ziyaret, yaşlıların bana henüz olmam gereken kraliçe olmadığımı söylemesiyle sona ermişti. Gerçeği ancak Lorian'la konuştuktan sonra anlamıştım.

Bana yardım etmeyi reddetmeleri aslında benimle ilgili değildi. Kuzenim önce onlara ulaşmıştı.

Peki melez yaşlılar, daha birkaç hafta önce bana yardım etmeyi reddettikten sonra şimdi tam olarak ne elde etmeyi umuyorlardı?

Kum saatim göğsümde ısındı ve farkına vardığım şey beni çarptı.

Yaşlılar doğuştan gelen hakkımı bulduğumu biliyorlardı. Ve onu benden almak istediler.

PRISCA

"Bu adam güvenli evin yerini bulmayı başardı. Artık tehlikedeyiz." Benim sesim soğuksa, Vicer'inki saf buz gibiydi.

"Yerinizi kimseye söylemedim ve takip edilmedim. Planlarınızı asla riske atmam," dedi Tymriel garip sessizliğin içinde. "Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Lorian'ın da bu konuşmanın bir parçası olacağını anladığınız sürece," dedim.

Tymriel kaşlarını çatarak Lorian'a baktı. "Senin varlığının gerekli olduğunu sanmıyorum." "Bana söylemek istediğin her şeyi onun önünde de söyleyebilirsin," dedim.

Tymriel iç çekti ama itiraz etmedi.

Vicer sessiz, kaynayan bir varlıktı. Bizi koridorda küçük bir toplantı odası gibi görünen bir yere götürdükten sonra son bir kez daha öfkeli bir şekilde dışarı çıktı.

Tymriel'e doğru baktı. Muhtemelen güvenlikle ilgili her ayrıntıyı incelemeye başlamak üzereydi. Ben Tymriel'le konuşana kadar bekleyecek olsa da Vicer'in bizi tam olarak nasıl bulduğunu öğrenmeden gitmesine izin vermesine imkân yoktu.

Tymriel'in kaşları daha da çatıldı ama bakışları boynumdaki kum saatine kaydı. "Gerçekten başardın."

Başımı öne eğdim. "Evet, öyle yaptım."

"Kum saatini bulmayı başardığın için memnun olsam da, diğer büyükler onu kuzenine vermeni emredebilir."

Lorian'ın ifadesi ölümcül bir hal aldı. "Prisca'ya hiçbir şey yapmasını *emretmeyecekler*."

Tymriel bana baktı. Sanki benden çok makul olmamı ve onu öylece vermemi bekliyormuş gibi.

Bakışlarına karşılık verdim. "Zathrian'ın Regner'ın altında çalışan bir adamı var. Eadric adında bir adam. Eadric arkadaşımızı öldürdü. Karısı ve çocuğu olan bir adam. İyi bir adamdı. Eadric bana da işkence etti. Günlerce."

Tymriel ağzını açtı. Başımı salladım. "Beni dikkatle dinle çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Eğer biri kum saatini Zathrian'a vermek için benden almaya kalkışırsa, hiç tereddüt etmem. Merhamet göstermeyeceğim. Onları gözümü kırpmadan öldürürüm."

Yanımda Lorian neredeyse gururla parlıyordu. Elbette benim ahlak anlayışım konusunda iyi bir yargıç değildi. Eşim hâlâ cinayetin çoğu sorun için en iyi çözüm olduğunu düşünüyordu.

Tymriel bana onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmışım gibi bir bakış attı. "Böyle bir hükümdar mı olacaksın? Bir tiran mı?"

"Hayır. Ama Lyrinore'u önemsiyorum. Hepimiz bunun için acı çektik ve sevdiklerimizi kaybettik ve muhtemelen daha fazlası da gelecek. Yine de Zathrian'ın yönetmesini tercih ediyorsun. Ailesi o gün koğuşları düşürerek binlerce melezi öldüren bir yalancı ve katil."

Bir zamanlar bunun için Zathrian'ı suçlamamaya kararlıydım. Ama şimdi onun ne kadar kötü olduğunu bildiğim için, ailesiyle tahmin ettiğimden çok daha fazla ortak noktası olduğuna bahse girmeye hazırdım.

Tymriel içini çekti. "Benim oyum sana. Tacın senin başına oturmasını tercih ederim."

Nabzım hızlandı. Eğer gerçek buysa, belki de bize gerçekten yardım etmeye ikna edilebilirdi.

"Ne zamandan beri?"

"Tanıştığımız gün sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Bu kadar az kış geçiren birinin görmesi gerekenden çok daha fazla dehşet gördünüz. Ama hâlâ saklanıyorsun. Olabileceğini bildiğimiz kraliçe ol, biz de sana yardım etmek için elimizden geleni yapalım."

Öfke içimi yakıp kavurdu. "Yani şimdi birdenbire yardımına mı layık oldum?"

"Diğer ihtiyarlar seni uzaktan izlememe, seçimlerini incelememe karar verdiler. Gromalian kralıyla ittifak kurma girişimlerini ve oğlunu nasıl manipüle ettiğini öğrendim. Yaşadığın işkenceleri duydum ve bunların seni yıkmasına izin vermek yerine, bunları daha da güçlenmek için kullandın. Jamic'i ele geçirme planlarını biliyorum ve eğer gerçekten başarabilirsen, Regner'a hayal edebileceği en büyük darbeyi indirmiş olacaksın."

Pek çok şey biliyordu. Ve hiçbirimiz onun beni izlediğinin farkında değildik.

Lorian vahşi bir hırıltı çıkardı. "Peki Prisca'ya işkence yapıldığını ne zaman duydun?"

Tymriel'in bakışları benimkilerde sabit kaldı. "Sen o durumdan çoktan kurtulduktan sonra," dedi.

Ona inanmak istedim. Ama ilk tanıştığımızda söylediği sözler kafamın içinde dönüp duruyordu.

"Nasıl ki kılıcın güçlü ve güvenilir bir silah olabilmek için yoğun ısıya ve çekicin gücüne dayanmak zorundaysa, sen de öyle olmalısın. Ancak sen ateşte dövülmeyi seçmelisin ki ihtiyacımız olan kraliçe olabilesin."

Bu adam bana işkence edilmesine izin verecek kadar acımasız mıydı - Cavis'in *ölmesine* izin verecek *kadar- hepsi* yeterince güçlü bir *silah* olduğumdan emin olmak için miydi? Beni liderlik edecek kadar değerli ilan edebilmek için mi?

Bu soruya bir cevap istediğimden emin değildim. Lorian'ın teninde kaynayan kıvılcımlara ve havadaki uğursuz, metalik kokuya bakılırsa, dostum kesinlikle istiyordu. Onun eline uzandım.

Eli benimkini yutarken homurdandığını duyabiliyordum ama elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. Yine de Tymriel'i intikam vaat eden bir bakışla sabitledi.

"Sözde *büyükler* bir kez daha işe yaramaz olduklarını kanıtladılar," dedi arkamızdan boğuk bir ses. Teyzem odaya girdi, Timriel'i izlerken ağzı alaycı bir ifadeyle çarpılmıştı. Muhtemelen Vicer onu uykusundan uyandırmıştı. İyi bir seçim. Belli ki teyzemin yaşlılar hakkında kendi düşünceleri vardı.

Tymriel gülümsemeye çalıştı ama gözleri boştu. "Telean. Uzun zaman oldu."

"Evet. Nelayra'nın ailesiyle birlikte kaçmak zorunda kaldığımdan beri çok uzun zaman geçti. Büyükannesi vahşice öldürüldükten hemen sonra."

Çenesi sıkıştı. "Ne olduğunu hatırlıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu. "Peki ya diğer *yaşlılar*? Onlar hatırlıyor mu? Halkımız bu kıtada savaşıp ölürken siz bunca yıldır tam olarak ne başardınız?"

Tymriel'in burun delikleri alevlendi. "Koğuşları ayakta tuttuk, kalabilenleri koruduk. Deniz yılanlarının denizimizi korumasını sağladık. Bir gün halkımızı kurtarabileceğimiz umuduyla ordumuzu -her ne kadar küçük olsa da- yavaş yavaş inşa ettik."

"Taktiğiniz bu muydu?" Lorian kuşkuyla sordu. "Umut mu?"

Bu benim için küçük bir şeydi ama sırıtışımı gizlemek zorunda kaldım. Aklımdan geçen her şeyi söylemişlerdi ve Tymriel'in kara kaşlarını çatmasına bakılırsa darbeler inmişti. Ne yazık ki, halkımızın bir kısmını krallıklarına geri götürmeye başlamamıza yardım etmesi için Tymriel'in bizim tarafımızda olması gerekiyordu.

Boğazımı temizledim. "Hangi konsey üyeleri bana karşı oy kullandı?"

"Gavros, Sylphina ve Rivenlor."

O zaman Ysara benim tarafımdaydı. "Kuzenim Drakoryx tarafından test edildi mi?"

Tymriel'in bakışları başımın hemen üzerindeki bir noktaya odaklandı. Şu anda bile benden bir şeyler saklamaya çalışıyordu.

"Hayır," diye itiraf etti.

"Neden olmasın?"

"Yaratıklardan geriye sadece birkaçı kaldı. Sizin geldiğiniz zamanın aksine, o bize yaklaştığında hiçbir yerde bulunmuyorlardı."

Hayal kırıklığı beni pençesine aldı ve Telean acı bir kahkaha attı. "Kendini hinianseed ile uyuşturdu. Ve sen bunu test etmedin, çünkü çaresizdin."

"Hinianseed?" Ben sordum.

"Bir bitki," dedi Telean, gözlerini Tymriel'den ayırmadan. "Drakoryx'i uzaklaştıran bir bitki. Çünkü kuzenin onlardan biriyle karşılaşırsa, eksik bulunacağını biliyordu."

"O sırada Nelayra'nın hayatta olduğunu bilmiyorduk," diye homurdandı Tymriel. Bana döndü. "Biz senin varlığından haberdar olmadan önce Zathrian çoktan bize gelmişti. Senden haberdar olduğumuzda, kendisinin daha iyi bir seçim olduğu konusunda ısrar ederek geri döndü. Sen gençsin. Tacı istemedin. Kendini layık hissetmedin.

bunun. Kuzenin... çok ikna ediciydi. Sen doğmadan önce de buna hazırlanıyordu ve seni genç, deneyimsiz ve zayıf göstermek onun için kolay oldu."

Başımı salladım, ağzıma acı doldu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedim tekrar konuşabildiğimde. "Kum saatinden vazgeçmiyorum. Eğer diğer büyükler de istiyorsa, onlara gelip benden almalarını söyleyebilirsin."

Yüzünde eğlence dans ediyordu ve başını bana doğru salladı. "Büyükannene çok benziyorsun."

Onun anısı zihnimde canlandı. Ysara bana melez kraliçenin ölmeden önceki son anlarını göstermişti. Büyükannem sonuna kadar savaşmıştı ve sonunda istila edilmeden önce onun için gelenleri yaşlandırırken gücü hem inanılmaz hem de dehşet vericiydi. Lanetli Şehir'in mahvolmasından o sorumluydu.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedim.

Tymriel'in dudak büküşü bana bunu kastetmemiş olabileceğini söyledi.

"Ordumuz var mı?" Ben sordum.

"Biliyoruz." Tymriel'in yüzü gri bir renge bürünmüştü ve bir sonraki sözleri için kendimi hazırladım. "Zathrian onların kontrolünü ele geçirdi."

Gözlerimi kapattım. Yanımda Lorian yumuşak bir hırıltı çıkardı. İlk defa Demos'un burada olmadığına sevinmiştim. Kendi insanlarımızla savaşma düşüncesi... Bu haber onu mahvedecekti.

"Kaç kişi?" Telean sordu.

"Yirmi bin."

Kuzenimin mümkün olan en kötü zamanda bize saldıracağına hiç şüphe olmayan yirmi bin melez. Muhtemelen, bu savaşın sonunda, toparlanmaya çalıştığımız sırada.

"Ben... bu konuda yardımcı olabilecek birine sahip olabilirim. Onu diğer yaşlıları geçersiz kılmaya ikna etmem gerekecek."

Yaşlılardan çok sıkılmıştım. Sabırlı olmaya çalışmıştım ama tek yaptıkları bu savaşta mücadele etme kabiliyetimizi engellemek olmuştu. Neden başka müttefik bulamamışlardı?

"Melez krallığın batısında ne var? Bunca yıldır çektiğimiz acılar boyunca halkımıza yardım edecek *kimse yok* muydu?"

Tymriel başını salladı, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Batımızda kalan tek şey buzdan bir kıta. Halkımız oraya asla yaklaşamadı. Ve büyükannen öldürüldükten sonra tekrar tekrar denediler. Devasa, gizli

Ne kadar büyü kullanırsak kullanalım, buzdağları gemilerimizin çoğunu alabora etti. Ve su, deniz yılanları için bile çok soğuktu. Bu kıtayı evleri haline getiren yaratıklar hakkında pek çok söylenti var ve... bu yaratıkların oldukları yerde kalmaları hepimizin yararına olacaktır."

Zihnimi planlarımıza geri döndürdüm. "Regner alayını güneye taşıyor. Fae koğuşunu ele geçirmeye çalışacak. Ve bir noktada, melez kampına saldıracak. Hepimiz ölene kadar tatmin olmayacaktır, Tymriel."

Kaşları kara bir çatıklıkla düştü. "Ne soruyorsun?"

Sormuyordum ama sesimi eşit tuttum. "Tahliyeye başlamamız gerekiyor. Bu uzun ve tehlikeli bir yolculuk olacak. Ama genç, yaşlı, zayıf ve hasta olanları krallığımıza geri götürmeye başlamalıyız."

Tymriel'in gözleri parladı ve aniden yıllarca gençleşmiş gibi göründü. "Bu her zaman hayalini kurduğum ama asla başaramadığım şey. Tehlikeli olacak. Onları korumak için güçlü ve deneyimli melezlere ihtiyacımız olacak." Ağzı buruştu. "Bunun daha önce yapılmamış olmasının bir nedeni var. Regner bu planları öğrenirse, askerleri bekliyor olacak."

"Bu yüzden yaşlıları kılıç kullanabilen herkesi göndermeye ikna etmeniz gerekiyor. Onlara Asric Geçidi boyunca ihtiyacımız var. Bu geçen seferki gibi olmayacak, halkımız hazırlıksız ve dehşet içinde karda kaçmıştı. Onları haftalar içinde, sıcaklıklar uzun mesafeler yürümek için katlanılabilir hale gelecek kadar düştüğünde çıkaracağız. Ve onları güvende tutmak için rehberlerimiz, şifacılarımız, askerlerimiz var. Geçitten geçer geçmez tüneli kullanıp Lyrinore'a ulaşabilirler. Melez krallığa girdiklerinde güvende olacaklar."

"Onları eve kim götürecek?"

"Ben götüreceğim," dedi

Telean.

Yüzümü ona döndüm. Çenesini uzattı. "Ben yaşlı ve yorgunum.
Aramızdaki en zayıflar için daha iyi kim adım atabilir?"

"Sen zayıf değilsin."

Bana gülümsedi ve parmak uçlarına doğru eğilerek yanağımı okşadı.

"Okşamıyorum.
İşte bu yüzden ben iyi bir seçimim."

"Ayarlamalar yapmamız gerekecek," dedim. "Bu zaman alacaktır."

Telean başını salladı. "Anlaştık. İstediğiniz kadar bekleyeceğim. Sonra da halkımızı eve götüreceğim."

ON ALTINCI BÖLÜM

ASINIA

Diğerlerini Eprotha'da bıraktığımız andan itibaren Demos'la aramıza boğucu bir nezaket ve garip bir sessizlik çökmüştü. Kaynayan gerginliğimizi her zaman görmezden gelmiştik, ancak şimdi Prisca'nın kaderi aramızda kaldı, etkileşimlerimiz gergin nezaketler ve katı formalitelerle doluydu.

Vynthar bile bundan bıkmış görünüyordu, dün ormana girip kayboldu ve dün gece kamp kurduğumuzda geri dönmedi.

Neyse ki birkaç saat önce nihayet isyancıların yerini tespit etmeyi başarmıştık. Yaklaştığımıza hiç şüphe yoktu. Nemli toprak kokusu, ateşlerinden yayılan uzak et kokusuna karışıyordu.

İyi konumlanmışlardı, batıya doğru yayılan fae toprakları ve geniş bir nehir güneyden sürpriz bir saldırıyı neredeyse imkânsız kılıyordu. Düşmanlar sadece kuzeyden veya doğudan yaklaşabilirdi ve kampı çevreleyen sık orman da doğal bir savunma görevi görürken, uzaktan fark edilmeyi zorlaştırıyordu.

Atlarımızı ve erzaklarımızı bırakmış, harekete geçmeden önce kampı inceleyebilmek için ormandan yürüyerek geçmiştik.

Ormanın derinliklerinde bir yerlerden hışırtı sesleri geliyordu ve yayımı omzumun üzerinde asılı durduğu yerden ellerimin arasına aldım. Demos'un kılıcı o kadar hızlı elinde belirmişti ki çektiğini görmemiştim.

"Arkama geç," diye emretti.

İtiraz etmedim. Ben yerimi alana kadar bekledi ve birlikte sürünerek ilerledik. Gücü ormanda neredeyse hiç ses çıkarmadan ilerlemesini sağlıyordu ve ben de onun adım attığı yere adım atıyordum.

"Yukarı," diye talimat verdi Demos, bir ağacı işaret ederek. Yavaşça, dikkatlice tırmandım, bir dalın kırılmasının dikkat çekebileceğinin farkındaydım. Demos'un kendi ağacını seçmesini beklerdim ama ben dikkatlice dengemi sağlayana kadar bekledi ve sonra yanıma çömeldi; bir ayağı benim dalımda, diğeri yanımızdaki dalda.

İkimiz de yaprakların arasına gizlenene kadar yaklaştığında tenim karıncalandı. Midemde bir şeyler kıpırdadı. Ağacım bir anda Demos ve onun kokusuyla dolmuştu.

Kaşlarımı çatarak ormanın içinden asi kampına baktım.

Çadırlar -muhtemelen atılmış malzemelerden yapılmış, ancak şaşırtıcı derecede iyi işlenmiş- gruplar halinde düzenlenmişti ve hepsi merkezi bir merkezin etrafını sarıyordu. Uyumsuz deriler ve ev yapımı tunikler giyen erkekler ve kadınlar görevlerini bilinçli bir şekilde yerine getiriyorlardı; arenalarında antrenman yapıyor, ateşte yemek pişiriyor, nehirden su taşıyorlardı. Derme çatma bir demirhaneden çeliğe vurulan çekiç sesleri yükselirken, atlar ahır olarak kullanılan büyük ahşap binaya girip çıkıyordu.

Artık Gromalian kralının isyancıları neden bastıramadığını biliyordum. İyi organize olmuş, kendi kendine yeten bir orduydular. Yanımdaki Demos daha da yakına eğildi. En büyük ateşin yanındaki sandalyede oturan, kendisine getirilen parşömen parçalarını imzalayan, en yüksek rütbeli olduğu belli olan kişilere danışan ve kampa dönen asi gruplarına emirler veren bir adamı izlerken bakışları dikkatliydi.

Bu onların lideriydi.

Sonunda, güneş gökyüzünde alçalmaya başladığında, Demos ihtiyacı olan tüm bilgiye sahip görünüyordu. Eliyle işaret etti ve ikimiz de ağaçtan indik, botlarımız alçak gümbürtülerle yere vuruyordu.

"Burada bekle," dedi. "Liderleriyle konuştuktan sonra senin için geri geleceğim."

"Hiç sanmıyorum." Tibris bir kardeşe sahip olduğum en yakın şeydi. Ayrıca Demos, varlığıyla bile bana güven veren bir adamdı.

Tehdit. Kamplarına sızmak büyük ihtimalle canına kast edilmesine neden olacaktı. Bir kadını ilk görüşte öldürmek konusunda daha tereddütlü olacaklardı, bu da onunla gitmemin daha güvenli olduğu anlamına geliyordu.

Demos yavaşça başını çevirdi, tehdit dalgalar halinde ondan dökülüyordu. Gözlerimi devirdim. Sorun tam da buydu.

"Nöbetçilerini geçmemiz hoşlarına gitmeyecek," dedi.

Yani herhangi bir soru sormadan önce saldırma ihtimallerinin de olduğunu biliyordu. Omzuma astığım arbaleti işaret ettim. Onun aralıksız eğitimi sayesinde artık onunla ölümcüldüm.

"Zaman kaybediyoruz," diye belirttim.

Gökyüzüne baktı, belli ki sabretmeye çalışıyordu. "Bilseydim seni getirmezdim-"

"Tibris'i kurtarmak için *elimden* gelen her şeyi yapmak isteyeceğimi bilseydin? Buraya gelmek için senin iznine ihtiyacım yoktu, Demos."

Sanki bir zayıflık belirtisi arıyormuş gibi yüzümü taradı. İfademi dikkatle nötr tuttum ve bekledim.

"İşler kötüye giderse, kaçarsın."

Asla kaçmazdım ama eğer kabul etmezsem, o da asla vazgeçmezdi.

Başımı salladım. "Söz veriyorum."

"Zamanımızı boşa harcıyoruz."

"Ya söz verirsin Sin, ya da burada beklersin."

Günlerdir bana bu lakapla hitap etmiyordu. Tartışmanın ortasındayken bile bu kelimenin kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olmasından nefret ediyordum.

"Koşacağım."

Kaçardım, sonra geri dönerdim ve inatçı kıçını kurtarırdım.

Gözlerini bana dikti ama ayak sesleri duyuldu. Bir grup isyancı bu tarafa doğru yürüyordu. Ya açıklığa kendimiz girecektik ya da nasıl olsa fark edilecektik.

Demos başını salladı, omuzlarını yuvarladı ve açıklığa doğru yürüdü.

Bağrışmalar duyuldu ve iç çekerek onu takip ettim. Anında etrafımız sarıldı.

Cesetler birbirlerine yaklaşarak kaçış yollarımızı kesiyordu. İsyancıların yüz ifadeleri öfke ile şok arasında değişirken, silahları kısa hançerlerden geniş kılıçlara kadar çeşitlilik gösteriyordu.

Demos bize doğrultulan silahları görmezden geldi ve sert bir bakışla lideri kıstırdı. Kehribar gözleri vahşiydi, elleri yumruk olmuştu. Onun gibi olmayan herkes

onu tanıyanlar korktuğunu düşünebilirdi. Ama ne olduğunu anlamadan önce bu isyancıları parçalamaktan kendini alıkoyduğunu biliyordum, içgüdüleri ikimizin de kuşatılmasına şiddetle karşı çıkıyordu.

Demos, "Sizde bize ait bir şey var," dedi.

Liderin gözlerinde önce şaşkınlık, ardından da donuk bir öfke parladı. İlginç bir yüzü vardı. Pek yakışıklı sayılmazdı ama... zorlayıcıydı. Tümüyle keskin açılar, yüksek bir alın. Hatırladığınız türden bir yüz.

İsyancılar daha da yaklaşarak etrafımızdaki çemberi daralttılar. Pris gibi klostrofobik değildim ama yine de sırtımdan aşağı ter damlıyordu.

Lider kasıla kasıla bize doğru gelirken bakışları Demos'un yüzünde sabit kaldı.

"Sanırım melez prens sizsiniz. Varlığınızla bizi onurlandırmayı seçtiğiniz için ne kadar şanslısınız."

Demos başını eğdi. Elinde büyük bir bıçak tutan bir adam bana bir adım daha yaklaştı ve ben de kendi yayımı ona doğrulttum. Solumdan başka bir adam yaklaştı ve beni sarsacak kadar yaklaştı.

Demos aniden oradaydı. Sol kolunu adamın bıçaklı elinin üzerine sardı ve büktü. Bıçak düştü, adam dizlerinin üzerine düştü ve büyük bir çatırtı açıklıkta yankılandı. Adam çığlık attı ve Demos geri çekildi, bıçak elindeydi. Bakışlarını lidere çevirdi, yüzünde sakin bir ifade vardı.

"Tibris nerede?"

Liderin yüzünde ne olduğunu anlayamadığım bir ifade belirdi. "Bunca yolu ikinizi de tehlikeye atarak tek bir adam için mi geldiniz? Bir insan için mi?"

Demos'un yüzü taştan oyulmuş olabilirdi. "Bunca yolu kardeşim için geldim."

O kadar yakından izliyordum ki bu kez Demos'un sözlerindeki rahatlama titreşimini yakaladım.

Burada tam olarak ne oluyordu?

İsyancı lider gözlerini Demos'a dikti. "Senin hiç kardeşin yok."

Demos, gülümsemeyle asla karıştırılmayacak bir ifadeyle dişlerini gösterdi. "Kız kardeşimin erkek kardeşi benim kardeşimdir. Onu bu şekilde sahiplendim."

Göğsüm sıkıştı. Demos ciddi olmadığı şeyleri söylemezdi. Ve artık onu, ailesi olduğunu iddia ettiği kişiler için ölebileceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Prisca, Prisca'nın kim olduğunu öğrendiği andan itibaren Tibris'e kızgın olan Demos'un onu kardeşi olarak sahiplendiğini öğrendiğinde...

"O yaşıyor mu?" Demos sordu.

Lider başını salladı. "Evet."

Omuzlarım çöktü, rahatlama neredeyse baş döndürücüydü. "Yaralandı mı?" diye sordum. Bakışlarını bana çevirdi. "Hayır."

Demos gerildi. Belli ki kelimeden önceki tereddütü o da fark etmişti.

"Yaralandı mı?" Tısladım.

"Atlarını bulduk Herne," diye seslendi biri. "Sadece ikisini."

Herne başını salladı. "Neden buradasın?" diye sordu. Bu soruya cevap vermeyi reddetmesi her şeyi açıkça ortaya koyuyordu. Tibris yaralanmıştı. Demos'un gözlerindeki kararmaya bakılırsa, o da bu gerçeğin farkındaydı.

"Sana söyledim. Kız kardeşim seninle iletişim kurmak istedi. Ve çılgınca bir nedenden ötürü, kardeşini alarak melez varisi kışkırtmaya karar verdin. Onun yerine burada olduğum için tanrılara şükretmelisin. İkimiz arasında sakin ve mantıklı olan benim."

İfademi nötr tutmak için mücadele ettim. Demos, değer verdiği biri tehlikedeyken kesinlikle "sakin ya da makul" değildi.

"Melez varisle ya da başka biriyle iletişim kurmamıza gerek yok."

Demos onu küçümseyen bir bakışla süzdü. "Savaş yaklaşıyor ve sen küçük kampını mümkün olan en tehlikeli yere yerleştirmeyi başardın."

Herne'nin gözleri *küçük kampta* parladı. Demos inanılmaz derecede stratejikti. İsyancıları öfkelendirmeye çalışmasının bir nedeni vardı, ancak bu nedenin ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

"Açıkla," diye bağırdı Herne.

Demos gülümsedi. "Memnuniyetle." Gülümsemesi azaldı ve gözleri buz gibi oldu. "Fae sınırındaki konumunuz Regner'ın saldırısı için kritik olacak. Bu yüzden Gromalian kralı hepinizi öldüremediği için aşağılanıyor. Regner alaylarını güneye doğru hareket ettirirken, Eryndan da muhtemelen planlarında başarılı olurlarsa fae topraklarının ne kadarını kendine alabileceğini müzakere etmeye çalışıyor."

"Fae topraklarını asla alamayacaklar."

"Hayır." Demos başını salladı. "Orada bütün bir alayı gözünü kırpmadan öldürebilecek yaratıklar var. Ama onlar benim halkımı bizim

kendi kampları. Binlerce Fae'yi öldürebilir ve topraklarındaki büyü ve kaynaklara tecavüz edebilirler. Nihayetinde, ölmek istiyorsan, bu senin seçimin. Ama Tibris'i yanında götürmeyeceksin. Nerede? Nerede? O nerede?"

Birinin nefesi kesildi. Bize ilk yaklaşan adamlardan biri silahını bıraktı ve geri çekildi. Herne'nin yüzünün rengi soldu.

Böyle bir tepki vermesinin tek bir nedeni vardı.

Vynthar, kıvrık boynuzları güneş ışığında parlayarak ormandan çıktı.

"Bu da ne?"

"O bir Drakoryx," dedi Demos. "Melez kraliçe onu arkadaşı olarak görüyor."

Vynthar dişlerini gösterdi. Bu ya bir tehditti ya da onun gülümseme versiyonuydu. Her iki durumda da herkes irkildi.

"Bize Tibris'in nerede olduğunu göstermeni öneririm," dedi Demos. Sesindeki eğlence o kadar zayıftı ki, bunu duyan tek kişinin ben olduğuma dair bir his vardı içimde. Bir ben bir de omzunun üzerinden Demos'a bakan Drakoryx.

"Onları ben alacağım," diye bir ses yükseldi.

Bir kadın kampın ortasına doğru adım attı. Bir tür kedi zarafetiyle hareket ediyordu, sanki-

Fae. İnsan kılığına bürünmüştü ama Lorian ve diğerleriyle yeterince vakit geçirdiğim için hareketlerini tanıyabiliyordum. Gözlerim kısıldı ama Demos bana uyarıcı bir bakış attı.

Ona tokat atma isteğiyle boğuştum. Tabii ki bir şey söylemeyecektim.

Herne başını salladı ve bu hareket üzerine etrafımızdaki insanlar geri çekilerek silahlarını kınına soktular.

"Peki," dedi. "Onu göreceksin ve sonra gideceksin."

İkimiz de bunu görmezden geldik. Herne gerçekten de buradan Tibris olmadan ayrılacağımızı düşünüyor gibiydi.

Kadın bizi patikalardan birine, kamplarının uzak ucuna doğru götürdü. Ağacımızdan bu kadar uzağı göremiyordum, bu yüzden nehre yaklaştıkça boyutları artan çadırlara dikkatlice baktım.

"Adın ne senin?" Ben sordum.

"Quirala."

"Peki sen burada ne arıyorsun?" Demos hırladı.

"Kralımın emirlerini yerine getiriyorum," dedi, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse fısıltı gibiydi. Herne'yi kastetmediği açıktı. Hayır, Conreth onu

Burada. Fae kralının bilmediğimiz yerlerde kaç tane daha casusu vardı?

"Diğerleri senin ne olduğunu biliyor mu?" Ben sordum.

Quirala keskin bir şekilde başını salladı. "Burada başka fae'ler de var. Halkımıza olan inancını yitirmiş ama yine de bir topluluk arzulayanlar."

Ses tonundan onlardan biri olmadığı anlaşılıyordu. O sadece Conreth için casusluk yapmak için buradaydı.

Demos belli ki onu daha fazla sorgulamak istiyordu ama çadırlardan birinde durmuştu. İçeri girmemizi işaret etti ve Demos bileğimi yakalayarak düzgünce önüme geçti.

Beklediğim gibi, kimse bize saldırmak için pusuya yatmamıştı. Onun yerine Tibris ayağa fırladı. Bir kahkaha atarak kollarını bana doladı ve sıktı. Ben de onu sıktım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Pris'ten."

Bana sırıttı. Demos bir adım öne çıkıp ona da sarıldı ve sırtını sıvazladı. "Hayatta olduğunu görmek güzel."

"Hayatta olmak güzel."

Onu inceledim. Yara izi ya da görünür bir hastalığı yoktu. Çabucak ayağa fırlamış, topallamadan yürüyordu. Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı gitti.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Tibris içini çekti, karyolasına oturdu ve bize onunla birlikte oturmamızı işaret etti. Demos başını sallayıp kafese kapatılmış bir hayvan gibi çadırın içinde gezinirken ben yatağın ucuna iliştim.

"Buraya geldiğimde her şeyi yanlış yaptım. Ama... onlar da birkaç şeyi yanlış yaptı. Geldiğimde en iyi seçeneğin nöbetçilere doğru yürümek ve varlığımı duyurmak olduğunu düşündüm."

Mantıklı gelmişti. Tibris bir *şifacıydı* ve silahsız gelmek en iyi seçenekti.

"Ve?" Demos sordu.

Tibris yüzünü buruşturdu. "Nöbetçilerden biri biraz fazla heyecanlandı.

Beni vurdu." Midemde öfke kabardı ve alçak sesle tısladım.

Demos'un gözlerinde sert bir parıltı belirdi. Tibris bir el salladı. "Neyse ki çok iyi bir nişancı değildi. Cıvatası kolumu delip geçti. Ama dengemi bozmaya yetti ve düştüğümde başımı bir kayaya çarptım." Tekrar yüzünü buruşturdu, bu sefer açıkça utanmıştı. "Uyandığımda, hayatımda gördüğüm en güzel adam bana doğru eğilmiş, sanki onun hayatını zorlaştırmak için yaratılmışım gibi kaşlarını çatıyordu."

Gülümsememi gizledim. Bu bakışı biliyordum. Lorian'ın Prisca'ya aynı bakışı attığını birkaç kez görmüştüm.

"Peki bu güzel adamın adı ne?" diye sordum.

"Herne."

İç çektim. Tabii ki öyleydi.

Demos iç çekişimi yankıladı. "Asi lideri. Şifacıları var mıydı?"

Tibris yere baktı. "Sorun da bu zaten. Gromalianlar son saldırdığında, Eryndan adamlarına alayının geri kalanı saldırmadan önce asiler ölülerini sürükleyip yaralılarını iyileştirene kadar beklemelerini emretmişti. Herne'de benim gücümde iki şifacı vardı. İkisi de öldürüldü."

Düşündükçe midem sıkışıyordu. Bu tür adamlarla uğraşıyorduk. Masumları ve şifacıları kasıtlı olarak hedef alanlar.

"Eğer büyülü şifacıları yoksa, vardığınızda size kim yardım etti?" Ben sordum.

Tibris omuz silkti. "Yaralarımı temizlediler, şifacı macunu kullandılar ve yaralarım doğal yollarla iyileşti."

Öfke karnımı yakıyordu. Asilerin nöbetçisi Tibris'i yaralamıştı ve ona yardım edecek bir şifacıları bile yoktu. Ya vurulan kolu olmasaydı?

Tibris hâlâ konuşuyordu ve kendimi odaklanmaya zorladım.

"Birkaç gün dinlendikten sonra Herne geri geldi. Ona kim olduğumu söyledim. Ve bir şifacı olduğumu. Melezlerle ya da Fae'lerle işbirliği yapmakla ilgilenmediğini açıkça belirtti."

"Sanırım gitmeye çalıştın?" diye sordum.

Tibris başını salladı ama ifadesindeki bir şey bana çok fazla çabalamadığını söylüyordu. Gözlerimi ona diktim ve o da iç çekti. "Hiç şifacıları yokmuş," dedi tekrar.

Çadırın diğer tarafında Demos burnunun kenarını sıktı. "Yani onlara ne kadar faydalı olabileceğini kanıtlamaya mı karar verdin?"

Tibris ters ters baktı. "Kim olduğumu biliyorlardı. Rehine olduğum belliydi - en azından Prisca'ya bir mesaj gönderene kadar."

Ve kendine yardım edememişti. Şifacılar iyileştirmek zorundaydı ve Tibris'in kalbi çoğundan daha büyüktü.

"Bir süre önce bir Fae delegasyonu geldi," dedi Tibris. "Herne onların girişine izin vermeyi reddetti. Bunu Lorian'ın yaptığını varsayıyorum?"

"Prisca kaçırıldığını öğrenmeden önce seni geri almaya çalışıyordu." Tibris'in ifadesi hafifçe yumuşadı.

Demos kollarını kavuşturdu. "Birkaç gün kalacağız. Prisca ve diğerlerinin Jamic'i serbest bırakıp bırakmadıklarını ve bundan sonra nereye gitmemiz gerektiğini öğrenmek için beklememiz gerekiyor. Bu bize Herne'yi kafasını kıçından çıkarmaya ikna etmek için biraz zaman verir. Bu kampın nasıl işlediğine iyice bakmak istiyorum. Ona bu kadar yakın olduğuna göre, bunu bir sorun haline getirmemesi için onu ikna edebilirsin."

PRISCA

Serin bir esinti saçlarımı karıştırdı, havaya denizden gelen uzak tuz kokusu karıştı. Başımızın üzerinde yıldızlardan bir örtü oluşmuştu, altımızda ise gecekondu mahallelerinin sesleri geceyi yarıyordu. Birisi küfür ediyordu, alçak sesle ve acımasızca. Birkaç çocuk koşarak yanımızdan geçti, loş ışıkta yalınayak karaltılardan biraz daha fazlasıydılar. Köpekler havlıyor, at arabaları Arnavut kaldırımlı sokaklarda yuvarlanıyor ve biri genelevin kapısını açtığında kahkahalar yükseliyordu.

Yanımda Galon ve Rythos bir matarayı aralarında dolaştırıp sessizce mırıldanıyorlardı. Lorian kolunu omuzlarıma dolamıştı, Telean ise geçit evlerini de izlemek istediğini söyleyerek bizimle birlikte yukarı tırmanmıştı.

Bu kadar sık geride kalmak onun için zordu. Savaşmak istiyordu ama yine de vücudunun yeterince güçlü ya da hızlı olmadığını biliyordu.

Buraya gelirken Vicer'e bir mesaj göndermiş ve vardiyaları öğrenmesini istemiştik. Yine de hepimiz, tam olarak ne beklememiz gerektiğini bildiğimizden emin olmak için muhafızların vardiyaya giriş ve çıkışlarını izlemek istemiştik.

"Bariyeri tam olarak nasıl yıkacağız?" Bakışlarımı uzaktaki geçit evlerine çevirerek sordum.

Kimse konuşmadı. Sonunda Galon bakışlarıma karşılık verdi. "Regner onu yaratmak için karanlık kitabı kullandı. Onu ortadan *kaldırmak* için o kitaba ihtiyacımız var mı, yoksa

bariyer kaba kuvvetle kırılabilir. Belki de yeterli güce sahip yeterli sayıda insanı bir araya getirebilirsek, sonunda onu yıkabiliriz."

Bu büyük bir riskti. Ama başka bir seçenek göremiyordum. "Bunu daha önce kimse denemedi mi?" diye sordum.

Galon başını salladı. "Pek çok melez hala ne olduklarını bile bilmiyor. Bilenler de genellikle Fae'lere karşı güvensiz. Peki ya bizim insanlarımız?" Lorian'a baktı.

Lorian'ın ifadesi acımasızlaştı. "Conreth fae'leri, Regner onu defalarca güçlendirmeden önce, öğrendiği anda onu yıkmaya çalışacak kadar uzun süre işbirliği yapmaya bile ikna edemedi."

"Hesaba katmadığımız bir şey var," dedi Galon. "Bariyerin Jamic'in gücünü tanıması mümkün. Sadece çalıntı insan gücüyle dolup taşmakla kalmayacak, aynı zamanda büyülü imzası da ondan önce kurban edilen diğer çocuklarla aynı olacak. Ancak buna güvenemeyiz. Elimizdeki en güçlü melezleri bir araya getirmeliyiz. Fae'lere gelince," diye iç geçirdi. "Daha fazla insana ihtiyacımız var. Regner o bariyeri yıkmamızı engellemek için elinden geleni yapacaktır."

Rythos, "Conreth ile pazarlık yapmamız gerekecek," dedi.

Lorian başını salladı, elimi tutarken uzun bacaklarını uzattı. "Ayrılma şeklimden sonra kardeşimle başa çıkmak zor olacak. Ama Regner'ın bariyeri yıkma ve gücü çalma planını öğrendiğinde söz dinleyecektir. Ayrıca, bariyeri yıkmamıza gerçekten yardım edip edemeyeceğini belirlerken Jamic'i koruyabilmemiz gerekiyor."

Derin bir nefes aldım. "Belki de sen Fae topraklarına gitmelisin, ben de doğrudan Daharak'a gideceğim-"

"Olmayacak." Lorian'ın ifadesi boştu, gözlerindeki inatçı bakış bu konuda acımasız olduğunu gösteriyordu. Bir karar vermişti ve herkesin buna uymasını bekliyordu. Ben de dahil.

Sabırlı olmaya çalıştım. Elimde fazla bir şey yoktu.

"Ben de ayrılmak istemiyorum," dedim, sesim eşitti. "Ama Jamic'i başarılı bir şekilde kurtarırsak, Regner'ın saldırması muhtemel. Kendi planlarımızla ilerlememiz gerekiyor."

"Hayır dedim."

Elimi onunkinden çektim. Bu inatçı fae piçini içimdeki her şeyle seviyordum ama Tanrım, bazen yumruğumu karnına indirmek istiyordum. Eğer bir mucize gerçekleşirse ve bundan sonra birlikte yaşlanırsak

hayatlarımız böyle olurdu. Hakimiyet için hiç bitmeyen bir savaş.

Kaşları kara bir çatıklığa dönüştü. "Düşün, vahşi kedi. Bunun gerçekten en iyi eylem olduğuna inanıyor musun, yoksa sana hayır dediğim için mi kızgınsın?"

"Bana hiçbir şey *söylemiyorsun* Lorian."

Rythos kıkırdadı. Diğer herkesin yüzünde çeşitli eğlence ifadeleri vardı. Rythos'un yanından eğilip bana başını sallayan teyzem hariç. "Güzel bir melez erkeğin olabilirdi," dedi bana. "Onu aldın ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksın."

Hayatım gülünçtü. Öfkeme rağmen içimin derinliklerinden bir kahkaha yükseldi. Teyzem haklıydı. Hayatımın en uygunsuz zamanında aşık olacaksam, dengeli ve mantıklı birini bulabilirdim. Bunun yerine, bir şekilde tam tersini bulmuştum.

Lorian'a sert bir bakış attım.

Kaşını kaldırdı.

"Arkadaş olmadığımızı düşünsene," dedim. "Yine de aynı öneriyi yapar mıydın?"

"Cavis için yas tutmadığınızı ve onun ölümünden dolayı suçluluk duygusu içinde boğulmadığınızı hayal edin. Yine de kendi hayatını riske atarak herkesi korumaya çalışır mıydın?"

Lorian'ın sorusu ciğerlerimdeki tüm havayı emdi ve irkildim. Artık kimsenin yüzünde eğlence yoktu. Elimi bir kez daha tuttu ve ağzını parmak eklemlerime bastırdı. "Korsan kraliçe senden kolay bir şey yapmanı istemeyecek. Yardımımıza ihtiyacın olacak. Ayrıca, melezler adına Conreth ile pazarlık yapamam. Bu sana bağlı."

Ne demek istediğini anladım.

Bu, bundan mutlu olduğum anlamına gelmiyordu.

Lorian bana hafifçe gülümsedi, eğlendiği belliydi. Benim onu alt etmemden ne kadar hoşlanıyorsa, onun da aynısını bana yapmasından o kadar hoşlanıyordu.

Bu tartışmayı kazanamayacaktım. En azından şu anda. Bu yüzden dikkatimi başka konulara yönelttim. "Stillcrest bir sorun. Halkını güvende tutmayı başardığı gerçeğine saygı duyuyorum, ancak bu şekilde kalma şansları gün geçtikçe azalıyor."

Galon içini çekti. "Yakın zamanda fikrini değiştirmesi pek olası değil. Bölgede birkaç fae var. Onları kendim eğittim. Onlardan kampı korumalarına yardım etmelerini isteyebilirim."

Göğsümdeki gerginliğin bir kısmı hafifledi. "Teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme. Çocuğu şehirden çıkaramazsak ne olacağı hakkında konuşmamız gerekiyor."

Bir an için anlayamadım. Regner'ın aniden parmaklarının ucuna gelecek güç miktarından mı bahsediyordu?

Gözlerimiz buluştu ve nefesimi içime çektim.

"Onu kurtaramazsak öldürmeyi mi öneriyorsunuz?"

Rythos boğazını temizledi. "Olabilecek en kötü şeyi düşünmeliyiz, Pris. Eğer Jamic'i dışarı çıkaramazsak ve Regner onu kullanırsa... hepimiz ölürüz. Eğer Regner gücünü almak için Jamic'i kullanamazsa -ve bu gücün bariyerini boşaltamazsa- o zaman durumumuz daha da kötü olmaz."

"Onun makul bir kayıp olduğunu düşünüyorsun." Midem çukurlaştı. Düşüncesi bile kusma isteği uyandırdı.

Lorian'ın ifadesi dikkatle boştu. Ama ben onu tanıyordum. Bu adam, uzun zaman önce o gece handa bana saldıranı vahşice öldüren adamdı. Bu karar ona çok kolay gelmişti; adam bana zarar vermişti, o yüzden ölmüştü ve ben de bunu takdir etmeliydim.

O olayın aksine, Lorian Jamic'i öldürmekten zevk almazdı. Ama dostumun iyi olduğu bir şey varsa o da mantıklı, çoğu zaman da soğukkanlı kararlar vermekti.

Son derece acımasızdı ve her zaman da öyle olacaktı. Bir yanım onun bu yönünü seviyordu. Beni kendi kararlarım konusunda daha stratejik hale getirdi, duygularımı onlardan uzaklaştırmama yardımcı oldu.

Ama bu sefer duygularımdan arınamadım.

"Onu hayatta tutmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Lütfen."

Lorian başını salladı. "Elbette yapacağız. Nefes alması çok daha faydalı."

Kastettiğim bu değildi. Ama yine de bu konuşmanın konuyla ilgisi yoktu. Jamic ölmeyecekti - sadece hayatının büyük bir bölümünü kilit altında geçirdiği ve gerçek anlamda yaşama şansı bulamadığı için değil. Hayır, ölmeyecekti çünkü Regner'ın onu öldürmesine izin vermeyi reddediyordum.

Biri sinirli bir of çekti ve omzumun üzerinden baktım. Madinia başını tavan penceresinden uzatmıştı. "Gitmek için hazırlanmamız gerek. Hemen."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

PRISCA

Rothnic'in gözde kumarhanesi yeni güvenli evimizden çok uzakta değildi. Vicer, ona yaklaşmak istiyorsak çevresine uyum sağlamamız gerektiğini hemen anlamıştı.

Rothnic, Lorian ve Marth'ı hemen tanıyabilirdi. Galon ve Rythos yasadışı kumarhanenin etrafında fazla zaman geçiremeyecek kadar iri ve tehditkârdı. Çok fazla dikkat çekerlerdi.

Geriye Madinia ve ben kaldık.

Sarı buklelerim gevşetilmiş ve yüzümün büyük bir kısmını kaplamıştı. Ağır allık, kırmızı ağız boyası ve koyu renk sürme görünüşümü önemli ölçüde değiştirmişti; giydiğim dekolte elbise de öyle.

Ana odaya adım attığımda Lorian bana bir bakış attı ve hırladı, bakışları üzerimde gezinirken sıcaktı. Bu ifadeyi biliyordum. Bu planın bensiz devam etmesinin bir yolu olup olmadığını merak ediyordu. Rythos bir elini onun koluna koydu. "Gerekli," dedi ona.

Lorian'ın gözleriyle karşılaştım ve ona müstehcen bir göz kırptım. "Merhaba yakışıklı."

Gözlerinde bir eğlence titreşimi belirdi. "Sen bu kadar teni açıkta bırakarak sokaklarda yürürken ben yakınında olacağım." Bakışları

Köprücük kemiğime dokunduktan sonra aşağıya indi ve gözlerindeki sıcaklıktan ürperdim.

"Bana iyi davranırsan belki elbiseyi daha sonra giyerim," diye nefes aldım.

Tek bir adım daha yaklaştı ve burnu boğazıma değecek şekilde eğildi. "Sana karşı çok ama çok nazik olacağım, vahşi kedi."

Dizlerimin bağı çözüldü ve boynuma doğru gülümsedi.

Rythos öğürür gibi bir ses çıkardı. Lorian bakmadan yumruğunu savurdu. Temas ettiğinde çıkan gümbürtüyü ben bile duyabiliyordum ve Rythos küfretti.

Vicer başını kapıya yaslayarak, "Vakit geldi," dedi. Lorian'ın kollarından sıyrıldım ve Vicer bana başıyla işaret etti. "Ne yapacağını biliyor musun?"

"Evet." Bu gece sonunda Vicer'ın gücünün ne olduğunu öğrenecektim. O ve Marth olmasaydı, Rothnic'e işkence etmemiz gerekecekti. Kendim de yakın zamanda işkence görmüş biri olarak, bu düşünceyle midemin bulandığını hissettim. Ama ben konuyu açtığımda Vicer başını sallamıştı. "Marth ihtiyacımız olanı alabilir," demişti. "Ve ne yaptığımızı bilmemesini sağlayabilirim. Ama onunla birkaç dakika yalnız kalmam gerekecek ve kumarhanenin kapısındaki muhafızlar aylaklık ettiğimi fark edecektir."

Madinia'nın da benim gibi giyinmiş olduğu ana odaya geçtim. Ben kendimi garip ve rahatsız hissederken -ve muhtemelen öyle görünürken- onun elbisesi üzerine bir eldiven gibi oturmuştu. Saçları hâlâ koyu renkti ama yer yer pas rengini andıracak kadar solmuştu. Şok edici mavilikteki gözlerini çevreleyen koyu renk sürme, gözlerinin neredeyse parlıyor gibi görünmesini sağlıyordu. Elmacık kemikleri bile bir şekilde daha yüksek görünüyordu. Daha keskin. Soğukkanlı, eğlendirici bir güven yayıyordu.

"Senden nefret etmeyi gerçekten öğrenebilirim," diye mırıldandım.

Sadece bir kaşını kaldırdı. "Böyle yığılıp kalmayı bırak."

Omuzlarımı geriye çekerek iç geçirdim ve o da onaylarcasına başını salladı. Vicer, Madinia, Lorian ve ben hep birlikte aşağı indik. Marth çoktan Galon'la birlikte ayrılmıştı, Telean Gromalia'daki bağlantılarına mektup yazıyordu, Rythos ise tavernadaydı ve Rothnic'e göz kulak oluyordu.

Genelevden ilk önce Vicer çıktı, elleri cebinde, telaşsız adımlarla yürüyordu, koyu renk atkuyruğu ceketinin kızıl kadifesine vuruyordu.

Zengin, sıkılmış bir soyluya benziyordu; muhtemelen evde bir karısı vardı. Madinia'nın yanında durdum ve o caddede gözden kaybolana kadar küçük pencereden dışarıyı izledik. Onu takip edebilmemiz için yavaş yavaş yürüyordu.

Lorian eğildi ve yanağımı okşadı. "Dikkatli ol." "Dikkat edeceğim."

Madinia'ya başıyla selam verdi. "İyi şanslar."

Ona soğuk bir gülümseme fırlattı. "Şansa ihtiyacım yok." Kolunu benimkine dolayarak beni genelevin çıkışına doğru yönlendirdi ve müşteriler arasında biraz temiz hava almak istercesine uzaklaştık.

Yanımızdan bir kadın geçti, elbisesi koyu zümrüt yeşiliydi, yanakları benimkinden biraz daha fazla allıkla parlatılmıştı. Bakışlarımız buluştuğunda yemyeşil ağzı kıvrıldı, gözleri parlıyordu. Onu daha önce Vicer ile fısıldaşırken görmüştüm. Neyin peşinde olduğumuzu biliyordu ve yüzündeki sırıtıştan onayladığı anlaşılıyordu. Ben de ona başımla karşılık verdim.

Lorian gecenin karanlığına karışmıştı ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Yakınımdaydı ve öyle de kalacaktı.

Sonunda Vicer'e yetiştik ve en az on adım gerisinde kaldık. Ayakta durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, bir mağazanın vitrinine bakıyordu. O uzaklaşınca biz de yavaşça peşinden gittik. Madinia kulağıma fısıldamak için yakınıma eğildi.

"Kusacakmış gibi görünüyorsun."

Başımı arkaya attım ve gülmeye çalıştım. Sadece iç çekti.

Vicer üç parmağını kalçasına vurdu ve sonra aceleyle uzaklaştı. Sadece birkaç adım sonra kumarhanenin karşısındaki sokakta duruyorduk.

Vicer'in işareti olmasa bile, dışarıdaki duvara yaslanmış, kapıyı korudukları belli olan iri yarı adamlardan yer belli olurdu. Soldaki sağdakinden daha kısaydı ama ikisi de taş duvarı delip geçebilecek, şehir kapılarına kadar koşup geri dönebilecek ve sonra da hiç terlemeden rahatça sohbet edebilecekmiş gibi görünüyordu.

Gecenin diğer birkaç kadını da sokakta ev tutmuş, kapı aralıklarına yaslanmış ya da elverişli ara sokaklara yerleşmişlerdi. Madinia ve ben boş bir yer bulduk - bir kadın bize ilk tercihimizin *onun lanet bölgesi* olduğunu tısladıktan sonra hareket ettik.

Sırtımızı arkamızdaki binanın tuğla duvarına dayadığımızda ayaklarımızın altındaki kaldırım taşları kirle kaplanmıştı. Sokağı taradım, kumarhanenin yanındaki binadan bize bakan kırık pencerelerde oyalandım.

Sokak rutubet kokuyordu; yanmış odun kokusu ve bayat ter, puro dumanı ve ucuz parfümün keskin kokularıyla ağırlaşmıştı.

Artık yapabileceğimiz tek şey beklemek, arnavut kaldırımındaki topuk tıkırtılarını, ceplerdeki bozuk paraların şıngırtısını dinlemek, erkek gruplarının ve arada sırada çiftlerin kumarhaneye girmesini izlemekti.

Vicer isyancılarından birinden Rothnic'in rutinini incelemesini istemişti. Görünüşe göre, önümüzdeki bir ya da iki saat içinde kumarhaneden tökezleyerek çıkması muhtemeldi. Şehirde ne kadar uzun kalırsak bizim için o kadar tehlikeli oluyordu, bu yüzden Rothnic'i kaçırma ve bir geceyi boşa geçirme riskini almak istemediğimiz için buraya erken gelmiştik.

Dikkatimi dağıtacak başka bir şey olmayınca düşüncelerim Tibris'e döndü. Demos ve Asinia'ya. Tibris nazik, sıcakkanlı ve başkalarını kendinden önce düşünmeye yatkın biriydi. Ama aynı zamanda demir iradeli, kararlılığından ödün vermeyen biriydi. Bunu hatırlamak zorundaydım. Biz o köyde büyürken, onun göründüğünden daha fazlası olduğunu hatırlamalıydım. O bir asiydi. Ben Lorian ve diğerleriyle birlikteyken beni bulmayı başarmıştı. Asinia ve Demos'u ve diğer yüzlerce mahkûmu iyileştirmiş ve Regner'ın burnunun dibinde onları kurtarmak için çalışmıştı.

Madinia beni dürttü.

İnce, iyi giyimli bir adam bize doğru yürüyordu ve ben ağzımı kapatarak yüzüme davetkâr bir gülümseme yapıştırdım. Madinia'ya baktı ve gözleri hayranlıkla büyüdü. "Çok güzelsin." Bana baktı. "Sen de öylesin. İkinizin birlikte fiyatı ne kadar?"

Lorian'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, sıcak bir teselli. Madinia başını eğerek ona küçümseyici bir bakış attı. "Birimizin beceriksizliğinden tatmin olmuş gibi yapması senin için yeterli değil mi? Egonu beslemek için ikimizin de zevk alıyormuş gibi yapmasına mı ihtiyacın var?"

Ağzı açık kaldı. Benimki de öyle. Üstümüzde bir yerde Lorian kıkırdadı, sesi o kadar kısıktı ki adamın duyabileceğinden şüpheliydim.

"Seni lanet olası fahişe," diye hırladı adam Madinia'ya doğru eğilerek. Kadın adama sıkılmış bir bakış attı. "Git buradan," diye emretti buyurgan bir tavırla.

Gözleri genişledi. Yüzünde bir şok ifadesi **b e l i r d i** , ardından da şaşkınlık. Ama tökezleyerek uzaklaştı, neredeyse caddeden aşağı koşuyordu.

Etrafımıza göz gezdirdim ama neyse ki kimse dikkat etmiyordu. Madinia'nın öfkesi son zamanlarda giderek kötüleşiyordu.

Sanki sözümüz kesilmemiş gibi dikkatini tekrar bana çevirdi. "Tibris için endişeleniyorsun."

"Evet."

"Olmalısın."

Madinia'nın açık sözlülüğü beni şaşırtmamalıydı. Yine de sürekli şaşırıyordum.

Bu kez Lorian'ın alçak hırıltısı net ve tehdit doluydu. Madinia bile yukarı doğru temkinli bir bakış attı.

Ama yine de gözlerime baktı. "Endişelenmesen aptallık etmiş olursun. Ama kontrol edebileceğin şeylere odaklanmalısın. Şu anda ona yardım etmek için yapabileceğin her şeyi yaptın. Demos onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyor." Kadının ağzı buruştu. Demos ve Madinia hâlâ anlaşamıyorlardı. "Ve Asinia..." Sesi kesildi ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Ne oldu?"

"Senin için her şeyi yapar," dedi Madinia. "Tıpkı senin onun için yapacağın gibi."

"Evet." İfadesini okuyamadım ve ona yaklaştım. "Ne oldu?" "Hiçbir şey."

"Madinia-"

Sesini o kadar alçalttı ki Lorian'ın bile onu duymakta zorlanacağından emin oldum. "Sahip olduklarının kıymetini bilmelisin, hepsi bu. Bu kadar güvenebileceğin bir arkadaş bir hediyedir."

Sanki daha önce hiç böyle bir dostluk yaşamamış gibi konuşmuştu. Boğazımı temizledim. "Peki ya Lisveth ya da diğerleri?"

Bana zehirli bir bakış gönderdi. "Sen de oradaydın. Nasıl olduklarını biliyorsun."

"Evet, *oradaydım* ve hatırladığım kadarıyla sürekli saldıran kişi sendin."

Ağzı gerildi. "On beş kış gördüğümde Alcandre kralla yattığıma dair bir dedikodu çıkardı. On altı kış gördüğümde Pelopia beni arkadaş olabileceğimize ikna etti ve o gece onunla konuştuktan sonra uyuyakaldığımda tüm saçlarımı kesti. On sekiz kışı gördüğümde, Caraceli ve Katina içkime bir tür tılsımlı bitki koyarak Regner'in balolarından birinde bilincimi kaybetmemi sağladılar. Neyse ki beni Davis değil de babam bulmuştu. Bunlar yıllar boyunca yaşadığım olaylardan sadece birkaçıydı."

Dişlerimi sıktım. Kalede beni zehirleyen kişi Caraceli'ydi. Lorian olmasaydı, ölebilirdim.

"Özür dilerim."

Madinia'nın yüzü bir şekilde daha da soğudu. "Özür dilemene ihtiyacım yok. Kendiniz için üzülmeyi bırakın. İnsanların nasıl öldüğünü düşünmek yerine

Sevdiğiniz insanlar tehlikedeyse, dikkatinizi bu kadar çok insanı sevdiğiniz ve onlar tarafından sevildiğiniz için ne kadar şanslı olduğunuza verin."

O haklıydı. Cavis'in öldürülüşünü izledikten sonra korkudan sakat kalmıştım. Hâlâ geceleri birkaç kez çığlık atarak uyanıyor, işkence görenin Lorian olduğu kâbuslardan uyanıyordum. Ve sonra Asinia. Ve sonra Tibris. Zihnim kabuslar için sürekli yakıt sağlıyordu ve gün boyunca düşüncelerim kontrol edilemez olanı kontrol etmeye çalışarak işe yaramaz bir şekilde dönüyordu.

Ağzımı açtım ama Madinia alçak sesle tısladı. "İşte geliyor."

Rothnic bir engellinin dikkatli adımlarıyla yürüyordu. Tökezlemiyordu ama hareketleri yavaştı, adımları titizlikle atılıyordu.

Kum saatini Galon'a bırakmıştım, şehirde onu takarak riske girmek istemiyordum. Gücümü onsuz kullanmak, kıyaslandığında garip ve yavaş geliyordu. Ama büyümün iplerini çektim, gücümü topladım ve Madinia ile Lorian dışındaki herkese odaklandım.

"Bu o, Lorian," dedim kısık bir fısıltıyla. "Vicer'e söyle." "Şimdi gidiyorum. Dikkatli ol, vahşi kedi."

Sesinde beni terk etmeyi ne kadar az istediğini duyabiliyordum.

"Ejderha bende," dedim ve Madinia eğlenerek homurdandı. "Hadi şu işi bitirelim," dedi.

Kendimizi mükemmel bir şekilde konumlandırmıştık. Rothnic doğrudan yanımızdan geçmek zorunda kalacaktı. Umarım Galon dikkatimizi dağıtmaya hazırdı.

Kalbim hızla çarpıyordu. Rothnic 10 adım ötedeydi. Sekiz. Altı.

Nabzım hızlandı. Soğuk gri gözleri loş ışıkta neredeyse siyah görünüyordu ve yüz hatları keskinleşmiş gibiydi.

Dört. Dikkatimiz nerede dağıldı?

Madinia Rothnic'e doğru bir adım attı. Onu uzaklaştırmak için bir elini kaldırdı ve sonra dondu kaldı.

"Sen."

Sırıttı. "Ben." "Oğlumu öldürdün."

"İnanın bana, o piç bunu hak etmişti."

Birkaç sarhoş yolcunun müstehcen şarkılar söylediği bir at arabası geçti. Sonunda.

Rothnic saldırdı. Öne atıldım, ona çelme taktım ve duvara doğru yönlendirdim. Yüzü bir gümbürtüyle yere çarptı ve bıçağımı boğazına dayadım. Arabadaki adamların sesi sokakta yankılandı.

"Yürü," dedim.

Öfkeden titriyordu. Bıçağımın soğuk metalini boğazında hissetmesine izin verdim. "Bir daha söyletme bana."

Seçeneklerini düşünmesini izledim. Madinia avucunda yanan ateşi gizlemek için onun bedenini bir kalkan gibi kullanarak yaklaştı. "Çok kolay olurdu," diye mırıldandı.

Bu kolay olurdu. Ve Madinia, Rothnic'in oğluna yaptıklarından dolayı hayatının sonuna kadar onu avlayacağını biliyordu. Ona uyarıcı bir bakış attım ve o da bana omuz silkti.

Rothnic onu ara sokağa yönlendirmemize izin verdi, sonunda Vicer ve Marth'ın beklediğini fark edince sertleşti. Marth duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, Vicer ise elleri kalçalarında yaklaşmamızı izliyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Madinia nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama ben Vicer'in gücünü görmek için beklemekle meşguldüm. Yıllar sonra onu tekrar gördüğüm andan beri bunun ne olduğunu merak ediyordum. Bir keresinde bana gücünün kral için yararlı olduğunu söylemişti ama bu konuda konuşamamıştı.

Anlamıştım. Söylendiği kadar yararlı bir güce sahip olsa bile, sevgilisini kurtarmaya yetmemişti. Tanrılar Günü'nden hemen önce yakalanmış olma talihsizliğine sahip bir melezdi. Vicer şafak vakti yakılana kadar serbest bırakılmamıştı.

Lorian'ın bakışları bir kez daha üzerimdeydi. Bunu hissedebiliyordum. Yukarı baktım ama onu göremedim.

Marth Rothnic'e bir adım daha yaklaştı, o da kendi bıçağıyla karnıma nişan aldı. Ağzım kuruyarak yana kaçtım ve Marth elini yakalayarak bıçağı kolayca aldı. Alçak, tehlikeli bir hırıltı geceyi yırttı. Rothnic dondu kaldı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım aşırı korumacı arkadaşıma.

Marth Rothnic'e doğru eğildi, gözleri uzaklara dalmıştı. "Jamic'in yeri değiştirildi çünkü Regner savunmasını daha güvenli hale getirmek için onun arabasıyla seyahat etmesini istiyor. Şu anda onu şehir surları boyunca uzanan geçit evlerinden birinde tutuyor. Geldiğimizde kullandığımız girişten sola doğru üç-dört."

Rothnic inledi. Marth sadece başını eğdi. "Kapıda dört muhafız var, üçü merdivenlerin çeşitli noktalarında, dördü de Jamic'le birlikte giriş kapısının tepesinde. Çocuk fae demiriyle sarılmış. Zincirler için bir anahtara ihtiyacımız olacak. Muhafızlardan biri anahtarı tutuyor olacak." Geri adım attı ve Vicer'e baktı.

Vicer bakışlarını Rothnic'in üzerinde sabitleyerek, "Bana bak," diye fısıldadı. Sesi kulaklarımda yankılanıyor gibiydi ve kollarımdaki tüm ince tüyler diken diken oldu.

Rothnic baktı ve yüzü gevşedi, bomboş kaldı.

Vicer yakınına eğildi. O kadar yakındı ki, burunları neredeyse birbirine değiyordu. Ve Rothnic'in gözleri ileri geri gidip gelmeye başladı. Sanki gözleri açık rüya görüyormuş gibi.

Vicer'in kendi gözleri karardı, göz bebekleri sadece küçük bir gri şeridi görünene kadar genişledi.

Uzun bir süre öylece durdular. Sokak duvarına yaslanmama yetecek kadar uzun bir süre. Madinia o kadar hareketsiz duruyordu ki bir heykel olabilirdi, Vicer'i düşünceli bir bakışla izlerken gözleri yanıyordu.

Sonunda Vicer başını kaldırdı. "Bu gece seni görmek güzeldi," dedi. "Ama bana hâlâ bir rövanş borçlusun."

"Sana hâlâ bir rövanş borcum var," diye tekrarladı Rothnic. Sonra sırıttı, genç ve çocuksu. "Bir dahaki sefere içkiler benden."

"Unutmayın, bu gece kumar oynarken harika vakit geçirdiniz. Sıra dışı bir şey olmadı. Tavernadan çıktığında doğruca şatoya geri döndün."

Rothnic başını salladı. "Sıra dışı bir şey olmadı."

Döndü ve ne Madinia'ya ne de bana aldırış etmeden ara sokaktan çıktı. Zihnim uzun bir süre az önce gördüklerimizi anlamakta zorlandı.

Vicer, "Çok güçlüydü," dedi.

"Açıkla." Sesim boğuk çıkıyordu.

İçini çekti ve gücünü kullanmanın ona zarar verdiğini belli edecek şekilde şakağını ovuşturdu. "Anıları alma ve değiştirme gücüne sahibim. Beni kral için bu kadar faydalı kılan da buydu. Rosin'i öldürdüğünde hâlâ gücümü nasıl kullanacağımı öğreniyordum ama bir noktada kaleye taşınmak zorunda kalacağımı biliyordum. Ve doğrudan onun için çalışacaktım."

Regner'ın böyle bir güce sahip olduğu düşüncesi tüylerimi ürpertti.

"Bana söyleyebilirdin," dedim.

Vicer sadece iç çekti. "Kimse gerçekten ne yapabileceğimi bilmek istemiyor." Sanki öldürmesi gereken zehirli bir yaratıkmış gibi kendisine bakan Madinia'ya başıyla işaret etti. "Gücümü onun üzerinde kullanıp kullanmadığımı merak ediyor. Kullanabilirdim. Hepinizin üzerinde kullanabilirdim ve siz bunu asla bilemezdiniz."

Madinia'nın iki eli de alev aldı, alevler hazırdı. Ama ben başımı salladım. "Ama sen bunu yapmazsın. Sen böyle bir adam değilsin. Neler yapabildiğini kimseye söylememizi istemiyorsan, söylemeyiz. Ama utanmana gerek yok. Az önce Jamic'in hayatını kurtardın. Ve bu da, binlerce ve binlerce hayatı kurtaracak. Regner'ın bir saniye bile düşünmeden söndüreceği hayatlar."

Gözleri benimkilerle buluştu. Gözbebekleri normale dönmüştü ve şimdi orada minnettarlık görüyordum. "Teşekkür ederim, Pris."

Marth pis sokağa şöyle bir baktı ve içini çekti. "Hadi buradan çıkalım."

Güvenli eve döndüğümüzde gözlerim kayarak kapanmaya devam ediyor ve başım çatlayacak gibi oluyordu. Madinia'nın planlarının tamamlandığından, Vicer'ın melez grubunu dışarı çıkardığından, Lorian'ın Jamic'e ulaştığından ve Madinia ile benim kaleye girebildiğimizden emin olmak için bir günümüz vardı.

Marth ve Rythos, Jamic'in tutulduğu geçit evini izlemek için ayrıldılar. Yer seçimi Regner tarafından zekice bir hamleydi. Geçit evleri sadece inanılmaz derecede güvenli olmakla kalmıyor, aynı zamanda içlerinden birinde normalden birkaç fazla muhafız olsa kimse fark etmezdi. Her birinin sadece bir giriş noktası vardı ve sadece şehir surları boyunca konuşlanmış muhafızlar tarafından erişilebilirdi. Jamic'in Regner'in en sadık adamları tarafından korunduğundan bahsetmiyorum bile. Onu kaleden başka bir yere saklayarak casuslarımızın hiçbirinin yerini bulamamasını sağlamıştı. Kaliera olmasaydı, yerini zamanında tespit etmemiz pek mümkün olmazdı.

Yine de yanlış gidebilecek çok şey vardı.

Lorian'ın kolu karnıma dolandı ve yatak odasının kapısını kapatarak boynuma bir öpücük kondururken beni olduğum yerde tuttu.

"İşe yarayacak," dedi.

Ben de kendime bunu söylüyordum.

"Sana bir sürprizim var," diye mırıldandı Lorian.

Kollarında dönmeye çalıştım ama o beni sabit tuttu. "Ne tür bir sürpriz?"

"Benimle gel." Bedenime doğru eğilerek kapıyı bir kez daha açtı. Elimi tutarak beni ortak salondan geçirdi ve merdivenlerin yanındaki salona götürdü. Döndü ve bir kanepeye uzanmış, zar zor giyinmiş bir kadını gösteren müstehcen bir resmin yanındaki duvara kaşlarını çatarak baktı.

Bir elini kaldırarak tablonun sağ alt köşesinden birkaç el genişliği ölçtü ve duvara dayadı.

Duvar açıldı. Lorian bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi ve içeri girmemi işaret ederek kıçımı okşadı.

"Nedir bu?"

"Düzenlediğim küçük bir şey. Hoşuna gidecektir."

Bundan hiç şüphem yoktu. Elini tutarak loş odaya adım attım. Klostrofobik bir dokunuş nefesimi kesti ve Lorian elimi sıktı.

"Neredeyse bitti." Sağımızdaki bir şeye bastırdı ve başka bir kapı açıldı.

Süslü duvar halılarıyla kaplı duvarları yumuşak, sessiz renkler boyuyordu. Bu duvar halılarının birçoğu samimi pozisyonlardaki çiftlerin sahneleri ile dikilmişti. Duvarlara düzenli aralıklarla yapıştırılmış altın aplikler, perdeli pencerenin yanındaki pelüş şezlongun ve yere serpiştirilmiş gür kadife minderlerin üzerine yumuşak bir ışık saçıyordu.

Bir köşede şömine çıtırdıyor, bir dizi gümüş kadeh ve bir sürahi şarap yakındaki bir masanın üzerinde bekliyordu.

Ama dikkatimi çeken küvet oldu. Tek parça zengin beyaz mermerden oyulmuş gibi görünen küvet, yükseltilmiş bir platform üzerinde duruyordu; yanındaki zarif ahşap masada ise çeşitli banyo yağları vardı.

Yanımda Lorian kahkahalarla sarsıldı ve ağzımın açık kaldığını fark ettim. Gömleğini çoktan çıkarmış ve pantolonuyla uğraşıyordu.

"Burası neresi?"

"Vicer'e göre, burası yalnızca böyle bir yere gittiklerini bildirebilecek herhangi biri tarafından görülmeyi reddeden en zengin müşterilere ayrılmış."

Lorian'ın Vicer'la o konuşmayı yaptığını ve böyle bir yere giriş ayarladığını düşününce irkildim. Lorian kaburgalarımı dürttü. "Ahmak. Vicer bana bir iyilik borçlu olduğu için çok mutluydu. Ayrıca, ona benim olduğunu hatırlatmak hoşuma gitti."

Ona bir bakış attım. Vicer ile aramızda hiçbir şey yoktu ve hiçbir zaman da olmamıştı. Lorian omuz silkti. "Su ısı kaybediyor."

Küvetin içinden nazik bukleler halinde buhar yükseliyordu. Onun dikkat dağıtma çabasına karşı başımı salladım ama küvete doğru sürüklenmekten kendimi alamadım. "Bu inanılmaz. Teşekkür ederim."

Elbisemin arkasını çözmeye başlamıştı bile. "Ödememi tam olarak nasıl istediğimi biliyorum."

Güldüm ve ağzı benimkini buldu, elbisem ayak bileklerime düşerken sesi çaldı. Ellerini göğüs kafesimden yukarı kaydırdı, başparmakları meme uçlarımla oynadı ve ben titrek bir nefes verdim, dizlerim zayıfladı.

Lorian küvete girecek kadar uzaklaştı ve beni de yanına çekti. Ilık su tenimin üzerinde kayıyor, sıcaklık bedenimi sarıyordu. Lorian'ın göğsüne yaslanarak minnettar bir inilti çıkardım. Onu arkamda sert ve kalın bir şekilde hissedebiliyordum ama o beni kendine çekti, cam şişelerden birini rastgele alıp doğrudan eline döktü.

Yasemin ve ne olduğunu çıkaramadığım bir şeyin kokusu bana doğru geliyordu. Şehvetli ve baş döndürücü bir şey. Lorian'ın kocaman elleri omuzlarımı buldu ve kaslarımdaki gerginliği gidermeye başladı. Boynumun yakınında özellikle büyük bir düğüm bulduğunda inledim ve ben ona karşı gevşeyene kadar nazikçe üzerinde çalıştı.

"Sıra sende," dedim ve yağa uzandım. Onu da yatıştırmak istiyordum. Onu da şu anda benim hissettiğim kadar iyi hissettirmek istedim.

"Bu benim sıram," diye mırıldandı kulağıma, kaygan elleri göğüslerimi avuçlarken.

Bana işkence ediyordu, elleri tenimin üzerinde geziniyor, parmakları meme uçlarıma yaklaşıyor ama asla dokunmuyordu. İnledim, onun için eğildim ve o da kulak mememi dişledi.

"Neden beni hep delirtmek zorundasın?"

Kısık bir kahkaha attı. "Çünkü benim için yalvardığını duymak, seni bu kadar muhtaç, bu kadar *çaresiz* görmek... bunun gibisi yok."

Biraz manevra yapmak gerekti ama elimi sırtımın altından kaydırarak sikini kavradım.

Nefesini içine çekti ve başparmakları sonunda meme uçlarımı sıyırdı. Dönmeye çalıştım ama bir kolunu ortama dolayarak beni kolayca yerimde tuttu.

"Henüz değil," dedi. "İzin ver seninle biraz oynayayım."

Bunun üzerine boğuk bir kahkaha attım ve elini yavaşça vücudumdan aşağı kaydırmadan önce boynumun kenarına bir öpücük kondurdu, loş ışıkta kolunun kasları şişiyordu. Elini alaycı bir şekilde aşağıya, bacaklarımın arasına doğru hareket ettirdi.

Kalçalarımı döndürdüm ve o da diğer elini saçlarımın arasına sokarak öpücüğü için başımı eğdi. Etrafımızı saran sudan daha sıcak olan vücuduma yayılan ısıyla birlikte zihnimi bir sis kapladı. Dili benimkine karşı hareket etti.

Parmakları klitorisimin üzerinde hafifçe geziniyordu ve ürperdim. Bir şekilde her zaman nasıl dokunulmak istediğimi tam olarak biliyordu.

Ağzına karşı nefesim kesildi ve o da kısık bir hırıltı çıkardı, bacaklarını benimkilere bastırdı ve kalçalarımı daha geniş açtı. Bu pozisyonda neredeyse müstehcen bir şeyler vardı. Ve bu hoşuma gitmişti.

Usta parmakları beni daha da yükseğe çıkardı, ta ki ben başımı arkaya atıp kalçalarımı kaldırana kadar. Yapabildiğim tek şey kollarında titreyip inlemek olana kadar doruk noktam vücudumda dalgalandı.

Gevşedim ve Lorian alçak sesle kıkırdadı. "Çok güzel." Bir koluyla beni kolayca kaldırdı, diğeriyle sikini girişime yerleştirdi.

İçime bastırıp kalçalarımı aşağı doğru yönlendirirken su küvetin tepesine vuruyordu. İnledim, bu pozisyonda aniden o kadar dolmuştum ki neredeyse acı veriyordu. Lorian hareketsiz kalarak parmaklarını klitorisime geri götürdü. Ben *daha fazlasına* ihtiyaç duyarak onun etrafında kenetlenene kadar şişmiş yumrumu nazikçe okşadı.

Kalçalarını yukarı kaldırarak hareket etmeye başladı. Karnım gerilmeye, meme uçlarım daha da sertleşmeye başladı.

"Yine benim için mi geleceksin, vahşi kedi?"

Başımı salladım, kalçalarımı salladım, içine doğru itişinin ritmine kapıldım. Ben.

Zevk hiçbir uyarı olmadan vücuduma yayıldı ve ben
Lorian küfrederken etrafımda kenetlendi ve zevkimi ortaya çıkardı. Yavaşça kalçalarını salladı, ben ona karşı erirken dişlerini boynuma sürttü.

Onu görmem gerekiyordu. Onun bana verdiği kadar benim de ona zevk verdiğimden emin olmam gerekiyordu. Kalçalarımı kaldırarak döndüm ve bakışlarım onunkilerle buluştu.

Tanrım, bu adamın bana bakışı.

Yavaşça sikinden aşağı kaydım, ikimiz de dizlerimi açarak onu derinlere doğru iterken inliyorduk. Şişmiştim, aşırı hassastım, ama iç duvarlarıma doğru okşadığını, i ç i m d e k i o noktayı okşadığını hissetmek...

Kalçalarımı kaldırdım ve tekrar aşağıya indim. Yüz ifadesi gerginleşti, gözleri benimkilerle buluştuğunda alev alev yanıyordu. Ellerini kıçıma götürdü, beni daha hızlı, daha sert hareket ettirdi.

Başım geriye düştü, boğazımdan boğuk bir inilti çıktı. Elini bir kez daha saçlarımın arasına soktu, ağzıma sahip olurken beni hareketsiz tuttu, hala acımasızca içime giriyordu.

Doruk noktam beklemediğim bir güçle içime çarparken görüşüm bembeyaz oldu. Lorian bir inilti çıkardı, itmeye devam ederken beni sıkıca tuttu, beni sıcaklıkla doldurdu.

Uzun bir süre birbirimize sarıldık. Sonunda gözlerimi açtığımda su etrafımızda soğuyordu ve Lorian küvette arkasına yaslanmış, gözleri kapalı duruyordu.

Yüzündeki gerginliğin bir kısmı gitmişti. Birden daha genç göründü. Ta ki bakışlarımı üzerinde hissedip gözlerini açana kadar. Gözlerinde şimşekler çaktı ve ben gerildim.

"Şşş. Sorun yok, Prisca."

"Bu yüzden mi gücünü çok fazla kullanmıyorsun? Depoluyor muydun?"

Başını salladı. "Yarın için ihtiyacımız olacak."

"Nasıl bir şeydi? Bu kadar güçle büyümek?"

"Conreth bir keresinde bana tüm bu güçle doğduğumu çünkü tanrıların krallığımızı korumamı emrettiğini söylemişti. Halkımızı." Kaşlarının arasında hafif bir çatıklık belirmişti ve elimi kaldırıp başparmağımı çizgiler kaybolana kadar üzerinde gezdirdim.

"Buna inandın mı?"

Bir duraklama. "En iyi sebep bu gibi görünüyordu. Bunu hiç anlamadım - neden bana, yönetecek olan kardeşimden çok daha fazla güç verildiğini. Ebeveynlerimiz ölmüştü, bu yüzden babama soramadım."

"Peki ya şimdi?"

Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sanırım her şey buna bağlıydı. Bu savaş için güçlü olmalıydım, böylece seni koruyabilirdim. Eşimi."

Kalbim sıkışmıştı ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Neden bu kadar uzun zamandır onun emirlerine uyuyorsun Lorian?" "O benim kralım."

Ben sessiz kaldım ve o iç çekti. Gözlerinde bir an için kırılganlık parladı. "Ve o benim kardeşim."

Conreth Lorian'ı hak etmiyordu. Hiç hak etmedi. Lorian'ın küçük parmağında Conreth'in hayal bile edemeyeceği kadar çok sadakat vardı.

Ona yaklaştım, o da sırtımı okşadı. "Bu da Fae, değil mi?" Mırıldandım.

Başını salladığını hissettim. "Benim halkım... acı çektiler. Sizin insanlarınız gibi değil. Ama gücümüzü kaybetmek, Regner'ın sürekli saldırılarına karşı savaşmak

onları yere serdi. Artık düşmanlarımızla savaştıkları kadar birbirlerine düşman olma ihtimalleri de var. Ve Conreth..." Sesi gerginleşti ve uzun bir süre sessiz kaldı. "Çok daha fazlasını başarabilirdi. Son birkaç on yılda, halkımızı daha güçlü kılmak için eline geçen her fırsatta, bunun yerine gücünü pekiştirmeye odaklandı. Babam onu çok hayal kırıklığına uğratırdı, Prisca. Yine de annem birbirimizin yüzüne zar zor bakabildiğimiz için kalbi kırılırdı."

Boğazım düğümlendi. Conreth nasıl bu hale gelmişti? Neden

böyle olmuştu? "Seni bir tehdit olarak görüyor," dedim.

"Evet. Ona asla sırtımı dönmem. Asla güç istemedim. Sadece bir kardeş istedim. Seninkileri nasıl sevdiğini, onlar için sorgusuz sualsiz her şeyi nasıl yaptığını görmek canımı acıtıyor."

"Özür dilerim."

"Hayır, vahşi kedi." Başıma bir öpücük kondurdu. "Beni yanlış anlama. Bunu görmeye bayılıyorum ve böyle bir ailen olduğu için çok mutluyum. Ne olursa olsun seni koruyacak bir ailen. Ama senin ve Demos'un birbiriniz için nasıl öldüğünüze bakıyorum; Tibris için, sırf senin acı çekmemen için o oku nasıl aldığını asla unutmayacağım. Ve yine de Conreth..."

Başımı salladım. Conreth, işine daha çok yarayacaksa, kardeşinin mutluluğunu bir an bile düşünmeden elinden alabilirdi. Ve yine de... Lorian halkı tarafından doğal olarak saygı görüyordu. Aynı zamanda acımasız, kibirli, boyun eğmez ve inatçıydı. Conreth'ten daha güçlü olduğundan bahsetmiyorum bile. Peki neden Conreth'e bu kadar uzun süre katlanmıştı?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona söyledim ve o da iç çekti. "Galon ve diğerleri. Conreth sırf onun emirlerine uyduğum için birlikte kalmamıza izin veriyor. Ayrıldığımızda kötü şeyler olur."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve Cavis'i düşündüğünü biliyordum. Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Bir keresinde, yirmi yıl önce, Conreth'in emirlerinden birine uymayı reddettim. Misilleme olarak, her birimize Fae topraklarında ve Gromalia'da farklı yerlerde ihtiyaç olduğuna karar verdi."

"Sizi ayırdı."

"Evet. Marth... gücünün çoğu gittiği için savunmasızdı. Neredeyse ölüyordu. Conreth amacına ulaştı."

Öfkeden titriyordum, intikam ateşi içimi yakıyordu. Lorian sırtımı nazikçe okşayarak beni yatıştırmaya çalıştı ve ben de kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

Nefes al. Conreth'in Lorian'ın hak ettiği ağabey olmasını sağlayamazdım. Bunun gerçekleşmesi pek olası değildi.

Lorian'ın elleri sırtımda aşağı doğru kaydı. "Bırak onu, Prisca. Benimle ol."

Söylemediği şeyi duydum. Bu şekilde birlikte çok az zamanımız vardı. Her anı en iyi şekilde değerlendirmemiz gerekiyordu. Dudaklarımı boynunda gezdirmek için döndüğümde, o gerildiğinde gülümsedim. "O zaman neden dikkatimi dağıtmıyorsun?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

PRISCA

Ertesi gece planımızı uygulamaya hazır olduğumuzda kalbim boğazıma düğümlenmiş gibiydi. Bunun en iyi strateji olduğunu gönülsüzce kabul ettikten sonra bile Lorian beni tuttu.

yaklaşıp saçlarımı okşuyor. "Bundan hoşlanmıyorum." "Ben de sevmiyorum. Ama ejderhayı alacağım."

Yanımdaki Madinia kederli bir iç geçirdi. Lorian'ın göğsü kıkırdayarak titredi.

Çenemi eliyle kavradı ve gözlerimin içine bakana kadar başımı eğdi. "Dikkatli ol," dedi.

"Sen de."

"Gitme zamanı," diye duyurdu Rythos. "Diğer herkes hazır."

Lorian'ın bakışları onunkilerle buluştu ve Rythos başını salladı. "Onu sana geri getireceğim."

Bana gözlerini deviren Galon'a baktım. "Ve onu sana geri getireceğim. Sanırsın ki ikiniz daha önce hiç ayrılmamışsınız." Ama bana anlayışlı bir gülümseme verdi. Ne de olsa Lorian beni aramak için bu kıtayı baştan başa katlederken o da oradaydı.

Lorian'ın ağzı benimkini buldu ve kendimi onun kollarından çıkmaya zorlamadan önce son bir kez onun kokusunu içime çektim.

O dönüp Galon ve Marth'ı takip ederken ben de Rythos ve Madinia'nın peşine takıldım. Yerimizi almamız gerekiyordu. Jamic'i kurtarma vakti gelmişti.

Çürük ve sidik kokan sokaklardan geçerek gecekondu mahallelerinin derinliklerine doğru ilerledik. Biri öksürürken, bir çocuk durmadan feryat ediyordu. Gecenin serin havası ensemdeki teri uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Yavaş yavaş, konutlar sarkık ahşap ve ufalanan tuğlalardan düzenli hanlara ve mağazalara dönüştü. Sessizce yürümeye devam ettik, çevremiz kaleyi çevreleyen mahalledeki yontulmuş bahçeli geniş evlere geçerken pelerinlerimizi başımızın üzerine çektik. Kalenin kendisine doğru döndüğümüzde zar zor nefes alıyordum. Koyu renkli taş duvarları, etrafını saran çok sayıda fener ve ışık küresinden gelen ışığı yutarak şehrin üzerinde yükseliyordu. Yanımdaki Madinia soğuk ve mesafeli ifadesini koruyordu. Hayatımın çoğunu burada geçirdikten sonra onun kaçmak zorunda kaldığı gibi kaçmayı hayal bile edemezdim.

Muhafızlar kale kapısında her zamanki yerlerine konuşlanmışlardı.

Kalbim göğsümde gümbürdedi. Gücüme ulaştım, bunu bilsem bile Daha sonrası için saklamam gerekiyordu. Ama Rythos elimi tuttu ve sıktı. Gözleri sakin ve güven vericiydi. Planın bir sonraki kısmı tamamen ona bağlıydı.

"Hey, sen!"

Rythos bize doğru yaklaşan muhafıza gülümsedi. Ve sonra canlanmış gibi göründü. Teni parladı, gözleri canlı ve sıcak oldu ve muhafıza sırıttı.

Muhafız sırıtarak karşılık verdi. "Tam zamanında geldin," dedi. "Diğerleri buraya uğradığınıza inanmayacak."

Nefesim boğazımda düğümlendi. İşe yarıyordu.

Muhafız bana ve Madinia'ya ters ters baktı. "Kim bunlar?" "Onlar benim arkadaşlarım," dedi Rythos kolayca gülümseyerek.

"Arkadaşın olduğumu sanıyordum." Muhafızın alt dudağı dışarı çıktı. Arkamda Madinia boğuk bir ses çıkardı.

"Öylesin. Seni diğer arkadaşlarımla da tanıştırmak istedim. Çok sayıda arkadaşa sahip olmak çok güzel, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım. Ama ben senin *en iyi* arkadaşınım." Gardiyan gözlerini tehditkâr bir şekilde bana dikti.

Kaçmak isteyen uygunsuz kahkahamı bastırdım. Rythos muhafıza başını sallamakla yetindi. "Doğru ya. Kapıyı bizim için açabilir misin?"

Gardiyan elini salladı. "Sessiz olmanız gerekecek. Son zamanlarda küçük bir sorun yaşadık," diye sır verdi. "Kral hepimizi tecrit altında tutuyor ve Marinith seni içeri almamdan hoşlanmayacak. Paranoyak yaşlı piç."

Bu hem şaşırtıcı hem de inanılmaz derecede tedirgin ediciydi. Muhafız gerçekten de Rythos'un yakın arkadaşı olduğuna inanıyordu. Ve sanki daha önce defalarca yapmış gibi üstlerini ona şikâyet ediyordu.

Rythos'la ilk tanışmamızdan kısa bir süre sonra, Lorian kıskançlığa yenik düştüğünde Rythos'un neden bu kadar incindiğini şimdi anlıyordum - Rythos'un bu gücü benim üzerimde kullandığını ima ediyordu. Lorian böyle bir şey yapmadığını biliyordu elbette; onun için son derece nadir görülen bir şekilde öfkelenmişti.

Eğer Rythos gücünü benim üzerimde kullanmış olsaydı, ona bilmesi gereken her şeyi söylerdim. Anında en iyi arkadaşım, tek arkadaşım olurdu ve eğer bana Lorian'a ve diğerlerine güvenmemi söyleseydi, bunu sorgusuz sualsiz yapardım.

Titredim.

Uzakta bir şey patladı, sesi şehir kapılarından bu kadar uzakta bile geceyi yırttı.

Gözlerim Madinia'nınkilerle buluştu. Bu bizim işaretimizdi. Balta vurmuştu.

Şimdi Lesdryn sokaklarında kaos hüküm sürecekti.

"Güvende kalın," dedi Rythos bize. Eriyip gitti. Her şey plana uygun giderse, yeni en iyi arkadaşları Cavis'in cesedini bulacak ve biz de onu eve götürebilecektik; Rythos diğer muhafızları ve hizmetkârları kontrol altında tutarken.

Bu arada biz de burada, kalede kendi kaosumuzu yaratıyor olacaktık. Ama önce Kaliera ile buluşmamız gerekiyordu.

Lorian planımızın bu kısmından pek memnun olmamıştı. Ama bize yardım ediyordu -kendi nedenleriyle, evet, ama yine de bize yardım ediyordu. Kısa bir konuşma bizi günlerce mesajlaşmaktan kurtarabilirdi. Ayrıca, onun gözlerinin içine bakmak ve ne kadar güvenilebilir olduğuna karar vermek istiyordum.

Gücüme uzanarak zamanı durdurdum. Kum saati sihrimi çekiştiriyor, beni daha fazla kullanmaya teşvik ediyordu. Onunla boğuşurken, beni tamamen tüketmesine izin vermeyerek kendimi sıktım. Bu kalede güçsüz olma düşüncesi bile ellerimin titremesine neden oluyordu.

Hizmetkârların girişinden hızla geçerek merdivenleri çıktık ve kraliçenin odasına ulaştık. Kapıdaki tek muhafızın yanından geçerek içeri girdik, Madinia kapıyı arkamızdan kapattı.

Gücümün iplerini bıraktım. Kraliçenin dönmesini, gözlerinde korku titreşirken sırtını pencereye dönmesini izlemek... Çaresizlik anından zevk aldığımı itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Yine de yüzü hemen her zamanki sıkılmış kibrine büründü. Madinia'ya küçümseyen bir bakış fırlattı, solmuş saçlarına dudak büktü, sonra da boynumdaki kum saatine düşünceli bir bakış fırlattı.

"Neden oğlumu kurtarmakla meşgul değilsin?"

"Güveniyoruz. Ama sana güvenebileceğimizi nereden bileceğiz, Kaliera?"

İlk adını kullandığımda gözleri parladı. Ama artık bu kadının önünde eğilip bükülmeyecektim. O gri gözleri kapandı, ağzı buruştu ve kendini çelikleştirmiş gibiydi.

"Çünkü aksi takdirde Sabium onu öldürecek."

"Senin gibi birinin kendinden başkasını önemsediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Ağzı inceldi. "Ben de kendi hayatımı önemsiyorum. Başka bir kıtadan yardım alabilmen için artık çok geç. Eğer Sabium bu gücü ele geçirirse, bir *tanrı* olacak. Durdurulamaz."

O kadarını biliyordum. "Jamic'i serbest bıraktıktan sonra ne olacak?"

"Sabium'u öldürmenin bir yolunu bulun ve bu kıta sonunda barışı görecek."

Barış. Peki Kaliera savaştan sonra nereye gidecekti? Bahse girerim çoktan bu kalenin taht odasını zihinsel olarak yeniden dekore ediyordu.

Madinia'ya baktım ama o bana bakmıyordu. Hayır, kraliçeyi dikkatle inceliyordu.

Regner'ı öldürdüğüm an, Kaliera benim için gelecekti. Melez tahtını talep ederek gücüne tehdit oluşturmama izin vereceğine inanacak kadar aptal değildim. Ama oğluna ne kadar yakındı? Onu serbest bıraktığımızda, hiç beklemediğimiz bir anda bize sırtını döner miydi?

Kollarımı kavuşturdum. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Resmi bir ittifak."

"Peki bu ittifak neye benzeyecek?"

"İkimiz de aynı şeyi istiyoruz -Samic'in özgür kalmasını ve Sabium'un ölmesini."

Adının gerçekte Regner olduğunu bilmesine rağmen ona hâlâ Sabium demesi garipti. Sanki onun Regner olduğu gerçeğini kabullenemiyormuş gibiydi.

hayal edebileceğinden çok çok daha uzun süre yaşadı. "Peki biz hayatlarımızı riske atarken sen ne yapacaksın?"

"Sana bilgi vermenin kendi hayatımı riske atmak olduğunu düşünmüyor musun? Madinia'ya Sabium'un seni nerede tuttuğunu söyleyen bendim. Ve sen bunun için bana teşekkür etmedin, Melez Varis."

Sesi soğuklaşmıştı, sanki hâlâ onun astlarından biriymişim gibi. Kısa bir süre önce böyle bir ses tonu beni acınacak derecede küçük hissettirirdi. Şimdi ise tek kaşımı kaldırıp ona bakıyordum.

"Jamic'i kurtarmak için Prisca'ya canlı ihtiyacın vardı," dedi Madinia, sesi sıkılmıştı. "Bize başka bir nedenle yardım etmişsin gibi davranma."

Kaliera ona sinirli bir bakış gönderdikten sonra bana döndü, yüzü gergindi. "Doğrudan bu kaleden gelen bilgiyi geri çevirmek için özel bir tür aptal olman gerekir. Sabium'un masasından. Onun taht odasından."

Ne yazık ki haklıydı. Ona güvenmiyor olabilirdim ama o da Regner'ın ölmesini en az benim kadar istiyordu. Ve bunu tek başına başaramayacağını biliyordu.

"Bize yardım ettiğini öğrenirse seni öldürür."

Bana mizahsız bir gülümseme verdi. "Hayır, bana ölmüş olmayı diletecek. Aylarca. İnan bana, risklerin ne kadar yüksek olduğunu çok iyi biliyorum. Bana ihanet etmeyeceğin konusunda da sana güveniyorum."

Ben onun sırlarını sakladım. O da benimkileri. Ve sonunda, Regner öldüğünde, birbirimize sırtımızı dönecektik.

Düşüncesi bile kaslarımın yorgunluktan ağrımasına neden oldu. Ama ona bir adım daha yaklaştım. "Eğer bize ihanet edersen, Regner'ın sana yapacaklarını merhametli gösteririz."

Şaşkınlık gözlerinde titreşti. Uzun bir süre bana baktı ve ben de ne kadar ciddi olduğumu görmesine izin verdim. Ne kadar değiştiğimi ve ne kadar az hoşgörü ve sabrım kaldığını görmesine izin verdim.

İç çekti. "Yapman gereken-"

Kaliera'nın aynalarından biri titriyordu. Madinia kafam büyüklüğünde bir ateş topu yaratırken bıçağım elime sıçradı. Birbirimize hareket alanı bırakarak uzaklaştık.

Yaşlı bir kadın aynadan içeri girdi. Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey gözleriydi. Karanlıktı ama yine de bir şekilde tanıdıktı. İkinci fark ettiğim şey ise gücüydü. Ensemdeki küçük tüyler diken diken olana kadar kara büyü ondan sızdı. Madinia'ya bir bakışım bana

O da bir o kadar temkinliydi, kadını izlerken avuçlarından biri hâlâ turuncu alevlerle yanıyordu.

"Delirdin mi sen?" Kaliera boğuk bir fısıltıyla sordu. "Buraya gelemezsin."

Yaşlı kadın ona umursamaz bir bakış fırlattı ve bu Madinia'nın kahkaha atmasına neden oldu. Kaliera gözlerini yaşlı kadına dikmeden önce uzun bir süre Madinia'ya baktı.

"Melez varisle tanışma fırsatını kaçırmak mı? Sanmıyorum." Kadın bana yaklaştı ve ben gerildim. Yanımdaki Madinia da bana yaklaştı. Kadın onun oluşturduğu tehdide aldırış etmedi.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Boş ver onu. Seni hayal ettim Melez Varis. Aslında, yıllardır senin geleceğini görüyorum."

Bir kahin. Onlardan kaçamıyor gibiydim.

"Benim adım Prisca."

Bunu elinin tersiyle itti. "Kızıma yolculuk yapacaksın" dedi bana.
Ve ona baktım. Kızına mı? "Daharak,"

dedi.

Ağzımı açtım. Korsan kraliçenin annesinin Kaliera ile bu kalede ne işi vardı?

Ben konuşamadan elini kaldırdı. "Planınız iyi bir plan ve eğer kızım ikna edilebilirse, umutsuzca ihtiyaç duyduğunuz şeyi size verecektir. Ama beni iyi dinle çünkü aradığını bulamazsa bir daha asla seninle çalışmaz. Hata için sizi suçlayamasa bile, gururu ve öfkesi mantığının önüne geçecektir. Bu geçici bir durum olabilir ama bu savaşı kaybetmenize yetecek kadar uzun sürecek ve krallıktaki herkes bundan zarar görecektir."

Derim sanki etrafımda büzülmüş gibi kaşınıyordu. "Bana bilmem gerekeni söyle."

"Ablukanın sıkan yumruğuyla bağlandığında, sürüklenen gölgeye kulak ver, yoksa her şey kaybolur. Galip gelmek için, yelkenleri güneşe doğru dans ettirin."

"Bu kadar mı?" Kahinler neden bu kadar sık tuhaf bilmecelerle konuşuyordu?

Başını salladı ve yüz ifadesi kederli bir hal aldı. Bu duyguyu gerçekten hissediyor muydu yoksa bir maske gibi mi takmıştı, bilmek zordu.

"Rüyalarımda, neyin gerçekleşeceğini gördüm."

Yutkundum. Ses tonuna bakılırsa, gerçekleşecek olan şey pek de neşeli olmayacaktı. "Ve?"

"Yeterince kaybettiğine inanıyorsun. Tanrıların senden daha fazlasını alacak kadar zalim olmayacağını düşünüyorsun." Başını iki yana salladı. "Böyle şeylere asla inanmamalısın. Tanrılar zalimlikten zevk alır."

Ağzım kurudu. O kadar kuru ki konuşmam bir anımı aldı. "Kim?"

"Toprağın kendisi savaşı püskürttüğünde ve doğal olmayan bulutlar güneşi gizlediğinde... Dalgalar zorlandığında... ve yansıma aldattığında...

Kana Susamış Prens ölecek."

LORIAN

Gölgede çömelmiş, kapı binasını izliyorduk. Yukarıdaki korkuluklar boyunca meşaleler parıldıyor, turuncu ışıltılar hafif esintide titriyordu. Şehrin içinde dikkatimiz dağılırken sokaklardan bağırışlar ve çarpışan çelik sesleri yankılanıyordu.

Prisca'dan ayrılmak tüm içgüdülerimi isyan ettirdi. Yine de bunun en iyi plan olduğunu biliyordum. İnsan kraliçe muhtemelen benim varlığımda içine kapanacaktı, gücüm ise Jamic'i kurtarmak için gerekli olmamı sağlıyordu. Yine de...

"O iyi olacak," diye mırıldandı Galon. "Dikkatini kaybedersen, bu işten sıyrılamayan biz oluruz."

Haklıydı. Prisca'nın zaman büyüsü, Madinia'nın ateşi ve Rythos'un kendi açıklanamaz gücüyle her türlü olasılığa karşı hazırlıklıydık. Yine de vahşi kedimi tanıyordum. Regner'a saldırmak için fazladan bir şans ya da kaleden çıkarken hapsedilmiş bir melezi serbest bırakmanın bir yolu varsa...

İlk geçit patladı. Marth gözlerini kocaman açarak bana sırıttı. "Kabul etmelisin ki Madinia Cleaver'ı dahil etmekle akıllılık etmiş."

Öyleydi. Şimdi Cleaver'ın çağırdığı suçlular her açıdan saldıracak, muhafızların kafasının karışmasını ve dikkatlerinin dağılmasını sağlayacaktı.

Regner'ın yerleştirdiği demir muhafızlar onun en iyileriydi. Jamic'in kapısındaki güvenliği artıracaklardı. Ama biz buna da hazırlıklıydık.

Bir kapı daha patladı. Jamic'in etrafındaki muhafızlar sıradakinin kendileri olup olmadığını merak ediyor olacaklardı. Bazıları bu patlamanın

Saldırının Jamic'le hiçbir ilgisi yoktu ve geçit evinden k a ç m a z l a r s a öleceklerdi.

Diğerleri ise içgüdülerine güvenerek kalmaları gerektiği konusunda ısrar ediyorlardı. Kaosu hayal ederek gülümsedim.

Hava duman ve korku teri kokuyordu. İhtiyacımız olan kapı sessiz duruyordu, ağır ahşap kapısı muhtemelen hala kilitliydi.

Üst katta bir hareketlilik belirdi. Galon gerildi ve ben de başımı salladım. Ben de görmüştüm. Dört demir muhafız kaotik şehre doğru bakıyordu.

Şimdi.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Galon başını salladı. Su üzerindeki ustalığı onun en güçlü yanı olsa da, koruyucuları da gördüklerimin en iyileriydi. Hazırlıksız yakalanmamamızı sağlayacaklardı.

"Şimdi," dedim.

Üçümüz kapıya doğru ilerledik. Hemen oklar havayı doldurdu, oklar meşalelerin loş ışığında parlıyordu. Fae demiri.

Galon, koğuşuna çarptıklarında homurdandı.

Ahşap kapıya odaklanarak, gücümü kendime çektim ve derimin altında çatırdama hissinin tadını çıkardım. Ölümcül bir yay çizerek patladı ve önümüzde duran kapıyı büyük bir gürültüyle parçaladı. Tahta parçalar içeri doğru uçtu ve önümüze çıkacak kadar aptal olan herkesi anında öldürdü.

Çocuk yukarıda, ikinci kattaydı. Ve şu anda, pencerenin yanındaki yerlerinden kaybolmuş olan dört muhafız tarafından kuşatılmış olmalıydı.

Tam da planladığımız gibi.

Marth kılıcını elinde döndürdü, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar soğuktu.

Yok edilen girişten kesif bir duman yükseldi ve içeri girdik. Patlama bölgesinde sıkışmış bir muhafızın kömürleşmiş kalıntılarının üzerinden geçtim ve yüzüme doğru gelen kılıcı karşılamak için döndüm.

Yoldan dönerek yan tarafını kestim. Kılıcım kas ve kemiği oydu ve çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü. Kılıcımı bir kez daha savurdum ve yere düştü, gözleri bomboştu.

Galon ve Marth diğer üç muhafızı çoktan öldürmüştü. Bakışlarımı merdivenlere doğru kaydırdım ve tekrar onlara döndüm. Galon başını salladı.

İkinci kattan hiç ses gelmedi. Ama yukarıda beklediklerini hissedebiliyordum. Galon'a kaşımı kaldırdım. Tekrar başını salladı. Devam edebilirdi

Bizi yukarı çıkana kadar korur. Zaten bizi göğüs göğüse dövüşten koruyamazdı. Korumalar en çok mermiler ve güce dayalı saldırılar için uygundu.

Marth kendini kapının kalıntılarının yanına konumlandırdı, yaklaşan herkese karşı kapıyı korumaya hazırdı.

Galon ve ben sessizce merdivenleri tırmandık. Avantaj onlardaydı; en üst basamaklara ulaşır ulaşmaz açığa çıkacaktık. Ama Galon koğuşunun dayanacağını söylediyse, o zaman dayanırdı.

Demir muhafızlar gölgelerden hızla saldırdı. Oklar Galon'un koğuşuna isabet etti ve düştü. Altı tane saydım. Ve daha fazlası da olacaktı, hâlâ çocuğu koruyorlardı. "Koğuş," diye uyardı Galon.

"Bırak onu," dedim.

Koruması ortadan kayboldu. Döndüm, kemikleri parçaladım, uzuvları kestim, gücümü daha sonrası için sakladım. Yanımda Galon metodik bir hassasiyetle dövüşüyordu, her hareketi minimum çabayla maksimum hasar vermek için mükemmel bir şekilde kalibre edilmişti.

Bakışlarımı üst katta gezdirdim. Dairesel odanın taş duvarlarına yapışmış gölgeler, sadece monte edilmiş meşalelerin titremesiyle dağılıyordu. Oda seyrekti; ahşap bir masa ve sandalyeler, birkaç dar karyola, etrafı çevreleyen birkaç silah rafı.

Odanın arka tarafında, demir bantlarla güçlendirilmiş ağır bir meşe kapı bulunuyordu. Hücrelerin girişi.

Şu anda açık olan bir kapı.

PRISCA

"Kana Susamış Prens ölecek."

Ciğerlerim sıkışmış, midem çukurlaşmış ve uzuvlarımda ince bir titreme başlamıştı.

"Yalan söylüyorsun." Sözcükler boğazımda düğümlendi. Yanımdaki Madinia bir adım daha yaklaştı.

"Onun ölümü içinizde daha önce hiç görülmemiş ve bir daha asla görülmeyecek bir öfkeyi ateşleyecek." Kahin Madinia'ya baktı. "Onun bu öfkeyi yönlendirmesine ve öfkeye kapılmamasına yardım etmenin bir yolunu bulmalısın. Yoksa hepimizi mahvedecek."

Madinia'nın ağzı inceldi. Yüzü solgundu. Yaşlı kadın bana dönmeden önce ona kaşlarını çattı. "Şu anda bile bana inanmayı reddediyorsun. Bu inadını hayatta kalma isteğine dönüştürmelisin. Halkının hayatta kalmasını sağlamak için."

"Bunu ona neden söyledin?" Madinia tısladı. "Ona işkence etmeye mi çalışıyorsun? Her kararını ikinci kez sorgulamasını mı istiyorsun?"

"Onu hazırlamaya çalışıyorum. Birçok şeyi kontrol edebilir ama kaderi kontrol edemez."

"Kaderin canı cehenneme," diye tersledi Madinia.

Konuşamaz hale gelmiş gibiydim. Zihnim bulanıklaşmıştı, sanki düşüncelerimi bile tam olarak oluşturamıyordum. Tek görebildiğim Lorian'ın yüzüydü.

Ve sonra Ysara'nın sesi kafamın içinde gezindi. *"Fae prensinle geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Ama şunu bil ki, onu elinde tutamazsın."*

O zaman bile beni uyarmış mıydı?

"Gitmelisin," dedi kadın. "Burada çok uzun süre oyalandınız."

Kraliçeye son bir kez bakarak arkamı döndüm ve kapıya doğru sendeleyerek ilerledim. Madinia beni hizmetkârların koridoruna götürdü, ikimiz de bizi tanıyanların boğuk soluklarını duymazdan geliyorduk.

"Hayatınızı korumak istiyorsanız taht odasından uzak durun," diye anons etti Madinia karşılaştığımız hizmetkârlara. Elini yaktı ve biz merdivenlerden aşağı inerken ateşini tehditkâr bir şekilde yakmaya devam etti. Hizmetkârların ve muhafızların çoğunun Rythos'la meşgul olması ürkütücüydü. Diğerlerinin çoğu Regner'la birlikteydi, daha fazlası ise dışarıda kale kapılarının ötesindeki katliamı aval aval izliyordu.

Kraliçe önceden hazırlık yapmış, Auria'nın bir gecelik gereksiz bir iş için kale dışına çıkmasını sağlamıştı. Bir boş olarak, planın bu kısmı için birkaç tehditten biriydi.

Gücüme erişme yeteneğimi nasıl ortadan kaldırdığını asla unutmayacaktım.

"Prisca," diye beni dürtükledi Madinia, sesi acımasızdı.

"Lorian'a söyleme." Bu benim sesim miydi? Çok uzaklardan geliyordu.

Elimi tutarak beni durmaya zorladı ve yüzümde gördüğü şey karşısında gözleri kısıldı. "Bunu tek başına taşıyabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım, kendimi konuşmamıza odaklanmaya zorladım. Ama tek duyabildiğim kahinin sözleriydi.

"Toprağın kendisi savaşı püskürttüğünde ve doğal olmayan bulutlar güneşi gizlediğinde... Dalgalar zorlandığında... ve yansıma aldattığında... Kana Susamış Prens ölecek."

Ya... ya artık Kana Susamış Prens olarak bilinmiyorsa?
Kaderi bu şekilde kandırabilir miyim?

Omuzlarımdaki yükün bir kısmı hafifledi. Bunu bir şekilde düzeltecektim. Kehanetler her zaman gerçekleşmezdi. Hepimizin tanrıların oyuncağı olduğumuza, bizim için yazdıkları kaderi oynamaya mahkûm olduğumuza inanmayı reddediyordum. Lorian'ın ölmesine izin veremezdim. Böyle bir şey olmayacaktı, bu yüzden yaşlı kadının sözleri önemsizdi.

"Gitmemiz gerek," dedim. Sesim benim gibi çıkmıyordu. Madinia başını salladı ama haklı olduğumu biliyordu.

Kendimi planımızın bir sonraki kısmına odaklanmaya zorladım. Bu kalede su büyüsüne sahip yeterince insan vardı ve yangınımız çabucak kontrol altına alınabilirdi. Bu bir semboldü. Bir açıklama. Bu şehirde acı çekenlere yalnız olmadıklarını kanıtlamanın bir yolu. Hâlâ onlar için savaştığımızı.

Taht odası bir mağara gibi uzanıyordu. Daha önce hiç bu kadar boş görmemiştim - her kapıda olağan muhafızlar bile yoktu. Her iki tahtın önüne de ahşap bir sunak inşa edilmişti, aksi takdirde gösterişli bir alan için şaşırtıcı derecede seyrekti. Kaşlarımı çatarak ileriye doğru birkaç adım attım. Bu da neydi böyle?

Nefesim kesildi. Boğazıma bir şeyler düğümlendi. Tahtanın her köşesinden kelepçeler sarkıyordu. Kan soluk damarlara işlemişti.

Madinia bir dizi küfür savurdu.

Regner burada, mahkemesinin önünde kaç meleze işkence etmişti? Ne kadar kan dökmüştü? Kaç aile sevdiklerini kaybetmişti?

Bana baktı ve ben de konuşamadan başımı salladım.

Madinia elini salladı. Kan lekeli ahşap bir çıtırtıyla tutuştu, turuncu alev dilleri her bir tahtın üzerinde duran pelüş ipek minderlere sıçradı. Minderler için için yandı, külden biraz daha fazlası olana kadar büzüşürken malzeme siyaha döndü.

Geriye doğru birkaç adım attım ve taht odasının ötesinden yaklaşan birinin sesini dikkatle dinledim. Gücümü korumam gerekiyordu ama burada işimiz bitene kadar rahatsız edilmek istemiyordum.

Sırada tavandan tabana uzanan ağır perdeler vardı ve Madinia'nın ateşi perdelerin arasından kükrerken için için yanan zenginliğin keskin kokusunun tadını çıkardım. Duvarları kaplayan ahşap sandalyelere baktı; Regner'ın işkence seanslarının çoğunda saray halkının oturup izlediğine şüphe yoktu. Sandalyeler çıradan biraz daha fazlasına dönüştü ama Madinia çoktan tahtlara yeniden odaklanmıştı.

Altın kararmıştı ama bu Madinia için yeterli değildi. Bir elini kaldırdı ve gücünü tahtlara akıtarak yavaşça onlara doğru yürüdü. Altın bükülmeye başladı.

İmkansız. Lorian fae ateşiyle altını eritebilirdi, ama bu...

Madinia gülümsedi ve tüm yüzü değişti, daha önce ondan hiç görmediğim bir neşeyle aydınlandı. Şekli bozulmuş tahtlardan akan erimiş damlacıklar aşağıdaki mermer zemine sıçrarken cızırdıyordu.

Nefesim kesildi. *Tüm kale değil, Wila. Ama umarım izliyorsundur. Her neredeysen.*

Ağır mücevherler altın hapishanelerinden kurtuldu, birkaç tanesi yere düştü. Madinia'nın burnundan kan damlamaya başladı.

"Bu kadar yeter," dedim

ona. Beni görmezden geldi.

"Madinia." Kolundan tuttum. "Gücünü korumana ihtiyacım var. Yakmanı istediğim başka bir şey daha var."

Beni görmezden geldi. Alevler şimdi açgözlülükle taht odasının duvarlarını tırmanıyordu, duman ağır ve yoğundu. Bir düşünceyle onları dondurdum ve Madinia dönerek dudaklarını hırıltıyla geriye çekti.

"Lütfen," dedim. "Bu çok önemli."

Tahtlara tekrar baktı. Tamamen erimemişlerdi. Ama bükülmüş, sarkmış, harap olmuşlardı.

Sembolizm açıktı.

Sonunda başını salladı. Midemdeki düğüm gevşedi ve zamanın yeniden başlamasına izin vererek kapılara doğru fırladım. Ben onu sağa doğru iterken Madinia arkamdaki kapıdan sendeleyerek geçti ve kaleden çıkıp avluya girdi.

Rythos'un bakışları benimkilere sıçradı. Kalabalık bir muhafız grubu onun etrafında toplanmış, kaldırım taşlarının üzerine oturmuş ve dikkatle onu izliyorlardı.

Belli k i Cavis'i çoktan bulmuş ve cesedinin kalenin dışına taşınmasını sağlamıştı. Boğazım düğümlendi.

"Birkaç dakikaya ihtiyacımız var,"

dedim. "Pris," diye uyardı Rythos.

"Biliyorum."

Gerekirse gücümü yine kullanırdım.

Bu dürtüyü açıklayamazdım. Ama bunu yapmak zorundaydım.

Y a n ı m d a Madinia nefes nefese kaldı. "Sığınağa gidiyorsun."

"Yok edilmesini

istiyorum." Gülümsedi.

"Tamamdır."

Üst dudağına kan bulaşmıştı. Bakışlarımı fark etti ve başını salladı. "Ben iyiyim."

İbadethanenin duvarları beyaz taştan yapılmıştı ve bu taş yanmazdı. Ama sandalyeler yanardı. Duvarların üzerine örtülen açık mavi kumaş yanardı. Altınla işlenmiş ahşap tavan yanardı. Ahşap zemin de öyle. Alevler binayı sararken kalbim küt küt atmaya başladı ve Madinia en ufak bir tahta parçasının bile yanarak kül olmasını sağlarken biz de dışarı çıktık.

İş bittiğinde taşlar yer yer düşmeye başlamış, mabet durduğu yerde parçalanmıştı. Ama Madinia'nın burnundan serbestçe kan akıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar tükenmiş görmemiştim. "Rythos'a geri dönmeliyiz."

"Prisca."

"Ne?"

"Lorian'a söylemen gerek. Kahin hakkında."

Başımı salladım. Lorian'a bir şey söylememe gerek yoktu çünkü o ölmeyecekti. Kahin açıkça Vuena'yı saran aynı delilik tarafından lekelenmişti.

"Prensi bul," demişti bana. *"Onu bul ve kaderinle tanış."* O zaman aklını kaçırdığını düşünmüştüm.

Artık yakacak bir şey kalmamıştı.

Acıdı. Tanrım, çok acıdı. Sadece onu kaybetme düşüncesi bile beni...

Eğildim ve kustum. Madinia'nın elleri buklelerimi yolumdan çekerken şaşırtıcı derecede nazikti. İşim bittiğinde, kemerime sıkıştırdığım yerden su tulumumu aldı. Bana uzatırken iç çekti. "Ya sen ona söylersin ya da ben söylerim."

Ondan uzaklaşarak ters ters bakmaya çalıştım. Bana gözlerini devirdi ve sonra yüz ifadesi kararlı bir ifadeye döndü. "Uykusuz kalmıyorsun, kederle boğuşmuyorsun, entrikalar çevirmiyorsun ve bir çıkış yolu aramıyorsun. En azından yalnız değilsin. Ona anlatıyorsun. Ve diğerlerine de söyleyeceksin. Ya da *ben* onlara söyleyeceğim."

"Siktir git, Madinia."

Mavi gözlerinde bir rahatlama belirtisi var mıydı? "Sen de siktir git, Prisca."

Lorian'ın ölüm düşüncesi yüzüme bir yumruk gibi çarpmıştı. Ama şimdi şoku atlatmaya çalışıyordum.

Tanrılar Lorian'ı benden alabileceklerini mi düşündüler?

Hepimizden? Bırak denesinler.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

LORIAN

Kapı açıldı ve gardiyan bize baktı. Yüzünde derin kaş çatma çizgileri vardı, gözleri sertti. Ellerini kaldırarak silahsız olduğunu belli etti. "İstediğinizi alın ve gidin."

Onu yakından izledim. Korkaklar bile son anlarında zaman zaman temel içgüdülerini yenerlerdi. "Çocuğu istiyoruz."

"Regner sahip olduğu her şeyle senin peşine düşecek."

Galon homurdandı. "Güvenliğimiz için duyduğun endişe çok dokunaklı." Muhafız, "Onu götürmenize engel olmayacağım," dedi.

Neden işbirliği yaptığını sorma zahmetine girmedim. Bakışları şu anda ayaklarımızın dibindeki ölü adamlara takılmıştı.

"Bu durumda, bize çocuğu göster."

"Canımı bağışlayacak mısınız?"

"Seni öldürüp çocuğu almamıza ne dersin?" Galon hafifçe sordu.

Muhafızın ağzı büküldü. "Dikkatinizi dağıtmanız buraya girmenize izin vermiş olabilir ama saldırınız başladığı anda her yönden demir muhafızlar gönderildi. En fazla birkaç dakikanız var."

"Farkındayız. Ve zamanımızı boşa harcıyorsunuz."

Gardiyan kapıyı daha geniş açtı ve ben de şimşeğimi avucumun içine aldım.

Bakışları ona kaydı. "Siz gerçekten de Kana Susamış Prens'siniz."

Onu görmezden gelerek tüm duyularımla odayı taradım. Burada kimse yoktu.

Çocuk dışında tabii ki.

Jamic'in kafesi kapının tam karşısındaydı, o kadar çok fae demirinden yapılmıştı ki, birkaç adım öteden bile dişlerimi kenetliyordu. Beklediğimden daha uzun boyluydu, zayıftı, tıraş olmamıştı ve seyrek sakalları bana ne kadar genç olduğunu hatırlatıyordu. Kıyafetleri temizdi, saçları ve cildi de öyle. Birisi ona iyi bakıldığından emin oluyordu.

Gardiyana baktım. Cebinden anahtarı çıkarırken eli titriyordu. Ama kafesin kilidini açtı. Arkamda Galon sert bir küfür savurdu. İkimiz de kafese yaklaştık.

Zincirler Jamic'in her santimini sarmıştı. İnsan olabilirdi ama çalınmış fae ve melez gücü ona akıtılıyordu. Tüm o fae demiri onu boğuluyormuş gibi hissettirmiş olmalı. Sanki her günün her saniyesinde azar azar boğuluyormuş gibi.

Gözlerini açtı. Tamamen siyahtı, beyaz görünmüyordu. İçgüdülerim karıncalandı. Onu serbest bırakmaktan başka seçeneğimiz yoktu ama yine de işler çok ama çok kötü gidebilirdi.

"Adını biliyor musun?"

Sesimi duyunca başını çevirdi. "Jamic," diye

tısladı.

"Benim için yeterince iyi," diye mırıldandı Galon.

Bir elimi kaldırdım. "Seni serbest bırakırsak, bize saldıracak mısın, Jamic?"

"Hayır." Dudakları kıvrıldı ve ben de başımı sallayarak onu bekledim. Eğer ona güvenmemizi istiyorsa, bu ürkütücü küçük gösterisini yumuşatmak zorundaydı.

Yüzü aydınlandı ve sanki hayatını ellerimizde tutmuyormuşuz gibi sessizce oturdu.

Gardiyana başımı salladım. "Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz," dedi gardiyan.

"Anahtarı kilide sok," diye homurdandı Galon.

Muhafızın eli o kadar titriyordu ki, ilk kelepçeyi açması sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu. Hayatı için pazarlık yapan adam gitmişti. Şimdi mesanesini kaybetse şaşırmazdım.

Toplam dokuz kilit vardı ve muhafız son kilide geldiğinde nefes nefese kalmaya başladı. "Zincirleri çekin," diye emretti Galon. Onlara dokunabilirdik, ama fae demiri genellikle tenimize asit gibi gelirdi.

Muhafız başını salladı ama itaat etti. Çocuk gülümsedi ve uzun bir uykudan uyanır gibi ağır ağır gerindi. Muhafıza bir bakış attı ve adam boğulmaya başladı.

Galon'un koruması yerine sıçradı. Muhafız yavaş yavaş morarmaya başlamıştı, ciğerlerinden hava çalınmıştı. Nefes nefese kalmış ve boğazını tırmalıyordu, çocuk yakından izlerken gözleri şişmişti. Sonunda muhafız yere yığıldı.

Jamic'in gözleri benimkilerle buluştu. "Beni affet," dedi uzun uzun göz kırparak. "O muhafız çok acımasızdı."

Bunu anlayabilirdim. Yine de koğuşu yerinde tutan Galon'a başımla işaret ettim.

Jamic yavaşça çözüldü, kafesin dışına doğru ilerledi. Sanki özgürlüğe ilk adımını atacakmış gibi dizleri doğruldu.

Gözleri yuvalarından fırladı ve yere yığıldı.

Galon onu yakaladı ve ben hareketsiz kalarak Jamic'in gömleğinin yakasından kayan nesneye bakmaya başladım.

"Bu..."

Galon başını salladı. "Muskalarımızdan biri. Regner bunu ona güç aktarmak için kullanıyor."

Kendime rağmen güldüm. "Ah, keşke bunu öğrendiğinde orada olabilseydim. Onu şimdi çıkaramayız. Güç çekilmesi onu öldürebilir. Yakınımızda bir şifacı olana kadar bekleyeceğiz."

Galon eğildi, çocuğu omzuna aldı ve bana baktı. "Doğrusu, böyle olmasını tercih ederim."

Gözleriyle tanıştım. "Eğer uyanırsa, onu bırakacaksın."

Emirden memnun görünmüyordu ama başını salladı. Çocuk ürkekti, travma geçirdiği belliydi ve aşırı güçlüydü. Galon onu taşırken uyanırsa, soru sormadan önce havasını çalma ihtimali vardı.

Bir kardeşimi daha kaybetmek istemem.

PRISCA

Muhafız kuleleri yanarken ve kaos hüküm sürerken, halkımız kaçtı. Sadece taşıyabilecekleri kadarını aldılar ama kurtardığımız esirlerin aksine bu melezler sağlıklı ve hazırlıklıydı. Vicer bu kadar az haber almasına rağmen Lesdryn'ın gizli tünellerini kullanarak iki yüze yakın kişinin hayatını kurtarmıştı.

Boynumdaki kum saatiyle bile neredeyse gücüm tükenmek üzereydi. Yine de burnumdan kan damlamıyordu ve genelde çektiğim baş ağrısı neyse ki yoktu. Yine de, ipleri kaldırdıkça daha da zayıfladıklarını hissedebiliyordum.

Bu gücü kendime doğru çektim, zamanı dondurdum, böylece melezler yanan nöbetçi kulelerinin ve hareket eden herkesi kesen muhafızların yanından koşarak geçebildiler.

Vicer melezleri kuzeybatıya, Kaelin Stillcrest'in melez kampına göndermekte ısrar etmişti.

Bu konuda sert bir şekilde tartışmıştık ama o önceliğimizin Jamic'i koruyabileceğimiz fae topraklarına götürmek olması gerektiğini söylediğinde kabul etmek zorunda kalmıştım. Yüz seksen melezi güneye, Regner'ın askerleriyle kaynayan bir ormana götürmeye çalışarak dikkatleri üzerimize çekme riskini göze alamazdık.

Ama Vicer'in altta yatan taktiklerini görebiliyordum. Bu melezler çaresiz ve korkmuş bir halde gelip Lesdryn'da gördükleri dehşetten bahsettiklerinde, Kaelin Stillcrest'in en azından halkını güvenli bir yere taşımayı düşünmek zorunda kalacağını umuyordu.

Savaşamayanlar melez krallığına doğru yola çıkmaya başlar başlamaz, bugün serbest bıraktığımız melezler Stillcrest'in kampından ayrılacaktı - ya Lyrinore'a giden boşluktan geçecekler ya da ordumuza katılmak için fae topraklarına gideceklerdi.

Hem Vicer hem de ben Stillcrest halkından en azından bazılarının onlarla birlikte seyahat edeceğini umuyorduk. Ama en azından Vicer, önümüzdeki birkaç gün içinde kampına gelecek olan melezleri koruyacağına dair bana güvence vermişti. O da

Ayrıca kampa katkıda bulunmak için yanlarında mümkün olduğunca çok yiyecek ve diğer malzemeleri götürdüklerinden emin oldular.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyordum, başım dönüyordu ve Vicer dirseğimi tutarak beni sabitledi. "Gücün neredeyse tükendi."

Başka bir melez grubu ele geçirdiğimiz kuleye ulaştı ve küçük bir kız annesinin kollarında hoşnutsuzluğunu haykırırken kendimi çelikleştirdim. "Muhtemelen zamanı bir kez daha dondurabilirim."

Vicer başını salladı. "Bekleyin. Mümkün olduğunca çok kişiye buluşma noktasına ulaşma şansı vereceğiz."

Her seferinde birkaç tane olmak üzere daha fazla melezin gelmesini beklerken sessiz kaldım. Yüz ifadeleri gittikçe daha umutsuz bir hal alıyordu, kaçma şanslarını neredeyse kaçırdıklarının farkındaydılar. Tüm planlarımıza rağmen, bazıları protestolara ve yağmaya kapılacak ve başaramayacaktı. Ne yaparsak yapalım, her zaman kayıplar oluyordu. Her zaman.

Finley ve Lina melezlerin arkasından içeri girdiler. İkisine de başımla selam verdim. "Teşekkür ederim," dedim Finley'e. "Madinia'ya yardım ettiğiniz için."

"Her zaman." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Keşke bunu ben düşünseydim."

Lina'yı inceledim. Ona baktığımda, çok uzun zaman önce köyümüzde *yolsuzluk* yaptığının anlaşıldığı günü gözümün önüne getirmeden edemiyordum. Büyükannesi ve büyükbabasının onun gözleri önünde acımasızca kafalarının kesilmesini hepimiz izlemiştik.

Gözleri hâlâ gölgeli olsa da kas yapmış ve sanki antrenman yapıyormuş gibi hareket ediyordu. Bu eğitim olmasa bile, bu tür faaliyetler için akıllıca bir seçimdi. Şans aktif bir güç olmayabilirdi ama Lina'nın etrafta olması Vicer'ın özenle hazırladığı tüm planların planlandığı gibi gitmesine yardımcı oluyordu. Madinia yorgunluktan kararmış gözlerle arkamdan içeri süzüldü. "Şehirdeki yangınların en kötüsünü söndürdüm."

"Teşekkür ederim."

Lorian ve diğerleri neredeydi? Kendimi melezlere odaklanmaya zorluyordum, damarlarımda dolaşan korkuya teslim olmamaya kararlıydım. Ama dehşet yavaş yavaş boğazımı sıkıyor, ellerim titriyordu.

"Kana Susamış Prens ölecek."

Madinia bu yüzden mi bana bu kadar yakın duruyordu? Bu gecenin o gece olup olmayacağını ve kraliçenin kahininin onu kaybetmem için tam zamanında bize haber verip vermediğini mi merak ediyordu?

Tüm bunların vezir tarafından her hareketimi ikinci kez sorgulamamı sağlamak için hazırlanmış ayrıntılı bir oyun olması mümkündü. Beni zayıf düşürmek için.

Bunu kaldıramazdım. Yapamadım... "Pris."

Vicer'in sesi alçaktı. "Şimdi olmalı."

Görüşüm dalgalandı ama düşüncelerimi dizginledim, kum saatini elime aldım, gücümü bastırdım ve tüm korkumu ve öfkemi kanalize ettim. İpleri kendime doğru çektim. "Koş," diye emrettim.

Melezler dağıldı.

Neredeyse gözden kaybolana kadar dayanmayı başardım ama durduramadan gücüm tükendi. Muhafızlardan birkaçı kaçan melezlere ateş etti ve ben bir çığlık attım.

Cıvatalar alev alev yanarak yere düştü. "Tüm fae demirlerini kullanmışlar," dedi Madinia. "Onlar tahta ve normal demirdi." Yüzü kansızdı ve artık kendi gücünün son damlalarına ulaştığı açıktı.

"Gitmemiz gerek," diye tersledi Vicer. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Ayrılmadan önce Lorian'a onu sevdiğimi söylemiş miydim? Bilmiyordum.

Şu anda bile ölmüş olabilir. Ya da ben burada nefesim ciğerlerimde donmuş beklerken o ölüyor olabilirdi.

Hayır. Ölseydi bilirdim. Bunu hissederdim. "Sorun

ne Pris?" Vicer sordu.

Madinia ona, "Sessiz ol," diye emretti.

Kaşları havaya kalktı ve bana baktı. Yüzümde gördüğü şey ağzını kapatmasına neden oldu.

Dizlerim titredi, kulaklarımdaki çınlama bir kükremeye

dönüştü. Arkamızda bir şey patladı. Odaklanmak zorundaydım.

Mecburdum- Lorian bana doğru geliyordu.

Tıkandım. Bir şeyler mi görüyordum? Ama hayır, Galon ve Marth onun arkasındaydı, Galon'un omzunun üzerinde baygın bir adam vardı. Ve Lorian.

Lorian yorgun, sinirli ve bir o kadar da canlı görünüyordu. Dünya tekrar yerine oturdu ve kollarına atlayıp ağzımı onunkine bastırdım.

LORIAN

Uyandım, Prisca'ya sarılmıştım. Kollarımda öyle hareketsiz yatıyordu ki, uzun kirpikleri solgun yanağının tozunu alıyordu.

Bazı günler, onu bu savaştan uzak, sessiz bir yere götürme isteğimi bastırmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyordu. Yemek yemesini, gülmesini ve bir aile kurmasını izlemek için. Elimi düz karnının üzerinde gezdirdim ve bebeğimizle birlikte yuvarlaklaştığını hayal ettim.

Tanrım, inanılmaz bir anne olurdu. Ve eğer bunu istemezse, önümüzdeki birkaç yüzyıl boyunca onu kendime saklayabilirdim. Her iki durumda da, o benimdi.

İç çekti, kıçını bana doğru kaydırdı ve ben de kendimi kontrol ettim. Uykuya ihtiyacı vardı.

Bu kampa sabahın erken saatlerinde varmıştık. Yola çıkmadan önce Prisca'ya çığlık attırmaya niyetli olduğumdan, çadırımızın diğerlerinden daha uzakta, nehre daha yakın olmasını sağlamıştım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Vicer şehirden ayrılır ayrılmaz Prisca'yı kenara çekmiş, Kaelin Stillcrest'e ve melez kampına dönmeye karar vermişti. Bu kadar yersiz olmasaydı kararlılığından etkilenirdim.

Prisca da Stillcrest'in mantıklı davranacağı konusunda aynı derecede umutluydu. Öte yandan Madinia'nın sabrı tükenmişti.

Vicer'e öyle öfkeli bir bakış atmıştı ki neredeyse etkileyiciydi. "Senin gücüne sahip birini kullanamayacağımızı mı düşünüyorsun?" Tıslamıştı. "Seni Regner'ın generallerine yaklaştırırsak neler yapabileceğini bir düşünsene."

"Prisca nereye isterse oraya giderim," diye mırıldandı. "Sadece birkaç haftaya daha ihtiyacım var." Bakışları Prisca'nınkilerle buluşmuştu. "Ondan henüz vazgeçemem."

Madinia, "Gücünü Stillcrest üzerinde kullan," diye emretmişti.

Vicer gerildi. Yavaşça başını çevirdi ve öyle karanlık bir bakışla onu kıstırdı ki, tükenmiş gücüne rağmen ellerinden birinde küçük bir alev belirdi.

Prisca'nın bir kısmı onunla aynı fikirdeydi. Onu bu kadarını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Ancak bu dünyada iki tür insan vardı. Yüzlerce ya da binlerce yaşam karşılığında bir kişinin özgür iradesine el konulmasını haklı bulanlar ve bunun çok kaygan bir zemin olduğunu, böyle bir eylemin ancak en kötü koşullarda yapılması gerektiğini düşünenler.

Ben böyle bir şeyi hiç düşünmeden kolayca haklı çıkarabilecek biriydim. Madinia, Galon ve Demos da öyleydi.

Rythos değildi. Marth da değildi, ancak bu değişiyor olabilir.
Tibris de ikinci kategorideydi ve Asinia da öyle.

Prisca da doğal olarak Rythos ve diğerleri gibi hissediyordu. Ama bu savaşta vermek zorunda kaldığı kararlar onu yıpratıyordu. Ve Regner gizli kampı keşfederse ne olacağını çok iyi biliyordu.

Prisca'yı düşünürken izlerken Vicer'in gözleri parlamıştı. Ve onun ne kadar değiştiğini fark ettiği anı görmüştüm. Henüz resmi olarak taç giymemişti, ama halkının her birinin hayatıyla birlikte onun üzerinde de aynı ağırlık vardı.

"İki hafta," demişti Vicer kısık sesle. "İki hafta sonra herkesi gitmeye ikna edeceğim. Az önce serbest bıraktığımız melezler yardımcı olacaktır. Eğer... eğer bundan sonra gitmelerini sağlayamazsam, size geri döneceğim. Ve gücümü nasıl istersen öyle kullanırım." Sesinden acılık damlıyordu.

Prisca başını salladı. "İki hafta. Mümkün olduğunca çok melezi ikna edin. Melez krallığına ya da fae topraklarına giderken durup dinlenebilecekleri güvenli yerlerimiz olacak. Galon kampı korumaları için bir grup iyi eğitimli fae önerdi." Kehribar rengi gözleri daha önce hiç görmediğim kadar soğuktu. "Stillcrest'in mantıklı düşünmesini ve girişlerine izin vermesini sağlamaya çalış. Ve ona kampındaki her melezin hayatından şahsen sorumlu tuttuğumu söyle. İnatçılığı yüzünden ölürlerse, umarım kendisi de ölür."

Rythos duyulabilir bir nefes çekti. Vicer'in gözleri donuklaşmıştı. Ama başını salladı. Madinia ona gülümsedi, açıkça memnun olmuştu. Galon bana bir bakış fırlattı ama ben çoktan Prisca'yı bir kez daha izlemeye başlamıştım. Bir şeyler olmuştu. Ve her ne olduysa, bunu ondan öğrenecektim.

Prisca biraz daha kımıldadı.

Hırladım. "Uyanık olduğunu
biliyorum." Kıkırdadı, gözleri hâlâ
kapalıydı.

"İstediğin bir şey var mıydı, vahşi kedi?"

Gözleri öyle bir açıldı ki nefesim kesildi. "Sen," dedi. Tanrım, bu
kadın.

Uyurken giydiği gömleği -benim *gömleğimi*- yukarı itip elimi yavaşça vücudunda gezdirirken saçlarını okşadım, tatlı kokusunu içime çektim.

Kararsız bir nefes aldı, sırtını kamburlaştırarak beni teşvik etti. Acele etmedim, benim için eriyişinin tadını çıkardım.

"Lorian..."

Meme uçları çoktan sertleşmişti ve onlarla oynadım, alay ettim, nefes alışlarının ve inlemelerinin tadını çıkardım. Birini çimdiklediğimde, bana doğru geri çekildi. Boynuna karşı gülümsedim.

Onu daha da yakına çekerek tam istediğim yere hapsettim. Elimi aşağı doğru kaydırarak, ıslak sıcaklığıyla inledim.

"Damlatıyorsun, vahşi kedi."

Boğuk bir inilti çıkardı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. Güldüm, elleri kolumu bulana kadar klitorisini okşadım, beni teşvik ederken tırnakları derime battı.

İki parmağımı içine soktum ve beni inleten bir inilti çıkardı. Sikim ağrıyordu, onun için çaresizdim.

"İçime gir," diye talep etti.

Onu biraz daha kızdırmak istesem de, bana karşı kıvranma şekli kendimi kontrol etmemi engelliyordu. Son zamanlarda yeterince yalnız kalamamıştık. Eğer bana kalsaydı, günlerce onun içinde kalırdım.

Elimi çekerek kalçalarını birbirinden daha da ayırdım. Aletimi hassas kıvrımlarına doğru kaydırırken, kıçını davetkâr bir şekilde geriye ittiğinde bir nefes aldım.

Sonuna kadar soktum. Titrek bir inilti çıkardı, cüssem karşısında gerildi, kalçalarını başka yöne çevirdi.

"Hayır," dedim, onu benim için sabit

tutarak. "Sen çok büyüksün."

"Ve sen çok ıslaksın."

Prisca inledi ve ben geri çekildim, bir kez daha sınıra gelene kadar klitorisiyle alay ettim. O boğuk seslerden birini çıkardı ve ben de onu tam istediğim yere getirerek içine girdim.

"Aman Tanrım."

Kulak memesini kemirdim. "Ben Lorian, vahşi kedi."

Elimi boğazına doladım ve sikimin etrafında sıkıştı. Onun havasını çalmamdan hoşlanıyordu. Belki de ona zarar vermeden önce kendi elimi keseceğimi bildiği için. Ve belki de sadece o korku ipucunu sevdiği için. Kontrolden çıkma hissi.

Bu fantezileri keşfetmek için hayatımızın geri kalanına sahip olacaktık.

Daha sert ittim, tekrar ve tekrar. Bana yakın olduğunu söyleyen o alçak, sabit inlemelere dönüştü. "Sen benim için yaratılmışsın, değil mi Prisca?"

Umutsuzca başını salladı. "Yapmam gerek... Lütfen, Lorian."

Ona hayır demek her zaman zor olmuştur. Ondan nefret ediyormuş gibi davrandığım zamanlarda bile. Sırt üstü dönerek diğer kolumu serbest bıraktım ve içine girerken onu yerinde tuttum. Elimi boğazında sıkarken, diğer elimi klitorisine kaydırdım, bir, iki kez okşadım.

Titredi, bana öyle sıkı sarıldı ki neredeyse beni de kendisiyle birlikte götürecekti. Ama işimiz bitmemişti.

Kemiksiz, soluk soluğa kaldığında, klitorisini tekrar okşadım.

Başını sallarken bile iç kasları beni sıkıyordu. "Çok fazla."

"Hayır, değil. Aşağı bak, vahşi kedi. Benimle doluyken ne kadar seksi olduğuna bak."

Başını eğdi ve ben de kalçalarımı kaldırıp onu sikimin üzerinde zıplatarak içine girdim.

"Etrafımda nasıl gerildiğini görüyor musun? Sana nasıl mükemmel uyduğumu?
Sen benim için yaratılmışsın."

Şimdi yine titriyor, kalçalarını bana doğru bastırıyordu. Daha derine ittim, kalçalarımı döndürdüm ve içindeki o noktaya vurdum. Onu vahşileştiren noktaya.

Bir kere. İki kez.

Vücudu eridi ve kısık bir inilti çıkardı. Prisca'nın zevkini bulmasından daha güzel bir görüntü olamazdı ve ben boşalırken dişlerimi sıktım, onu doldurdum, tüm vücudum alev aldı.

Onu uzun dakikalar boyunca sıkıca kavradım, sadece kollarımdaki hissinin tadını çıkardım. Asla yeterli zaman yoktu.

"Bütün bunlar bittiğinde, seninle günler geçirmek istiyorum," diye mırıldandım. "Hiçbir kesinti olmadan."

"Anlaştık." Başını çevirerek gülümsemeye çalıştı. Ama yüzünde paniğe çok benzeyen bir şey titreşti.

"Ne oldu?"

İfadesi netleşti ve bedenimden kurtulmaya çalıştı. Eğildim ve kulağının kabuğunu ısırdım. "Bana yalan söylersen," dedim, "başın büyük belaya girer."

"Bunu tartışmaya hazır değilim."

"Bir şey seni incitiyor. Sence ben sessizce tahammül edecek miyim?
Bu mu?"

Onu altımızdaki battaniyelerin üzerine kaydırarak çenesini yakaladım. "Ne oldu, Prisca?"

Gözlerindeki altın rengi soldu. Göğsümde bir şey burkuldu ve zihnimi geriye attım.

Dün gece buluşma yerine vardığımda çok rahatlamıştı. Kollarıma atladığında, bu sevgi gösterisi hoşuma gitmişti. Ama biz ayrıyken bir şey olmuştu.

"Ne olduğunu anlamaya çalışmayı bırak," diye mırıldandı. "Bunun için kolay bir çözüm var. Bana kendin söyle."

"Sen çok..."

"Yakışıklı mı? Seksi mi? Sorunu çözmeye yardım edebilecekken boş boş durmak istemiyor musun?"

Gözleri kısıldı. "Zorba. Zorba. Küstah."

"Yeter, Prisca. Bu işte birlikte olduğumuzu söylemiştin. Bu bir yalan mıydı?

Çünkü fikrini değiştirmek için artık çok geç. Gitmene asla izin vermeyeceğim." "Kibirli. Küstah. Zalim," diye devam etti.

Eğildim ve boynunu hafifçe ısırdım, nefessiz bir inilti çıkarana kadar derisini dişlerimin arasında emdim.

"Bana söyleyebilirsin," diye mırıldandım boğazına doğru, "ya da ben kendim öğrenirim."

İçini çekti. "Sana anlatacağım. Sadece düşünmem gerekiyor. Sadece... sadece Aranthon'a ulaşana kadar bekle," dedi sessizce. "Ve sonra bunun hakkında konuşacağım. Lütfen."

Bunu düşündüm. Ben sabırlı bir adamdım. En azından öyle olduğumu sanıyordum. Yine de Prisca söz konusu olduğunda, onun zihnine girip dün gece onu bu kadar öfkelendiren şeyin ne olduğunu hemen anlamaktan başka bir şey istemiyordum. Ve bu sabah çok ciddiydi.

"Lorian," dedi ve ben iç çektim.

"Aranthon'a varır varmaz bana söyleyeceksin."

Başını salladı. Bekledim, elim çenesinde sıkılaştı. Başını çekti. "Artık gitmeme izin verebilirsin."

"Vereceğim. Sözünü alır almaz."

"Söz veriyorum," diye hırladı. "Kan yemini etmek ister misin?"

"Bu tavır beni bu işin peşini bırakmaya itmiyor."

Prisca dişlerini gösterdi. Elimi yavaşça, alaycı bir şekilde vücudundan aşağı kaydırdım ve ona bu vücudun kime ait olduğunu hatırlattım.

Onu kaygan ve şişmiş bulduğumda "Bu hiç adil değil" diye mırıldandı.

Çadırımızın dışında ayak sesleri duyuldu ve kulaklarım seğirdi. "Telean Gromalia'dan bir mesaj aldı," diye seslendi Madinia. "Önemli bir mesaj."

İçimi çektim ve yanağına bir öpücük kondurabilmek için Prisca'nın vahşi buklelerinden birini yan tarafa doğru çektim.

"Uyandık," diye geri seslendi Prisca. "Hemen geliyoruz."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Daharak'a gitmem gerek Lorian. Fae topraklarında uzun süre kalamam."

Dün gece benden korsan kraliçeye bir mesaj göndermemi istemişti. Rostamir'e Prisca'nın geleceğini ama önce başka bir şeyle ilgilenmesi gerektiğini söyledim. Henüz ondan haber alamadık.

"Yani uzun süre kalamayız." Eğildim ve boynuna sokuldum, kokusundan ve kokusunu kendi kokumla nasıl özdeşleştirdiğimden keyif aldım. "Dün gece gördüğün kâbusları fark etmediğimi sanma. Ya da hâlâ yas tutmana izin vermediğini." Bir kez bile ağlamamıştı. Keder ve öfke onu yavaş yavaş zehirlemeseydi, duygularını bastırma şekli etkileyici olabilirdi.

Prisca sertleşti ve bir kez daha gevşeyene kadar boğazına nazik öpücükler kondurdum.

"Kederden bahsetmişken, Marth ile konuşman gerekiyor,"

dedi. "Biliyorum. Denedim. Henüz konuşmaya hazır

değil."

Küçümsedi. "Erkekler."

Onu kaburgalarından dürttüm ve küçük bir çığlık attı.

"Sadece söylüyorum," dedi. "Belki de boşluğa ihtiyacı yoktur."

"Öyle. Şimdilik. Eğer diğerlerinden biriyle konuşmazsa, bana vurana kadar onu kızdıracağım. O zaman bu işin aslını öğreniriz."

Bana baktı. "Çözümün bu mu?"

Omuz silktim. Marth'ı Cavis'i yüzüstü bıraktığım gibi bırakamazdım. Zihinsel durumuna çok dikkat ediyordum. Ama Marth'ı eninde sonunda patlayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Ve parçaları toplamak için orada olacaktım.

Giyinirken ikimiz de sessizdik. Böyle zamanlarda keşke Prisca'nın zihnini okuyabilseydim diyordum. Fae'ler sahipleniciydi, ama onun her düşüncesini, duygusunu, nefesini arzulayacağımı hiç hayal etmemiştim.

Şimdiye kadar yaşadığımız onca şeyden sonra, en mutlu olduğumuz an bu olmalıydı. Prisca beni seviyordu. Benim eşim olduğunu kabul etmişti. *Benim eşim*. Yine de bu savaş elinden gelse bizi ayıracaktı.

Telean diğerleriyle birlikte dışarıda, ateşimizin kalıntılarının yanında oturmuş bekliyordu. Marth ve Galon çadırın yanında sessizce konuşuyorlardı.

Rythos, Madinia'yı gülümsetmeyi başaran bir şey söylerken, Jamic'e adanmıştı -etrafında bir koruma vardı.

Yakında ayrılmamız gerekecekti. Casuslarım Regner'ın alaylarının mevcut konumlarını keşfetmiş ve fae topraklarına giden en iyi rotamızın haritasını çıkarmıştı. Ama o alaylar sayesinde en iyi rota Gromalia'dan geçiyordu. Prisca'nın gücünün mümkün olduğunca çoğunu geri kazanması gerekiyordu, böylece sınırı geçebilir ve yakındaki kasabalardan geçebilirdik.

Prisca elimi tuttu. "Cavis'in cesedi mi?"

"Rythos gemiyle Aranthon'a taşınmasını ayarladı." Göğsüm sıkıştı. Burada bizimle olmalıydı, karısını göreceği için heyecanlıydı. Bebeğini. Yakında Sybella ile yapacağım konuşma kadar korktuğum başka bir konuşma yoktu.

Telean dikkatini Prisca'ya çevirmeden ve bir parça parşömen tutmadan önce kısa bir süre gözlerime baktı.

"Gromalian kraliçesine ne olduğu hakkındaki gerçeği öğrendim. Şüphelerimiz doğruydu, tıpkı yaymaya başladığımız söylentiler gibi. Eryndan onu öldürttü."

Prisca'nın omuzları gerildi ve yeniden odaklandığını, bundan sonra olacaklar için kendini çelikleştirdiğini hissedebiliyordum. "Anlat bize."

"Eryndan'ın karısının adı Brynne'di. Rekja üç kış geçirdikten sonra, hala ailesiyle birlikte yaşayan kız kardeşini görmeye gitti. Arabası insan haydutlar tarafından saldırıya uğradı ve bir grup fae hayatlarını kurtardı. Onlardan biri Quorith'ten bir fae elçisiydi. Adı Althor'du."

Rythos'a baktım. Bana başını salladı. Büyükelçiyi tanımıyordu.

"Birbirlerine aşık oldular," diye devam etti Telean. "Sonraki birkaç ay boyunca Brynne, Eryndan'dan ayrılma planları yapmaya başladı. Rekja'yı da yanında götürmenin yollarını arıyordu. Ancak Eryndan'ın varisini fae topraklarına götürürse, Eryndan'ın muhtemelen fae'lere savaş ilan edeceğini biliyordu. Kız kardeşi Losorli'ye neler olduğunu anlattı ve Losorli onu çok ama çok dikkatli olması konusunda uyardı. Eryndan kontrolcüydü. Adamlarına onu gözetletir, gününün her anının hesabını vermesini isterdi."

"İlişkiyi öğrendi, değil mi?" Madinia sordu.

Telean başını salladı. "Arkadaşlarımdan birinden Losorli'yi bize gerçeği söylemesi için ikna etmesini istedim ve Eryndan'ın konuştuğunu öğrenmesine izin vermeyeceğimize söz verdim." Telean az önce aldığı belli olan mesajı havaya kaldırdı. "Bir gün, ne zaman

Brynne Losorli'yi ziyaret ederken aniden hastalandı ve kafası karıştı. Muhafızlardan biri ona yolculukları sırasında yemesi için bir valeo ikram etmişti. Zehirliymiş. Muhafızlar onu aceleyle kaleye götürdüler ve orada öldü - görünüşe göre doğal sebeplerden. Ama Losorli biliyordu. Muhafızlar bir sonraki gelişlerinde Rekja'dan uzak durması konusunda uyarıldı. Hiç kız kardeşi olmamış gibi davranması için. Ama muhafızlar kız kardeşini arabaya geri yüklerken valeo'nun kalıntılarını fark etmiş ve onu elbisesinin içine sokmuştu. Onu komşusuna götürmüş, o da gücünü kullanarak zehir testi yapmış."

Prisca'nın yüzü kızarmış, öfkesiyle boğuşurken elleri yumruk olmuştu. Eryndan'la tanıştığım andan beri ondan nefret ediyordu. Yaptığı şeyi öğrendiğimde şaşırdığımı söyleyemem ama tuttuğu nefesi bırakana kadar elimi sırtında gezdirdim.

Brynne'e yardım edemedik. O çoktan ölmüştü. Ama oğlu ölmemişti.

"Rekja'yı gerçeğe nasıl ikna edeceğiz?" Prisca sordu.

"Onunla teyzesi arasında bir buluşma ayarladık."

"Ona inanmayacaktır," dedi Madinia.

Onun hakkında bildiklerimi düşündüm. Prisca ve ben onlarla buluşmak için Gromalia'ya gittiğimiz gün, Eryndan Rekja'ya uzun ve hayal kırıklığına uğramış bir bakış atmıştı. *"Sen annenin oğlusun,"* demişti ona.

Ve Rekja neredeyse irkilmişti.

Prisca muhtemelen aynı anı hatırlayarak, "Belki de yapacaktır," dedi. "Her iki durumda da, buluşmayı gerçekleştirmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Gerçekten bu yüzden babasından ayrılacağını mı düşünüyorsun?" Madinia sordu.

Prisca bir omzunu silkti. "O... Eryndan'dan *daha iyi.* Onunla anlaşılabilir. En azından aralarına nifak tohumları ekecektir."

Telean onaylarcasına başını salladı.

Prisca ayağa kalktı ve açıklıkta volta atmaya başladı. "Regner'ın bariyer için kullandığı güce ne olacak, eğer onu yıkmayı başarırsak?"

Galon durgun bir omuz silkti. "Bunu bilmek zor."

Telean bacaklarını uzattı. "Çalındığı insanlara geri dönme ihtimali var. Ve eğer bu olursa, elimizde bir fırsat var demektir."

Prisca'nın gözlerinde heyecan parladı. "Çünkü güçlerinin tanrılara kurban edildiğine inanıyorlar. Eğer bir kısmı geri dönerse, Regner için bunu açıklamak zor olur."

"Peki ya güç ait olduğu kişilere geri dönmezse?" Madinia sordu. "Ya en yakındakine giderse?"

Prisca alt dudağını çiğnedi. "Bu Regner'ın bize karşı propagandasını sürdürmesini kolaylaştırır."

"Olmayacak," dedi bir ses ve Prisca sarsıldı.

Jamic çadırından çıktı. Galon'a baktım, o da omuz silkti.
Belli ki serbest bıraktığımız aşırı güçlü çocuk için endişelenmiyordu.

"Onları hissedebiliyorum," dedi Jamic. "Tüm o küçük kıvılcımları. Her bir kıvılcım bir ruh ve güç o ruhlara geri dönmek istiyor."

Prisca'nın gözleri benimkilerle buluştu. Ve gülümsemesi ışıl ışıldı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

PRISCA

Lesdryn'den ayrıldıktan altı gün sonra Aranthon'un eteklerine vardık. Güneydeki Fae topraklarına kadar yolculuk etmek için geçen süre hiçbirimizi mutlu etmemişti. Ama Marth, Lorian'ın şahinini Ayrılmaya hazır olduğumuzda Daharak'ın kuzeydoğusuna yelken açmamız için bize teknesini ödünç vermeyi kabul eden bir arkadaş.

Yine de hızlı yol almış, atlarımızı olabildiğince zorlamış ve her gece sadece birkaç saat dinlenmiştik. Sabırsızlık içimi kemiriyordu ama zirvenin gerekli olduğunu biliyordum. Lorian bizi nelerin beklediğini biraz açıklamıştı. Conreth hâlâ fae topraklarının nihai hükümdarı olsa da, bu topraklar bölgelere ayrılmıştı. Ve bu bölgelerin liderleri gardiyan olarak biliniyordu. Kendi halklarını riske atacak bir savaşa girip girmeyeceklerini seçme hakları vardı.

Lorian, Rythos, Galon ve Marth'a baktım. Hepsi insani cazibelerini bir kenara bırakmıştı. Gözlerim Lorian'ınkilerle buluştu ve o da bana hınzırca sırıttı. Onu fae formunda gördüğümde büyülendiğimi biliyordu.

Aranthon'a kuzeyden yaklaştık ve şehri ilk görüşümde nefesim boğazımda düğümlendi. Quorith renkleri ve canlılığıyla göz kamaştırırken, Aranthon cilalanmış bir inci gibi zarifçe parlıyordu.

Muhafızlar gümüş giyiyordu ve Lorian'ı fark ettikleri anda devasa kapılar açıldı ve gözlerinde huşu ile ona baktılar. Huşu ve biraz da korku.

Şehir suya doğru eğimliydi ve atımı durdurmak için çektim. Tuzlu bir esinti saçlarımı okşadı ve yasemin ve bir tür bitkinin baş döndürücü kokusuyla karışan okyanusun tadını aldım. Parke taşları burada tertemizdi, neredeyse yeniydi. Onlara baktım.

"Bu bir koğuş. Conreth'in değerli şehrinin *kirlenmesini* önler." Lorian sırıttı.

Madinia homurdanarak kaldırım taşlarını inceledi. Jamic'i aldıktan sonra ilk kampımızdan ayrılmadan önce benimle tartışmış, yalnız seyahat etmeye karar vermişti. Gromalia'da bir sarhoşun üçüncü tılsımın nerede olduğunu bildiğine dair söylentiler duymuştu. Böyle bir şeyin olması pek olası değildi ama onu bulmaya kararlıydı. Onu önce Fae topraklarına gelmeye ikna etmiştim. Sadece vücut dilini okumada mükemmel değildi, aynı zamanda mevcut ittifakları analiz edebilir ve sırları benden çok daha iyi koklayabilirdi.

Sonunda gelmeyi kabul etti ama birkaç günden fazla kalmayacaktı. Onu bir şeyden kaçtığını anlayacak kadar yakından izlemiştim. Ve aile özlemine rağmen yalnız kalmak istiyordu.

Telean enerji doluydu. Tymriel'le konuşmamızdan beri neredeyse daha genç görünüyordu. Her gün ailem hakkında konuşuyorduk. Annemin hınzır espri anlayışı ve babamın sinsi sözleri hakkında. Annem öldürülmeden önce ailelerini nasıl genişletmeyi düşündüklerini. Eğer Crawyth yok edilmemiş olsaydı, Demos ve benim küçük bir erkek ya da kız kardeşimiz olabilirdi.

Telean şehir boyunca ilerlerken gözlerini kocaman açarak baktı, kendisine rağmen ilgisini çektiği belliydi.

Peki ya Jamic?

Bu tılsım, bir şifacının gözetiminde çıkarılana kadar hâlâ boynunda asılı duruyordu.

Galon onun kendi atına binmesine izin vermişti ama onu yakından izliyordu. Jamic fark etmemiş gibi yapıyordu ama ben daha iyi biliyordum. O *her şeyi* fark ederdi. Bulutlara, ağaçlara, atlara, geçtiğimiz küçük köylere aç gözlerle bakıyordu... ve onu suçlayamazdım.

Lorian beni Jamic'in yakınında istemediğini açıkça belirtmişti. Bana Jamic'in öldürdüğü fae muhafızından bahsettiğinde bunu anlamıştım. Yine de, ne zaman bana doğru baksa Jamic'e gülümsemekten kendimi alamadım.

İki yıldır kilit altındaydı. Lorian bana tutulduğu yerle ilgili her şeyi anlatmıştı -fae demiriyle boğulmuştu ve yine de Regner'ın çalınan büyüsünü tutmaya zorlanmıştı. Delirmemiş olması şaşırtıcıydı. Ve Galon'un Jamic'in o uçurumun kenarına geldiğine dair herhangi bir işaret var mı diye onu izlediğini biliyordum.

Birkaç gün önce Jamic bana sessizce neden ona iyi davranma zahmetine girdiğimizi sormuştu. Bariyeri yıkmak için boğazını kesmeye çalışacağımızı düşünmüştü. Regner'ın yapacağı gibi.

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu. Sonunda, bariyeri yıkmak için gönüllü olarak bize katılacağını umduğumuzu söyledim. Ama ona asla zarar vermeyecektik.

Tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. Büyüme şekli göz önüne alındığında, onu suçlayamazdım.

Atım kulaklarını dikti. Bir yerlerde biri şarkı söylemeye başladı.
Ona bir başkası daha katıldı ve ben de normal bir günün basit neşesinin tadını çıkardım.

Aranthon çok... açıktı. Atlarımız korumalı kaldırım taşlarında takırdıyordu ve ben şehri incelerken Lorian'ın beni izlediğini hissedebiliyordum. Sokakları kaplayan binalar köyümde ya da Gromalia veya Protha'da gördüğüm her şeyden o kadar farklıydı ki kendimi bakarken buldum.

Buradaki fae'ler güneşin ya da tuzla ıslanmış esintinin tadını çıkarmak pahasına mahremiyete değer veriyor gibi görünmüyordu. Büyük, görkemli evler duvarlar yerine sütunlara dayanıyordu. Bakışlarım, yukarıdaki binaları birbirine bağlayan esinti yolları boyunca gruplar halinde gezinen fae'lere ve aşağıda aralarında dolanan Arnavut kaldırımlı yürüyüş yollarına takıldı. Esinti bize doğru kayıyor, kahkaha seslerini taşıyordu.

Kemerli çatıları destekleyen ince sütunların etrafında zümrüt sarmaşıklar kıvrılıyordu, ancak binaların merkezi açık alanlarında genişleyen atriyum bahçelerine göz attım.

Yürüyüş yolları boyunca zanaatkârlar, ipek tentelerle süslenmiş mücevher rengindeki tezgâhlarda zanaatlarını icra ediyorlardı. Cadde boyunca aralıklarla fıskiyeler akıyordu, ancak binaların içinde zaman zaman daha büyük şelaleler ve zambak ve yosun yataklarından akan dereler gördüm.

"Beğendin mi?" Lorian sordu.

Sanki tepkimi ezberlemiş gibi hâlâ beni izliyordu. "Bu inanılmaz. Burada mı büyüdün?"

"Dokuz kış geçirene kadar."

Bu şehirden *uzaklaştırıldığında* ne kadar genç olduğunu düşünmek düşüncelerimi bozdu. Bana sadece başını salladı. "Beğendiğine sevindim."

Onu inceledim. Geldiğimizden beri yüzündeki gerginliğin bir kısmı gitmişti. Gözleri sıcaktı ve kum saatimi bulmak için yola çıktığımızdan beri onu gördüğümden daha rahat görünüyordu.

"Bu şehri seviyorsun," dedim.

Galon ona seslenirken başını çevirerek bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. Lorian Aranthon'u sevdiğinin farkında mıydı? Yoksa Conreth hayatının çoğunu başka bir yerde geçirmesini sağladığında işini kolaylaştırmak için kendini burada olmak istemediğine mi ikna etmişti?

At sırtında geçirdiğim uzun günleri kahinin kehanetini düşünerek ve bulutları inceleyerek geçirdim. *Doğal olmamaları* ne anlama geliyordu*?* Bir şekil miydi? Bir renk mi?

Yansıma aldatmacalarının aynalarla bir ilgisi varmış gibi görünüyordu. Onları odalarımızdan kaldırtırsam Lorian muhtemelen deli olduğumu düşünürdü.

Kehanetlerin sorunu buydu. Sizi çıldırtabilirler.

Lorian şaşırtıcı derecede sabırlı davranmıştı. Muhtemelen, ona söyleyeceğime söz verdiğimi bildiği içindi - çiftleşmemizi benden sakladıktan sonra bunun ne kadarının beni şımartmak olduğunu merak etsem de.

Bu çiftleşme her geçen gün daha da güçleniyor gibiydi. Onun etrafında her zaman sahip olduğum garip farkındalık daha da derinleşti, bir odaya girip girmediğini hemen anlayabilecek hale geldim. Kayıtsız maskesinin ardında ne düşündüğünü anlamakta zorlandığım günler geride kalmıştı. Artık onu ruhunun derinliklerinde tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Muhafızlar kale kapılarında onu selamladılar ve biz avluya doğru ilerlerken kapıları hemen bizim için açtılar.

Hafif seyahat ediyorduk ve attan indiğimiz anda eşyalarımız kayboldu. Sarsıldım ve Lorian elini belime bastırdı. "Çantalarımız odalarımıza yerleştirildi."

Conreth, gözleriyle uyumlu buz mavisi bir elbise giymiş bir halde kaleden dışarı çıktı. Başında tacı vardı ve güneş ışığında parlıyordu. Onu ağır mı buluyordu? Ya da belki de boyun kasları ağırlığını dengeleyecek kadar sık takıyordu.

Bakışları hemen Jamic'in boynundaki tılsıma takıldı ve uzun bir süre orada oyalandı.

"Ah, kardeşimden kişiselleştirilmiş bir selam," dedi Lorian. "Ne büyük bir onur."

Conreth gözlerini devirdi ve bir an için, olabilecekleri kardeşleri gözümün önüne geldi. Belki de hâlâ ara sıra oldukları kardeşler. Birbirlerine nazikçe takılıyorlar, birbirlerini kırmaya çalışmadan rekabet ediyorlardı.

Eğer daha önce böyle bir ilişkileri olduysa, bunu tekrar bulmalarını istiyordum. Ama Conreth'in bana bakarken ağzının incelmesine ve Lorian'ın gözlerinin tepki olarak yanmasına bakılırsa, bunun gerçekleşmesi pek olası değildi.

Bir kadın Conreth'i kaleden çıkarken takip etti, adımları telaşsız ve zarifti. Uzun, altın sarısı dalgalar omuzlarına dökülüyor, yumuşak bir menekşe rengi olan ipek elbisesiyle güzel bir tezat oluşturuyordu. Boğazından ve bileklerinden kristaller ve incilerle süslenmiş narin altın zincirler sarkıyordu. Gözleri şaşırtıcı derecede parlak bir maviydi ve benimkilerle buluştuğunda merakla parlıyordu.

"Emara," dedi Lorian ve gözleri hafifçe yumuşadı. Ondan hoşlanmıştı. Lorian bir dahaki sefere mantıksız bir kıskançlık sergilediğinde, belki de bu anı gündeme getirirdim. Sırıtışımı gizlemek için bir elimi ağzımın üzerinde gezdirdim.

"Lorian. Çok uzun zaman oldu." Ellerini tuttu ve ona gülümsedi.
Sonra bana döndü. "Ve sen de Nelayra olmalısın."

Başımı salladım. "Ama bana Prisca diyebilirsin."

"Prisca." Gülümsemesi genişledi. "Sonunda seninle tanışmak güzel." Rythos, Galon ve Marth'a sarıldı, ardından Madinia, Telean ve hatta onu daha önce hiç görmediği bilinmeyen bir türmüş gibi inceleyen Jamic'e kendini tanıttı.

Lorian kardeşiyle sözsüz bir konuşma yapıyordu. Conreth'in çenesinin sertleşmesine bakılırsa, bu pek de hoş bir konuşma değildi.

Emara yine gülümsedi, hâlâ o sakin hoşnutluğu yayıyordu. "Size odalarınızı göstereyim, böylece kendinize gelebilirsiniz."

Madinia kaşlarını çattı ve ben de nedenini anladım. Kaliera böyle bir şeyi kendisi yapmayı asla düşünmezdi.

Birkaç dakika içinde, keşfedilmek için yalvaran, zevkle dekore edilmiş bir odada duruyordum. Yine de tek yapabildiğim geniş, pelüş yatağa düşmenin hayalini kurmaktı.

Lorian bana döndü ve mizahsızca gülümsedi. "Artık Aranthon'dayız, yaban kedisi," dedi ipek gibi. "Öyleyse neden bana Eprotha'dan ayrıldığımızdan beri benden ne sakladığını söylemiyorsun?"

THE QUEEN

Sabium öfkelenmedi.

Yanakları kızarmadı. Elleri

yumruk olmadı.

Onun yerine yüzü boştu, duruşu rahattı. Ama gözleri... Gözleri

karanlık bir kötülükle parlıyordu.

Savaş odasındaki dairesel bir masada oturduk - taş duvarları ve tahta sandalyeleri olan nemli, yeraltı odası - Sabium'un danışmanları onun dikkatini çekmek için yarışırken birbirleriyle konuşuyorlardı. Patrikler görünüşte rastgele olan bu saldırı karşısında sarsılmışlardı. Çoğu oğlumun kaçırıldığını asla öğrenemeyecekti. Jamic'in yerini bilen ve saldırıdan sağ kurtulan muhafızlar krallığa karşı işledikleri iddia edilen suçlar yüzünden katledilmişlerdi. Sabium için saldırının gerçek sebebinin asla yayılmamasını sağlamanın bir başka yoluydu.

Ama oğlum özgürdü.

Masanın altında ellerim titredi ve genç kızlığımdan beri ilk kez gözlerim bastırılmış yaşlarla doldu. Sevinç gözyaşları. Jamic sıkışmış bir domuz gibi kan kaybından ölmeyecek, Sabium'un onunla işi bittiğinde cesedi denize atılmayacaktı.

Kıpırdamadan oturdum, yüz ifadem dikkatliydi, saldırının nedenini anlayamayanların önerilerini dinliyormuş gibi yaptım. Elbette melez varis, halkından daha fazlasını serbest bırakmaya karşı koyamamıştı. Şehrin yüzlerce sakini bir gecede kaybolmuştu; muhtemelen saklanmakta olan melezler.

Bu durum Sabium'a saldırının ardındaki gerçek neden için mükemmel bir sis perdesi sağlamıştı. Mahkemenin bildiği kadarıyla, şehre yapılan sızma sadece o melezleri kurtarmak için yapılan bir baskındı. Utanç verici olsa da planları için hiçbir tehdit oluşturmayan bir baskın.

Sonunda Sabium elini salladı. Oda sessizliğe gömüldü. "Bunun üzerinde düşünmeliyim," dedi. Danışmanlar dışarı çıktı. Ben ayağa kalktım ve Sabium başını salladı.

"Sen değil."

Ellerim uyuştu. Uzaktan, bunu yapmaya daha ne kadar devam edebileceğimi merak ediyordum. Sabium şüphelenmeye başlamıştı. Şüphelendiğini biliyordum. Tymedes beni sürekli izliyordu ve hizmetkârlarımdan birkaçına rüşvet verdiğini biliyordum.

Sabium sadece Jamic'i kaybetmemişti. Hayır, Pelysian'ın casusları çok daha kötü bir hata öğrendi. Oğlum Fae tılsımlarından birini takıyordu. Ona yavaşça işkence edebilirdi, tüm bu güç seli muhtemelen dayanılmaz olurdu. Ama Sabium, Jamic'i öldürüp bariyeri yıktığında her zamanki gibi ekstra güç için açgözlülük yaparak bunu riske atmıştı.

Jamic'in kaybı bir darbeydi. Ama onca yıllık entrika ve cinayetten sonra tılsımın kaybı?

Onun misillemesini düşündükçe kulaklarımda kan çınlıyordu.

"Sanırım memnun oldunuz," dedi Sabium hafifçe. Bakışları benimkilerle buluştu. Uzun bir an nefes alma yetimi kaybettim.

Ama şimdi dağılmak için bu kadar çok çalışmamıştım.

"Memnun musun?" Küçümseyerek söyledim. "Melezler muhtemelen Jamic'e işkence edecekler. Planlarınız hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen onu değerli bir tutsak olarak görecekler. Onun çektiği acı ve ıstırap onların moralini yükseltecektir." Başımı salladım, bakışlarımı yere çevirdim, sanki onun kaderini düşünemezmişim gibi. "En azından ona hızlı bir ölüm bahşedeceksin. Melezler Jamic'e başarısızlıklarının bedelini ödetecek."

Kalbim, kırılabileceklerini düşünene kadar kaburgalarıma çarptı.
Sabium'un ifadesi soğuklaşmıştı.

"İlginç argümanlar," diye tısladı ve bakışlarımı kaldırdım. "Eğer bu işle bir ilgin olduğunu öğrenirsem, çığlıklarını kimse duymasın diye dudaklarını diktiririm. Sonra da parmaklarını teker teker söktürürüm. Ve bu sadece başlangıç olacak."

Ağzımı kapattım, tenimi bir ürperti kapladı.

Bakışlarını yüzümde gezdiren Sabium yavaşça ayağa kalktı. "Eğer çocuğu kullanamazsam, onların da onu kullanamamasını sağlarım." Gülümsemesi soğuk, mizahsız ve boştu. Midem kurşun gibi oldu ve gülümsemesi genişledi.

Döndü, odadan çıkarken aklının çoktan planlarında olduğu belliydi.

Ürperdim, ter omurgamdan aşağı damlıyordu. Artık yalnız olduğum için tüm vücudum titriyor, nefeslerim sığ pantolonlardan biraz daha fazlası oluyordu.

Sabium öfkeliydi, evet. Ama bu aksilikle çok sakin bir şekilde başa çıkıyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

Bu düşünceyi bir kenara iterek kendi kaderime odaklandım. Jamic özgürdü. Her şey plana uygun giderse, bu kaleye bir sonraki gelişinde oğlum Eprothan kralı olacaktı ve ikimiz de sonunda güvende olacaktık. Sabium bundan sonra beni daha da yakından izleyecekti.

Ama hayatımın saniyelerinin birer birer azaldığını hissedebiliyordum. Jamic'in gidişiyle Sabium'un beni hizada tutacak hiçbir şeyi kalmamıştı - kendi hayatım için duyduğum korku dışında. Yakında sırtımdan bir hançer yiyeceğim. Belki akşam yemeğinde zehir. Güvenilir bir muhafız tarafından yüzüme bir yastık. Ya da Sabium ölümümü bizzat izlemeyi tercih edebilirdi.

Pelysian çıkmama yardım ederdi. Yıllar önce, Jamic'i asla terk etmeyeceğimi kabul etmeden önce müsait olduğunu açıkça belirtmişti.

Ama gitmeden önce Sabium'a son bir darbe indirmem gerekiyordu.

ASINIA

İsyancı kampında birkaç gün olması gereken süre bir haftayı aşmıştı. Bugün Prisca'dan Jamic'i serbest bırakmayı başardıklarını bildiren bir mesaj aldım.

Sanki tüm vücudum aniden hafiflemiş gibi hissettim. Sanki yerde yürümek yerine havada süzülüyordum. Artık gerçekten bir şansımız vardı.

Ona hepimizin iyi olduğunu bildiren bir mesaj gönderdim. Ona Herne ile bir anlaşma yaptığımızı söyleyebilmeyi umarak bekliyordum. Ama durum böyle değildi.

Demos her gün onu ikna etmeye çalıştı. Ve Herne dinlemeyi reddetti.

Vardıktan kısa bir süre sonra Tibris bize asi kampını gezdirmişti. Buradaki insanların yabancılardan şüphelenmesini bekliyordum, burada olduğumuz için mutsuzlardı. Ama Tibris'e yakın olduğumuz için çoğu insan bizi kabullenmiş gibi görünüyordu. Gerçi Vynthar ne zaman kampa girse donup kalıyorlardı.

Tibris her zaman sevilesi biriydi ama buraya hiç beklemediğim bir şekilde yerleşmişti. Memnundu.

Ve onu bundan kurtaracaktık.

En çok iyilik yapabileceği yerde olmak isterdi, özellikle de Prisca tehlikedeyse. Ama onu, elinden gelse burada kalacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Sadece kamp için de değil. Herne'ye bakışını yakalamıştım.

Ve Tibris dikkat etmediğinde Herne'nin arkasına bakışı.

Demos ve ben kamp hayatına uyum sağlamıştık. Demos için bu, bazı genç isyancılarla eğitim yapmak, bıçak ve kılıç kullanabilmelerini sağlamak anlamına geliyordu.

Günlük dersler veriyor, yaylı tüfeğimle teknik öğretiyordum. Melez kampında Demos'la antrenman yapmayı reddeden kadından bu yana çok yol kat etmiştim.

Bugün kendimi Demos'un antrenman sonrası esneme hareketlerini izlerken buldum. Kamptaki kadın nüfusunun yarısı gibi görünen bir kesimle birlikte -ki onlar ne zaman tişörtünü çıkaracak olsa bunu hissediyor gibiydiler.

Bana bakıp göz kırptığında, ben de ona ters ters baktım ve uzaklaşmak için döndüm.

Bana yetişti. Hala gömleksizdi.

"Eğitimin bitti mi?" diye sordu.

"Evet. Gidip tuzaklara yardım edebileceğimi düşündüm." Her hareket ettiğinde kaslarının nasıl gerildiğine bakmamak için her şeyi yapardı.

"Ben de seninle
geleceğim."

Mükemmel.

Bir süre sessizce yürüdük, tuzakları kontrol ettik, devrilmiş olanları yeniden kurduk. Her ne kadar bir tuzağı kontrol etmek için eğildiğinde gözlerimin vücudunda gezinmesini engellemeye çalışsam da, bana o bilmiş bakışını attığı her seferinde kendimi bakışlarımı kaçırırken buluyordum.

Kendini beğenmiş piç. Yine de dostça bir sessizliğe büründük. Ona Herne'nin yumuşamayacağından endişelendiğimi söylememe gerek yoktu. O da bana Herne'nin sırtı duvara dayanana kadar baskıyı artırmayı planladığını söylemek zorunda değildi.

Kampa dönerken kafamı kaldırdığımda Demos'un yüzümü incelediğini gördüm.

Yüz ifadesi ciddiydi.

"Ne istiyorsun, Sin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Tüm bunlardan sonra. Sonunda barışa ulaşırsak ve evimize dönebilirsek. Sonra ne olacak?"

Omuz silktim. Bu savaşı kazanmak için hâlâ başarmamız gereken ne kadar çok şey olduğunu bildiğim için böyle bir şeyi hayal etmek zordu. "Melez krallığında kendi mağazamı açmak istiyorum. Kıyafetlerimle insanlara neşe veren harika bir terzi olmak istiyorum. İnsanların düğünlerde, balolarda, törenlerde, hayatlarının *en güzel* günlerinde giyecekleri kıyafetleri bulmalarına yardımcı olmak istiyorum.

"Gücümü kullandığımda, bunun doğrudan bir düşmanın boğazına doğru bir ok fırlatmak olmayacağını bilmek istiyorum. Bunun yerine, bir şey *yaratmak* için olacak. Bu dünyaya biraz güzellik getirecek bir şey." Gözlerimi kırptım. Tüm bunların ortaya çıkmasını beklemiyordum. Sanki göğsümden bir ağırlık kalkmış gibiydi.

"O hayata kavuşmanı sağlayacağım. Bu olacak. Sana söz veriyorum." Sesi çok güven vericiydi. Demos hakkında bildiğim bir şey varsa o da verdiği sözleri tuttuğuydu. Yürümeyi bıraktı ve yüzünü tamamen bana döndü. "Ama bana karşı dürüst değilsin. Gerçekten ne istiyorsun?"

Gözlerimin açıldığını hissettim ve tepkimi gizlemek için yere baktım.

Demos istediğim şeyi onaylamazdı. Eğer gerçek amacımı öğrenirse, beni bu savaşın dışında tutmak için elinden geleni yapacağını söyledi.

Bu onun hatası değildi. Benimle tanıştığı gün -ve ondan sonraki haftalar boyunca- beni en zayıf halimle görmüştü. Şimdi bana baktığında hep korunması gereken birini görüyordu.

Bir gün büyük bir terzi olmak istiyordum. Ama önce bir etki yaratmalıydım. Ben alınmasaydım Pris bu savaşa girmeyecekti. Ben katalizör olmuştum. Ve hayatımın geri kalanını bu savaşın başlamasının nedenlerinden yalnızca biri olduğumu bilerek yaşamayı reddediyordum. Prisca'nın bana annem için yaptırdığı mezar taşını gösterdiği gün, sessizce bu savaşın sona ermesinin nedenlerinden biri olacağıma yemin etmiştim. Belki bir gün bunu Demos'la paylaşırdım. Beni bir kurbandan daha fazlası olarak gördüğünden emin olduğumda.

"Ben *de* bunu istiyorum."

Demos başını eğdi, ben de kollarımı kavuşturdum. "Seninle paylaştım. Ne istiyorsun, Demos?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. "İki yıl boyunca tek istediğim ya onurlu bir şekilde tek başıma ölmek ya da kaçmaktı. Şimdi ise tek istediğim

Bu savaşı kazanıp halkımızı eve getireceğiz. Sonrasını düşünmeme izin vermiyorum."

Uzanıp ona dokunmak istedim. Elini tutmak istedim - o kadar çok istedim ki tenini hissetme ihtiyacıyla fiziksel olarak acı çektim. Ama bu aptalcaydı. Demos beni sadece hayatta tutması gereken başka bir insan olarak görmüştü. Ben onun kız kardeşine verdiği bir sözdüm.

Ve çoğu gün, bununla iyiydim.

Bugün... bugün, ağrıyordu.

Belki de konuyu değiştirmeliyiz. "Sence Herne'yi bizimle çalışmaya ikna edebilecek miyiz?"

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Bence o adamı bir şey yapmaya ikna edecek biri varsa o da Tibris'tir. En iyi umudumuz o."

"Bir karar vermesine ihtiyacımız var. Yakında." Regner bu sınırın güvence altına alınmasını istiyordu. Eryndan da itibarını kurtarmak istiyordu.

"Biliyorum. Bunun için bir planım var."

Dönüş yolunun geri kalanında sessizdik. Birkaç saat sonra, günün terini attıktan kısa bir süre sonra, ana ateşe doğru yürüdüm. Bakışlarım Demos'a takıldı. Tibris ile Herne arasında, kamp girişinin yakınında duruyordu. Uh-oh.

Onlara doğru yürürken Herne, "Hiçbir yere gitmiyor," diye homurdandı. "Ona ihtiyacımız var."

Demos, gülümsemesini gizlerken yaptığı gibi elini ağzının üzerinde gezdirdi. Ama gözleri ciddiyetini koruyordu. "Halkınızın bizim yardımımızla ilgilenmediğini açıkça belirttiniz. Halkınızı iyileştirme yeteneğiniz sizi ilgilendirir. Tibris'e ön saflarda ihtiyaç var. En faydalı olacağı yerde."

Herne'nin yüzü öfkeden bembeyaz kesildi. "Onu cepheye götürmüyorsun."

Tibris, Demos ve beni yakından izliyordu. Onu ikimizden de memnun olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum ama başka biri olsa muhtemelen onu rahatsız edenin bu durum olduğunu düşünürdü. Yine de, bana ayak uyduracağına bahse girmeye hazırdım. Ayrıca, cephede kendisine ihtiyaç duyulduğunu inkâr edemezdi. Bizimle birlikte.

Herne ona döndü. "Halkımızı terk edemezsin. Sana ihtiyacımız olduğunu biliyorsun."

Herne'nin sözlerinin altındaki gerçek mi? Sana ihtiyacım var. Göğsüm sıkıştı.

Tibris sabit bakışlarını bize doğru çevirdi. Bir irkilmeyi zar zor sakladım. Demos tek kaşını kaldırdı.

Tibris Herne'ye dönerek, "Bana ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi. Sesi yumuşamıştı. "Ama burada bebeklerin doğumuna, eğitim yaralarının sarılmasına ve karın ağrılarının tedavisine yardımcı olacak yeterince büyücü olmayan şifacı var. Onları kendim eğitiyorum."

Herne'nin gözleri parladı. "Bir yere gitmiyorsun. Eğer denersen, seni geri getirtirim." Döndü ve sinsice uzaklaştı.

Demos gülümsedi.

"Onu manipüle etmemi sağladın." Tibris'in sesi soğuktu.

Demos'un yüzündeki gülümseme kayboldu ve içini çekti. "Biliyorum. Özür dilerim."

Tibris'in gözlerinde şaşkınlık parladı. Onu suçlayamazdım. Demos sık sık özür dilemesiyle tanınan biri değildi.

Tibris içini çekti. "Ben-"

Bir nöbetçi koşarak geçti. Demos omzundan tutarak onu durdurdu ve nöbetçi bıçağıyla saldırdı. Demos bıçağı onun elinden aldı ve nöbetçi morardı.

"Ne oldu?" Demos sordu.

"Saldırı altındayız." Demos'u silkeleyerek Herne'nin çadırına doğru koştu.

Ciğerlerimdeki tüm hava kayboldu. Tüm sinir uçlarımı dikenli bir his sardı. Saldırı altındayım. Burası.

Tibris'in gözleri sertleşti. "Bunun sorumlusu sen misin?"

Başımı salladım, kalbim küt küt atıyordu. "Hayır.

Yemin ederim."

"Bu Prisca'nın planlarından biri değil mi?"

Demos başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Bana silahlarını nerede tuttuklarını göster."

Tibris bizi cephaneliğe doğru götürdü, adımları

hızlıydı. "Bunu sen yaptın!" Herne tıslayarak

önümüzü kesti.

"Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum," diye sakince onayladı Demos. "Ama biz yapmadık. Her ne oluyorsa, bizden kaynaklanmıyor."

Herne'nin hakkını yemeyelim, tartışmakla vakit kaybetmedi. Dönerek generallerine hırıltılı emirler yağdırmaya başladı. Tekrar Tibris'e baktığında, yüz ifadesi neredeyse belli belirsiz yumuşadı. "Şimdi gitmen gerek. Bir at al ve git."

"Yardım etmek için kalıyoruz," dedim. "Hangi yönden gelirken görüldüler?"

Herne'nin yüzünde beliren rahatlama bir anda kayboldu. "Doğu." "Ne kadar uzakta?"

"Akşama kadar burada olurlar. Belki de daha hızlı."

"Hiçbirinin kuzeyden gelmediğinden emin misin?" Demos sordu.

Herne'nin ağzı buruştu. "Evet."

"Hangi renkleri giyiyorlar?"

Herne tereddüt etti. Sonunda konuştuğunda sesi tekinsizdi.

"Hiç renk yoktu. Saldırganlarımız insan değil. Onlar nöbetçilerimin daha önce hiç görmediği bir tür sapkın yaratık."

Bunun üzerine hepimiz sessizliğe büründük.

"Ben ön saflarda size katılacağım," dedi Demos. "Asinia ağaçlardaki okçulara katılacak. Tibris-"

"Şifacının çadırı." Herne Tibris'e baktı. "En faydalı olduğun yer orası. Bunu biliyorsun."

Tibris başını salladı. "Orada olacağım." Bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi. "Dikkatli olun."

ŞEFTEN BİRİ

PRISCA

Lorian konuşmamı bekliyordu. Aranthon'a vardığımız anda bu konuşmayı yapmak için ısrar edeceğini bilmeliydim.

"Ben Daharak'a giderken senin de Fae topraklarında kalmanı istiyorum."

Lorian, sonsuz bir şekilde eğlendiği zaman yaptığı o sinir bozucu şekilde başını eğdi.

"Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü istediğim bu."

Bana güldü. "Tekrar dene, Prisca."

İşe yarayacağını düşünmemiştim. Yine de alt dudağımı dışarı çıkarma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. İçimi çekerek pelüş yatağın kenarına oturdum. "Regner'ın kalesinde Madinia ile birlikteyken... Kaliera ile ittifak kurduğumda... aynasından bir kadın indi."

Lorian'ın yüzündeki tüm espri anlayışı kaybolmuştu ve gözlerinde vahşi bir şey parlıyordu. "Kim?"

"Daharak'ın annesi. Bir kahin. Adını duymuşsundur," dedim yüzündeki tanıma ifadesini fark ederek.

Başını salladı ve ben de omurgamı dikleştirdim. Sanki boğazımın arkasından bir bıçak çekiliyormuş gibi hissettim. "Bir şeyler biliyordu. Benim hakkımda. Dedi ki

yıllarca geleceğimi görmüştü."

Lorian'ın bakışları benimkilerde sabitti. Bir kez olsun ne düşündüğünü anlayamamıştım. "Peki ne dedi?"

"Bana iki kehanet verdi. İlki Daharak ve kan yemininin yerine getirilmesiyle ilgiliydi."

Tek kelime etmedi, sadece beni izledi, bekledi.

"İkincisi senin hakkındaydı. Senin ölümün hakkında." Sesim çatallaştı ve Lorian'ın gözleri yumuşadı.

"Anlat bana."

Her iki kehaneti de okudum ve o da iç çekti. "Bu kadar endişelendiğin şey bu muydu? Sana söyledim Prisca, seni asla terk etmeyeceğim."

Başka tarafa baktım. Bana inanmamıştı. Neden inansın ki? Ölümcül derecede güçlüydü, bu kıtada kendine yol açmış ve on yıllardır halkını korumuş bir güçtü.

"Tek söylediğim, onun kehanetine ve sudan bahsetmesine dayanarak... belki de burada kalmanız en iyisidir. Geçici olarak." Bakışlarımı Lorian'ınkilere çevirdim. Dudakları kıvrıldı ve ben de ona ters ters baktım.

"Prisca..."

"Lütfen," diye yalvardım ve sesim kesildi.

Bakışları nazikleşti ve yanağımı okşadı. "Sana ne istersen veririm," dedi. "Bunun dışında her şeyi."

Ona zarar vermeliydim. Ona saldırmalıydım. Ya da daha kötüsü, ona öyle bir ihanet etmeliydim ki gitmek için can atacaktı. Bu düşünce beni kusturmak istiyordu. Ama onun hayatını kurtarmak için geçmeyeceğim hiçbir çizgi yoktu. Hiçbiri yoktu.

"Aklının nasıl çalıştığını biliyorum." Sesi son derece yumuşaktı ama gözleri yırtıcı bir hal almıştı. "Dikkatle dinle, Prisca. Ne yaparsan yap, yanından *asla* ayrılmayacağım."

"Lütfen."

"Eğer öleceksem, bu seni korurken olacak." "Ben de bundan korkuyorum."

Yavaşça başını salladı. "Daha iyi bir ölüm düşünemiyorum."

Kollarından kurtuldum ve ona bakamadan arkamı döndüm.

Kollarını arkamdan bana doladı ve saçlarımı okşadı. "Bunu takıntı haline getirmeni istemiyorum."

Gülüşüm acıydı. Hıçkırığa dönüştü ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildim. "Seni kaybedemem Lorian. Bu beni mahveder."

"Bitmeyecek. Hikâyemiz bu şekilde bitmeyecek. Bitmeyeceğini biliyorum."

Buna inanmak istedim. Çoğu zaman buna inanabildim. Ama göğsümde bir dehşet vardı ve ne yaparsam yapayım onu atamıyordum.

"Söz ver bana."

"Söz veriyorum." Vücudu benimkine yaklaştı ve beni öyle nazikçe öptü ki nefesim kesildi. "Benim vahşi kediciğim," diye mırıldandı ağzıma karşı. "Günlerdir bunu içinde tutuyor, kaderle pazarlık etmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Bakışlarımı kaldırdım, orman yeşiliyle buluştum. "Sana sahip olamazlar." "Ve alamayacaklar."

Başını tekrar eğdi ve ben de gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Dudakları kulağımın altındaki hassas bölgeye değdi ve gözlerimi açarak küçük bir nefes verdim.

"Hayır." Bana sokuldu. "Gözlerini kapalı tut. Sadece beni hisset."

Uydum ve tuniğimi kenara itti, elini göğsümü avuçlamak için kaydırdı. Onun için yanıp tutuşuyordum, kalçalarım titriyordu ve ben huzursuzca hareket ederken o meme ucumu okşadı, ağzı benimkini buldu. Daha yakın olmak istiyordum. Onun içimde olmasına, bana unutturmasına ihtiyacım vardı.

Lorian geri çekildi ve ben de onun kıkırdamasına neden olan bir miyavlama sesi çıkardım. "Yakında, vahşi kedi."

Tuniğim bir anda başımın üzerindeydi ve kısık bir hırıltı çıkardı. "Her nasılsa beni her zaman şok etmeyi başarıyor," dedi, "ne kadar da güzelsin."

Yanaklarım kızardı ve Lorian küfretti. Birden yatağa uzanmış, kalbim küt küt atarak ona bakıyordum. Gözle görülemeyecek kadar hızlı hareketlerinden biriyle beni dikkatlice yorganın üzerine yatırmış ve taytımı yavaşça bacaklarımdan aşağıya indiriyordu.

Ağzını indirdi, uyluklarım boyunca nazikçe, alaycı bir şekilde öptü. Karnımın alt kısmını okşadı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi hissetmeni istiyorum. Her zaman seninle olacağım, Prisca. Sen ve ben."

Ben ve o. Sonsuza kadar. Nefesim ciğerlerimden titreyerek çıktı ve göğsümdeki dehşetin küçük bir parçası erimeye başladı.

İç çamaşırlarımı çıkararak dudaklarını karnımın, göğüslerimin ve boynumun üzerinde gezdirdi. Dudaklarını üzerimde hissetmek için ona doğru eğildim ama o çoktan kolumdan aşağı doğru öpmeye başlamıştı ve varlığından haberdar olmadığım hassas yerlerimi bulduğunda beni ürpertti.

Duygularımın içinde kaybolmuştum. Saçlarının tenimi gıdıklamasında. Dudaklarının okşayışı ve yatıştırışı. Bana sürekli değer *verildiğini* hissettiriyordu.

Kalçalarımı araladı, ben de ona doğru açıldım ve bacaklarımın arasına yerleşmesini izledim. Gözleri benimkilerle buluştu. "Bütün gün bunu arzuluyordum." Elini aşağı doğru kaydırırken bakışları yüzümde kaldı, beni kendisi için kaygan bulduğunda gözleri ısındı. Klitorisimi okşadı ve gözlerim kapandı. "Hayır, bana bak," diye ısrar etti. "Sana ne yaptığımı görmeme izin ver. Sana ne kadar iyi hissettirebileceğimi."

Ellerimi kaldırarak omuzlarında gezindim, sıcak tenini okşadım.
Bana sert bir bakış attı. "Dikkatimi dağıtma."

Güldüm ve başını eğdi, dudaklarını bana bastırdı ve klitorisime hafifçe üfledi. Kalçalarımı kaldırdım ve o da bana gülümsedi. "Doyumsuz kadın."

"Beni bu hale *sen getirdin*."

"Ve başka kimse asla yapamayacak." Diliyle okşadı, çok hoşuna giden bir şekilde benimle alay etti.

"Daha fazla," diye inledim ve o da bana daha fazlasını verdi. Dili kıvrımlarımın arasından kaydı, klitorisimin etrafında dolaştı, oynadı ve beni geren ve inleten yerleri buldu. Uyluklarımın titremesine neden olan noktaları. Kalçalarımı sallıyor, yüzüne doğru sürtünüyordum ve bakışları benimkine kilitlenmiş, elleri beni yerimde tutuyordu. Mesaj açıktı. Bana vermeyi seçtiği her şeyi kabul edecektim. Lorian vücuduma tapınırken bile kontrolün kendisinde olduğunu açıkça belli ediyordu.

Doruk noktam beni bir kasırga gibi vurdu, vücudumu kilitleyen bir güç, devam ettikçe uzuvlarımda yuvarlanan zevk. Lorian bana karşı inledi, ellerimi saçlarına gömüp çekiştirene kadar okşamaya devam etti.

Hırladı, açıkça sönmüştü, ama daha sert çektim. "İçime gir," diye yalvardım. Onun içimde hareket ettiğini hissetmeye ihtiyacım vardı. Hayatta olduğunu, hayatta kalacağını ve birlikte olduğumuz sürece her şeyin yoluna gireceğini bilmem gerekiyordu.

Vücuduma doğru öpücükler kondurdu, ben kıvranana kadar meme uçlarımla oynamaya devam etti, elimi sikine doğru kaydırdığımda kalçalarım kalktı.

Elimi tuttu ve avucuma bir öpücük kondurdu. "Ben öyle düşünmüyorum."

Bir gün *onu kendim* için yalvartacaktım. Lorian bana sırıttı. "Surat asma, vahşi kedi. Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Ağrılı bir şekilde yavaşça içime girdi, beni izlerken gözleri karardı. Sanki eve dönüyormuş gibiydi. Sanki onun olmak için doğmuşum gibi.

Ağzı benimkini buldu, avucu boğazımı okşadı, nabız noktamı okşadı. Öpüşmemiz yavaş, nazik ve derindi. Acele etmeden hareket ediyordu ve beni ne kadar çok sevdiğini hissedebiliyordum. Ve ben de onun benim olmak için doğduğunu hissedebiliyordum.

Beni çok yakından izleyişiyle, gözlerindeki saf sahiplenmeyle karışık hayranlıkla anlattı. Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayışıyla, diğer kolunun üzerinde dengede durup daha derine inerken yanağımı okşayışıyla anlattı. Aleti içimde, karnımda sıcaklık hissi uyandıran noktayı bulurken nefes alış verişimdeki değişime gösterdiği dikkatle anlattı.

Daha derine, daha sert bastırdı, aynı noktaya tekrar tekrar vurdu. Hareketlerimiz daha da çaresizleşti, ben onun adını haykırırken dişleri boynumun derisinde geziniyordu.

Gözleri o kadar kararmıştı ki neredeyse simsiyahtı. Sanki benim için dünyayı yakacakmış gibi bana bakıyordu.

Anlamadığı şey, benim de onun için aynı şeyi yapacağımdı.

"Benim," diye soludum, tam kalçalarını açarken, leğen kemiği klitorisimi okşuyordu.

"Evet, vahşi kedi. Seninki. Şimdi, benim için gel."

Ellerimizi birleştirdi, benimkini yatağa bastırırken o kadar derinden itti ki, kenarda dururken nefesim kesildi.

Bir hamle daha yapınca ürperdim, içimi orman yangını gibi saran bir doruğa doğru inledim. Lorian kaslarım gevşeyene ve ağzını ağzıma bastırıp benimle birlikte düşerken titreyene kadar içime vurarak onu dışarı çekti.

ASINIA

Ağzım o kadar kuruydu ki, bir yudum su için neredeyse her bedeli ödeyebilirdim. Ellerim titriyordu ve oturduğum ağaç dalının kabuğuna yaslanarak nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

Yaratıklar gün batımından önce gelmişlerdi. Herne'nin gözcülerine göre, bazıları kampa doğru uçmuş ve nöbetçileri ağaçlardan birkaçını avlamıştı. Yaratıklar yere inerken daha fazla isyancı katledilmişti.

Herne'nin asileri neredeyse hiç ses çıkarmadan ormanın kenarına, Demos ve benim yoldan yaklaştığımız yere doğru kaymışlardı. Etrafım okçularla çevriliydi; hepimiz yerdeki isyancıların üzerindeki dallarda onları savunmaya hazır bir şekilde duruyorduk.

Seçtiğim ağaç, Demos'a göz kulak olmamı sağlayacak kadar yakındı ama yine de dalları arasında iyi gizlendiğimden emindim. Sadağım sırtımda asılı duruyordu ve içi oklarla doluydu. Bir tanesini çoktan yerleştirmiştim, her an çekip bırakmaya hazırdım.

Sol tarafımda biri boğuk bir nefes verdi. Eğitimden tanıdığım bir kadın elinde yayıyla dalların arasında duruyordu. Onunla konuşma fırsatım olmamıştı ama yüzü kül rengi olmasına rağmen gülümsemeye çalıştı.

Ben de gülümsedim.

Güneş batıyordu, solan ışık huzmeleri başımın üzerindeki budaklı gölgelikten süzülüyordu. Ama bir önsezi duygusu beni sardı, buz omurgamdan yukarı kayıyordu.

Kendimi gövdeye yaslayarak Demos'u izledim. Elinde kılıcı, sırtı bana dönük, yaklaşık on adım ötede duruyordu.

"O ağaçta kal, yoksa seni kampa kendim götürürüm," diye hırlamıştı birkaç dakika önce.

Bunu bir cevapla onurlandırmamıştım. Zaten vakit de yoktu.

Sıcaklık düşmüştü. Kendimi çelikleştirdim.

Boom! Boom! Bum!

Başımın üstündeki dala tutunarak sıçradım. Herne bizi kamplarının etrafındaki tuzaklar konusunda uyarmıştı. Demos ve ben onlardan herhangi birine rastlamadığımız için şanslıydık.

Vahşi bir çığlık sessizliği böldü. Artık nefes nefese kalmıştım ve tek ben değildim. Demos'un yanında bir çocuk kılıcını sıkıca kavrıyor, tüm vücudu titriyordu. Daha on bir ya da on iki yaşında olmalıydı. Herne ne düşünüyordu da onu ön saflara almıştı?

Demos ona bir bakış attı, çenesinde bir kas tüylendi. Ve sonra hareketsiz kaldı.

Etrafımızı saran orman sessizdi -sanki hayvanlar bile ne olacağını biliyormuş gibi.

Çarpık bir omurgadan uzanan tüylü kanatlara tek bir bakış attım. Yaratık yere doğru fırlarken kırmızı gözler ağır bir kaş çıkıntısının altında kötücül bir şekilde parlıyordu... ve asiler onu karşılamak için konumlanmıştı.

Ateş ettim, okum yaratığın boğazının derinliklerine saplandı. Yere düştü ama bir intikam çığlığı atmadan önce değil.

Hem orman zemininden hem de gökyüzünden saldıran yaratıkların çığlıkları yankılandı.

Dişlerim takırdamaya başladı.

Silahı çektim ve ateş ettim. Tekrar ve tekrar, ritmik bir şekilde. Beni çevreleyen ağaçlardaki diğer okçular da gökyüzü oklarla dolana kadar aynı şeyi yaptılar. Yaratıklar şok edici bir hızla eğiliyor ve kaçıyorlardı. Ama onları uzakta tutmayı başarıyorduk. Şimdilik.

Vynthar aniden oradaydı, hareketleri en az saldıran canavarlar kadar hızlıydı. Nerede olduğunu merak etmiş, içlerinden birinin onu daha önce bulup öldürüp öldürmediği konusunda saatlerce endişelenmiştim. Kendi zamanında geleceğini bilmeliydim.

"Kanatları olmayan canavarı vurmayın!" Çığlık attım.

Yaratıklardan biri üzerine atlarken Vynthar bir kükreme sesi çıkardı. Vahşi bir hareketle kendini yaratığın üzerine fırlattı ve dişlerini boynuna gömdü. Yaratık kanatlarını çırparak uçmaya çalıştı ama Vynthar'ın devasa çenesi daha da sıktı. Başını salladı, o uzun dişler derinlere saplandı. Yaratık gevşedi. Öldü. Vynthar sadece onu bıraktı ve bir başkasını hedef aldı.

Bir sonraki okumu yerleştirirken tek bir bakış atma riskini göze aldım. Yerde Demos ve diğer isyancılar kesip biçiyor, vahşi bir öfkeyle savaşıyorlardı. Göğsümdeki bir şey serbest kaldı.

Uzaklarda bir yerde, Herne kükreyerek emirler yağdırdı.

Yaratığın kalbinin olabileceği noktaya doğru bir ok daha fırlattım. Hiç tereddüt etmedi bile. Midem düğümlendi.

"Kanatlar!" Diğerlerinin beni duymasını umarak çığlık attım. "Ya kafasına ya da kanatlarına nişan al."

Gökyüzünden daha fazla yaratık düştü. Ama giderek akıllanıyorlardı. Siyah bir bulanıklık bana doğru fırladı ve ben de okumu fırlattım, ancak okumdan kaçtı

Tamamen. Yanımdaki ağacı ve bana gülümseyen kadını hedef aldı.

Döndüm, neredeyse daldaki yerimi kaybediyordum. Ama çok geç kalmıştım. Yaratık onu pençelerinin arasına almıştı ve garip güzellikteki kanatlarını çırparak onu daha da yükseğe çıkardı. Çığlık attı, bacakları tekmeliyordu.

Nişan aldım. Iskaladım. Hayır, hayır, hayır!

Etrafımı saran okçular tekrar tekrar ateş ettiler. Ama yaratık çok yükseğe uçmuştu.

Kadının gitmesine izin verdi. Kadının çığlığı savaşın sesi üzerinde yankılandı ve duyabildiğimi hayal ettiğim bir gümbürtüyle yere düştüğünde aniden sona erdi.

Gözlerim yandı ama odaklanmak için kendimle savaştım, ayrıntıları dosyaladım. Bu hareket bir miktar kötü niyete işaret ediyordu. Karanlık bir zekâ. İnsanlarını incitmiş ve öldürmüştük, bu yüzden bize neler yapabileceğini alenen göstermişti. Nabzım şakaklarımı dövüyordu.

Yaratık çığlık attı ve bu kez zaferini yanlış anlamanın imkânı yoktu. Kırmızı gözleri parladı, kanatlarını sıkıca kavradı ve Demos'a doğru dalışa geçti. Kalbim boğazıma fırladı. Demos yaratıkların arasında bir yol açıyordu. O kadar çok öldürmüştü ki, etrafına yığınlar halinde dizilmişlerdi.

Ve yaratık açıkça fark etmişti.

Ellerim titriyordu ama uzun bir nefes aldım ve sadece yaylı tüfeğin ellerimdeki hissine o d a k l a n d ı m . Okum doğru yere saplanacaktı.

Silahımı çektim, ateş ettim ve kanatlı dev canavara nişan aldım. Okum doğrudan kanadına saplandı. Ama fark etmedi. Hâlâ dalıyordu. Doğruca Demos'a doğru.

İçimde asit kaynadı. Nişan aldım, tekrar ateş ettim.

Bir esinti yüzümün yan tarafını gıdıkladı. Eğildim, pençelerden zar zor kaçtım. Korkunç yaratıklardan biri ağacıma doğru hızla ilerliyordu, jilet gibi keskin pençeleri budaklı ayaklarından uzanarak üzerime atlıyordu.

Zar zor ıskaladı.

Ama şimdi çok yakındı. Bıçağımı kınından çıkardım, kendimi sert ağaç kabuğuna bastırdım ve yayımı omzuma attım. Yaratığın sıcak, kokuşmuş nefesi üzerime geldi ve ağaç dalımın etrafından dolanarak bacağımı ısırdı.

Gözlerim kan kırmızısı kürelerle buluştu. Canavar suratından kana susamış bir zekâ fışkırıyordu. Ölmemi istiyordu.

Bacağımı çektim ve dişleri duyulabilir bir "çıt" sesiyle kapandı. Bıçağımı çıkarıp pullu kolunu kestim.

Çığlık atarak pençeli kolunu bileğime çarptı. Elim anında uyuştu, parmaklarım açıldı ve bıçağım yere düştü. Kan kulaklarıma hücum etti.

Kardeşlerinden biri çığlık atarak karşılık verdi. Yaratık tekrar şakladı, hareketleri akıcı ve yırtıcıydı. Bulunduğum ağaç o kadar sıktı ki, ben dallar arasında hareket ederek uzaklaşırken beni yakalamakta zorlanıyordu. Bir kez daha üzerime çıkana kadar kocaman, tüylü kanatlarını çırptı.

Kanatlarını sıkıca kavradı, pençelerini uzatarak daldığı gibi yaprakları ve dalları kesti.

Sol omzumu kamburlaştırarak sadağımı kendime doğru salladım ve bir ok bulmaya çalıştım...

Canavar bana doğru hızla geliyordu. Görebildiğim tek şey o olana kadar görüşüm kenarlarda kararardı.

Bekle

.

Bekle

.

Bekle

.

Şimd

i.

Oku tüm gücümle ona doğru sürdüm. Demir, ıslak bir patlamayla kırmızı gözüne battı.

Yaratığın çığlığı bir kâbustan fırlamış gibiydi. Kanatları daha küçük dallara ve yapraklara dolanırken, pençeli ayakları ağacın dallarını tırmalıyordu. Kanatlarını açtığında tek yapabildiğim kollarımla başımı kapatıp ağaca yaslanmak oldu. Pençeleri kolumu tırmaladı ve omzuma doğru ilerleyen acıyla çığlık attım. Kolumun altına baktım. Uzun, kemik beyazı dişler boğazıma birkaç santim kala kırıldı. Başımın üstündeki dala tutundum. Ölecektim. Ben-

Bir kanadı kısa süreliğine etrafımızı saran dallara dolandı ve yaratık hırlayarak kanadını kurtardı. Geriye yaslandı.

Şimdi.

Bacağımı geri çekerek yüzüne çarptım. Çığlık attı, yüksek, kemik ürpertici bir ses. Tekrar tekrar tekmeledim, çaresiz hıçkırıklar boğazımdan kaçtı.

Yaratık düştü, kendini dengeledi, daha yükseğe uçtu. Dönüşü için

hazırlandım.

Ama havada süzülürken gözü bozuldu ve muhtemelen dengesini etkiledi. Geri çekiliyordu. Geri çekiliyordu. Ürperdim, hareket etmek istemiyordum, sonunda gökyüzünde küçük bir leke haline gelene kadar.

Her yerim acıyordu. Ağaca tutunduğum için ellerim sıyrılmış ve kanıyordu. Kolumdan kan damlıyordu. Ama ormanın tepesinde sallanmıyordum, düşmek üzereydim.

Demolar.

Yaratık birçoğunu soyup soğana çevirdikten sonra ağacımın bu tarafındaki yaprak ve dallardan geriye kalanlara baktım. Demos kendisine nişan almış olan kanatlı yaratıkla savaşıyordu. Göğsümden kuru bir hıçkırık kaçtı. O hâlâ hayattaydı. Hâlâ mümkün olandan daha hızlı hareket ediyordu. Yaratık endişe verici bir hızla tekrar tekrar pike yaptı, devasa kanatları ona doğru savrulurken dalları parçaladı. Demos her seferinde yuvarlanarak uzaklaştı, tam canavarın pençeleri durduğu yeri parçaladığı sırada.

Yaratık hırlayarak Demos'a doğru atıldı. Jilet gibi dişlerinden sıyrılıp kılıcını savurdu. Boynunun yanında kanlı bir yara açıldı ama bu onu daha da öfkelendirdi.

Demos vahşilikte, kurnazlıkta ve hızda canavarla eşleşti. Burada bir pençe darbesi, orada bir kılıç darbesi -uzun bir an boyunca tek yapabildiğim nefesimi tutup izlemekti, çaresizlik hayranlıkla savaşıyordu.

Bunun için doğduğunu fark ettim. Tanrılar Demos'u sırf bu yüzden yaratmıştı, savaşmak için. Öldürmek için. *Korumak* için.

Ama yine de sadece bir adamdı. Yayımı omzumda sallayarak nişan aldım.

Yaratık bir öfke patlamasıyla kanatlarını açarak saldırdı. Demos kılıcını geniş bir yay çizerek savururken kasları gerildi.

Bıçağı zarı, tüyü ve kemiği yarıp geçti. Yaratık doğaüstü bir ulumayla yere yığıldı, tüylü kanatlarından biri kopmuştu. Acı içinde çırpınıyor, etrafa toprak saçıyordu.

Yayımı indirdim. Canavara yaklaşırken Demos'un ifadesi soğuktu. Kılıcını yaratığın boynuna doğru savururken son ışığı da yansıttı.

Yaratıklardan birkaçı kaçmaya başladı. Görünüşe göre Demos'un öldürdüğü kişi liderlerinden biriydi.

Ama yaratıklardan biri döndü, dişleri hırıltıyla parladı. Ve çocuğu hedef aldı.

Az önce bir ağaç köküne takılıp kılıcını düşüren çocuk

Çoktan ağacımdan aşağıya inmiş, son birkaç adımlık mesafeyi atlıyordum. Demos koşarak ona nişan aldı.

Çocuk kıçının üzerine düştü ve geriye doğru süründü. Demos başaramayacaktı.

Yaratık dışarı fırladı. Bir

ok yerleştirdim. Fırlattım.

Demos saldırdı.

Okum tam yaratığın açık ağzına isabet etti. Ama hala hareket ediyordu.

Demos da öyleydi.

Kılıcı parladı. Ama çok uzaktaydı. Seçtiği anı gördüm.

Çocuğun hayatı kendi hayatının üzerindeydi. Zaman yavaşlıyor gibiydi.

"Demos!" Çığlığım etrafımızdaki dövüşün gürültüsü tarafından yutuldu.

Demos'un dengesi bozulmuştu. Ama sıçrayarak kendini çocuğun önüne attı. Yaratığın pençeleri omzunu ve sırtının bir tarafını parçaladı. Ama Demos inatla yerini korudu.

Ciğerlerimden bir çığlık daha koptu. Bir kez daha ateş ettim ama yaratık pençelerini Demos'un böğrüne saplayarak bir kez daha saldırmaya başlamıştı bile. Bir sonraki okum yaratığın gözüne saplandı ve geri düştü.

Ancak Demos da yere yığıldı.

ŞAFTÖR on iki

ASINIA

Canavarlar hâlâ başımızın üstünde daireler çiziyordu. Ama artık saldırmıyorlardı, sadece okçularımızın kendilerine doğru göndermeye devam ettiği oklardan kaçıyorlardı.

Demos'a doğru koştum ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Özür dilerim," dedi çocuk boğuk bir sesle. "Çok özür dilerim."

"Kılıcını al," dedim. Tanrım, ne kadar çok kan vardı. "Ve kampa geri dön."

Ayağa fırladı ve gömleğini çıkarıp bana uzattı. Demos'a bakarken yüzü ıslaktı. "O benim hayatımı kurtardı."

"O yüzden boşa harcama. Git."

Çocuğun gömleğini Demos'un yanına bastırdım. Ben bir şifacı değildim. Tibris'e ihtiyacım vardı. Ne *yapacağımı* bilemedim.

Demos'un gözleri benimkilerle buluştu. Açıktılar. Korkusuzdu. Ve şefkatliydi. "Kaç," diye emretti ama sesi ancak fısıltı halindeydi. "Geri dönebilirler."

Onu asla terk etmezdim. Bir gözüm de gökyüzündeydi. "Benimle koşabildiğin anda."

"Günah."

"Ne kadar kötü?"

"Kötü," dedi gözleri bana. Ama tek kelime etmedi.

Derin bir nefes aldım ve yan tarafına uyguladığım baskıyı kaldırdım. Gömleğini yukarı iterek en derin yarayı buldum. Kanı hâlâ etrafımızdaki yere dökülüyordu. Arbaletimi bırakarak tuniğimi çıkardım ve beni sadece göğüslerimi saran esnek bir bantla bıraktım.

"Seni soymaya en çok yaklaştığım an ve bundan bile en iyi şekilde yararlanamıyorum." Sözleri zayıf çıktı ama yine de mizahla ıslanmıştı.

"Bunu atlatırsan beni soymana izin veririm," dedim umursamazca. Güldü ama bu sadece bir hava üflemesiydi.

Gökyüzünü taradım. Yaratıklar ortadan kaybolmuştu. Ama temelli mi kaçtıklarını yoksa geri dönmeyi mi planladıklarını kim bilebilirdi?

Etrafımızda yaralılar inliyordu. Demos, yanında biriyle yerde yatan tek ceset değildi. Yakınlarda bir kadın gözyaşlarına boğulmuş, bir ismi tekrar tekrar söyleyerek hıçkırıyordu. Herne insan şifacıları güçsüz bırakırdı ama Tibris'i cepheye yaklaştırma riskini göze alamazdı. Ve onun büyüsüne ihtiyacımız vardı.

Tuniğimi çocuğun gömleğine bağladım ve Demos'un gövdesinin altına sıkıştırdım. Homurdandı ama hafifçe yuvarlanarak bana yardım etti ve gövdesini tunikle sarmamı sağladı. Yaraya biraz baskı uygulamak için bir düğüm attım. Ama bu uzun sürmeyecekti. Özellikle de onu hareket ettirdiğimde.

"Günah."

"Ya yardım et ya da çeneni kapat. Düşünmem gerek."

Çenesini kapattı.

Kanama şekli... Eğer onu hareket ettirirsem, öldürebilirdim. Ama onu Tibris'e götürmeliydim.

Prisca kardeşini burada kaybetmiyordu.

Ve o her neyse onu kaybetmiyordum.

Demos gece gündüz onu düşünmemi sağlayıp sonra da gözümün önünde ölmedi.

Sürüklemek için çok ağırdı. Onu kollarımda taşıyamazdım ama...

"Seni kaldırmama yardım etmen gerek."

Onu kampa yaklaştırabilirsem Tibris için çığlık atabilirdim.

"Günah."

"Sadece dene, Demos. Lütfen."

Gözlerimiz buluştu ve bana verdiği zayıf gülümseme neredeyse kalbimi ikiye ayıracaktı. "Sen ne istersen."

Kanamasının daha hızlı olacağını düşündü. Ve eğer yeterince hızlı hareket etmezsem, kanayacaktı. Yine de yüzümü kavradı, başparmağı alt dudağımı okşadı.

Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırdı. Prisca'ya ihtiyacım vardı. O anda, onun gücü için her şeyimi verebilirdim. Tibris'in buraya gelmesine yetecek kadar zamanı durdurmak için burada olması için her şeyi.

"Gücünün daha hızlı iyileşmeni sağladığını söylemiştin," diye

boğuldum. "Mucizeler yaratamaz, Sin."

"Bunu göreceğiz."

Dizlerinin üstüne çöktü. Bir noktada bayılacaktı. Ama eğer onu doğru pozisyona getirebilirsem, onu taşıyabilirdim. Uzun süre değil, ama yapabilirdim.

Ayağa kalktığında yüzünü boynuma gömdü ve kokladı. "Evim gibi kokuyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yutarak, bir kolunu boynuma dolamasına yardım ettim. Ağırlığının büyük bir kısmı üzerime çökmüştü, bir sarhoş kadar dengesizdim. Ama buraya gelirken izlediğimiz rotaya çok dikkat etmiştim. O ayaktaydı. Tibris'e gidiyorduk. Başka bir seçeneği düşünemezdim.

Demos'un başı bana yaslanmıştı, kanı çıplak karnımı ısıtıyordu. Kanının metalik kokusu beni çığlık atmak isteyene kadar gerdi.

Konuşmadı. İçinde olduğunu sanmıyorum. Tüm enerjisini onu yönlendirmeme yardım ederek harcıyordu. Bir ayağını diğerinin önüne koyarak. Küçük adımlar, ama yine de adımlar.

Yolun yarısında nefes verdi. "Özür dilerim."

Gevşedi. Ama ben buna hazırlıklıydım. En yakın ağaca yaslanıp ağırlığını almasına izin verdim. Sonra çömelip bacağımı bacaklarının arasına bastırarak onu sabitledim. Sol elimle sağ elini kavradım ve kolunu omzuma attım. Benden çok daha uzun boyluydu ama yine de çömelip ağırlığını omuzlarıma olabildiğince eşit dağıtmaya çalıştım.

Tökezledim, küfrettim. Toparlandım. Kolumu dizine dolayarak doğruldum. Bacaklarım onun muazzam ağırlığı altında hemen sallanmaya başladı. Ama dişlerimi sıktım. Sırtımdaki spazmı görmezden gelerek bir adım attım, sonra bir adım daha. Omuzlarım protesto çığlıkları atıyor, nefesim şimdiden kesik kesik geliyordu. Demos bir inilti çıkardı.

"Biliyorum. Özür dilerim."

Yaşıyordu. O acı dolu sesleri çıkarıyorsa hâlâ hayattaydı. Nefesim ciğerlerimden bir hıçkırık halinde patladı ve o da hafifçe gerilerek başka bir ses çıkardı.

Benim için endişeleniyordu. Seslerimi kendime saklamalıydım yoksa bilinci açık kalacaktı, tekrar bayılmak onun için en iyisi olacaktı.

Sendeleyerek ilerlerken orman üzerime kapanıyor gibiydi. Budaklı kökler her adımda bana çelme takmakla tehdit ediyordu. Güneş ağaçların arkasına kaymıştı ve eğer dikkatli olmazsam düşüp bileğimi kıracaktım ve Demos ölecekti.

Vücudum terden kayganlaşmıştı. Ağaçtaki yaratıkla olan kavgamdan dolayı kollarımdan biri hâlâ kanıyordu.

Tekrar tökezledim ve neredeyse yere düşüyordum. Elim sıcak ve tüylü bir şeye takıldı.

Vynthar yanımda sinsice ilerledi. Titrek bir nefes verdim. Yardım edebilirdi.

Onu sırtıma koy.

"Yapamam. Onu bırakacağım."

O zaman denge için beni kullan.

Hıçkırıklara boğuldum. "Teşekkür ederim." Ona uzandım, elim kürkünün içine kaydı ve sıkıca tuttum. Vücudunu benimkinin yanına bastırdı ve üstün görüşüyle engebeli orman zemininde bana rehberlik ederken dengede kalmama yardımcı oldu.

Kamp ateşlerinin parıltısı nihayet geceyi deldiğinde, ciğerlerime dolan hıçkırığı serbest bıraktım.

"Yardım edin!" Çığlık attım. "İmdat!"

Birkaç kişi tökezleyerek bana doğru geldi. "Başka kurtulan var mı?" diye sordu bir adam, kendi tuniği kanla ıslanmıştı. "Tanrılar, onu nasıl taşıyorsunuz?"

"Tibris," dedim. "Bu onun kardeşi. Tibris'i hemen getirin."

Adamlar Demos'u omuzlarımdan nazikçe çekmeye yardım ederken biri onu çağırdı. Yüzü o kadar solgundu ki kalbim durdu. Ama gözlerini araladı, bakışları sanki yaralanmışım gibi beni taradı.

Adamlardan biri ona bağladığım tuniği çekip çıkarırken gözleri yuvalarından fırladı. Ve sonra Tibris oradaydı, yüz ifadesi acımasızdı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

Tibris adamlarına, "Yürüyün," diye emretti.

"Ölmesine izin verme," diye yalvardım.

"Tibris-" "Biliyorum. Biliyorum, Sin."

Muhtemelen saatlerdir iyileşiyordu. Ama ellerini Demos'un bedeninin üzerinde tuttu. Ve sonra gözlerini kapattı.

MADINIA

Jamic garip bir adamdı.

Son bilmem kaç yılını nasıl geçirdiği düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi. Ama yine de, balkonunda durup altımızdaki vahşi fae bahçelerine bakışı...

Sanki her şeyi ezberliyor gibiydi. Böylece saklayabiliyordu.

Kaderinde bir kez daha hapsedilmek olduğunu mu düşünüyordu?

Birkaç dakika önce, banyo yapıp giyindikten sonra kapısını çalmıştım. Fae topraklarında hava sıcaktı ve elbisem esintide dans eden tül gibi bir kumaştan yapılmıştı.

Jamic kapıyı açtı ve içeri girmem için sessizce işaret etti. Pek sık konuşmazdı. Bugün nihayet tılsımı boynundan çıkaracaktık ve tılsım fae'lere iade edilecekti. Prisca ve diğerleri Cavis'in yasını tutarken ve zirve için strateji geliştirirken, bunun için Jamic ile burada olmayı ayarlamıştım.

Başka kimsesi yoktu.

"Gelmene gerek yoktu," dedi, sanki aklımı okuyormuş gibi. İçinde kaynadığını hissedebildiğim güç miktarıyla, gelebilseydi şaşırmazdım.

"Ben istedim."

Biri yaklaştı ve ben de döndüm. Kısa boylu, solgun bir fae kadın arkamda duruyordu; maviler, yeşiller ve kahverengilerin garip bir karışımı olan gözleri dışında dikkat çekici değildi. Onun yanında uzun boylu, vakur yüzlü bir adam ayaklarının üzerinde kıpırdandı.

"Ben Nortris ve bu da Metral," dedi. "Bizler şifacıyız."

Jamic başını salladı. İlgisiz görünüyordu ama çenesinin nasıl gerildiğini fark etmiştim. "İçeri gelin," dedi hepimize.

Hepimiz Jamic'in ateşinin yanındaki pelüş sandalyelere oturduğumuzda, Nortris Jamic'e cesaret verici bir gülümseme verdi. "Tılsımı çıkardığımızda etkisinin ne olacağını bilmemize imkân yok. Daha önce hiçbir insan böyle bir obje takmamıştı ve Majesteleri bunu yıllardır taktığınızı söyledi. Yani bu sadece ilk deneme. Metral tılsımı çıkaracak, ben de içinizdeki gücü dengeleyerek boşalmayı sabit bir damlaya indireceğim."

Çünkü güç aniden kesilirse ne olacağını bilmiyordu.

Midem bulanmaya başladı. Jamic'e canlı ihtiyacımız vardı yoksa bariyeri yıkma şansımız çok azdı. Ama Lorian'ın söylediklerine bakılırsa, Jamic o tılsım hâlâ boynundayken bariyeri yıkmaya kalkışırsa fae'lerin işbirliği yapmasına imkân yoktu.

Ve... onun ölümünü izlemek istemedim. Yaşayabildiği her anı yaşamak için duyduğu çaresizliği ilk elden anladım. Daha fazla zamanı hak ediyordu.

Tılsımı inceledim. O gün şehir kapılarında gördüğüm tılsımın aynısıydı, Prisca ve ben sokaklarda dörtnala koşarken Lorian ve diğerlerinin fae olduğunu öğrenmiştik.

Taşın ortası karanlıktı, sanki odadaki tüm ışığı emiyor gibiydi. Yine de kenarları aydınlanıyordu, ta ki hem gümüş ayar hem de Jamic'in boynundaki zincirle neredeyse aynı renge gelene kadar.

"Çıkaramazsan ne olur?" Ben sordum.

Nortris Metral ile bakıştı. "Yaklaşımımızı değiştireceğiz. Daha güçlü birini getireceğiz ve tekrar deneyeceğiz. Ve tekrar. Sonunda işe yarayacak." Jamic'e gülümsedi ve o da ona sakin bir şekilde başını sallayarak karşılık verdi.

Gerçek duygularını hiç gösterdi mi? Bu düşünceden sıyrıldım. Muhtemelen Regner, Jamic henüz yürümeyi öğrenirken bu tür dürtülerini bastırmıştı.

"Ben hazırım," dedi.

Metral ayağa kalktı ve Jamic'in arkasında durana kadar ilerledi, eli tılsımın zincirinin üzerindeydi. Nortris onun önünde durdu, bakışları Jamic'in yüzündeydi.

Derim diken diken oldu. Nortris bana aldırış etmedi. Ama Metral bana baktı. Yüzünde bir şey vardı.

Metral elini Jamic'in kafasına vurdu. Ve Metral'in sol kontrolünde kalın bir örümcek ağı belirdi.

Ben çoktan kalkmış ve harekete geçmiştim ama Metral gücünü Jamic'e yönlendirdi.

Jamic, derisi griye dönmeye başlarken acı dolu alçak bir ses çıkardı.

Metral onu öldürüyordu.

Jamic'in gözleri yuvalarından fırladı ve nöbet geçirmeye başladı. Nortris çığlık attı, Metral'i Jamic'ten uzaklaştırmaya çalışırken elleri çırpınıyordu.

Metral boştaki elini kadının yüzüne çarptı ve kadın yere düştü.

Dilimin ucunda külün tadını alabiliyordum. Dehşet, tüm vücudum bastırılmış adrenalinle titreyene kadar omurgamdan yukarı tırmandı.

"Bırak gitsin," dedim sessizce.

Metral dişlerini gösterdi. Ağ yüzünün her tarafını kaplamıştı. "Yapamam. Öldür beni."

O ağın ne anlama geldiğini biliyordum. Ve Jamic'i öldürmesine izin veremezdim. Yine de tereddüt ettim.

Metral, Jamic'in çığlık atmasını sağlayacak

bir şey yaptı. Alevlerim bana kolayca geldi.

Açlıkla.

Ateşimi Metral'in kalbine yönelttim ve o da dizlerinin üzerine çöktü. Birkaç dakika içinde ölmüştü. Sadece birkaç adım ötede, Nortris hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Kapı patlayarak açıldı. Zırhları gümüş gibi parlayan Fae muhafızları içeri doluştu. İçlerinden biri gücünü bana doğrulttu ama Nortris bir koruma kaldırmıştı. Muhafız ona bakakaldı, ihanet yüzünden okunuyordu.

Eli titreyerek Metral'i işaret etti.

Midem bulandı. Bir adamı diri diri yakmıştım. Bu ilk değildi ve son da olmayacaktı. Ama gözlerinin içine bakmıştım. Ölmek istememişti. Ama kendini kontrol edememişti. Bu yüzden onurlu bir seçim yapmıştı.

Tıpkı Cavis'in yaptığı gibi.

Metral'in vücudu kararmış, uzuvları kıvrılmıştı. Ama Regner'ın izini görebilsinler diye yüzünü yakmamaya dikkat etmiştim. Şifacılarının insan kralın örümceklerinden biri olduğunun kanıtı.

Jamic sandalyesine yığılmış, zorlukla nefes alıyordu. Nortris'e baktım, ellerini yüzünün iki yanına koymuştu.

Bir adım daha yaklaşarak onu dikkatle izledim, nabzım hâlâ hızlı atıyordu. Bana endişeli bir bakış gönderdi ama itiraz etmedi.

"O iyi olacak," dedi yumuşak bir sesle. "Metral'in gücünü biliyorum ve onu nasıl etkisiz hale getireceğimi de biliyorum."

Muhafızlar Metral'in cesedini kaldırıyorlardı. "Çocuk için koruma talep edeceğiz," dedi beni öldürmeye teşebbüs eden kişi. "Majesteleri derhal haberdar edilecek."

Birkaç dakika içinde oda boşalmıştı. Yanık et kokusunu, Jamic'in tenindeki gri rengi ve Nortris'in onu iyileştirirken ellerinin titremesini görmezden gelirsem, neredeyse hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdim.

Bu bir suikast girişimiydi. Regner belli ki Jamic'i kullanmamıza izin vermektense onu öldürmeyi tercih etmişti.

Eğer ben burada olmasaydım, başaracaktı.

Jamic gözlerini açtı. Bastırılmış acı ve korkuyla bulanıklaşmışlardı.

"Çıkar şunu," dedi.

"Neredeyse ölüyordun," dedi Nortris.

"Kapalı." Elleri tılsımı bulmaya çalışırken gözleri çaresizlikle parlıyordu. "Şimdi."

"Ne diyorsa onu yap."

Nortris bana baktı. "Yardım etmen gerekecek."

Sonunda, Nortris ve ben birlikte çalıştık. O gücünü Jamic'e aktarırken, ben de yavaşça ve büyük bir dikkatle zinciri kaldırdım.

Birkaç dakikada bir bana durmamı söylüyordu ve göremediğim bir şey yaparken donup kalıyordum. Jamic sessizce oturuyordu ama beklentisini hissedebiliyordum.

"Şimdi."

Başının üzerine kaldırdım.

"Dur."

Dondum kaldım. Zincir artık boynunda değildi ama tılsım hâlâ göğsüne bastırılmıştı. Bu en büyük sınav olacaktı.

"Şimdi."

Nefesimi tutup tılsımı yavaşça yukarı çekerken ciğerlerim yandı. İkimiz de Jamic'e baktık.

Gülümsemesi çok güzeldi.

Özgürdü.

Tılsım ellerimde sıcak bir his uyandırdı ve hevesle Nortris'e uzattım. Gözlerime baktı. "Metral için yaptıkların için teşekkür ederim. Bunu yapabilir miydim bilmiyorum."

Neredeyse irkiliyordum. Sanki kahramanca bir şey yapmışım gibi bana bakıyordu. "Onu ben öldürdüm."

"Onu serbest bıraktın. Ailesi sana minnettar kalacaktır." Jamic'in yanına eğilip gözlerini, nabzını ve rengini kontrol etti. Reflekslerini inceledikten ve odanın içinde dolaştırdıktan sonra dinlenmesini emretti.

Ve sonra yalnız kaldık.

"Hayatımı kurtardınız," dedi Jamic. "Teşekkür ederim." "Sana ihtiyacımız var. Bariyer için."

Sözlerimin gözlerindeki minnettarlığı yok etmesini beklerdim. Belki de bana kurtarıcısıymışım gibi bakmaktan vazgeçerdi. Onun yerine bana güldü.

"Acıyor mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Yokluğunu hissedebiliyorum ama... aniden kendi düşüncelerimi duyabiliyorum. İnsanların fae eserleri takmaması gerekiyor." Balkona bir göz attı. "Dışarıda oturmak ister misin?"

Başımı sallayıp onu takip ettiğimde gözleri parlıyordu. Dünyaya bakarken aynı geniş gözlü ifadeyi takınmıştı.

"Bize yardım edecek misin?" Ben sordum.

Bir omzunu silkti ve balkonun tırabzanına yaslanarak aşağıdaki bahçeye baktı. "Başka seçeneğim olduğunu bilmiyordum."

"Öyle. Elbette, bize yardım etmezseniz, Regner'ın sizi bulup öldürme ihtimali çok yüksek. Bu küçük olay bunu kanıtlıyor. Ama seçim hala sizin."

Bana bakarken ağzı seğirdi. Çok yaşlı gözleri vardı. "Evet, sana yardım edeceğim. Onun ölmesini herkesten çok istiyorum."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde durduk, ta ki o içini çekene kadar.

"Herkes bariyer konusunda endişeli. Ama sizin gerçekten de büyü kitabına odaklanmanız gerekiyor."

"Grimoire?"

Yüzünü buruşturdu. "Hepiniz ondan bir 'kitap' olarak bahsedip duruyorsunuz. Sanki bir kütüphaneye sığacakmış gibi."

"Değil mi?"

"Grimoire'a kitap demek, bariyere çit demek gibi bir şey." "Bunu nereden biliyorsun?"

Bana sabırsız bir bakış attı. "Regner büyü kitabının hayal ettiğinden daha fazlasını yapabileceğini öğrendiğinde ben de oradaydım. Başkalarının da olduğunu ve inşa ettiği bariyer sayesinde onları asla bulamayacağını öğrendiğinde de oradaydım. O bariyerin yıkılmasını istemesinin tek nedeni bu savaş değil." Bakışlarını tekrar şehre çevirdi.

Fae binalarının açıkta kalan kemik kadar beyaz parladığı mesafe. "Grimoire hakkında tam olarak ne biliyorsun?"

Yüzünü inceledim. Artık o tılsımı takmadığına göre, Jamic neredeyse... konuşkan biriydi. Gerçi ben de onun hayatını kurtarmıştım. Belki de bana güvenebileceğine karar vermişti.

"Conreth Prisca'ya kitabın -grimoire- karanlık bir tanrı tarafından yaratıldığını söyledi. Regner'ın bariyeri yaratabilmesinin nedeni buymuş. Ona bunu nasıl yapacağını öğreten talimatlar bulmuş."

Başını salladı. "Bilmediğim çok şey var. Bildiklerimi de bölük pörçük duydum. Ama Regner'ın sevdiği bir rahibe var ve bana karşı genellikle... nazikti." Yanakları ısındı ve omuzlarını kamburlaştırdı. "Eğer onunla konuşmanın bir yolunu bulabilirsek, Regner'ın bildiği her şeyi öğrenebiliriz."

"Bana ne bildiğini söyle."

"Karanlık tanrı, kardeşlerinin onun gücünü elinden alacağını biliyordu. Anılarını. Babasının ona gösterdiği iltimastan bıkmışlardı ve bu dünya için yaptığı planları onaylamıyorlardı. Onlar ona saldıramadan, o planlarını öğrendi. Bilgisinin, gücünün ve *benliğinin* çoğunu üç grimoire'a döktü ve onları bu dünyaya gönderdi. Onların kullanılacağını biliyordu ve kullanıldıklarında, bu bilgi onu çağıracaktı."

Regner diğer iki büyü kitabını bulursa mahvolurduk. O kadar güçlenmesine izin veremezdim. O kazanamadı. Hepimizden aldığı onca şeyden sonra... Sahip olabileceğim hayat...

Regner halkımızı bu kadar uzun süre acımasızca avlamasaydı annemi tanıyabilir miydim? Güvenli bir yerde büyür müydüm? Etrafım sevgiyle çevrili olur muydu?

"Madinia?"

Kendimi odaklanmaya zorladım. "Regner büyü kitabını ne için kullandı?"

"Bilmiyorum. Ama... Sanırım Oceartus taşlarının çalışma şeklini değiştirmek için bir şey yaptı. Gücümüzü çekmesini ve saklamasını mümkün kılmak için."

Yine de gittim. Eğer Regner kitabı Oceartus taşlarını gerçek amaçlarından saptırmak için kullansaydı...

Güçlerini almak için...

Bunu geri alabiliriz.

Bu gücü geri verebiliriz.

Regner'ı öldürüp Grimoire'u aldığımız sürece sorun yok.

"Galon, Regner'ın korumalarının aşılamaz olduğunu söyledi."

Jamic başını salladı. "Tronin fae'lere tılsımlarını ve Bretis melezlere kum saatlerini verdiğinde, Faric de biz insanlara bir ayna verdi. Regner grimoire'u kullanarak korumalarını aynaya bağladı ve tıpkı aynanın yansımayı geri göndermesi gibi, Regner'ın korumaları da ona yönelen her büyüyü geri gönderdi."

Bununla nereye varmak istediğini anlayabiliyordum. "Aynayı yok edersek, kişisel koğuşlarının da yok edileceğini mi düşünüyorsun?"

"Rahibe, aynayı yok etmek için fae ve melezlerin işbirliği yapması gerektiğine inandığını söyledi."

Yanakları yine kızarmıştı. Belli ki rahibenin sözlerine büyük saygı duyuyordu. Ama bunun nedeni rahibenin neden bahsettiğini biliyor olması mıydı, yoksa mavi cüppesini çıkarmak istemesi mi?

Sırıttım. Her iki durumda da bu konuyu Prisca'yla
konuşacaktım. "Senden bir şey isteyeceğim," dedi Jamic.
"Hmm?" Gözlerimi kırpıştırdım, zihnimi yeni öğrendiğim her şeyden
uzaklaştırdım. "Sana yardım edeceğim. İhtiyacınız olan her şeyle. Ama
karşılığında, yapman gereken
benim için bir şey."
"Şahsen benim için
mi?" "Evet."
Ona baktım. "Ne oldu?"
"Henüz sana
söyleyemem."
"Bunun ne zaman olması
gerekiyor?" "Bunu da
söyleyemem."
Yüzümü tamamen ona döndüm. "Körü körüne kabul edeceğimi
mi sanıyorsun?" "Sana asla zarar vermem. Sen benim hayatımı
kurtardın."
Yüzünü inceledim. "Benim onayım olmadan bize yardım etmeyecek
misin?"

Çenesi sıkıştı. "Sadece zorlandığım kadar yardım edeceğim. Prisca iyi bir insana benziyor. Beni işbirliği yapmaya zorlamak zorunda kalırsa kendini kötü hissedecektir."

Ben de onun masum olduğunu düşünmüştüm. Kurnaz. Tecrübesiz. Hapse atılmış olabilirdi, özgürlük için yanıp tutuşuyor olabilirdi ama yine de on dokuz kış görmüştü. Ve o hâlâ Kaliera'nın oğluydu. Bunu bir daha unutmayacaktım.

İçimi çektim. "Diğerlerine ihanet edecek hiçbir şey yapmayacağım. Ya da planlarımızı riske atacak herhangi bir şey."

Sırtı sertleşti, gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. "Sana bunu asla

yaptırmam."

"Tamam."

PRISCA

Uykumdan sersemlemiş bir halde uyandığımda Lorian gitmişti. Kendimi yataktan kaldırıp yorganın altına girme isteğimi bastırdım ve bunun yerine Emara'nın misafirler için olduğunda ısrar ettiği elbiselerden birini seçerek yıkandım. Oldukça soluk bir mavi olan elbise gövdemi sıkıca sarıyor, yumuşak kıvrımlar halinde yere düşüyordu.

Yansımamı kontrol etmek isterdim ama odalarımızdan aynaların kaldırılmasını emretmiştim.

Ve yansıma aldatır.

Kapı çalındı. Odayı geçip Madinia'yı, belki de Rythos ya da Galon'u bulmayı umarak kapıyı açtım. Onun yerine Emara bana gülümsedi.

"Sadece seni kontrol etmek istedim." Beni taradı. "Bu elbise sana çok yakışmış."

"Teşekkür ederim." Kapıyı açtım ve içeri girdi.

"Umarım odalarınız yeterlidir."

"Mükemmeller." Geçen hafta ormanda kamp kurmuştuk. Köhne bir han, sert zemine göre daha iyi olabilirdi. Ama rahat etmemiz Emara için gerçekten önemli görünüyordu.

Yalnız olduğu hissine kapıldım.

"Teyzenle konuştum. Sana günün geri kalanında dinleneceğini söylememi istedi. Lorian da Sybella ile konuşuyor."

İçime keskin ve amansız bir acı saplandı. Tek

yapabildiğim başımı sallamaktı.

"Başka bir şey daha var. Conreth'le konuştuğunuz gibi, Jamic'ten tılsımı çıkarmak için iki şifacı gönderildi."

Kalbim tekledi. "Güç boşalması onu öldürdü."

"Hayır. Ama şifacılardan biri bunu denedi."

"Ne-" Utanç ve şok yüzünde savaşıyordu ve ben anladım. "Regner'ın örümceklerinden biriydi."

"Evet. Arkadaşın Madinia onu öldürdü. Tılsım çıkarıldı ve Jamic iyi. Conreth'in en güvendiği muhafızlarla güvenliği arttırdık. Madinia da Jamic'in yanında kalıyor."

Burada bile Regner'ın pusuya yatmış adamları vardı. Bunun üzerinde durursam çığlık atardım. Yine de Jamic'le konuşmak için aklıma bir not aldım.

Emara'nın yüz ifadesi kırıştı ve balkona doğru döndü, sonra fikrini değiştirmiş gibi görünerek odada volta attı.

"Bir sorun mu var?" Ben sordum.

"Hayır," dedi çabucak. "Hiçbir sorun yok, ben sadece..." Hareket etmeyi bıraktı ve bakışları yüzümü buldu. Gözleri temkinliydi ama dudaklarını yalayarak başka tarafa baktı. "Lorian bunca yıl boyunca Conreth'e inanılmaz derecede sadık kaldı. Bunun her zaman kolay olmadığını biliyorum ve emirleri kabul etmediği zamanlar da oldu ama her zaman onları uyguladı. Şimdi..." d i y e iç geçirdi. "Görünüşe göre Lorian artık bu ailenin bir parçası olmak istemiyor."

Söylenmemiş sorusu havada asılı kaldı. Boğazıma o kadar çok olası cevap düğümlendi ki neredeyse boğulacaktım. Uzun bir süre sonra omuzlarımı silkerek kendimi rahatlamaya zorladım. "Sence Lorian sizin bir aile olduğunuzu hissediyor mu?"

"Burada her zaman hoş karşılanmıştır."

Yüzümü ifadesiz tuttum ve sessizce onu izledim. Kaşlarını çattı. "Sanırım ne ima ettiğinizi anlıyorum. Ama sorum hâlâ cevapsız. Lorian'ın sana aşık olduğunu biliyorum, bunu herkes görebilir. Ama daha önce başka kadınlarla da birlikte oldu. Conreth'le olan ilişkisini hiçbiri için riske atmadı."

İrkildim. "Diğer kadınlar" yorumuyla beni kızdırmaya mı *çalışıyordu* yoksa "ilişkisini riske *attı*" kısmıyla bıçağı saplamaya mı *çalışıyordu* emin değildim.

Yanakları kızardı ama gözlerini benden ayırmadı. Ve ben anladım. Sıcak ve misafirperver dış görünüşünün ardında hâlâ bir Fae kraliçesiydi.

"Lorian benim eşim," dedim. Ve onu izleme sırası bana gelmişti.

Allık kayboldu ve yanaklarında kalan diğer renkleri de beraberinde götürdü. Ayaklarımın üzerinde rahatsızca kıpırdandım. O... Lorian'a aşık mıydı?

"Ne zaman... Bunu ne zaman öğrendin?"

Kızgınlık, sergilemek için çok uğraştığım davranışlarımı kemirmeye başladı. Bu kadını tanımıyordum bile ve o benim ilişkimle ilgili özel ayrıntıları öğrenme hakkına sahip olduğunu düşünüyordu. Eğer Lorian bir zamanlar onunla yakın bir ilişki yaşamış ve bana söylememişse...

Emara hâlâ cevabımı bekliyordu.

"Tüm saygımla-"

Havada bir el salladı. "Beni bağışlayın, doğal olarak varacağınız sonucu görebiliyorum. Ama hayır, ben sizin... eşinize aşık değilim ve hiçbir zaman da olmadım." Gözlerinde mizah titreşirken bile burnu hafifçe kırıştı.

Göğsümdeki bir şey gevşedi. "Bu bilgiyi daha yeni öğrendim. Lorian kendimi kapana kısılmış hissetmemi istemedi."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Sana yalan söylediğini anladığında çok üzülmüş olmalısın."

"Evet," diye itiraf ettim. "Bunu neden yaptığını anlıyorum. Ama..." "Hâlâ o ihmal yalanını yanında taşıyorsun."

Ses tonundan hoşlanmadım. Sanki böyle hissetmeye hakkım yokmuş gibi. Kaşlarımı çattığımı fark etti ve elini kaldırarak kolyesinden sarkan incilerden biriyle oynadı.

"Sizinle daha yeni tanışmış olabilirim ama şu ana kadar gördüklerim hoşuma gitti. İnsan olarak yetiştirildiğinizi biliyorum ve bizim yöntemlerimizin size yabancı geldiğini tahmin edebiliyorum. Size biraz perspektif sunmama izin verir misiniz?"

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Ama başımı salladım. Yüz ifadesi ciddileşti.

"Ben Conreth'e aşığım. O da bana aşık. Birlikte harika bir hayatın ve karşılıklı saygıyla dolu bir ilişkinin tadını çıkardık. Bir gün, Tanrı'nın izniyle, bir çocuğumuz olabilir. Sahip olduğumuz her şeye rağmen, Conreth'in eşim olması için her şeyimi verirdim. *Her şeyi*."

Gözleri doldu ve ne diyeceğimi bilemeyerek ağzımı açtım. Emara sadece başını salladı. "Onun gerçek eşinin dışarıda bir yerlerde olduğu gerçeğiyle yaşamak zorundayım. Ruhunun diğer yarısı. Ve onu ne kadar seversem seveyim, ilişkimiz asla onunla olabileceği gibi olamaz."

Böyle bir şeyi hayal bile edemezdim. Lorian'ı, onun için dışarıda başka biri olduğunu bilerek -halkının, ruhunun diğer yarısı olmak üzere tanrılar tarafından yaratıldığına inandığı biri- tutabilir miydim?

Her ne kadar yapabileceğime inanmak istesem de, kıskançlık ve güvensizlik beni canlı canlı yer.

"Özür dilerim."

Emara gözlerini sildi. "Eskiden bu bilginin beni yok edebileceğini düşünürdüm. Şimdi ise Conreth'i krallığı için en iyisi olarak gördüğü şeyi yaptığı için takdir edebiliyorum, kendi eşimin dışarıda bir yerlerde beni bekliyor olup olmadığını merak etsem bile. İlişkinize kendimi dahil ettiğim için özür dilerim, özellikle de daha yeni tanıştığımız için. Ama... Lorian uzun zaman önce bana bazı tavsiyelerde bulundu ve bu tavsiyeler hayatımın en karanlık dönemlerinden birinde bana çok yardımcı oldu. Bu yüzden ben de sana bazı tavsiyelerde bulunacağım. Fae'ler sevdiklerinde, derinden ve karşılıksız severler. Ve eşleriyle... bu sevginin sınırı yoktur. Lorian'ı tanıyorum ve sana olan aşkı vahşi, sahiplenici bir aşk olacak. Seni her şeyden çok sevecek ama senin başka sorumlulukların olduğunu unutabilir. Ve senin için *her şeyden* vazgeçecektir."

Gözlerim bulanıklaştı ve arkamı döndüm. "Onunla kardeşinin arasına girmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Öyle olduğuna inanmıyorum. Conreth bazı hatalar yaptı-"

"Hata mı?" Sözcük ağzımdan fırladı ve ses tonumu yumuşatmak için kendimi zorladım. Konuştuğum kişi hâlâ Fae Kraliçesiydi. "Conreth'in tek görevi kardeşini sevmekti. Bunun yerine, onu bir silaha dönüştürdü ve ruhunu her seferinde bir parça kaybetmesini izledi."

Emara irkildi. Ama bakışlarının kısa süreliğine alçalmasından, küçük bir parçasının da aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu. "Gününüzü böldüğüm için özür dilerim. Bence... Bence Conreth ve Lorian arasındaki ilişki iyileşmeden önce muhtemelen daha da kötüleşecek. İkisi de inatçı adamlar ve senin ya da benim yapacağımız hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Ama umarım bir gün arkadaş olabiliriz."

Gülümsemeye çalıştım. Emara, unvanına ve sorumluluklarına rağmen korunaklı görünüyordu. Ama aynı zamanda iyi bir kalbi varmış gibi görünüyordu. "Ben de öyle umuyorum."

O da gülümseyerek odadan çıktı. Acele etmedi ama adımları amaçlı ve zarifti.

Ayak sesleri koridorda kaybolduğunda yüzümü sildim ve Galon ile diğerlerini bulmaya gittim.

Marth'ı elinde bir şişe şarapla balkonunda otururken buldum. Doğrudan şişeden içti ve bana başını sallayacak kadar uzun bir süre dikkatini şişeden ayırmadı.

"Galon antrenman yapıyor. Bir seans için seni bulmakla ilgili sesler çıkardı." Güzel elbiseme hayıflanarak baktım. Marth kıs kıs güldü.

"Nerede eğitim görüyor?"

"Kalenin altında. Conreth ve muhafızlarının yalnız antrenman yapmak istedikleri zamanlar için aşağıda küçük bir arena var."

Yüz ifadesi bir kez daha sertleşmişti ve ben de yanına oturdum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını iki yana salladı.

Uzun bir süre sessizlik içinde oturduk. Arada bir, neden hâlâ onun alanında olduğumu sorar gibi bana ters ters bakıyordu. Ona sadece gülümsedim ve beklemesini söyledim.

Sonunda iç çekti.

"Onları gördüm."

"Kim?"

"Sybella ve Piperia."

İrkildim ve Marth başını salladı, bakışları hâlâ altımızdaki vahşi bahçedeydi. "Lorian şu anda orada. Cavis'in eve dönmemesinin nedenlerinden birinin ben olduğumu bildiğim için Sybella'nın yüzüne bakmak zorunda kaldım."

Ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemezdim. Marth ve Cavis onlarca yıldır arkadaştılar. Sybella'ya küçük bir kız kardeş gibi davranmış, onunla nazikçe dalga geçmiş ve Piperia'yı şımartmıştı.

"Suçlu sen değilsin Marth."

"Anlamsız basmakalıp sözlerini bana bırak."

"Anlat o zaman," dedim sesimi sakin ve dengeli tutmaya çalışarak. "Bunun nasıl *senin* hatan olduğunu söyle."

Yavaşça başını çevirdi. Ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez gerçekten tehlikeli görünüyordu. "En iyi arkadaşımı nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı mı duymak istiyorsun? Başkalarının yaralarını deşmekten zevk mi alıyorsun, Prisca?"

Şarap şişesini elinden aldım ve homurdanmasına aldırmadan uzun bir yudum içtim. Şişeyi geri aldı ve ben de onunla yüzleştim. "Ben kabuk falan görmüyorum Marth. Sadece iyileşmesine izin vermediğin kanayan bir yara görüyorum."

Alay etti. "Konuşmayı seven birisin. Daha ağlamadın mı,

Pris?" "Benim hakkımda konuşmuyoruz."

"Bu çok uygun."

Karanlık bir yerde olduğunu biliyordum. Lorian da öyle. Ama bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.

"Cavis olsa-"

"Bana Cavis'in ne isteyeceğinden bahsetme. Cavis şu anda burada, kucağında bebeği ve yanında kadınıyla olmak isterdi. Ve

değil, çünkü bana bir şeyler gördüğünü söylediğinde hiç dikkat etmedim. *Ağlarla* ilgili garip rüyalardan bahsettiğinde."

Aman Tanrım.

Zihnim beni Thol'un gelişinden kısa bir süre sonra handaki geceye geri götürdü. Cavis'i koridorda dolaşırken bulmuştum, bitkin olduğu belliydi. Kafası karışmıştı.

Hiçbirimiz dikkat etmemiştik. Regner'ın Cavis'e ulaşmış olabileceği hiç aklımıza gelmemişti.

Boğazım ağrıyordu ve ellerimi gözlerime bastırdım.

"Kendini suçlayamazsın Marth. Başka kimse de fark etmedi."

"Herkesin içinde onunla en çok zaman geçiren bendim," diye hırladı. "Ama bir sonraki sevişmeme odaklanmakla o kadar meşguldüm ki, bana zaman kaybettiğini söylediğinde onu dinlemedim. Dikkat etseydim hâlâ burada olurdu. O yüzden bana bunun benim suçum olmadığını söyleme."

Başımı kaldırdım. Şişeyi tekrar ağzına götürmüştü ve ben de ona uzandım. Çekiştirdim ve bıraktığında bunu beklemiyordum.

Şişe ellerimden kaydı, mermere çarptı ve ikimize de sıçradı.

Elbiseme baktım. Sanki kanla kaplanmış gibi görünüyordu.

Marth başını salladı. "Bugünkü ilk hatan buydu Prisca. Güzel elbiseler senin geleceğine ait değil. İkimizin de dört gözle bekleyeceği tek şey daha fazla kan ve ölüm."

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

PRISCA

Marth konuyu daha fazla tartışmayı reddetti. Bunun yerine başka bir şişe şarap buldu ve ben onu yalnız bırakana kadar beni görmezden geldi.

Odama geri dönerken şarap lekelerini değiştirdim.
deri tayt ve tunik giydim, Marth'ın sözleri kafamda dönüp duruyordu.

"*Güzel elbiseler senin geleceğine ait değil. İkimizin de dört gözle beklemesi gereken tek şey daha fazla kan ve ölüm."*

Muhtemelen haklıydı. Saçlarımı kalın bir örgü haline getirerek eğitim alanını aramaya koyuldum.

Bir fae kadın bana doğru yönü gösterdi ve kalenin altındaki dolambaçlı taş merdivenlerden aşağı indim. Duvarlar üzerime kapanıyor gibiydi, ama klostrofobinin içinden nefes almayı başardım, merdivenler genişleyene ve açık bir mağaraya çıkana kadar sessizce basamakları saydım.

Arena, parlayan kristal kümelerinin yanı sıra fae küreleri tarafından aydınlatılıyordu. Çevresine ekipman istasyonları kurulmuştu - denge kirişleri, tırmanma duvarları, silah rafları ve okçuluk hedefleri. Yeraltındaydım ama tavan o kadar yüksekti ki, alan genişlemiş gibiydi.

Sabit bir gümbürtü duydum ve arenaya adım attım, Galon'u gizli bir köşede bulana kadar geniş alanı geçtim. Yalnızdı ve elini kum dolu bir torbaya defalarca vuruyordu. Parmak eklemleri kanıyor, kum sızdırmaya başlayan torbanın üzerinde izler bırakıyordu.

Döndü ve beni gördü. "Tam zamanında. Günlerdir antrenman yapmadın." "Şimdi buradayım."

Galon'un kaşları kalktı ama ses tonum hakkında yorum yapmadı. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydi çünkü bana o ana kadar öğrendiğim her şeyi tekrarlattı. Ayak hareketleri, kılıç çalışmaları, güreş, hatta ok ve yayla atış. Bitirdiğimizde terden sırılsıklam olmuştum, nefes nefese kalmıştım ve kaslarım efordan titriyordu.

"Esneme zamanı," dedi.

Başımı salladım ve minnetle yere düştüm. Bir tür yaylı yosundan yapılmıştı ve üzerine düşmek melez kampındaki arenadan çok daha keyifliydi. Galon yosunlara bakarak burnunu kırıştırdı ve "değerli bebek krallar" hakkında bir şeyler mırıldandı.

"Çok sessizsin," dedi Galon. Yanımda oturmuştu ve dizlerini geriyordu.

Omuz silktim. Bana o sonsuz sabırlı bakışlarından birini attı. "Marth için endişeleniyorum."

"Babam bir keresinde bana, suçluluk duygusu birinin yakasını bırakmadığında, başka hiç kimsenin yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şeyin o acıyı ruhundan söküp atamayacağını söylemişti. O suçluluğun içine dalmalı, dibe batmalı, özlerini kemirmesine izin vermelidirler. Sonunda ayağa kalktıklarında, ya bu suçluluk duygusuyla yüzleşmiş ve onu yenmiş olarak arınmış bir şekilde ortaya çıkarlar ya da sonsuza dek bu suçluluk duygusundan kurtulamazlar."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. "Endişelenmiyor musun?"

Kısık bir kahkaha attı. "Elbette endişeliyim. Yıllarımı o inatçı piçlerin her biri için endişelenerek geçirdim."

Gülümsedim. Galon sadece beni izledi, ifadesi sertleşmişti.

"Lorian bizim yüzümüzden Conreth'le kaldı, değil mi?"

Bana düşmezdi. Ağzımı açtım, tam olarak ne söyleyeceğimden emin değildim. Yalan söylemek istemedim, ama-

"Bu soruyu cevaplıyor." Galon kısık bir hırıltı çıkardı. "Conreth'in onu bunca yıl nasıl sadık tuttuğunu merak etmiştim. Lorian'ın hakkında konuşmayı reddettiği tek şey buydu. Şimdi çok açık görünüyor."

"Sadece sen, Marth, Rythos ve... Cavis değildi. Lorian'ın Fae'leri sevdiğini biliyorsun. Halkı için en iyisini istiyor."

Başını salladı ama yüz ifadesi acımasızdı. "Yine de Conreth onu generallerden, ordulardan ve gardiyanlardan olabildiğince uzak tutuyordu. Çünkü onun tasmalı olmasını ve asla bir tehdit oluşturmamasını istiyordu."

"Evet." Bu doğruydu. Conreth ve içinde bulunduğu durum için üzülebilirdim ama Lorian'a yaptıkları için onu asla affetmezdim.

Galon'u okumak her zaman zor olmuştu ama şu anda gözlerindeki bastırılmış öfkeyi görmek çok kolaydı.

"Onun kıçını tekmeleyeceğim."

Duruma rağmen güldüm. "Muhtemelen bunu hak ediyordur," diye itiraf ettim.

"Conreth'in onu bu şekilde kullanmasına izin vermemeliydi. Geri kalanımıza bir şey olmazdı."

"Marth neredeyse ölüyordu."

Galon gözlerini kapattı. "Elbette. Conreth Lorian'a Krythorx adında bir yabanılın öldürülmesini emretmişti. Fae'ler için bile çok eskiydi. Ve çok güçlü ve zekiydi. Lorian onu öldürmeyi reddetti. Yaban derisinin bölgesine tecavüz edenlerin Fae'ler olduğunu söyledi. Yaratığı başka kimse öldüremezdi ve Lorian'ın reddi Conreth'i zayıf gösterdi."

Conreth'in tahammül edemediği tek şey de buydu, özellikle de Lorian'ın. "Bu yüzden Conreth ceza olarak sizi ayırdı ve işte o zaman Marth neredeyse ölüyordu."

"Evet." Galon elini yüzünde gezdirdi. "Bağlantıyı hiç kuramadım. Eğer yapsaydım..." Ağzı inceldi.

Taşta ayak sesleri duyuldu. Döndüm. Lorian arenaya girmişti ama ilk kez dikkatim onun üzerinde değildi.

Hayır, Sybella ve Piperia'ya bakmakla meşguldüm.

Sybella'nın gözleri benimkilerle buluştu. Altlarında çukurlar vardı ve bitkin görünüyordu. Tükenmiş. Piperia büyümüştü ve yumuşak bir bebek gurultusu çıkardı. Keder içimi kapladı, sanki bir daha asla tam nefes alamayacakmışım gibi hissettim.

Bakışlarım Lorian'ınkilere sıçradı. Çok iyi tanıdığım o inatçı, kararlı ifadesiyle beni izliyordu.

"Sybella seninle konuşmak istiyor," dedi.

Boğazım o kadar sıkılmıştı ki konuşamıyordum. Yavaşça ayağa kalktım. Arenayı geçip Sybella ve Piperia'nın yanına giderken bakışlarının üzerimde kaldığını hissedebiliyordum. Lorian olanlarla yüzleşmek zorunda kalacağım konusunda beni uyarmıştı. Ve belli ki bunun şimdi olacağına karar veriyordu. Ona öfkeli bir bakış gönderdim. Başını eğdi, gözleri soğuktu ve meydan okumayla doluydu.

"Merdivenlerin arkasında küçük bir oturma alanı var," dedi Sybella usulca. "Gelip benimle oturur musun?"

Başımı salladım ve onu taş merdivenin arkasından takip ettim. Alan küçüktü ama kristal bir masanın etrafında birkaç koltuk vardı.

İkimiz de oturduk ve gözlerimiz bir kez daha buluştuğunda kalbim tekledi.

Piperia bebek seslerinden birini çıkardı ve Sybella onu kollarında usulca zıplattı.

Ağzımı açtım ama söylemek istediğim her şey boğazımda düğümlendi. Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Özür dilerim."

Sybella bana hafifçe gülümsedi. Piperia'nın kulaklarının içine doğru büyüyeceğini şakayla karışık söyleyen kadının hayaletiydi.

"Cavis her zaman insanlara yardım etme konusunda takıntılıydı, bunu biliyor muydunuz?"

Başımı salladım ve o da sandalyesine geri oturdu. "Bir keresinde bana bunun muhtemelen çocukken köyünün yanışını izlemekten kaynaklandığını söylemişti. En masum insanların katledildiğini bilmekten."

Tırnaklarım sandalyenin kollarına batıyordu. "Lorian, Cavis'in kadınlara ve çocuklara karşı zaafı olduğundan bahsetmişti."

Sybella başını salladı ve gözleri yaşlarla doldu. "Beni ona aşık eden şeylerden biri de buydu. Çok nazikti. Lorian ve diğerleriyle birlikte gördüğü ve yaptığı her şeye rağmen, bunların onu sertleştirmesine izin vermedi."

"Sybella-"

"Bir keresinde ona ne için savaştıklarını hatırlattığınızı söylemişti. Halkımızın bıkkınlık eğilimi vardır. Ama sen ona sadece Fae'lerin risk altında olmadığını hatırlattın. Melezleri ve insanları da önemsememiz gerekiyordu. Onlara bu kadarını borçluyduk."

Kederi her kelimeye sinmişti. Bana doğru baktı, gözleri boştu, sanki geçmişte kaybolmuş gibiydi.

Bakışlarımı uykuya dalmış olan Piperia'ya çevirdim. "Özür dilerim," dedim tekrar. "Yapmalıydım-"

"Hayır." Sesi keskinleşti. "Seni suçlamıyorum Prisca. Cavis de suçlamazdı. Suç tamamen Regner'a ait. Seni suç*layabilseydim* daha kolay olurdu. Öfkelenebileceğim yakınımda biri olsaydı. Belki bu yardımcı olurdu. Ama o kişi sen değilsin."

Konuşamıyordum. Akıtamadığım gözyaşlarım beni boğuyordu ve nefes nefese kalmıştım.

Ama söylemem gereken bir şey vardı. Tutmam gereken bir söz.

"Cavis sana bir şey söylememi istedi." Sesim titriyordu ama bunu söyleyecektim. Cavis daha azını hak etmiyordu. "Onun için her zaman sen olduğunu bilmeni istedi. Seni gördüğü andan beri. Bunu bildiğini söyledi ama sana hatırlatmak istedi. Ve dedi ki... o hücrede geçirdiği her saniyenin seninle geçirdiği zamana değdiğini söyledi."

Sybella'nın gözleri doldu ve kalbimi parçalayan küçük, boğuk bir ses çıkardı.

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktı. Sonra Piperia'yı kollarıma bıraktı. Bebek çok sıcaktı ve sanki bana güveniyormuş gibi yüzünü bana çevirdi.

"Cavis'in kızı Prisca'yı tut. Ve ona bir söz ver. Babasının intikamını alacağına söz ver."

Uzaklaşırken, Sybella beni Piperia ile baş başa bıraktı. Düşündüğümden daha ağırdı, kollarımdaki sertliğini hissediyordum. Uzun kirpikleri yanağında uzanıyordu, minik yüz hatları o kadar küçük ve mükemmeldi ki...

Cavis, Piperia'yı kucağıma almam konusunda benimle alay etmişti. Ben de onun ne kadar küçük ve kırılgan olduğundan korkmuştum.

Şimdi nihayet onu kucağıma alıyordum ve babası gülümseyerek izlemek için burada değildi. Bana nazikçe takıldığını duyabiliyor, kızına bakarken sevgi dolu gözlerini görebiliyordum.

Alnına bir öpücük kondurdum ve gözyaşlarım hiç durmadan yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı.

İçimde tuttuğum tüm keder, içimdeki o kutuya tıktığım tüm acı ve keder...

Her şey ortaya döküldü.

Ağladım, hıçkırdım, salladım ve bebek uyudu, gözyaşlarım onun minik alnına sıçradığında ve onları silmek zorunda kaldığımda bile.

Lorian'ın ne demek istediğini şimdi anlamıştım. Ölüm tekrar tekrar gelecekti. Sadece bu savaş boyunca değil, hayatımız boyunca. İki seçeneğim vardı: Ya ölümle yüzleşip zengin ve dolu dolu bir hayat yaşayacaktım ya da ondan saklanıp içimdeki her şeyle sevmenin keyfini ve mutluluğunu asla yaşayamayacaktım.

Aşkın bedeli kaybetmekti.

Sonunda hepimiz ödedik.

LORIAN

"Siktir!"

Galon'un yumruğu yüzüme çarptı. Neyse ki Prisca, Piperia ve Sybella birkaç dakika önce arenayı terk etmişlerdi; Galon bunu açıkça izin olarak almıştı.

Elimden bir kıvılcım yükseldi ve kaşlarını çattı. "Güç yok."

"Lanet olası gücümü kullanmayacağım," diye mırıldandım. *Bir keresinde* kontrolümü kaybetmiştim. Sadece on iki kış gördüğüm zamanlardı. Galon bunu unutmama asla izin vermemişti.

Belli ki bana çok kızmıştı. Bir sonraki hamlesini savuşturarak karnına bir yumruk indirdim. Acı yan tarafımı sardı ve bir nefes çektim. Dizini böbreğime çarpmıştı. Bunu daha sonra hissedecektim.

"Bana daha kaç on yıl yalan söyleyecektin Lorian?"

İçimi çektim. "Prisca sana söyledi." Bilmem gerekirdi. Onu Sybella'yla yüzleştirmiştim, o da beni Galon'la yüzleştiriyordu. Bu inat ya da kötü niyetle verilmiş bir karar değildi. İkimiz de birbirimizin hayatına karışma dürtümüzü bastıramıyor gibiydik.

"Arkadaşın zaten şüphelendiğim bir şeyi doğruladı," diye tersledi Galon.

"Konuyla ilgisi yoktu."

Ters vuruşu o kadar hızlıydı ki, kolu bulanıktı. Neyse ki benim de onun taktiklerine karşı tecrübem vardı. Bileğini yakalayarak ona çelme taktım ve onu yosunlu zemine düşürdüm. Bunu yer dövüşüne çevirmeden önce yuvarlanarak kurtuldum ve ayağa fırladım.

Bana ters ters baktı ve yavaşça ayağa kalktı. "Kardeş olduğumuzu sanıyordum. Bana her şeyi anlatabileceğini bildiğini sanıyordum."

Sesindeki öfke değildi. İncinmişti. Acıyla karışıktı. Ve onu suçlayamazdım.

"Biz kardeşiz," dedim gardımı düşürerek. Doğrusu, Galon hiç sahip olmadığım bir ağabeydi; benim için daha çok bir baba gibiydi. Ve onun aparkatını gözlerindeki sefalete tercih ederdim. "Kardeşler birbirini korur," dedim. "Ben de öyle yaptım."

"Peki Conreth seni ne zaman korudu?" Galon hırladı.

Ona baktım. Galon kardeşime karşı tek kelime etmemişti. Bu konudaki duygularını biliyordum, ne zaman konu açılsa konuşmayı kesmesi bunu açıkça ortaya koyuyordu. Ama belli ki öfkesinin derinliğini anlayamamıştım.

Kendimi en kötü anlarımdan birini yeniden yaşamaya zorladım. "Ailemiz öldüğünde-"

"Conreth sizi hayatta tuttu ve kederle mücadele ederken aklınızı kaybetmemenizi sağladı."

Başımı salladım.

Yaklaştı ve gözlerimin içine baktı. "Buna en azı denir, Lorian."

Nefesimi içime çekerek başka tarafa baktım. "Anlamıyorsun."

"Biliyorum. Sana neler yaptığını hepimiz gördük. Ben de suçluyum. Bana gönderdiği çocuğu aldım ve onu soğuttum. Ölümcül."

"Her ikisi de olmam gerekiyordu."

"Belki de. Hepimiz Kana Susamış Prens olarak ününüzden faydalandık. Ne olursa olsun, eğer giderseniz, hepimiz sizinle geleceğiz."

Kaslarım kilitlendi. "Rythos ve Marth ile konuştun."

"Gerek yok. Sen gidersen biz de seninle geliriz. Cavis..." Sesi boğuklaştı. "Cavis bunu senin için de isterdi."

"Seni halkımızdan uzaklaştıramam. Yasaları biliyorsun."

Başıyla onayladı. "Siz gidin, Conreth sınırı uygulayacak."

Bu düşünce beni kederlendirdi. Bu eski bir yasaydı ama Conreth herhangi bir istisna yapmazdı. Kan Sınırı'nı kullanmama ihtimali yoktu. Bu da krallığa geri dönemeyeceğim anlamına geliyordu. Conreth her zaman tahtı ondan alacağımdan endişe etmişti. Bu endişe beni hiç tanımadığını kanıtlıyordu.

Galon içini çekti. "Sen her zaman gidecektin. Prisca'ya aşık olduğun anda. Ama kararını kendine saklıyordun çünkü bizi kaybetmek istemiyordun. Kaybetmeyeceksin Lorian. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

Rythos arkamdan, "Bizi geride bırakabileceğini düşünmenin bedelini sana ödeteceğiz," dedi.

Marth esprisiz bir kıkırdama çıkardı.

Döndüm, hepsine baktım. Hepimiz yaşlıydık. Yıpranmış. Hayatın darbeleriyle ezilmiş. Rythos'un kaşlarının arasında belli belirsiz bir kaş çatma çizgisi vardı.

Marth şarap kokuyordu. Galon ağzındaki kanı sildi.

Hepinizin bunu dikkatle düşünmesini istiyorum," dedim. Rythos gözlerini devirdi. Marth bana sadece dudak büktü.

"Git kardeşinle konuş Lorian," dedi Galon. "Seçiminizi yapma zamanı geldi."

Zirveye hazırlanmak üzere Conreth'le bir strateji oturumu için buluşacaktım. Ama artık hiçbir şey değişmemiş gibi davranamazdım. Conreth'i kızdıracağını bile bile banyo yapmaya ve kıyafetlerimi değiştirmeye zahmet etmedim. Bunun yerine kalenin içinde ilerledim ve ağabeyimi özel odasındaki oturma odasında buldum. Bir zamanlar annemle babamın paylaştığı odalar.

Geniş oda bir zamanlar annemin en sevdiği yerdi. Pelüş kadife minderler zanaatkâr işi koltukları süslüyordu. Yanardöner ipekten yapılmış perdeler uzun pencerelerden sarkıyor, mermer zeminde birikiyordu. İçime çektiğimde, havanın hâlâ onun en sevdiği güllerin hafif kokusunu taşıdığını hayal edebiliyordum. Dikkatle dinlersem, başımın üzerindeki avizenin kristal kolyelerinde yankılanan kahkahasını neredeyse duyabiliyordum.

Annem günlerinin pek çok saatini burada, en sevdiği saray mensuplarıyla çay içerek, babamla dinlenerek ya da derslerimde bana yardımcı olarak geçirmişti. Sabrı sonsuzdu, sesi her zaman sabit ve sakindi.

Bakışlarımı, oturup çiçekleri seyretmeyi çok sevdiği bahçeye bakan geniş pencerenin yanındaki köşeden ayırdım.

Prisca haklıydı. Bir yanım Aranthon'u ne kadar sevdiğimi itiraf etmek istememişti - burada çok az zaman geçirdiğim için. Ama bu kale...

Bu kaleden ve içerdiği tüm anılardan nefret ediyordum.

"Emara Nelayra'dan hoşlandığını söyledi." Conreth sırtını bana dönmüş, gözlerini bahçeye dikmişti.

Sessiz kaldım. Conreth vahşi kedimin Prisca olarak çağrılmayı tercih ettiğini biliyordu ve bu yüzden onun isteklerini görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı; bu da ona haddini bildirmeye çalışmasının bir başka yoluydu.

Conreth dönüp bana baktı, bakışları şişmiş yanağımdan gömleğimi karartan taze kan lekelerine ve botlarımdaki yosun izlerine doğru ilerledi. Tek kaşı hafifçe kalktı.

Conreth'i kızdırmak şaşırtıcı derecede kolaydı - o kadar kolaydı ki, genellikle onu dürtme zahmetine girmezdim. Ama şimdi, yüzüne yumruk atma isteğimi bastırmak zorundaydım.

"Umarım yarınki zirve için uygun şekilde giyinirsiniz" dedi.

Sadece başımı eğdim. "Şu anda konuşmak istediğin şey gerçekten kıyafetlerim mi?"

İç çekti. "Hayır, Lorian. Strateji belirlemeli ve plan yapmalıyız. Zirveden hemen sonra korsan kraliçesine gitme niyetinde olduğunuzu öğrendim. Bunun Nelayra'nın yarım yamalak düşünülmüş başka bir planı olduğunu varsayabilirim."

Conreth'in casuslarının bu bilgiyi ona ulaştırmayı başarmış olmalarına şaşırmadım. Bunu gizli tutmaya zahmet etmemiştik. Ama dostumdan bahsetme şeklini ele almanın zamanı gelmişti.

"Prisca öğrendiği andan beri Daharak Rostamir'in filosunu izliyor. Arslan'ı gemilerini bize vermeye ikna etmeye yaklaşamadığınıza göre, korsan kraliçe Regner'in sularımıza girmesini engellemek için tek şansımız olabilir."

"Korsan kraliçe, gücünü elinde tutmak için her şeyi yapabilecek, kendine hizmet eden bir fırsatçı."

Kardeşime yavaşça sırıttım ve bakışlarımın umursamazca başındaki taca doğru kaymasına izin verdim. "Söylemiyorsun."

"Konuşmak istediğiniz bir şey varsa, şimdi tam zamanı," dedi Conreth, sesi zoraki bir hoşgörüyle gerilmişti.

"Anlıyorum. Prisca hakkında nasıl konuştuğuna dikkat edeceksin, yoksa bir süre konuşmamanı sağlarım."

Conreth'in gözleri önce büyüdü, sonra hemen kısıldı. "Ve şimdi de bir kadın için kralını tehdit ediyorsun. Bazı günler seni zar zor tanıyorum Lorian. Kendimi açıkça ifade edeyim. Sana dönmen için üç hafta verdim. Bunun yerine, mesajlarımı görmezden gelmeyi seçerek Eprotha'ya giden yolu öldürdün. Generallerimin, Regner'ın her bir alayının tam olarak nerede olduğunu bilmediğimizi içeren stratejik bir planı vardı ve sen bu planı bir saniye bile düşünmeden mahvettin."

"Ve bunu tekrar yapardım. Hiç tereddüt etmeden."

Conreth'in gücünün bir kısmı serbest kaldı ve ince bir buz tabakası ayaklarımızın altındaki mermeri kapladı. "Sana gereğinden fazla zaman verdim Lorian. Bunun olacağını biliyordun. Melez varis korsan kraliçeye gidecek ve sen de üçüncü tılsımı aramaya çıkacaksın. Eğer tanrılar cömert davranırsa, savaştan sonra birbirinizi bulursunuz."

Evet, bunun olacağını biliyordum. Yine de Conreth'in bu sefer beni şaşırtabileceğini umuyordum.

"Her şey nerede yanlış gitti, Conreth? Bir zamanlar kardeştik."

"Biz kardeşiz. Ve halkımızı kurtarmak için yardımına ihtiyacım var. Birlikte."

Ve şimdi, beni manipüle etmeye çalışıyordu. Normalde, onun bariz taktiklerine karşı içimde öfke yanardı. Şimdi ise sadece boş hissediyordum.

"Ben gidiyorum," dedim.

Kaşlarını çattı. "Saçmalama."

"Kendimi son derece açık bir şekilde ifade etmeme izin verin. Ben Prisca'yı seçiyorum. Her zaman da onu seçeceğim."

Conreth'in gözleri neredeyse bembeyaz olana kadar açılmıştı. "Bunu gerçekten yapıyor musun? Bir kadın için mi?"

"Prisca sadece bir kadın

değil." "O seni *mahvetti*."

Sadece güldüm. Artık onun onayını aramıyordum. Artık onu memnun etmeyi önemsediğimi hayal edebileceğim tek kişi Prisca'ydı. Onun gözlerinin içine bakabildiğim ve benimle gurur duyduğunu bildiğim sürece, sonsuza dek mutlu olacaktım.

"Prisca benim eşim."

Birinin kardeşimi şok edebilmesi pek sık rastlanan bir şey değildi. Ağzı açık kaldı ve hemen kapattı.

Aramızda sessizlik uzadı. Sonunda ifadesi taşa dönüştü.

"Konuyla ilgisi yok," dedi. "Bu krallığın iyiliği için eşimden ayrıldım. Bunun yapılabileceğini biliyorum."

Acıma duygusu içimi yaktı. Kendine doğru seçimi yaptığını söyleyebilirdi ama ikimiz de pişmanlığın bir gün onu yiyip bitireceğini biliyorduk. "Deneyimlerimiz aynı değil."

"Peki neden?"

Kollarımı kavuşturdum ve ona dik dik baktım. "Eşinle tanıştın ve onu anında tanıdın. Bilmek senin için gerçekleşti ve onu bir insan olarak tanımadan kaçmana izin verdi."

"Kaçmak" kelimesini duyunca çenesi gerilmişti ama devam etmemi işaret etti.

"Prisca ile tanıştığımda bir süredir fae topraklarından uzaktaydım. Çoğu zaman insan formumdaydım ve gücümün sadece bir kısmı bende kalmıştı. Belki de bu yüzden onun yüzünü gördüğüm anda hiçbir şey *anlamadım*. Belki de tamamen farklı bir nedendi. Ama haftalar ve aylar boyunca ona aşık oldum. Yavaş yavaş, kendi isteğim dışında, kendimi onun sesini duymak için çaresiz buldum. Gözlerinin ışığını görmek için

bana baktığında. Onu *mutlu* etmek istedim. Ve onun benim eşim olduğunu anladığımda..." Omuz silktim. "Bu sadece benim için işleri karmaşıklaştırdı çünkü onu sevme nedenimin çiftleşme olduğunu düşünmesini asla istemedim. Kader bizi birbirimize bağlamamış olsaydı bile, hayatımın geri kalanında her gün onu seçerdim."

Conreth'in gözlerinde bir şey parıldadı. Bunun bir anlayış olduğuna inanmak için kendimi kandırmadım. Ama uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda burun kemiğini sıktı. "Eğer geçmişi değiştirebilseydim, onunla hiç karşılaşmamanı sağlardım."

Dişlerimi gösterdim ve içimdeki canavar onu farklı bir tehdit olarak değerlendirdi. Ona söylediğim onca şeyden sonra, yine de onu benden alacaktı. Hepsi onun için daha *yararlı* olabilmem içindi. "Bu olmadan önce seni yere sererdim *kardeşim*."

Biri kapıya vurdu. Conreth,

"Git buradan," diye emretti.

Kapı yine de açıldı. Emara, son derece rahatsız görünen Prisca'nın yanında duruyordu. Gözleri kızarmış, yüzü şişmişti ama bana gülümsedi.

Sadece bir gülümseme ve onu bu odadan, bu şatodan dışarı sürüklemek ve yatağıma bağlamak istedim. O tanıdığım en cesur, sadık ve güzel kadındı ve kardeşim elinden gelse onu benden alırdı. İçimde bir öfke kıvılcımı yanmaya başladı.

Emara Conreth'in kaşlarını çatmasına aldırmayarak ona sakin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Aranızda ne yaşanmış olursa olsun, birlikte olmamız çok önemli.

yarınki zirveden önce anlaşmaya varmalıyız. Elbette diğer her şeyi daha sonraki bir zamana bırakabiliriz."

İlgim içimde titreşti. Emara sonunda kraliçe rolüne adım atıyordu.

Conreth durumdan hiç hoşlanmamasına rağmen başıyla odanın diğer tarafındaki dairesel masayı işaret etti. O masada saatlerce oturmuş, annem benimle nazikçe dalga geçerken tatlı çörekleri mideye indirmiştim.

Prisca elini benimkinin içine soktu ve sıktı. Bakışları tenimdeki kana düşmeden önce gözlerimiz buluştu.

Elini tekrar sıktım ve onu masaya götürdüm.

Oturduğumuzda Emara derin bir nefes aldı, belli ki böyle bir gerginliğe alışık değildi. "Çay söyleyeyim mi?"

Ruh haline rağmen Conreth ona gülümsemeyi başardı. "Bunun uzun süreceğini sanmıyorum." Bakışları Prisca'nınkilere kaydı ve soğudu. "Tanıştığımız gün bana seninle müttefik olmam için ne gerektiğini sormuştun. Halkının senin arkanda toplanacağını bana göstermeni söyledim. Gromalian kralının Regner'e olan bağlılığını değiştirmesini sağlamanı ve müttefikler bulmanı. Şu ana kadar bunların hiçbirini başardığınızı göremiyorum."

Öfke içimde alevlendi. "Prisca *işkence görmekle* biraz meşguldü."

"Kum saatini bulmak için zamanı vardı. Öncelikleri bu yöndeydi. Kendi bencil ihtiyaçlarıyla."

Kaslarım kilitlendi. Prisca elimi sıktı. Bu bakışı biliyordum. Bu işi kendisi halletmek istiyordu.

"Ne yazık ki yeni *müttefikime* arkamı döndüğüm anda kum saatini almayacağı konusunda güvenemedim," dedi usulca. Conreth'in yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. Prisca'nın gözleri parladı. "Hâlâ Gromalian prensi üzerinde çalışıyoruz. Babasına sırtını döndüğünde, bunun tamamen geri dönülmez olması gerekiyor. Bu da zaman alır."

Conreth ağzını açtı. Prisca sadece bir parmağını kaldırdı. "Daha bitirmedim."

Emara'nın gözleri genişledi ve benimkilerle buluştu.

"Bana müttefikler bulmamı söylemiştin," dedi. "Ve ben belki de en önemli müttefiki buldum."

Conreth koltuğunda geriye yaslandı ve elini salladı.

"Regner'ın kraliçesiyle resmi bir ittifakım var."

Kardeşimin ustalıkla yaptığı bir şey varsa o da düşüncelerini yüzünden saklamaktı. Ama dudaklarını sıkan şaşkınlığı yakalayacak kadar yakından izliyordum onu.

"İnsan kraliçenin ordusu yok," dedi.

"Hayır, ama Regner bariyeri yıkmadan önce Jamic'i ele geçirmemizi sağlayacak bilgileri bize verdi. Bu arada üzerinde çalıştığımız bir başka şey de bu. Regner'ın güçle şişerek sizi tek bir düşünceyle öldürebilecek hale gelmesini engellemek." Ona esprisiz bir gülümseme verdi. "Bir şey değil."

Tanrım, bu kadını sevdim.

Conreth parmaklarını önündeki masanın üzerinde birleştirdi. "Sana halkının senin adına savaşacağından emin olmanı söylemiştim. Bunun yerine, kuzeninizin savaş için eğitilmiş yirmi bin melezi kontrol ettiğini öğrendim. Melezler

muhtemelen halkımı kesmekten zevk alacaklar. Peki, müttefiklerinin geri kalanı nerede?"

Prisca'nın yüzünde acı titreşti. "Üzerinde çalışıyorum."

"Üzerinde mi çalışıyorsun?"

Prisca başını eğdi. "Evet. Hatırlatsana, ben müttefik ararken, doğuştan gelen hakkımı bulurken, bir arkadaşımın *ölümünü* izlerken ve Jamic'i özgürleştirirken sen tam olarak ne yapıyordun?"

Conreth'in gözleri büyüdü. Muhtemelen kızın cüreti karşısında afallamıştı. "Dikkatli ol," diye nefes aldı.

Yavaşça ayağa kalktım. "Eşimi tekrar tehdit et," diye önerdim.

Emara bir elini kaldırdı. Sesi titrese de, "Lütfen," dedi. "Yarın bu kadar bölünmüş olursak, gardiyanları yardıma ikna etme şansımız kalmaz."

"Bu geçerli bir soru," dedi Prisca, ses tonu soğuktu. "Oturduğum yerden, yaptığınız tek şey ellerinizi kirletmeden eylemlerimizi yargılamak oldu."

"Melezlere saklanabilecekleri bir yer verdik ve onlarca yıl güvende kaldılar. Belki de artık kendi savaşlarını vermelerinin zamanı gelmiştir."

Masanın altında Prisca'nın eli yumruk olmuştu. Oturdum ve elini bir kez daha tuttum.

Prisca Conreth'e bir gülümseme verdi. Her ne kadar boğazını parçalamak istesem de, o bu işi halledebilirdi. *Hallediyordu da*. Ve gurur içimi yakıp kavurdu, öyle ki tek yapmak istediğim elimi saçlarına gömmek ve o bayıldığım minik sesi çıkarana kadar onu öpmekti.

"Aynı fikirde olmanıza sevindim," dedi Prisca. "Çocukları ve yaşlıları, zayıf ve hastalarla birlikte melez kampından çıkaracağız. Bunca yıldır eğitim görenler savaşmaya hevesliler ve onlar da melez kampından taşınacaklar. Yaklaşık yedi bin kişi Regner'in güçleriyle karşılaşmaya istekli ve muktedir."

Conreth'in gözleri benimkilerle buluştu. Tek kaşımı kaldırdım. Hayır, ona bu planlardan bahsetmemiştim.

"On beş bin," dedim.

Prisca kaşlarını çattı ve ben de kardeşime dönmeden önce ona gülümsedim. "Prisca melez kampını ziyaret ettiğinde halklarımız arasındaki güvensizliği görünce mutsuz oldu. Bu yüzden uyku düzeni değiştirildi. Melezler ve fae'ler birlikte yaşıyor, birlikte savaşıyor ve karma gruplar halinde rekabet ediyor. Çeşitli görevleri yerine getirmek için kamptan seyahat ettiler.

Eprotha içinde ve yüzlerce sivil fae de eğitim almak için fae topraklarının başka yerlerinden seyahat etti. Heydrin'e göre, melezlerle omuz omuza savaşmaya yemin etmişler."

Prisca'nın eli titredi. Bunu ummaya cesaret edemediğini biliyordum. Elini dudaklarıma götürerek parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum.

"Heydrin'le iletişim kuruyormuşsun," dedi Conreth sesini çıkarmadan.

Omuz silktim. Kardeşimi tanıyordum ve ben gittiğimde Kan Sınırını uygulayacağını biliyordum. Bu da kaybedecek bir şeyim kalmadığı anlamına geliyordu. Generalinden mesajlar almış olmam bana güvenmemesi için bir başka nedendi. Bundan önce Heydrin'le doğrudan iletişim kurmak için onlarca yıl harcamış olmamın bir önemi yoktu.

Emara Conreth'in eline uzandı. Conreth buna izin verdi. "Gerçek şu ki, hoşumuza gitse de gitmese de hepimiz bu savaşın içindeyiz," dedi yumuşak bir sesle. "Yarın kendi sorunlarımızı bir kenara bırakıp birleşik bir güç oluşturmalıyız. Onların gemilerine ihtiyacımız var. Onların askerlerine. Onların gücüne. Gardiyanların işbirliği olmadan bu savaşı *kaybederiz*." Sesi sertleşti. "Bunu yapabilir misin?"

Prisca başını salladı. Dişlerimi gıcırdatarak sertçe başımı salladım. Conreth Emara'nın elini bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı. Gözlerime bakarak başını salladı. Prisca'ya son bir kez baktıktan sonra döndü ve odadan çıktı.

ŞAFTÖR ONİKİ-DÖRT

PRISCA

Ertesi sabah yatak odamızda volta atıyordum, midem bulanıyor, göğsüm sıkışıyordu. Elbisem ayaklarımın etrafından akıyordu; koyu mor. Bedeni incilerle karmaşık bir şekilde işlenmişti ve zümrüt kolyeyi takmıştım.

Lorian bana Eryndan'ın sarayını ziyaret ederken hediye etmişti. Telean mücevherleri benim için saklamıştı. Bana diademi takmamı tavsiye etmişti ama ben reddetmiştim.

Teyzem iç geçirdi ama itiraz etmedi, onun yerine Vicer'den gelen bir mesajı bana uzattı.

Prisca

Yaklaşan planlarınıza yardımcı olmak için şimdiye kadar hepinizle birlikte olmayı umuyordum. Beni geri istediğinizi biliyorum ama sanırım burada biraz ilerleme kaydediyorum. Bununla birlikte, size zamanında daha fazla yardım ulaştırmaya çalışıyorum.

-Vicer

Başımı salladım ve mesajı Telean'a geri verdim. Mesajı taradı ve iç geçirdi. "Bu çocuk yanlış yerlere çok fazla umut bağlıyor."

Haksız değildi.

Lorian dün gece birkaç yetkiliyle görüştükten sonra geç saatlerde yatağa gelmişti. Kollarını bana doladığında garip bir rüyadan uyanmış, kokusunu içime çekmiş ve ona sıkıca sarılarak sabahın erken saatlerine kadar onunla fısıldaşmıştım.

Bu zirve Regner'a vereceğimiz kesin cevabı belirleyecekti. Bunun ne kadar önemli olduğunu bilsem de Daharak'a ulaşmaya ve bariyeri yıkmaya daha da hevesliydim.

Ne kadar çok beklersek, Regner'ın planlarını yapmak için o kadar çok zamanı oluyordu. Ve bu planlar her zaman kan ve ölüm içeriyordu.

Biri kapıyı çaldı. Odayı geçip açtığımda Jamic'i beklerken buldum. Gözleri benimkilerle buluştu. "Madinia beni görmek istediğini söyledi."

Kenara çekildim ve kapıyı daha geniş açtım. "Ben de sana gelecektim. Sadece ziyaret etmeden önce iyi hissettiğinden emin olmak istedim."

Başını salladı. "Ben iyiyim."

O içeri girene kadar kapıyı beceriksizce açık tuttum.

"Olanlar için üzgünüm. Şifacıyla olanlar için," dedim. "Seni güvende tutacağımıza söz verdik."

"Sen öldürdün. Onu Madinia öldürdü."

Başımı salladım. "Dinle, Jamic, açık olmak istiyorum. Bariyeri yıkmamıza yardım etmeni istiyoruz. Ama bu son derece tehlikeli olacak, özellikle de senin için. Eğer Regner sana ulaşmayı başarırsa, seni orada öldürür. Sizi korumak için elimizden gelen her şeyi yapacağız ama gerçek şu ki bu yeterli olmayabilir."

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki, bu senin seçimin. Sen karar vereceksin."

Bana kaşlarını çattı, belli ki etkilenmemişti. "Ve sen bunu kabul edersin, değil mi? Buradan çıkıp gitmeme izin verir misin? Hayır desem ne yapardın?"

Bir nefes verdim. "Başka bir şey buluruz. Bir yolunu buluruz."

"Hepiniz ölürsünüz." Yeşil gözleri ciddiydi. "Sen melez kraliçesin."

"Henüz değil."

"Ama olacaksın. Benim ne istediğim neden umurunda olsun ki?"

"Sen de bir insansın, Jamic. Hepimiz kendi seçimlerimizi yapma hakkına sahibiz. Eğer bu seçimleri başkalarının elinden almaya başlarsam, Regner'dan farkım kalmaz."

Bana baktı. "Ne olursa olsun, bence iyi bir kraliçe olacaksın." "Neden?

Beni çok az tanıyorsun."

"İzliyorum," dedi açıkça. "Teşekkür ederim. Teklifin için. Bu... bu benim için söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. Ama sana yardım edeceğim. Ölsem bile, onun bu kıtadaki hakimiyetini sona erdirecekse buna değer."

"Umarım... Umarım tüm bunlar bittiğinde ve sen kendi tacını aldığında arkadaş olabiliriz."

Gözleri büyüdü ve bunun aklına gelmediğini fark ettim. Regner ölürse, taht için sıradaki isim o olacaktı. Bu kıtanın insanlarına göre, o Renger'in oğluydu.

Yüzüne hafifçe hasta bir ifade geldi ama ağzı sıkılaştı. "Teşekkür ederim. Ben de öyle umuyorum."

Başını sallayarak döndü ve odadan çıktı.

Lorian yatak odasından çıktı. Jamic'in burada olduğunu biliyordu elbette ama bize mahremiyet yanılsaması vermişti.

Siyah giymişti, tuniği altın ipliklerle süslenmişti. Yeşil bakışları üzerimde gezindi, takdirle aydınlandı. "Çok güzel görünüyorsun," dedi. "Toplantı biter bitmez yola çıkacağız. Hazırlanmamızı çoktan sağladım ve bizi Daharak'la buluşmaya götürecek bir gemi ayarladım."

"Jamic hakkında yorum yok mu?"

Bana yavaşça gülümsedi. "Yumuşak kalpli ve sadık bir ruha sahip bir kadına aşık oldum."

Kızardım ve biraz daha yürümek için döndüm. Lorian dikkatimi dağıtamazdı. Bugün için hem olumlu hem de olumsuz tüm olası sonuçları gözden geçirmem gerekiyordu... hem de üçüncü kez. Yanından geçerken elimi tuttu ve kollarına düşene kadar beni çekiştirdi. "Endişelendiğinde ne kadar sevimli olduğundan bahsetmiş miydim?"

Ona baktım. Lorian'ın özellikle ustalaştığı bir şey varsa, o da dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırmaktı. Seksi kullanamadığı zamanlarda tercih ettiği yöntem, ben onu tokatlamak isteyene kadar beni sinirlendirmekti.

Kapı açıldı ve Lorian bakışlarını Rythos'a çevirdi. "Bir dahaki sefere kapıyı çalmanızı öneririm."

Rythos gözlerini devirerek Galon ve Marth ile birlikte odaya girdi.

"Herkes hazır mı?" diye sordu. "Conreth'le görüşmenizden sonra, hayatımız buna bağlıymış gibi pazarlık yapmamız gerekiyor."

"Emara ile dün yarıda kestiğimiz toplantı bu muydu? Biz gelmeden önce ne oldu?"

"Conreth'e gideceğimi söyledim." Lorian'ın sesi dikkatlice nötrdü.

"Korsan kraliçeyle olan kan yeminimi tamamlamama yardım etmek için mi?"

"Hayır, vahşi kedi. Ona bu krallıktan ayrılacağımı ve seni seçeceğimi söyledim.

Eğer beni kabul edersen."

Sırıttı ama gözlerinde en ufak bir kırılganlık belirtisi gördüm.

Oda sessizliğe bürünmüştü.

"Sen..." Her şeyden vazgeçmişti. Kardeşinden resmen ayrılmıştı. Benim için. Bu kararın ağırlığı beni mahvetti.

Sırıtışı düştü ve bana ciddi bir bakış fırlattı. "Aylarca ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımızı düşündün. Ayrılmak zorunda kalacağımızı düşündün. Başta ben de öyle düşündüm. Ama sonra senden ayrılmaya asla izin vermeyeceğimi fark ettim. Biz mutlu olmayı hak ediyoruz."

"Bunu yapmamalıydın." Yüz ifadesi değişti ve ben de iç çektim. "Ama yaptığın için çok mutluyum." Sesim kesildi ve hemen kollarına atıldım.

"Sen ve ben, Prisca. Sonsuza kadar."

Kahini ve sözlerini düşünmemek için kendimi zorladım. Bu anın tadını çıkarmak için. "Sonsuza kadar."

Rythos muzaffer bir kahkaha attı ve ben sarsıldım. Diğerlerinin orada olduğunu unutmuştum. Galon bize sırıtıyordu ve Marth bile memnun görünüyordu.

"Ama senin eşin olmak yeterli değil," dedi Lorian, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Benim için değil."

Geri çekildim. "Oh? Ne istiyorsun?"

Cebinden bir evlilik bileziği çıkardı. Değerli taşlar ışığı yakalayarak parlıyordu.

"Evlen benimle, Prisca. Hem kendi halkının hem de benim yöntemlerimle benim ol."

Boğazım konuşamayacak kadar sıkılmıştı. Gelecekte evlenmeyi ne kadar arzuladığımı biliyordu. Bir keresinde ona katıldığım düğünlerden bahsetmiştim. Ve annem olduğunu sandığım kadının sözlerini.

"Bir gün evleneceğim. Burada, köyde." "Hayır, evlenmeyeceksin, Prisca. Böyle şeyler sana göre değil."

Lorian hatırlamıştı. Arkadaş olmamızı seviyordum ama o da benim bir düğün yapmamı istiyordu.

Başımı sallarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Dudaklarını ağzıma götürmeden önce hepsini teker teker öptü.

Daha yakından bakmak için bileziğe uzandım ama o başını sallayarak bileziği cebine geri koydu. "Her yönden benim olana kadar olmaz."

İnatçı adam.

Rythos yine bir kahkaha patlattı ve beni Lorian'ın kollarından çekip yanağımdan öptü.

Galon onu iterek yolumdan çekti ve beni kucakladı. Rythos, Lorian'ın sırtına bir tokat atarken Marth bile ona gülümsedi.

"Senin adına sevindim, Pris." Marth yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Sen de bizimle geleceksin, değil mi?" Umutla sordum.

Rythos başını salladı. "Bu savaşı kazanırsak melez krallığında bizim için bir yer bulabileceğini düşünüyor musun?" Dişleri sırıtarak parladı ama nefesini ne zaman tuttuğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum onu.

Uzandım ve elini sıktım. "Elbette. Siz üçünüz olmadan asla gidemeyiz."

Lorian elimi Rythos'un elinden çekti ve avucuma bir öpücük kondurdu. Ona başımı salladım ve o da bana hınzırca bir sırıtış gönderdi. Galon Lorian'a bakıp iç geçirdi ve elini kapıya doğru salladı. "Hadi şu işi bitirelim."

PRISCA

Lorian'a göre, Fae soyluları uzun ömürlü, genellikle alaycı ve neredeyse her zaman sıkılgandı. Bu yüzden zirve başlamadan önce akranlarının ilgisinin tadını çıkarmaları gerektiğini görmek pek de şaşırtıcı değildi.

Galon'a göre, odaya giriş rütbeye göre belirleniyordu. Ben de Lorian'ın yanında durdum ve Conreth'in en sadık askerlerinin salona girişini izledim, onları en yüksek rütbeli generalleri ve danışmanları takip etti.

Lorian'ın unvanı elinden alınmıştı ve Conreth benimkini resmen tanımayı reddetti, bu yüzden sırayla içeri girdik. Lorian en iyi tavrını takınmıştı ve Conreth'e sadece gülümsemekle yetinmiş, bu hareketinin sonuçlarına ileride katlanacağına söz vermişti.

Kavernöz salon şimdiye kadar gördüğüm en büyük kapalı alandı. Odanın kenarlarından yukarıya doğru baş döndürücü bir şekilde yükselen koltukların çoğu doluydu. Duvarlara oyulmuşlardı ve bu kadar çok insanı görmek avuçlarımı terletti.

Ama dikkatimi çeken önümdeki geniş yuvarlak masa oldu. Generaller ve danışmanlar çoktan yerlerini almışlardı; Madinia, Rythos, Telean, Galon ve Marth da öyle. Lorian beni onlara doğru yönlendirdi, benim için sandalyemi çekerken acele etmedi. Madinia ve Telean Lorian'ın sağında otururken, Marth solumuzda, Galon'un yanında oturuyordu. Rythos şu anda Galon'la benim aramda uzanmış, sert gözlerle üstümüzde oturanları inceliyordu.

Yerimize oturduğumuzda gardiyanlar içeri girmeye başladı. Tüm bu tören sabrımı zorladı. Ama teker teker içeri girmelerini, etraflarında toplanan insanları sessizce izledim.

Lorian kulağıma her bir gardiyanın adını mırıldandı. Sabahın erken saatlerinde yaptığımız konuşma sayesinde, her birinden tam olarak neye ihtiyacımız olduğunu biliyordum.

Romydan bir fae'ye göre kısa boylu ve zayıftı, gövdesi ufak tefekti ama çelimsiz değildi. Yürüyüşü amaçlıydı, adımları bir bardaktan dökülen su kadar akıcıydı. Beyaz saçları örülmüş ve beline kadar sarkıtılmıştı, kumaşa gümüş semboller kazınmış abanoz cübbesiyle canlı bir tezat oluşturuyordu. Korumaları çok sayıdaydı - o kadar çoklardı ki, daha çok özel, iyi eğitimli ve son derece güçlü bir ordu gibiydiler.

Thorn'un güzelliği o kadar soğuktu ki, ciğerlerimdeki havayı dondurabileceğini öğrensem şaşırmazdım. Teni o kadar solgundu ki sanki parlıyor gibiydi, gözleri ise o kadar açık bir maviye sahipti ki beyazlar içinde kaybolmakla tehdit ediyordu. Elbisesi uzun, şeffaftı ve bana ay ışığını hatırlatması dışında hiçbir kelime bulamadığım bir renkteydi. Lorian'a göre Thorn, Conreth ve kendisinden sonra bu krallıktaki en güçlü üçüncü kişiydi.

Tılsım Jamic'in boynundan çıkarılır çıkarılmaz tüm gücü geri gelmişti.

Sırada Verdion vardı. Çenesinin belirgin çıkıntısı ve uzun kirpikleri onun Rythos'un babası olduğunu açıkça gösteriyordu. Bir fae için bile uzun boylu olan Verdion, koyu tenini tamamlayan safir kadifeden bir pelerin giymişti ve pelerin birkaç metre arkasında kalıyordu. Ama Rythos'un çabuk sırıttığı, gözlerinin sürekli güldüğü yerde, babasının gergin ifadesi taşa kazınmış gibiydi. Daharak'ı bizimle müttefik olmaya ikna etmede başarılı olsak bile, Verdion'un gemilerinin gücünü ilk elden görmüştüm - dalgaların altında nasıl seyahat edebildikleri de dahil olmak üzere. Onlara ihtiyacımız vardı.

Verdion oğlunu selamlamadı. Bize doğru başını sallama zahmetine bile girmedi. Bunun Rythos'u incitip incitmediğini anlayamadım - yüzü dikkatle boştu, gözleri hiç görmediğim kadar soğuktu. Uzanıp elini sıkmak istedim ama bunun yerine ellerimi elbisemin içine gömdüm.

Caliar yürüyüşe çıkmıştı ve Thorn'un güzelliğinin soğuk olduğu yerde o ateş saçıyor gibiydi. Teni ışığı emip yansıtan ve otomatik olarak dikkat çeken koyu bir bronzluktaydı, parlak kırmızı saçları ise yüzünün etrafında serbestçe sallanıyordu. Gözleri bastırılmış bir neşe ile parlıyordu. Turuncu-kırmızı cübbesi içinde her an kahkahalara -ya da alevlere- boğulacakmış gibi görünüyordu. Ailesi yüzyıllardır Fae topraklarını çevreleyen koğuşlardan sorumluydu. Lorian'a göre, koğuşlar ailesinin kanında vardı. İnsanlarımızı Regner'ın fae demirinden koruyabilecek türden korumalar.

Sonunda Sylvielle ortaya çıktı, her hareketiyle parıldayan zümrüt ipeklere bürünmüştü. Bölgesi ölümcül yırtıcılarıyla tanınırdı - kendi sınırlarını korumak için istediği zaman kullandığı yırtıcılar. Bu savaşta kullanabileceğimiz yırtıcılar. Tüm gardiyanlar arasında Lorian'ın varlığını kabul eden tek kişi oydu; muhtemelen Conreth'in emirlerine karşı gelmişti. Lorian'a gülümsedi, dolgun ağzından dişleri rahatsız edici derecede keskin, neredeyse yırtıcı görünüyordu. Sarı-yeşil bakışları bana kaydı ve beni küçümseyen bir bakışla süzdü.

"Ah," diye mırıldandım nefesimin altında.

Lorian uzandı ve elimi sıktı. "Onlarca yıl önceydi, vahşi kedi."

"Uh-huh. Tehlikeli kadınlardan hoşlanmakla ilgili söylediklerini hatırlıyorum."

Lorian yakınıma eğildi. "Bu sözlerinin bedelini sonra ödeyeceksin," diye kulağıma fısıldadı.

Sylvielle'i bir kez daha taradım. Elbisesinin Lorian'ın gözlerine mükemmel bir şekilde uymasının tesadüf olduğunu düşünmüyordum.

Diğer tarafımda Rythos alçak sesle kıkırdadı.

Sylvielle oturdu, birkaç iyi giyimli kadın da onun yanında yerlerini aldı. Sonra Conreth kolunda Emara ile içeri girince herkes ayağa kalktı. Tüllü altın rengi elbisesi içinde nefes kesici görünüyordu.

Conreth Heydrin'in yanında, Emara da diğer yanında oturuyordu. Heydrin'i kamptan beri görmemiştim ama her zamanki gibi sakin görünüyordu. Conreth'in ona bir kez bile bakmamış olmasından rahatsız olduysa bile bunu belli etmiyordu.

"Katılımınız için teşekkür ederim." Conreth gardiyanlara başıyla selam verdi.

Hepimiz oturduk. Oda güçle uğulduyordu. Artık tılsımlarından ikisini geri aldıklarına göre, fae'ler bir süredir hiç olmadıkları kadar güçlüydüler. İhtiyacım olmayacağını bildiğim halde, boynumda asılı duran kum saatini okşama isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

"Burada savaşı tartışmak için toplandık. Hiç kuşkunuz olmasın, bu sadece insan krallıklarında yaşanacak bir savaş değil. İnsanlar sınırlarımıza kadar gelecekler. Ve eğer hiçbir şey yapmazsak, bizim koğuşumuzu yıkacaklar."

Lorian gerildi. Muhtemelen şaşkınlık içindeydi. İkimiz de Conreth'in fae koğuşunun başarısız olabileceğini kabul etmesini beklemiyorduk.

"Halkımı Fae'leri yüzüstü bırakmakla mı suçluyorsun?" Caliar sordu. Artık eğleniyor gibi görünmüyordu.

Conreth ona bir bakış fırlattı. "İlk tılsımın kaybından bu yana, halkınızın sürekli olarak koğuşlara gidip onları takviye etmesi gerekiyordu. Bu oluyor mu?"

Caliar bakışlarını Conreth'in üzerinde tuttu. "Halkımdan, yüzyıllardır ayakta duran koğuşlar için ellerinde kalan azıcık gücü de feda etmeleri beklenemezdi."

"Bunu yapmaları beklenebilirdi," dedi Conreth yumuşak bir sesle. "Çünkü kralları onlara bunu emretti. Bunun yerine sen emirlere uymamayı seçtin, tıpkı babanın ilk tılsımın kaybından bahsetmemeyi seçmesi gibi. Ailen *hiçbir şey* öğrenmedi."

Caliar'ın yanakları yandı ama gözleri daha da parladı.

Fae koğuşlarını düşünmekten hoşlanmıyordum. Çünkü bunu yaptığımda tek görebildiğim, Regner onları kesip biçerken ellerini onlara vuran ve güvenlik için yalvaran halkımdı. Ama şimdi, o korumaların Regner'a ve onun çalıntı gücüne karşı dayanamayacağını biliyordum...

Vücudumdaki her kas kilitlendi. Melez kampı onun ilk hedefi olacaktı.

Eğer tılsımının çalındığını bildirmeyi reddeden Caliar'ın babasıysa, o zaman bariyerin oluşturulmasının nedeni de oydu. Caliar'ın babası, Regner'ın bariyeri yerinde tutmak için öldürdüğü tüm "oğullardan" sorumluydu. Hepsi bu adam yükümlülüğünü yerine getirmek istemediği içindi.

Verdion, "Bu bir kez daha onlara bir tılsımın sorumluluğunun asla verilmemesi gerektiğini kanıtlıyor," dedi. "Benim halkım böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdi."

Rythos bir keresinde bana Quorith'in bir tılsıma layık olamayacak kadar küçük görüldüğünü söylemişti. Şimdi ise hem stratejik olarak hem de nüfus bakımından Fae topraklarındaki en önemli bölgelerden biriydi. Ama belli ki Verdion hâlâ bu eski saygısızlığı affetmeye niyetli değildi.

"Geçmişimizle oyalanacak vaktimiz yok," dedi Lorian. "Eğer bu savaştan sağ çıkmak istiyorsak, birlikte çalışmalıyız."

Thorn başını salladı. Ama Verdion gözlerini bana dikti. "Evet, birlikte çalışmaktan kastın *melez varisin* Arslanların gemilerinden birini çalıp o çorak krallığı ziyaret etmesine izin vermek ve arkadaşımın oğlunun evinden uzakta bir sahilde kan kaybından ölmesini sağlamak."

İrkildim. Ve bir anda o sahile geri dönmüş, Fendrel'in cesedinin yanında diz çöken Rythos'u izliyordum.

Yanımda Lorian hareketsiz kaldı. Ama yavaşça ayağa kalkan Rythos oldu. "Ağzından çıkana dikkat etmeni öneririm."

Verdion'un gözleri yarıklara döndü ama Conreth elini kaldırdı. Herkes sessizliğe gömüldü. Rythos yerine oturdu ama güçlükle bastırdığı öfkesinden titriyordu. Fendrel'in ölümü onu harap etmişti.

Diğer tarafında Galon ona bir şeyler mırıldandı. Rythos başını salladı ve dikkatini Verdion'dan başka yöne çevirdi.

Lorian gardiyanları gözden geçirdi. "Daha önce duymuş olabileceğiniz gibi, Regner'ın yıllardır çalıntı gücünü aktardığı çocuk Jamic'i ele geçirdik. Onun yardımı, şu anda elimizde bulunan iki tılsım ve bugün burada toplanan herkesin işbirliğiyle, Regner bu gücü kendine alıp bu kıtayı yok etmek için kullanmadan önce onun bariyerini yıkabileceğimize inanıyoruz."

Sessizlik.

Gardiyanları incelerken bile yüz ifademi boş tutmak için mücadele ettim. Thorn'un solgun gözleri büyüdü ve bir tür hile arıyormuş gibi Lorian ile benim aramda bakıştı. Ne Caliar ne de Verdion tepki verdi, yüz ifadeleri dikkatle boştu, Sylvielle ise başını eğmiş, düşünceli bir şekilde bizi izliyordu. Romydan alay etti. "Peki bu çocuk nerede?"

"Fae demirine hapsedilmişti ve henüz büyük insan gruplarıyla rahat değil. Ancak, daha küçük gruplar halinde onunla konuşmak isteyen herkesle konuşmaya istekli," dedi Galon.

"Bu gücü sınırlarımızı güçlendirmek ve kendi halkımızı güvende tutmak için kullanmak varken neden savaşa girelim ki?" Caliar sordu.

Ona baktım. Kaybedilecek binlerce hayatı önemsemesi gerektiğini açıklamak sadece zaman kaybı olacaktı. "Çünkü eninde sonunda Regner senin için gelecek kadar güce sahip olacak," dedim. "Üçüncü tılsım hâlâ onda ve o bariyeri kendisi yıkarsa, fae topraklarını istila etmek için ne gerekiyorsa yapacaktır."

"Bunların hepsi o lanet kitap yüzünden," diye hırladı Caliar.

"Bu bir büyü kitabı," dedi Madinia, sesinde küçümseme vardı. "Ve dışarıda, aynı derecede kötülük için kullanılmayı bekleyen iki tane daha var."

Herkes bunu düşünerek uzun bir süre sessiz kaldı.

Sylvielle kıpırdandı. "Şimdiye kadar, bu sözde savaşta, fae'lere karşı gerçek bir tehdit oldu mu? Tek gördüğüm melez tarafındaki kayıplar."

"Cavis öldü," dedi Lorian, sesi soğuktu.

Gözleri onunkilerle buluştuğunda hafifçe yumuşadı, sonra bakışlarını bana çevirdiğinde bir kez daha sertleşti. "Bunun melez varisle birlikte olma talihsizliğinin bir sonucu olduğu söylenebilir."

"Hayır," dedi Galon. "Kimse bunu tartışamaz. Cavis, Regner'ın örümceklerinden biriydi."

Oda sessizliğe gömüldü. Kimse nefes almadı.

"Cavis... Bu imkânsız," diye boğuldu Thorn.

"Sizi temin ederim," dedi Lorian. "Öyle değil. Fae'ler bölgesel anlaşmazlıklarla uğraşırken, geçmişte yaşanan haksızlıklar yüzünden birlikte çalışmayı reddederken, Regner zeki ve sabırlı davrandı. Cavis sadece altı kış görmüşken adamları onu krallığımızdan kopardı. Cavis halkımıza ihanet etmektense kendi zihninin çatlamasına ve kanamasına izin verdi. Eşimi korurken öldü."

Cavis'in çığlıkları kafamın içinde yankılandı. Eadric'in elinin hayaletini saçlarımda hissedebiliyor, kılıcının parıltısını yüzümün yanında görebiliyordum. Hücrenin karşısında Cavis bana o tatlı gülümsemesini verdi.

"Onları sevdiğimi söyle, Prisca."

Biri elimi kavradı ve sıktı. Sarsıldım, şimdiki zamana döndüm ve bakışlarım Rythos'unkileri buldu. Yüz ifadesi endişeyle buruşmuştu ve ona titrek bir gülümseme verdim.

Lorian hâlâ konuşuyordu. "Tılsımımızı geri vermekle görevlendirilen şifacılardan biri dün gece Jamic'i öldürmeye çalıştı. O da Regner tarafından saptırılmıştı. Kim bilir daha kaç kişi kendi ihanetlerinin farkında olmadan gizlice insan kral için çalışıyor?" Bakışlarını yavaşça masadaki herkesin yüzünde gezdirdi. Salonda bir mırıldanma koptu.

Lorian yerine oturdu. Conreth ona baktı ve kardeşler aralarında sözsüz bir konuşma yaptılar. Dün gece Lorian, Conreth'in Cavis'in kaderinin tamamen bilinmesini istemediğini söylemişti. Ama Sybella Lorian'dan herkese anlatmasını istemişti. Cavis'e ne olduğunu anlamalarını istemişti.

"*Eşin* mi?" Sylvielle hırladı, sesi masanın üzerinde yankılandı.

Lorian'ın az önce söylediği her şeyi dinlemişti ve odaklandığı şey *bu* muydu?

Bakışlarına karşılık verdim. "Evet. Devam et."

Üstümüzdeki koltuklardan şok olmuş nefes sesleri geliyordu. Yanımdaki Lorian kahkahalarla sarsıldı. Ona karşı herhangi bir sahiplenme duygusu gösterdiğimde bunu her zaman eğlenceli bulurdu. Caliar inanmayan bir kahkaha attığında ifadesi düzeldi.

Lorian elime uzandı, Rythos'unkini buldu ve onu kenara iterek uyaran bir bakış attı. Rythos gözlerini devirdi.

"Fae prensi melez varisle çiftleşemez." Caliar bana kaşlarını çattı. "O tahtı ele geçirme planlarından vazgeçmen gerekecek."

Conreth şakağını ovuşturarak Lorian'a öyle soğuk bir bakış attı ki neredeyse ürperecektim. Belli ki Lorian'ın da benimle çiftleştiğini diğerlerinin bilmesini istememişti.

Lorian kardeşine hınzırca bir sırıtma gönderdi ve o da bunu Caliar'a çevirdi.

"Buna gerek yok. Savaştan sonra evimi melez krallığında yapacağım."

Romydan'ın ağzı açık kaldı. "Unvanından vazgeçip gidip melez krallıktaki *eşi*?"

Lorian ağzını açtı ama ben elini sıktım. "Lorian benim kocam olacak," dedim soğukkanlılıkla. "Bu da onu melez *kral* yapacak."

Lorian kıpırdamadan durdu ve ben konuştuğuma hemen pişman oldum, midem bulanıyordu. Asla bir taç istememişti. Asla hükmetmek istememişti. Belki de onun isteklerini geçersiz kılmıştım. Tıpkı Conreth'in uzun zamandır yaptığı gibi.

"Bana bak, vahşi kedi," diye mırıldandı.

Diğerleri derin bir sohbete dalmışlardı ve ben döndüm. Bana bakışı, sağlıklı bir dozda kaynayan şehvetle birlikte tamamen şefkatliydi. Tuttuğum nefesi dışarı üfledim ve gözleri karardı.

Bu bakışı biliyordum ve beni öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce ona uyarıcı bir bakış attım.

"Peki Kan Sınırı'nı uygulayacak mısınız?" Thorn sordu. "Elbette,"

dedi Conreth kayıtsızca. Fazla rahat.

Lorian kıpırdamadı ama onu tanıyordum ve Conreth'in vuruşunun yerini bulduğunu biliyordum. Conreth'in gözlerindeki sert parıltıdan o da aynı şeyi biliyordu.

"Kan Sınırı nedir?" Madinia Galon'un yanındaki yerinden sordu. Ona minnettar bir bakış gönderdim.

Thorn ona, "Bir fae kraliyet üyesi unvanını bırakmayı seçtiğinde, hüküm süren hükümdar Kan Sınırını uygulamayı seçebilir ve yüz yıl boyunca fae topraklarına adım atmasını engelleyebilir," dedi.

Boğuk bir ses çıkardım ve Lorian başparmağıyla elimin arkasını okşadı.

Yüz yıl. Koruduğu ve uğruna savaştığı krallığı ziyaret bile edemeyeceği koca bir yüzyıl. Cavis'in uğruna *öldüğü* krallığı. Lorian'a bir bakış attım. Konuştuğumuzda bu küçük sorundan bahsetmemişti.

Sadece gülümsedi, bakışları ağzıma inerken gözleri karardı.
Sonra Conreth'e döndü.

"Bu savaşta tek başına mücadele etmek istemiyorsan, *kardeşim,* savaş bitene kadar sınırları bize kapatmak için bekleyeceksin."

Conreth'in ağzı sertleşti ama bakışları Galon'a kayarak başını salladı.

"Artık Bazinth'e liderlik etmeyeceğinizi söylemeye gerek yok. Bu
onur Talvric'e geçecek."

Galon gülümsedi. "Prisca ve Lorian'la birlikte taşınacağım için bu mantıklı olur."

"Ben de öyle," dedi Rythos. "Ve ben," diye başını salladı Marth.

Bunun olacağını bilsem de boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım.

Verdion oğluna baktı. Sonra bana baktı. Ve gözlerindeki kısıtlanmış şiddet karşısında tüm kaslarım gerildi.

Romydan güldü. "Demek Kana Susamış Prens bir kadın için her şeyden vazgeçti."

Galon'un yanındaki Marth alçak sesle tısladı. Ama Lorian başını salladı. "Evet, yüzyıllar boyunca toprak anlaşmazlıkları hakkında didişmenizi dinlemek ya da her gün hayatımın aşkının yanında uyanmak arasında bir seçim. Kesinlikle zor bir karardı."

Conreth şimdi beni inceliyordu. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Evet, aslında biliyorum." Midem bulandı ama kendimi sırayla her birinin gözlerine bakmaya zorladım. "Bu zirveden sonra doğrudan korsan kraliçesiyle buluşmaya gideceğiz. Amacımız onu bizimle müttefik olmaya ikna etmek. Sonuç ne olursa olsun, Jamic'i bariyere götüreceğiz. Kitap olmadan, kullanabileceğimiz kadar güce güveniyoruz. Gerçekte bu savaşa katılmayı reddetseniz bile, *lütfen* bizimle bariyere gelin. Regner'ın onu yıkmasını ve tüm gücü ele geçirmesini engellememize yardım edin."

Caliar ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturdu. "Bana kalırsa burada iki ayrı müzakere yürütülüyor. Biz muhafızlar Majesteleri ile müzakere edeceğiz ama aynı zamanda melez krallıkla da müzakere ediyoruz. Peki melez krallığıyla ittifak yapmak bize ne kazandıracak?" diye mırıldandı ve bakışları Madinia'ya kaydı. "Belki de cevap daha resmi bir ittifaktır?"

Madinia kaskatı kesildi. Ama çenesini kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştuğunda ifadesi dikkatle boştu.

Bu savaşı kazanmamıza yardım edeceğine inansaydım müdürle evlenirdi. Özgürlüğünü her şeyden çok arzuluyordu ama bizim için onu feda edebilirdi.

Elbette ilk fırsatta Caliar'ı öldürmenin bir yolunu bulacaktı ama yine de bunu yapacaktı.

Bakışlarına karşılık verdim. "Halkım bu müzakerelerin bir parçası değildir ve asla olmayacaktır."

"Görünüşe göre bunlar için bir şeylerden vazgeçmesi beklenenler sadece bizleriz.

ittifaklar," dedi Romydan. "Tam olarak ne öneriyorsun Melez Varis?"

Conreth boğazını temizledi. "Nelayra kendi ordusunu topluyor - krallığımızdaki melez kampından yüksek eğitimli melezler. Onun

Rekja'nın ona sırt çevireceği umuduyla Eryndan'ın oğluyla olan ilişkisini de baltalamaya çalışıyordu."

Neyse ki kuzenimin melez ordusunun kontrolünü ele geçirdiğinden bahsetmemeyi tercih etmişti. Gerçi Conreth'in bu bilgiyi en çok zarar verebileceği anda kullanacağından hiç şüphem yoktu.

"Yani bu noktada neredeyse hiçbir şey getirmiyorsun," dedi Romydan. Dikkatini Lorian'a çevirdi. "İşte teklifim: İlk doğan kızına karşılık sana ordumu vereceğim. Melez kraliçeyle olan birlikteliğinizden doğacak çocukların kendi başlarına güçlü olacaklarından hiç şüphem yok. Kızın benim oğlumla evlenecek."

Tüm vücudum ısındı ve boynumdaki kum saatine uzandım. Onu öldürebilirim. Ben-

Lorian bir kahkaha attı. Alçak sesle, eğlenmeden ve tamamen

ölümcül bir kahkahaydı. Conreth bile irkildi.

Lorian'ın gözlerindeki zalim, vahşi parıltı, bir daha böyle bir şey önerecek olanlara meydan okuyordu.

Kalbim yavaşlamaya başladı. Birkaç uzun an boyunca kimse konuşmadı. Kimse Lorian'a bakmaya bile cesaret edemedi -sanki dikkatini çekmekten korkuyormuş gibi.

Conreth, "Her ne kadar büyüleyici olsa da, biz asıl konumuza döneceğiz," dedi. "Bu, gardiyanların bu tehdidi ilk duyuşu değil. Aylardır mesajlar gönderiyorum. Şimdi düşünme zamanı değil. Harekete geçme zamanı. O bariyeri yıkma zamanı geldiğinde Lorian ve melez varise katılacağım. Bana başka kim katılacak?" Conreth'in açık desteği karşısında göğsümde küçük bir umut tohumu yeşerdi.

"Yapacağım." Thorn'un sesi alçak ama kararlıydı. Tohum çiçek açtı. Onun gücü çok önemliydi.

"Yapmayacağım," dedi Caliar.

Conreth ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Yasalar kendi bölgenizin geleceğini belirleme hakkına sahip olduğunuzu söylese de, bu bölgeler hâlâ *benim* topraklarımda yer alıyor. Eğer bu savaşa katılmamayı tercih ediyorsanız, öyle olsun. Ancak, şu anda sınırlarınızı koruyan fae'ler yararlı olabilecekleri cepheye taşınacak."

Caliar'ın ağzı açık kaldı. "Bizi ölüme mi terk edeceksin?"

Conreth'in yüzü boş kaldı. "Bugün burada söylediğiniz her şeye göre, Regner'ın bir tehdit oluşturduğuna gerçekten inanmıyorsunuz. Korumalarımızı takviye etmeyi gerekli bulmadığınıza göre, bu seçiminizin sonuçlarına katlanacaksınız."

Caliar dişlerini gösterdi. "Bir hata yapıyorsunuz *Majesteleri*." Conreth onu görmezden geldi. "Başka kim var?"

Romydan, "Ben de size katılacağım," dedi.

Sarsıldım. Şimdiye kadar söylediği onca şeyden sonra, aynı fikirde olmasını asla beklemezdim.

Conreth sadece başını salladı ama ben bakışlarımı Romydan'dan ayırmadım. O da Thorn'a bakıyordu, Thorn da ona tek bir hararetli bakışla karşılık verdi.

"Yapmayacağım," dedi Verdion.

Sol tarafımda Marth gerildi. Yanındaki Rythos acı bir kahkaha attı. "Sen lanet olası bir korkaksın."

Verdion yavaşça ayağa kalktı. "Affedersiniz?"

"Bunu konseyinize götürdünüz mü?" Rythos sordu.

"Gerek duymadım."

Rythos duyulabilir bir nefes çekti. "Kendi yasalarını çiğnedin." Verdion oğluyla alay etti. Sonra başını eğerek Conreth'e döndü. "İzninizle, ben gidiyorum."

Conreth onu, sanki o bakmıyorken yatağının altına girmiş zehirli bir yılanmış gibi izledi. "Bugün burada bir hata yaptın Verdion. Umarım adanız bunun bedelini ödemez."

"Tıpkı halkınızın uzun zaman önce bizi görmezden gelmeyi seçtiği gibi, biz de sizin aptalca savaşınıza katılmamayı seçiyoruz."

Conreth uzun bir süre Verdion'u izlemeye devam etti, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Verdion onun bakışlarına karşılık verdi. Sonra Conreth gözlerini kaçırarak onu başından savdı. Verdion'un çenesi sıkıştı ve zirveden dışarı çıktı. Başımızın üstünde başkaları da gidiyordu. Muhtemelen onun adamları.

İç çektim. Verdion'un daha iyi bir seçim yapacağını ummuştum. Onun gemilerine ve yeteneklerine ihtiyacımız vardı.

Sonunda Conreth gözlerini Sylvielle'e dikti. "Peki ya sen?"

"Melezler ve insanlarla yan yana savaşmayacağız," dedi kibirli bir şekilde. "Bölgemdeki yaratıklar Regner'dan gelebilecek her türlü tehdidin üstesinden gelebilir."

Conreth elini sallayarak onu kovdu. Yüzü kızardı ve Lorian'a baktı. Conreth sanki en kötüsünü bekliyormuş da kız yine de aptallığıyla onu şaşırtmayı başarmış gibi başını salladı.

Conreth, "Bu zirvenin sona erdiğini ilan ediyorum," dedi. Lorian'ın gözleriyle karşılaştı. "Thorn, Romydan ve ben sizinle bariyerde buluşacağız."

ŞAFTÖR TWENtY-EIVE

THE QUEEN

İnsanların cehaleti, aptallığı ve kötü yargıları karşısında artık şaşırmayacağımı düşündüğüm anda, yanıldığımı kanıtlamaya devam ettiler.

Gromalian kralı yemek masasının karşısındaki Sabium'a gülümsedi, bir şekilde

Sabium'un gönderdiği yavaş gülümsemeden damlayan tehdide karşı kördü.

Eryndan, Sabium'un gözlerinin bastırılmış bir neşeyle nasıl parladığını açıkça göremiyordu. Kocam hakkında bildiğim bir şey varsa, o da seninle asla gülmediğiydi.

Eryndan'ın yanında oğlu daha çekingendi, sanki düşüncelere dalmış gibiydi. Sabium onu çoğunlukla görmezden geliyordu, Rekja da bundan gayet memnun görünüyordu.

"Öyleyse anlaştık," dedi Sabium. "Birlikte bu kıtayı geri alacağız."

"Öncelikle, hedef almam konusunda ısrar ettiğiniz melez kampı hakkında konuşmak istiyorum. Birinin onları önceden uyardığını ve en yetkin adamlarımdan birkaç yüzünün öldüğünü öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

Midem sıkıştı. Sabium'un gülümsemesi yavaş ve soğuktu. "Umarım *benim* bununla bir ilgim olduğunu ima etmiyorsundur. Amacım her zaman bu kıtadaki tüm melezlerin yanması olmuştur."

"Kalenizde ya da ordunuzda birilerinin sağduyu sorunu yaşadığını *ima* ediyorum."

Hareket etmedim. Zar zor nefes aldım. Rekja'nın gözleri benimkilerle buluştu ve ben de hemen onları tabağıma indirdim, tatsız bir ısırık alırken ellerimi titrememesi için zorladım.

"Melezler kurnazdır, casuslardan oluşan bir ağları vardır. Muhtemelen onlardan biri saldırınızı öğrenmiş ve diğerlerine haber vermiştir."

"Daha büyük ölçekte benzer sorunlarınız var," dedi Eryndan ona bir parça parşömen uzatarak. Sabium göz gezdirdikten sonra gelişigüzel bir kenara attı.

Boynumu bükerek son paragrafı yakaladım.

İnkâr etmek, bu gerçekleri sadece uydurma olarak bir kenara atmak daha kolay bir yol gibi görünebilir. /Ama her birimizin önünde bir hesaplaşma anı var.

Yükselecek, gelecek nesillerin sonunu getirecek ve masumları koruyacak mısınız? Yoksa Sabium'un yalanlarının bu kıtadaki küçük iyiliği yok etmesine izin mi vereceksiniz?

Akıllıca seçin.

"Hiç de büyük bir ölçek değil," dedi Sabium, sesi sıkılmıştı. "Bu krallığın insanları hayatlarını yozlaşmışlardan nefret ederek geçirdi. Şimdi de onlara inanmayacaklar."

Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki, doğru olduğunu bildiğim her şeye rağmen, kendi gözlerimle gördüğüm her şeyden sonra bile, kendi aklımı sorguladığımı hissettim.

Eryndan dudaklarını birbirine bastırdı, bakışları Sabium'un üzerindeydi. Uzun bir süre sonra başını salladı. "Stratejiyi daha sonra tartışabiliriz ama krallığıma bu kadar yakın olan o adadaki fae'lerle ilgili planınızı bilmek isterim," dedi Eryndan.

Sabium gülümsedi. "İktidardaki kişiyle çoktan bir anlaşma yaptım. Uzun zaman önce ailesine o tılsımlardan birini hediye etmediği için Fae Kralı'nın ailesini suçluyor. Halkının göz ardı edildiği gerçeğini asla unutmadı ve çatışmanın dışında kalmayı kabul etti.

Eryndan başını eğdi ve etkilendiği belliydi.

"Gemilerinin ne kadar hızlı ve çevik olduğuna dair söylentiler duydum," diye devam etti Sabium, "ve yoluma çıkmalarını istemiyorum. Bu yüzden daha savaş başlamadan ona yaklaştım. Ve Fae topraklarını ele geçirdikten sonra, o adayı denizden uçuracağım."

Rekja'nın gözleri sertleşti. Onun tepkisini bir kenara bıraktım. "Adayı istiyorum," dedi Eryndan.

Sabium bir el salladı. "Tamam. Orayı fae'lerden nasıl temizleyeceğimizi daha sonra tartışırız. Şimdilik savaşa hazırlanmamız gerekiyor." Bakışları Rekja'ya kaydı. "Fikrin yok mu?"

Eryndan'ın ifadesi sertleşerek Rekja'ya baktı. "Oğlum halktan biriyle yatıyor. Tek görevi bizi tehditlerden korumak olan bir kadınla. Artık fikir sahibi olması için ona güvenilemez."

Sabium tek kaşını kaldırdı. "Sanırım şu anda isimsiz bir mezarda yatıyor?"

Rekja'nın çenesi sıkıştı ama tek kelime etmedi. Kusursuz bir otokontrol.

Eryndan sadece bir tıslama sesi çıkardı. "O zamandan beri ortadan kayboldu." Oğluna sert bir bakış attı. "Ama seni temin ederim ki o benim yanımda savaşacak."

Gecenin geri kalanı sürünerek geçti. Sonunda mazeretlerimi sundum, başım çatlıyordu. Pelysian artık odalarıma gizlice girme riskini alamazdı - Sabium ve casusları çok yakından izliyordu. Bu yüzden aynayı kullanmak zorunda kaldım.

Görüntü ve sesin yokluğuna asla alışamayacaktım. Aynanın içine girdiğim o birkaç dakika boyunca hiçbir şey yoktu.

Ölüm böyle bir şey olmalı.

Sonra biri elimi tuttu. Küçük kulübeye adım attım, neredeyse Pelysian'a çarpıyordum. Neyse ki annesi ortalıkta görünmüyordu.

"Sabium'un Gromalianlarla olan ittifakı tamamen yürürlüktedir. Bunu bozmak söz konusu olamaz."

"O zaman gitme vaktiniz geldi, Majesteleri."

Onu inceledim. Onu birkaç gün önce gördüğümden beri saçlarını kestirmişti. Artık omuzlarına dökülmüyordu. "Henüz değil," dedim. "Hâlâ bir tılsımı olduğunu bildiğim halde olmaz."

"Madinia'ya yerini bildiren bir mesaj gönderdin mi?"

Bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Hayır."

Kaşları çatıldı ve ben de son anda fikrimi değiştirerek köhne masa ve sandalyelere doğru yürüdüm. "Lyrishade, Dytur Nehri'nin kuzeyinde. Melez varis ve arkadaşları fae topraklarında ve Eprotha'yı geçmeye çalışmak onlar için çok tehlikeli olacaktır."

"Böylesine tehlikeli bir görev için kullanabilecekleri başka insanlar var. Neden bunu yapmak zorunda olduğunuzu hissediyorsunuz, Majesteleri?"

Bilmiyordum. Bu duygusal bir seçimdi. Sabium'un bana ve Jamic'e yaptıklarından sonra, içimden bir ses gecenin köründe onun kalesinden sıvışmayı reddediyordu. Buna ihtiyacım vardı.

"Eğer istediğin buysa, kaleden, şehirden ve Eprotha'dan çıkmana yardım edeceğim," dedi Pelysian, gözleri sertleşerek. "Ama hayatını bir kenara atmana yardım etmeyeceğim."

Ağzımı açtım ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Oğlunuz özgür Majesteleri. Eğer onu bir daha görmek istiyorsanız, fırsatınız varken gitmenizi öneririm."

PRISCA

Cavis'in cesedi zirveden sonra gün batımında yakıldı. Regner'ın çarpık büyüsü onu korumuştu ve sanki sadece uyuyormuş gibi görünüyordu. Neyse ki birileri kendi sihirlerini kullanmış ve ölmeden önce vücudunun aldığı hasara dair hiçbir iz kalmamıştı.

Sybella eğildi ve ateşe atılmadan önce yanağına son bir öpücük kondurdu. Piperia telaşlıydı, muhtemelen etrafındaki herkesin acı ve öfkesinden etkilenmişti. Sybella'nın onu sallamasını izledim ve Lorian'ın beni yakınına çekmesine izin verdim. Bir gün Sybella'nın gözlerinin içine bakıp ona kocasının intikamını aldığımı söyleyebileceğimden emin olacaktım.

Lorian bebeği Sybella'nın tuttuğundan emin olmuş, tören boyunca Piperia'yı başka birinin almasını yasaklamıştı. Bana Sybella'nın başka türlü o ateşe girmeyeceğine güvenmediğini söylemişti.

O gece Cavis için kadeh kaldırdık ama çoğumuz erkenden yattık. Henüz ölümünün intikamını almamışken hayatını kutlamak yanlış geliyordu.

Ertesi sabah erkenden kalkmıştık. Kehaneti kabul etmemekle ilgili söylediğim her şeye rağmen.

"Dalgaların zorlanması" riski nedeniyle Lorian'ın suya yakın bir yerde olmasını istemedim.

Buraya geldikten hemen sonra sabırlı davranmış ve odalarımızdaki tüm aynaların kaldırılmasını istemiştim ama Fae Toprakları'nda kalmasını önerdiğim anda şiddetli bir tartışma yaşamıştık.

Sonunda hiçbir şey değişmedi. Bu kadar tehlikeli bir şey sırasında yanımdan asla ayrılmayacağı gibi, bariyerde ona ihtiyacımız vardı. O yaşayan en güçlü fae idi.

Yine de kehaneti tekrar tekrar analiz etmekten kendimi alamadım.

Sybella bizi avluya ve bekleyen arabalara doğru götürdü, elime uzanırken gözleri şaşkındı. "Savaştan sonra, her şey bittiğinde, Lorian ve diğerleri seninle melez krallığa gittiğinde... Piperia ve ben de gelebilir miyiz?"

Göğsüm sıkıştı. "Tabii ki rica ederim. Teklif etmeliydim. Sadece burada kalmak isteyeceğini düşünmüştüm. Ama gelmeni çok isterim." Piperia'nın yanağına bir öpücük kondurmadan önce uzanıp ona sarıldım. O kıkırdadı ve Rythos kolunu Sybella'ya doladı.

"Biz de öyle," dedi Rythos. "Bunu açıkça belirtmeliydik. Şimdi mi çıkmak istiyorsunuz? Seni sınıra götüreceğiz ve güvenli bir geçiş ayarlayacağız-"

"Hayır," dedi Sybella. "Henüz değil. Ama bu iş bittiğinde... Piperia'nın ailesiyle birlikte büyüyecek."

"Büyüyecek."

Marth'ın gözleri kasvetliydi ama öne doğru bir adım atarak Sybella'yı göğsüne çekti. "Yakında görüşeceğiz." Piperia'nın başını öptü ve arabalara doğru yürüdü.

Pencerelerden birinde bir hareketlilik oldu. Emara ayağa kalktı ve elini kaldırdı. Ben de el salladım. Conreth toplantıdan sonra Lorian'la konuşmayı reddetmişti ama Emara en azından deniyordu.

Lorian, ona gülümseyen, ağzı titreyen ve gözleri yaşlarla dolan Sybella'ya birkaç özel söz söyledi. Konuşmaları bittiğinde, çenesi

Lorian kararlı bir ifadeyle Piperia'yı kollarından tutup kaldırdı ve minik başını okşadı.

Birkaç dakika içinde, bekleyen vagonlara doluşup rıhtıma doğru ilerliyorduk. Söz verdiği gibi, Lorian bir gemiyle birlikte benim için deniz tutmasına karşı bir tonik hazırlamıştı.

Sonra açık denizdeydik ve Jamic'in gözleri o kadar açılmıştı ki Rythos gülümsemesini gizliyordu.

Eğer Regner'a kalsaydı, yıllar süren esaretin ardından Jamic'in dalgaları göreceği tek gün öldüğü gün olacaktı. Daha fazlasını görebileceğini ummuştum. Bu dünyanın sunduğu her şeyi görebileceğini umuyordum. Ama küçük bir parçam onu hala ölüme götürdüğümüze ikna olmuştu.

Madinia, Jamic'in yanında duruyordu. Bu sabah Vicer'den bir mesaj daha almıştık. Vicer, Madinia'nın mektubunu Eprothanlara dağıtmak için bağlantılarını kullanmakla kalmamış, Madinia bir şekilde Caddaril the Cleaver'ı kendi ağını kullanmaya ikna etmişti. Ve işe yarıyordu.

İnsanlar ve gizli Hibritler vardı sorgulama ve Rahibeler. Regner'ın tanrılarla yaptığı anlaşmanın kanıtını talep ediyorlardı. Madinia mesajı yüksek sesle okurken kalbim küt küt atıyordu ve Lorian sessizce sırtımı okşuyordu. İsyanın ilk kıpırtıları bastırılacaktı. Bunu biliyorduk ama yine de suçluluk duygusu içimi burkuyordu. Umarım bu sadece bir başlangıçtır.

Regner'ın taht odasına yaptıklarımızın haberi her yere yayılmıştı. ve krallık-as vardı ve yol Madinia vardı yandı mabedi. Bir avuç köy kendi mabetlerini ve şapellerini ateşe vermişti. Rahibelerin birçoğu canlarını kurtarmak için kaçmak zorunda kalmıştı. Yine de daha fazlası kayıptı.

Galon yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle parmaklıklara yaslandı. Yıllar boyunca Bazinth'te binlerce fae eğitmişti. Her ne kadar saklamaya çalışsa da, Bazinth'i kaybetmek onu parçalıyor olmalıydı. Ona doğru ilerleyerek yanına yaslandım.

"Özür dilerim."

Galon'un kara kaşları aşağı indi. "Ne için üzgünsün?" "Bazinth hakkında. Senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum."

İç çekti. "Bizim kadar uzun ömürlü olduğunuzda, bazı şeylerden vazgeçmeyi öğrenirsiniz."

Bunun doğru olduğundan şüpheliydim. Aksine, tanıştığım fae'ler sevdikleri şeylere daha sıkı sarılıyor gibiydiler.

Sessizliğim üzerine Galon bana nadir görülen bir sırıtış attı. "Bir gün, krallığını geri aldığında, melezler, insanlar ve fae'lerden oluşan seçkin bir güç oluşturacağız. Yetenekleri dışında ayrımcılık yapmayacağız."

O günü neredeyse kafamda canlandırabiliyordum. Huzur içinde olacağımız günü.

Hem kışkırtıcı derecede yakın hem de dayanılmaz derecede uzak görünüyordu. "Anlaştık."

Onu düşünceleriyle baş başa bırakarak ufku inceledim. Zihnim bir süredir olduğundan daha huzurlu bir yerdi. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak geçirdiğim saatlerden sonra kederim tam olarak azalmamıştı ama artık beni parçalamıyordu. Cavis'i, Thol'u ve Wila'yı, ailemi -hepsini- bu anıları kilitlemek zorunda kalmadan düşünebiliyordum. Köyümü üzüntü ve öfkeyle düşünebiliyordum ama eskiden olduğu gibi içimi kemirmesine izin vermiyordum. Bunun yerine, beni daha da güçlendirmesine izin verdim.

Gerçekten de ironik bir durumdu; sizi yıkmaya en çok yaklaşan deneyimler, sizi yeni biri haline getiren deneyimlerdi. Bir deneyimden sağ çıkmak, bir sonrakinden sağ çıkma olasılığınızın daha yüksek olduğu anlamına geliyordu. Ve bu böyle devam etti, hayat denemelerden oluşan bir goblenin içinde ortaya çıktı.

"Nasılsın, Pris?"

Sarsıldım. Fae'ler bazen o kadar sessiz hareket ediyorlardı ki, sürekli bana sinsice yaklaşıyorlardı. Rythos tepkime gülümsedi ve ben de dirseğimle onu dürttüm. "Dün olanlardan sonra, sanırım sana bu soruyu soran ben olmalıyım."

Babası hayal edebileceğimden daha zalim biriydi.

Rythos omuz silkti. "Fendrel'i eve götürdüğümde babama bunun sadece bir başlangıç olduğunu söyledim. Onu yakında bir gün gelip desteğini isteyeceğin konusunda uyardım. Bunu kabullenmesi için ona zaman vermek istedim. Hayır derse bunun sonuçlarının ne olabileceğini anlaması için zaman."

"Bunu düşünmeyi bile reddetti."

Rythos başını salladı. "Biz gittikten sonra en azından konseye götüreceğini düşünmüştüm. Ama dün söylediklerinden anlaşıldığı kadarıyla kendi bölgesinin hedef olmadığını düşünüyor. Regner'ın doğrudan Aranthon'u hedef alacağına inanıyor." Rythos'un gözlerinde sefalet titreşti. Karanlık, hastalıklı bir sefalet. İçimi bir ürperti kapladı.

"Regner ile bir tür anlaşma yaptığını düşünüyorsunuz."

"Bu, halkımızın tarafsız kalmak için ne gerekiyorsa yaptığı ilk sefer olmayacak."

Hayır, olmazdı. Rythos bir keresinde bana halkının melezlere yardım edebileceğini ama etmeme kararı aldığını söylemişti. Halkım bir oyla kaybetmişti.

"Peki ya savaş Quorith'e biraz fazla yaklaşırsa? O zaman baban ne yapardı?"

Rythos kaşlarını çattı. "Adanın koğuşları... daha önce görmüş olabileceğin her şeyden farklı. Quorith, babamın ya da başka birinin müdahalesine gerek kalmadan kendisini herhangi bir saldırıya karşı otomatik olarak koruyacaktır."

Güzel.

Eğer Verdion bu savaşta tarafsız kalabileceğini düşündüyse, yanılıyordu. Ya bizimle müttefik olacaktı, ya da Regner ile resmen müttefik olacak ve sonsuza dek Fae'lere sırtını dönecekti.

Ama önce onu zorlamaya çalışacaktım.

"Buna hazır mısın?" Rythos sordu.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama şimdi olmalı. Daha fazla bekleyemeyiz." Bariyeri indireceğiz.

Ama önce korsan kraliçeyle pazarlık yapacağım.

ASINIA

Demos şifacının çadırında dinlenmeye zorlandığı için mutlu değildi. Neyse ki tartışamayacak kadar güçsüzdü. Son birkaç günü Tibris onu iyileştirirken, gücünün yeterli bir kısmı yeniden oluştuğunda bilincinin gidip g e l m e s i y l e geçirmişti.

Gözlerimi her kapattığımda o yaratıkları görebiliyordum. Bizi öldürmekten zevk alıyorlardı. Ve liderlerini öldürmeyi başarmasaydık, kampı parçalamaya devam edeceklerdi.

İçimden bir ses bunun bedelini bize ödeteceklerini söylüyordu.

Demos'un çadırına yaklaştım ve içeri baktım. Sanki beni hissedebiliyormuş gibi gözlerini araladı. Kaşlarımı çattım. Hiç ses çıkarmamıştım.

"Gel, Sin."

"Dinlenmen gerek."

Bana sabırsız, tamamen erkek bir bakış attı. Gözlerimi devirerek içeri girdim.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam. Yarın yataktan çıkacağım. Bugün kalkacaktım ama Tibris ana tavuk gibi gıdakladı."

Sırıttım. Demos'un bakışları ağzıma kaydı. "Beni
sen taşıdın. Sırtında."

Omuz silktim. "Kulağa geldiği kadar etkileyici değildi."

"Bunu yapmayın. Küçümseme. Sen benim hayatımı kurtardın. Sen bir savaşçıydın."

Göğsüm ısındı. Bir *savaşçı*.

"Seni orada öylece bırakamazdım. Ayrıca, sen bir kahramandın. O çocuğun annesi sana teşekkür etmek için her gün ziyarete geliyor."

Bunu elinin tersiyle itti. "Yorgun
görünüyorsun." Gözlerimi devirdim.

"Ben iyiyim."

"Daha yakına gel."

Gözleri ağır ağır kapanıyordu. Tekrar uykuya dalması uzun sürmeyecekti, vücudunun iyileşmek için dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ama yatağının yanına adım attığımda sanki bacaklarım benim kontrolüm dışında hareket ediyordu.

Elimi tuttu. Teninin sıcaklığı karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu. "Ateşin var mı?"

"Hayır."

"Demos-"

"Sessiz ol."

Tartışmak için ağzımı açtım ama elimi yüzüne yaklaştırdı. Avucuma nazik bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

Ağzım kurumuştu ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki duysa şaşırmazdım.

"Bir şey değil."

"Bir daha sana koş dediğimde koşacaksın."

Ve bunu mahvetmek zorundaydı. Elimi onunkinden çektim. Hala benimle mücadele edemeyecek kadar zayıftı ve eli yatağa düştü, göz kapakları neredeyse kapanana kadar sarktı.

İç çekti, uykuya karşı verdiği savaşı kaybediyordu. Elimin tersiyle alnına bastırıp ateşi olup olmadığını kontrol ettim. Tüm iyi niyetime rağmen

Ellerimi nazikçe saçlarında gezdiriyordum. Ağzı
kıvrıldı. "Beni istediğini biliyordum."

Uyumamıştı. Yanaklarım kızardı ve elimi çektim.

İstediğine dair kaba bir ses çıkardı ama gözleri kapalı kaldı.

Dönerek, kendimi onu uyumaya bırakmaya zorladım. O yaşıyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Sonraki birkaç gün boyunca, Demos ve Tibris çadırlarına hapsolmuşken, mümkün olduğunca insan şifacılara yardım ettim, su kaynattım, yemek getirdim ve hemen hemen herkesten emir aldım. Bu sadece gerçekten bir şeyler yaptığım anlamına gelmiyordu, aynı zamanda kampta özgürce dolaşmamı sağlıyordu. Birkaç saatte bir, Vynthar'ı eğitim gören savaşçıların arasında dolaşırken, birinin ona sunduğu tabaktan özenle yemek yerken ya da çocuklar yapışkan elleriyle onu severken uykulu bir ev kedisi gibi kıpırdamadan otururken görüyordum.

Onu çocuklarla birlikte görünce başımı salladım. Birkaç ebeveyn yakından izlese de, kimse aralarındaki devasa canavardan korkmuş gibi görünmüyordu.

Kampın programını, asilerin hangi saatlerde avlandığını ve nöbetçilerin nerede konuşlandığını öğrendim. Birkaç gün içinde Demos'u, Tibris'i ve kendimi istediğim zaman kamptan gizlice çıkarabilirdim -Demos'un yürüyebilmesi şartıyla.

Ama istediğim bu değildi. En azından şimdilik.

Prisca'dan bir mesaj almıştım. Dikkatlerini bariyere çevirmeden önce Korsan Kraliçe ile çalışacaklardı. Ben de onlara bir mesaj gönderdim - Regner'ın yaratıkları hakkında onları uyardım ve Tibris ile Demos'a ne olduğunu bildirdim.

Hepsinin bariyeri yıkmaya çalıştığını düşünmek bile dilimi kaşındırıyor, tenimi ürpertiyordu. Orada olmak, yardım etmek istiyordum. Ama Demos seyahat edemiyordu ve ön tarafa ulaştığımızda muhtemelen çok geç olacaktı.

Yine de Herne'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Kamp lideri şafaktan gün batımına kadar çalışıyordu. Zamanını emir yağdırarak geçirmesini bekliyordum ve bunu kesinlikle yapıyordu ama aynı zamanda yaralıları kontrol ediyor, çoğu savaşta yaralanmış olan avcılara yardım ediyor ve hatta çocuklarla vakit geçiriyordu. Her gün, kimsenin dikkat etmediğini düşündüğü bir anda, gizlice Tibris'in çadırına giriyor ve uzun dakikalar boyunca orada kalıyordu.

Sonunda dikkatini çekecek kadar yaklaşabilmem için tüm gün onu izlemem gerekti. Belki şimdi mantıklı düşünmeye istekli olabilirdi.

"Seninle konuşmak istiyorum."

Bana ilgisiz bir bakış gönderdi. "Zamanım yok."

Öfke beni ısırdı. Zaman *kazanacaktı*. "Melez kraliçeye, bu kampa saldıran yaratıklar hakkında bilgi veren bir mesaj gönderdim bile. Demos'un ciddi şekilde yaralandığını biliyor. Tibris'in biz gelmeden önce yaralandığını da biliyor. O kanatlı yaratıkların muhtemelen bu kampa geri döneceklerini biliyor."

Kollarını kavuşturdu. "Çok meşgulmüşsün."

Prisca'nın çok iyi kullandığı soğuk tonla birleştirerek Madinia'nın en iyi solgun görünümünü denedim.

"Aldım. Ayrıca ondan bir mesaj aldım. Bariyeri yıkmaya çalışacaklar."

Herne'nin gözleri büyüdü. Ağzı açıldı ve uzun bir an için konuşma yetisini kaybetmiş gibi göründü. Bu hoşuma gitti.

"İmkansız."

"Hayır. Prisca için değil. Melez kraliçe benim en iyi arkadaşım. Onun nasıl düşündüğünü bilirim. Ve şu anda tek yaptığınızın ailesini tehlikeye atmak olduğunu düşünüyor. Mantıklı düşünemeyecek kadar inatçı olduğunu düşünüyor. Ve seni aksi yönde ikna edecek zamanı ya da kaynağı olmadığını düşünüyor.

"Prisca zeki bir kadındır. Aynı zamanda sabırlıdır da - böyle bir sabrın faydasını gördüğü zaman. Ama bu sabır sonsuz değildir. Masumların hayatından daha fazla değer verdiği tek bir şey var. O da ailesinin hayatı. İkisi de senin gözetimin altında tehdit altında."

Herne yutkundu. "Tam olarak ne diyorsun?"

"*Gideceğimizi* söylüyorum. Bize gitmemizi söylediği an, sizi burada bırakacağız. Demos yaralı olmasaydı Tibris'i çoktan buradan çıkarmış olurdu. Bir fark yaratmaya gerçekten yardımcı olabileceğimiz ön saflarda daha çok işe yararız. Ve o yaratıklar halkınızı öldürmek için geri döndüğünde, bizimle işbirliği yapsaydınız her şeyin farklı olup olmayacağını kendinize soracaksınız." Başımı eğdim ve neredeyse mükemmelleştirdiğim küçümseyici kaşlarımı ona doğru çevirdim. "Bu arada cevabım evet."

Daharak Rostamir, neredeyse egosu kadar büyük bir üne sahip küçük bir kadındı. Yüzünde kahinin özelliklerine dair herhangi bir ipucu ararken, gözleri dışında hiçbir şey bulamadım. Kahinin gözleri de kızınınkiler kadar karanlık ve anlamsızdı.

Yanındaki adamı tanıdım. Tanıştığımız gün onunla birlikte olan adamdı. Daharak ona başını salladı ve adam uzaklaşmadan önce bana uyarıcı bir bakış attı.

Diğerleri kendi gemimizde beklerken ben Lorian, Madinia ve Rythos'la birlikte Daharak'ın gemisine adım attım.

Daharak diğerlerine başını salladı. Bakışları benimkilerle buluştuğunda başını eğdi, uzun, siyah örgüsü hareketle birlikte sallanıyordu. "Geldiniz."

Elimi kaldırdım ve kan yeminimizin ince çizgisini gösterdim.

Güldü. "Eğer bu işi uzatmak isteseydin, bir süre bekleyebilirdin. Yeminini yerine getirmeyi planladığın konusunda kendine ısrar edebilirdin - kendine biraz daha zaman kazandırırdın."

"Keşke bunu ben düşünseydim."

Bana sırıttı. Ağzım titredi ve ben de sırıtarak teslim oldum. Bu kan yeminini yerine getirmek için daha uygunsuz bir zaman olamazdı ama anlaşma anlaşmaydı. Ve kendime rağmen Daharak Rostamir'den *hoşlanmıştım*.

"Regner son zamanlarda beni öldürmeye çok daha kararlı hale geldi. Neredeyse seni öldürmeye kararlı olduğu kadar." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Seni bilmem ama ben bunu biraz... gurur verici buluyorum. Sence bu onun flört etme anlayışı mı?"

Acımasız insan kralın flört ettiğini hayal ederek kıkırdadım. "Hiç sanmıyorum."

"Çok yazık." Tüm neşesi yüzünü terk etti ve başını sallayarak onu kamarasına kadar takip etmemi işaret etti.

Lorian gerildi ve çenesini kaldırdı. "Bu sadece biz kızlar için bir konuşma."

Ona şöyle bir baktım. "Sorun yok." Lorian ona uyarıcı bir bakış attı ve Rythos'la konuşmak için uzaklaştı.

Daharak'ın kulübesi sert bir sıcaklık yayıyordu ve raflara tıkıştırılmış, masalara serpiştirilmiş ve köşelere sıkıştırılmış eklektik hazine çeşitlerine bakmaktan kendimi alamadım. Garip enstrümanlar, yuvarlanmış parşömenler, boyalı maskeler, süslü bir hançer, kaymaktaşından bir kafatası ve değerli taşlarla süslenmiş mühürlü bir şişe.

Maun bir masa kamaranın bir tarafının çoğunu kaplıyordu, yüzeyi haritalar ve defterlerle doluydu. Yabancı baharatların ve baharatlı romun kalıcı izleri tuzla ıslanmış ahşapla karışarak kulübeye zengin, egzotik bir koku veriyordu.

"Karnını doyurdun mu?"

"Hayır," dedim. "Bunun için birkaç saate ihtiyacım var."

Sırıttı, kocaman bir harita aldı ve masasının durumunu düşünürken iç çekti. "Zemini kullanacağız."

Daharak haritayı zeminin büyük bir kısmına yaydı ve her köşeye bir kağıt ağırlığı yerleştirdi.

Eğilerek inceledim. Doğuda, kıtanın kıyısı boyunca uzun bir çizgi uzanıyordu. Haritasının ölçeğini anlamamıştım ama denizde olduğunu söyleyebilirdim. "Bariyerin haritasını çıkarmışsın."

"Elimizden geldiğince. Bariyerin büyüsü yaklaşan herkesi geri dönmeye zorluyor ve çoğu ona yakın olduklarını bile unutuyor. Regner'ın gücü sıradan bir balıkçı ya da tüccar üzerinde işe yarayabilir ama benim halkım bu sulara ait. Ve onlar da bize ait. Bariyerin hâlâ bizim için bile çok güçlü olan kısımları var. En azından yüzde altmışının haritasını çıkardık ve geri kalanı için eğitimli tahminlerde bulunduk. Ama size göstermek istediğim şey bu değil."

Daharak, Lesdryn'ın kuzeyindeki birkaç adayı işaret etti. Benim köyümden bile daha kuzeyde. "Bunlar Frosthaven Adaları. İhtiyacım olan bir şeyi alması için yüksek amiralimi gönderdim. Yüz gemimi aldı. Ama Regner'ın kendi gemilerinden bazılarını kuzeye çevirdiği haberini aldım. Muhtemelen ya adamlarıma tuzak kuracaklar ya da bir saldırı planlayacaklar. Normalde Regner'ın askerleriyle başa çıkabileceklerine güvenirdim ama kaybederim-"

Sözünü kesti ve ben de iç çektim. "Bana ne olduğunu söyleyebilirsin. Onu senden almaya çalışmayacağım."

Buna dudak büktü. Ben sadece omuz silktim. "Neyi koruduğumu bilmezsem sana nasıl yardım edebilirim?"

"Bu bir silah. Bilmeniz gereken tek şey bu. Denizlerin Regner'ın gemileriyle dolu olduğunu bilseydim onu şimdi almaya kalkışmazdım ama şimdiye kadar nerede olduğunu bilmiyordum. Ve birinin onu benden alıp halkıma karşı kullanması riskini göze alamam."

"Neden daha erken gelemediniz?"

"Nerede olduğunu bilen son adam birkaç hafta önce öldü. Son nefesini vermeden birkaç dakika önce bana yerini söyledi. O bir... rakibiydi," dedi ama gözlerinde hüzün parlıyordu. Hüzün ve saygı. "Ama onurlu biriydi ve son bir anlaşma yaptık. Bu konuda onun sözüne güveniyorum."

Avucuma ve onu kesen işarete dokundum. "İnsanlarının Regner'ın gemilerini geçmesine yetecek kadar zamanı dondurmamı istiyorsun."

Başını salladı.

"Regner'ın filosunu geçip kuzeye nasıl gideceğiz?"

Daharak bana yavaş, kedigil bir gülümseme verdi. "Regner on yıllardır beni hafife alıyor. Kimsenin bariyerin belli bir mesafesine yaklaşamayacağına inanıyor - çünkü onun halkı yaklaşamıyor."

Parmağını bariyere yakın bir yol boyunca gezdirdi. "Bu yoldan gideceğiz. Regner'ın adamları tepelerine binene kadar orada olduğumuzu anlamayacaklar. Sen gücünü kullanacaksın ve benim kapana kısılmış gemilerim Regner'ın gemilerinin yanından geçecek. Adamların bariyerin yakınında ne kadar çok zaman geçirirse, onları da o kadar az etkileyecektir."

Bu durumda, elimden geldiğince çok sayıda çalışanımızı bu küçük geziye katılmaya ikna etmem gerekiyordu.

"Halkınızı uyarmanız, hazır olmaları için onları hazırlamanız gerekecek. Zamanı sonsuza dek tutamam."

"Anlaşıldı."

"Silahınızı elinize alamazsanız, ona ulaşmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımız sürece yemin hala yerine getirilmiş sayılır."

Kaşlarını çattı ve ben de yavaşça başımı salladım. "Sizin tarafınızda bir şeyler ters giderse, bizim tarafımızda herhangi bir hata olmadığı sürece yeminim hala yerine getirilmiş sayılır."

Ağzı burkuldu ama Daharak Rostamir'in kendi kuralları vardı ve bir anlık duraksamadan sonra başını salladı. "Seninle tanıştığım günden beri değişmişsin."

Omuz silktim. "Biliyorsun, annenle yeni tanıştım."

Söyleyebileceğim onca şey arasında Daharak'ın beklediği şeyin bu olmadığı açıktı. Birkaç kez hızla gözlerini kırpıştırdı ama toparlandı.

hızla, ağzı kıvrıldı.

"Peki annem ne dedi?"

"Ablukanın sıkan yumruğuyla bağlandığında, sürüklenen gölgeye kulak ver, yoksa her şey kaybolur. Galip gelmek için, yelkenleri güneşe doğru dans ettirin."

Daharak gözlerini kapattı, her kelimeyi ezberlediği belliydi. Gözlerini tekrar açtığında masasına yaslandım.

"Annenin tahminleri genelde ne kadar doğru çıkar?" Sesimi sıradan tuttum. Umarım cevabını beklerken nefesimi tuttuğumu anlamamıştır.

Daharak bir omzunu silkti. "Onu uzun yıllardır görmedim.
Ancak... onun hiç yanıldığını hatırlamıyorum."

Başımı salladım. Ona annesinin yanılmış *olmasını* umduğumu söylemedim. Annesinin, anne dediğim kadının yaptığı gibi akıl sağlığını yitirmesi için neredeyse *her* şeyimi verebileceğimi söylemedim.

Çünkü eğer kehaneti doğruysa, o zaman.

Hayır. Bunu düşünmeyi bile reddettim. Lorian ölmeyecekti.
Çünkü ona izin vermedim.

"Ne oldu?" Daharak kaşlarını çattı.

Onunla bir sonraki konu hakkında, silahını kullanmayı başardıktan sonra konuşmayı tercih ederdim. Ama kaleden gelen söylentilerin önce onun kulağına ulaşması riskini göze alamazdım.

"Biliyor musunuz, bazı insanlar bunun için harcayacağım zaman ve gücün, Lorian ve benim Gromalia'ya gizlice girmemiz için gizli bir koy bulmak için harcadığınız zaman ve güçten çok çok daha fazla olduğunu söyleyebilir."

Ağzı buruştu. "Ne istiyorsun?" "Başka bir

kan yemini istiyorum."

Gözleri ilgiyle parlıyordu. "Peki bana ne öneriyorsun?"

"O bariyerin yıkılmasını her şeyden çok istediğini biliyorum."

"Bu tam olarak bir sır değil." Kulübenin diğer tarafından bir sandalye çekti ve oturdu.

"Eğer onu indirirsem, filonuzu ve Regner'a karşı bu savaşta bizimle müttefik olacağınıza dair yemin etmenizi istiyorum."

Güldü. "Bunu yapabileceğine gerçekten inanıyorsun, değil mi? Var olduğunu yeni öğrendiğin bariyeri yıkabileceğini düşünüyorsun."

Omuz silktim. "Bariyerin yıkılmasına ihtiyacımız yok. Başka bir kıtadan yardım almamız için artık çok geç. İhtiyacımız olan şey Regner ve Eryndan'ınkine rakip olacak bir filo."

"O bariyerin nasıl yükseldiğini bildiğimi unutuyorsun. Regner'ın oğlunu onun elinden almanız ve onu kullanmanın bir yolunu bulmanız gerekir."

Jamic'in elimizde olduğunu bilseydi, bariyeri zaten yıkmayı planladığımızı anlar ve elimdeki tüm kozları kaybederdim.

Regner'ın bu bilgiyi kendine saklaması iyi bir şeydi.

Ve benimkiler konuşmuyordu.

"Onu bana bırak."

Bakışları şüphecilikle parladı. "Hayal görüyorsun. Ama... annemin bu işte parmağı olduğunu bilmek, böyle bir şeyi başarabileceğine inanmamı daha olası kılıyor. Eğer deli olmaman için en ufak bir şans varsa, o zaman evet, bu yemini edeceğim. Bariyerin yıkılması karşılığında filom. Ama bir zaman sınırı istiyorum."

"Üç hafta içinde getireceğim."

Bir kahkaha patlattı. Ben de ona gülümsedim.

Üç haftaya ihtiyacım yok. Her şey plana göre giderse, bir haftaya bile ihtiyacım olmaz.

Daharak gözlerini sildi. "Peki, Melez Varis. Yemin edeceğiz."

Sadece birkaç dakika sonra, yeminin diğer iki işaretin yanındaki yerine kaydığını hissettim.

İfademi boş tutmak için her şeyimi harcayana kadar zafer içimde parladı. Daharak'ın Regner'ın bariyerin yıkılmasını istediğini henüz öğrenmemiş olması üzerine kumar oynamıştım. Ya da oğlunun kaçırıldığını. Muhtemelen bu bilgiyi birkaç gün içinde öğrenmiş olacaktı. Ama artık çok geçti.

Avucumdaki çizgi bunu kanıtlıyordu.

MADINIA

Uçsuz bucaksız, açık gökyüzünün altında, tuzlu esinti tenimde dans ediyor, uzak diyarların fısıltılarını taşıyordu. Gözlerimi kapattığımda neredeyse

Kendimi kalabalık baharat pazarlarında ve hareketli yabancı limanlarda yürürken hissediyorum.

Bu gemi sonsuz bir potansiyelden oluşuyordu. Şimdiye kadar hissettiğim huzura en yakın şeydi.

Jamic'in boynundaki fae tılsımlarından birini bulmak büyük bir şans olmuştu. Ama hâlâ bulunmayı bekleyen bir tılsım daha vardı. Regner'ın burnunun dibinden tüm o gücü çekip almak için ne kadar can atsam da, zaman çizelgemiz önemli ölçüde ilerlemişti. Bariyeri yıkmaya çalıştığımızda benim gücüme ihtiyacımız olacaktı.

Casuslarımıza göre, Regner birliklerini çoktan Fae sınırına yerleştirmiş, muhtemelen Jamic'i bulup geri götürmek için koğuşu yıkmaya hazırlanıyordu.

Ara sıra Prisca'nın Regner'in sarayında büyüdüğünü hayal ederek kendimi eğlendirirdim. Bu, küçük, zehirli bir yılanın fark edilmeden içeri sızmasına izin vermek gibi bir şey olurdu. Onun entrikaları sarayın altını üstüne getirirdi.

Regner'ın yakında tam olarak ne planladığımızı öğreneceğine hiç şüphe yoktu. Ne yazık ki Prisca'nın Daharak Rostamir ile yaptığı kan yemini bekleyemezdi. Zirvenin de kanıtladığı gibi, müttefiklere ihtiyacımız vardı. Korsan Kraliçe'nin filosunun bizim tarafımızda yelken açmasıyla bu savaştan sağ çıkma şansımız büyük ölçüde artacaktı.

Regner muhtemelen korsan kraliçeyle çalışacağımızı tahmin etmemişti. Jamic şu anda bu gemide oturuyor, ufku izlerken yüzünde sakin bir ifade vardı. Prisca onun Lorian'a sadık birkaç fae ile birlikte gemiye ayrı olarak getirilmesini sağlamıştı. Prisca ilk kan yeminini tamamlayana kadar hepimiz onun kim olduğunu Daharak'tan saklamak konusunda anlaşmıştık.

Daharak kandırıldığını öğrendiğinde iyi tepki vermeyebilirdi.

Tek bildiğim bir sonraki bölümün bitmesini istediğimdi. Prisca kum saatiyle alıştırma yapıyordu ve korsan kraliçesinin gemilerine, Regner'ın filosunu ellerinde silahlarıyla geçmeleri için yeterli zamanı tanıyabileceğinden emin görünüyordu. Elbette bu hiçbir şeyin ters gitmemesine bağlıydı. Sadece bu düşünce bile kaderi kışkırtıyormuşum gibi hissettirdi.

Bir güvercin tepemizde daireler çizerek Prisca'nın Lorian'a gülümseyerek durduğu yere doğru uçtu. Güvercin göründüğünde gülümsemesi kayboldu.

Onu suçlayamazdım. Aldığımız mesajlar nadiren iyi haberlerdi.

Parşömeni açtı ve yüzündeki renk soldu. Lorian omzunun üzerinden eğildi, okuduğu şey karşısında kaşları çatıldı.

Ayağa kalkarak onlara doğru ilerledim.

"Ne oldu?"

Prisca gözlerime baktı. "Asinia'dan arıyorlar. Tibris iyi. Ama isyancı kampı saldırıya uğradı ve Demos neredeyse ölüyordu. Şimdi iyileşiyor. Yine de en kötüsü bu değil. Kamp dişleri ve pençeleri olan kanatlı yaratıklar tarafından saldırıya uğramış. Asinia'ya göre, yüksek seviyede zeka gösteriyorlarmış. Bunu vahşi bir kötü niyet olarak tanımladı."

Dehşet içimde gürledi, görüşüm daraldı ve dudaklarım uyuştu. Savaş alanında demir kullanan insanlarla karşılaşmayı bekliyorduk. Bu her şeyi değiştirdi.

"Nasıl?" Ben sordum.

Lorian'ın ifadesi karanlıktı. "Regner'ın on yıllar önce fae yaratıkları bulduğuna dair söylentiler vardı. Böyle bir şeyin kanıtını aradık ve bulamadık. Ama... bu kıtanın her yerinde gizlenmiş yaratıklar var. Taş cadıları hatırlıyor musunuz? Bir zamanlar sadece fae topraklarında bulunan yaratıklarla birlikte Lanetli Şehir'de evlerini yapmışlardı. Regner'ın o yaratıkları bulmuş olması ve onları sadece bu amaç için yetiştiriyor olması mümkün."

"Onları öldürmenin en iyi yolu kanatlarını ve kafalarını hedef almaktır. Görünüşe göre yakmak da işe yarıyor," dedi Prisca.

"Bu yaratıklardan kaç tane olduğunu bilmemiz gerekiyor," dedi Lorian. "Artık var olduklarından emin olduğumuza göre, Gromalia'daki asi kampına giderken bir iz bırakmış olmalılar. Conreth'e haber vereceğim. Ve casuslarımızın onlardan herhangi bir iz aramasına ihtiyacımız olacak."

Daharak kasıla kasıla bize doğru geliyordu. Prisca gemilerini ve silahını kurtarmasına yardım etmek için gücünü kullanırken "mümkün olan en iyi manzaraya sahip olabilmek" için gemisinde seyahat etmemizi talep etmişti.

Hepimizin arasına baktı, kaşları gerildi. "Ne oldu?"

Prisca Lorian'a baktı. Ama kelimelerimi dikkatle seçme zahmetine girmedim. Korsan kraliçe, halkının bu savaştan fedakârlık yapmadan çıkacağına inanıyor gibiydi.

"Regner kanatları olan vahşi canavarları serbest bıraktı,"

dedim. Gözlerime baktı.

Evet, bu doğru. Her an gemilerinize doğru uçabilirler.

Prisca içini çekti. "Gidip diğerlerine söyleyeceğim."

"Güzel," dedi Daharak. Bakışlarımla buluşmadan önce Prisca ve Lorian'ın uzaklaşmasını izledi. "Arkadaşın çok zeki."

Prisca'yı kastettiği belliydi. Bizimle birlikte yelken açmalarını emrettiği gemileri izlemek için geri döndüm. "Benim hiç arkadaşım yok." Ama Prisca'nın sözleri aklımdan geçerken göğsüm sıkıştı. *"Benim halkım satılık değil."*

Daharak usulca homurdandı. Onun kovulması dişlerimi kenetledi.

"Melez kraliçeden bir kan yemini," diye düşündüm. "Ve sen bunu bir silah bulmak için kullandın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben sadece o silahla kimi öldürmeyi planladığınızı merak ediyorum. Regner mı?"

"Hayır."

Merak içime işledi. Ama sessizliği bana daha fazla bir şey vermeyeceğini açıkça gösteriyordu.

"Bütün bunlar bittiğinde ne istiyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. Korsan kraliçeye güven olmazdı. O kadarını biliyordum. Yine de ilgimi çekti. Hayatı ilgimi çekiyordu. Bariyer yıkıldığında, her yere gidebilirdi. Her şeyi görebilirdi. "Neden umurunda olsun ki?"

"Sende kendimden çok şey görüyorum."

Bunun üzerine dönüp ona baktım. Çoğu insan küçümsememi onlara yönelttiğimde omuzlarını kamburlaştırır ya da en azından bakışlarını kaçırırdı. Daharak sadece güldü.

"Yalnız kalmak istiyorum," dedim. "Bu iş bittiğinde, kimsenin adımı bilmediği bir yere gitmek istiyorum. Yeni bir hayata başlamak istiyorum. Tek başıma."

"Bunu gerçekten istemiyorsun." Başını iki yana salladı. "Ama bunu öğrenene kadar yarım okyanus ötede olacaksın." Şakağına vurdu. "Annemin görüşünün bir kısmına sahip olduğuma inanmak hoşuma gidiyor."

Kibirli ses tonu karşısında dişlerimi sıktım ve gözleri mizahla parladı. "Yine de planlarında sana yardımcı olacağıma inanıyorum. Eğer bu bariyeri yıkarsak, savaştan sonra beni bul ve seni de yanıma alayım."

Bu düşünce tenimde dans etti. Neredeyse özgürlüğün tadını alabiliyordum. "Bunu neden yapasın ki?"

"Her şeyi yapmamla aynı sebepten tabii ki. Kendi eğlencem için."

ALTILI ŞEF

LORIAN

Meki arkadaşın korsan kraliçeyi alt etmişti.

Daharak, Jamic'in günlerdir elimizde olduğunu ve Regner'in bariyerin yıkılmasını istediğini öğrendiğinde ne kadar iyi manipüle edildiğini itiraf etti.

Bizimle çalışmak zorunda kalsa bile egosunun gerçekten bir müttefik olmasına izin verip vermeyeceğini görecektik.

Bariyere bu kadar yakın seyahat etmek... ilginçti. Prisca ve Madinia birkaç kez bariyerin varlığını unutmuşlardı. Sanki bu bilgi zihinlerinden tamamen silinmiş gibiydi. Hatırlatıldıklarında ise dehşete düşmüş gibi görünüyorlardı.

Marth bile bir keresinde bariyerin büyüsüne yenik düşmüştü ve bu onu daha da karanlık bir ruh haline sokmuştu. Neyse ki bu sularda ne kadar çok zaman geçirirsek bariyerin etkisi o kadar azalıyordu. Artık hepimiz bir şekilde ona karşı bağışıklık kazanmıştık.

Daharak'ın gemisinin güvertesinde durup Frosthaven Adalarına yaklaşırken rüzgâr serindi. Girişin dar ağzının etrafında kümelenmiş olan yaklaşık yüz gemisi, şu anda Regner'in gemileri tarafından aç bırakılmış bir şekilde bekliyordu. Daharak'a göre, halkının yakında

deniz suyu içmek zorunda kalacaktı. Regner'ın gemilerine güneyden saldırmaktan memnuniyet duyacak olsa da, Prisca ile olan kan yeminini kullanmak mümkün olduğunca az kayıp anlamına gelecekti.

Regner'ın gemileri girişin etrafında bir dış halka oluşturarak Daharak'ın gemilerini içeride hapsetmişti.

"Bir abluka," dedi Prisca bunu fark ettiğinde, dudakları bembeyazdı. Yatıştırmak için e ğ i l d i m ve burnumu onunkine sürttüm.

Aklından ne geçtiğini biliyordum. Kehanet.

Ablukanın sıkan yumruğuyla bağlandığında, sürüklenen gölgeye kulak ver, yoksa her şey kaybolur. Galip gelmek için, yelkenleri güneşe doğru dans ettirin.

"Gökyüzüne bak, vahşi kedi. Gölgeden eser yok."

Prisca dudaklarını sıkarak bulutsuz gökyüzüne baktı ve başını salladı.

Daharak eliyle işaret etti ve adamlarından biri güvertenin ilerisinde bir çan çaldı.

Regner'ın askerleri tarafından kapana kısılmış olan gemilere bir işaret olarak gökyüzüne doğru bir ateş akımı yükseldi.

Cevap ateşi uzaklarda kıvılcımlandı, gökyüzünü alevler ve dumanla aydınlattı.

"Onlar hazır. Sen hazır mısın?" Daharak Prisca'ya sordu. Prisca başını salladı. "Bu gemi neden bu kadar sağda duruyor?"

Daharak sol tarafımızdaki dalgaları işaret etti. "Ne görüyorsun?"

"Su," dedi Prisca.

Daharak sırıttı. "Gizli bir mercan kayalığı görüyorum. Bu gemi resifi işaretliyor. Halkım buradan daha doğuya gidemeyeceklerini biliyor."

Daharak kaptanını hazırlamak için uzaklaştı. Prisca zamanı durdurmadan önce Daharak'ın gemilerinin Regner'ın ablukasını geçecek açık bir rotaya ihtiyacı vardı.

Prisca gözlerini kısarak suya baktı. "Görebiliyor musun?"

Omuz silktim. "Hayır ama hayatımı bu sularda geçirmedim."

Daharak gemilere son bir sinyal gönderdi ve toplar hep birlikte ateşlendi. İki taraftan da.

Daharak silahlarını Regner'ın sol kanadına doğrulttu, tıpkı girişe en yakın gemilerinin de aynısını yaptığı gibi. Daharak'ın korsanları kaostan yararlanırken Regner'ın donanması hem kuzeyden hem de güneyden gelen gemilerle aynı anda çatışmak zorunda kaldı.

Toplar kulakları sağır eden yaylım ateşiyle dişlerimi kenara fırlattı. Prisca bana baktı. "Hassas fae kulakların acıyor mu?"

Sanki gerçekten *minik bir bebek* demek istiyormuş gibi *hassas fae* dedi. Kalçasını çimdikledim, o da sırıttı.

"Şiddetten uzaklaşmak istiyorsan sana birkaç önerim var, vahşi kedi."

Sırıtışı genişledi ama katliama geri döndü. Diğerlerini inceledim. Galon kollarını kavuşturmuş, birkaç adım ötede duruyordu.

Ona doğru yürürken sesimi alçak tuttum. "Gücünü kullanmıyor musun?"

Yüzü bulutlandı. "Prisca'ya *dalgaları zorlamayacağıma* söz verdim."

Kızgınlık şefkatle savaştı. Şefkat kazandı. Prisca'nın kahinin uyarısını ciddiye aldığını biliyordum. Doğrusu, onu yalnız bırakma düşüncesi... Göğsümün ortasında bir delik açtı. Bu hayattan sonra nereye gidersem gideyim, onu her şeyimle özleyecektim.

Galon bana ters ters baktı. "Bize söyleyecek miydin?" "Sözde kehanet hakkında mı?"

"Bunu hafife alma. Cavis'i daha yeni kaybettik."

İçim burkuldu. "Biliyorum." İçimi çektim. "Yaşadığımız her şeyin anlamsız olduğu fikrini düşünmeyi reddediyorum. Sonunda Prisca'yı burada yalnız bırakacağım. Çünkü üzerinde durmama izin verirsem, buna inanmaya başlayabilirim. Ve benim ölümümün ona ne yapacağını düşünmek..."

Yüzündeki öfkenin bir kısmı boşaldı. "Ben de buna inanmayı reddediyorum." Bakışlarını, ellerini parmaklıklara dayamış olan Prisca'ya çevirdi, gözleri uzaklara dikilmişti.

"Ne olursa olsun, asla yalnız kalmayacak Lorian."

Boğazım düğümlendi ve başımı salladım.

"Sıra sende Melez Kral," dedi Daharak, güverteden aşağı bana doğru yürürken. Döndüm ve bakışlarım Madinia'nınkileri buldu. Beni küçümseyen bir bakışla süzdü.

Madinia'nın benden korkmasını tercih ederdim. Ne yazık ki Prisca'ya, eşimin kendisinin olduğunu düşündüğü insanlardan herhangi birine zarar veremeyecek kadar aşık olduğumu biliyordu.

Daharak sol kanatta Regner'ın gemileri arasında küçük bir boşluk yaratmıştı. Şimdi onu açacaktım.

Gücümün derinliklerine uzanarak, genellikle kilitli, parmaklıklı ve gizli tuttuğum kapıyı açtım.

Benden fırlayan şimşek gökyüzünü yararak Daharak'ın işaret ettiği gemiye düştü.

Regner'ın kaptanları muhtemelen benimki gibi bir güç beklemiyorlardı. Eğer Daharak biz olmadan saldırsaydı, insanların sadece savunmaya ihtiyacı olurdu.

top ateşine ve demir uçlu oklara karşı.

Bu da darbemi sönümleyecek bir koğuş olmadığı anlamına geliyordu. İlk gövdeyi kestim ve gemi hemen su alarak yan yattı. Gemilere tekrar tekrar vurdum. Boşluk ne kadar büyük olursa, Daharak'ın gemileri o kadar hızlı kaçabilir ve Prisca için o kadar kolay olurdu.

Ve böylece boğuldum, yandım ve yok oldum. Yıkım karşısında Prisca'nın yanaklarından yaşlar süzüldü. Bunların düşmanlarımız olduğu gerçeğine rağmen. Onlar hâlâ insandı ve onlar için ağlıyordu. Yüzündeki ıstırap karşısında göğsümden bir şeyler koptu.

Mürettebat ağır zırhların altında denize düştü. Direkler çatladı, yelkenler gevşedi ve açılan deliklere su doldu.

Durakladım.

"Ne yapıyorsun sen?" Daharak talep etti.

Yavaşça ona bakmak için döndüm. Gözlerimde her ne gördüyse yüzünün rengi kaçmıştı.

Prisca hıçkırdı ve b e n ona doğru yürüdüm, önümüzdeki manzarayı incelerken onu vücuduma yakın tuttum. Umduğum gibi, Regner'ın gemilerinden bazıları batıya doğru suları yararak kaçıyordu.

Kısa bir süre önce, her gemiyi yok edebilir, her insanı boğabilirdim.
-Hepsi de çıkar uğruna. Kana Susamış Prens olarak adımın hakkını verdiğim için duyduğum acımasız tatmin duygusu dışında hiçbir şey hissetmezdim.

Eskiden olduğum adam, bir zamanlar kollarımdaki kadını hiç düşünmeden ölüme terk eden adamla aynıydı - bu gerçek hala zaman zaman soğuk terler dökerek uyanmama neden oluyor.

Artık daha iyi bir adamdım. Onun sayesinde.

Artık girintide sıkışıp kalmayan Daharak'ın gemileri yelkenlerini açıp hep birlikte ileri atıldılar ve yakın dövüşün açtığı boşluğa doğru koşmaya başladılar. Yine de Regner'ın otuz kırk gemisi geri çekilmiş, saldırmaya hazır bekliyordu. Prisca'nın hâlâ gücünü kullanması gerekiyordu.

"Şimdi!" Daharak bize kükredi.

Prisca'nın eli kum saatini kavradı ve Regner'ın kalan gemilerine odaklandı.

Kum saatini kullanırken ondan bir parça çalması konusunda rahatsız edici bir şey vardı. Bir tür transa giriyor, zaman zaman müdahale olmadan gücünü kullanmayı bırakamıyordu. Bir parçam bir gün tamamen geri gelmeyeceğinden endişeleniyordu.

Bunun olmasına izin vermeden önce o kum saatini paramparça ederdim.

Etrafımızı saran korsanlar ne olduğunu anladıklarında tüm sesler bir an için durdu.

"Zaman büyüsü," diye mırıldandı içlerinden biri. "Melez varis."

"Cadı- Ah, bu ne içindi?"

Omzumun üzerinden baktım. Galon, Daharak'ın korsanlarından birinin kafasına bir tokat atmıştı.

Prisca gerildi ve kum saatiyle savaştığını biliyordum, bu da onu tüm gücünü tek bir yıkıcı darbede kullanmaya itiyordu. Ama zamanı belki de şimdiye kadar tuttuğu en uzun süre boyunca tutması gerekiyordu.

Daharak kaptanlarını hazırlamıştı ve hepsi de Daharak'ın işaretlediği gizli mercan kayalıklarından kaçınarak yanımızdan geçip boşluktan akın ettiler.

Prisca titremeye başladı. "Daha ne kadar sürecek?" Daharak'a sordum.

Daharak'ın gözleri zaferle parlıyordu. "Uzun sürmez. Gemilerimin kaybolduğunu ve arkalarında yeniden belirdiğini gördüklerinde yaşadıkları şoku atlatmaları biraz zaman alacak."

Prisca'nın nefesi kesildi, sesi acıyla doluydu. Elim onunkini buldu. "Bırak onu."

Daharak bir tıslama sesi çıkardı ve Galon ona yaklaştı. "Dikkatli düşünmeni öneririm," dedi.

"Prisca, her şey bitti. Sana ihtiyacım var," dedim.

İşte oldu. Kum saatini bıraktı, sersem sersem sallanıyordu. Onu kollarıma alma isteğimi bastırdım, bu kadar çok insanın önünde zayıf görünme düşüncesinin onu üzeceğinin farkındaydım.

"Yaptık mı?" Prisca sordu.

Daharak vahşi bir kahkaha attı. "Yaptık. Yeminimizi tamamlanmış say."

İnce çizgi kaybolurken Prisca avucuna bakıp gülümsedi. Bana baktığında dayanamayıp başımı eğdim ve ağzıma aldım. Onu daha da yakınıma çekmeme neden olan küçük bir mırıltı çıkardı.

"Kaptan, bir sorunumuz var."

Daharak'ın korsanlarından biri ona doğru koşarken başımı kaldırdım. Uzaktaki bir gemiyi işaret etti.

"Orijinal ablukanın bir parçası değil," dedi. "Yakınlarda bir yerde olmalı."

Daharak bir dürbüne uzandı. "*Deniz Gölgesi*." Kaşlarını çattı.

Prisca kollarımın arasında kaskatı kesildi ve hemen kıpırdanmaya başladı. "Ne dedin sen?"

"*Deniz Gölgesi*. Kaptan Regner'ın en iyilerinden biri. Bu geminin bölgede görülmediğini duyduğumda çok sevinmiştim. Belli ki erken kutlama yapmışız." Kaşları daha da çatıldı. "O ne yapıyor?"

"Bize çarpacak," diye bağırdı biri.

Gemi bize doğru hızla geliyordu, rüzgâr onu ileri itiyordu. Elimi kaldırdım ama Prisca onu yakaladı. "Yelkenleri güneşe doğru dans ettir," dedi.

"Ne?"

"Kehanet. Bu gölge. Yelkenleri güneşe doğru dans ettirin."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama koşarak yanımdan geçen Daharak'ı yakaladım. "Demir alın ve yelkenleri güneşe doğru dans ettirin."

"Ne?"

"Sadece

yap."

"İhtiyacımız olan-"

"Ya yaparsın ya da tek başına kalırsın."

Daharak kesik gözlerle bana baktı. "Saldırgan fae piçi." Yüzünde bir farkındalık belirdi. "Annemin kehaneti."

Kaptana bir şeyler haykırdı, o da dümeni çevirip gemiye açı verdi. Yelkenlerimiz rüzgârı yakaladı. *Deniz Gölgesi* o kadar yakındı ki mürettebatın yüzlerini seçebiliyordum. Prisca'yı yakalayıp kendime çektim ve elimden geldiğince her yerini kapladım.

Gemimiz tökezledi, sola doğru yattı.

Slam.

Sea Shadow'un pruvası suyu yararak gemimizin kıç tarafına çarptı. Biri çığlık attı. İki gemi şiddetle çarpışırken tahta parçalandı. Daharak'ın kaptanı gemiyi *Deniz Gölgesi'nin* yolundan çevirmeye devam etti...

Ve sonra *Sea Shadow* bize çok yakın olan mercan kayalıklarına çarptı, arka güvertesi anında kırık kalaslar ve korkuluklardan oluşan bir karmaşaya dönüştü. Mürettebat gemiden fırlarken, parçalanmış pruvada sivri yarıklar açılarak güverteyi tehlikeli bir şekilde eğdi.

Daharak'ın mürettebatı hasarlı gemimizi onarmak için acele etmeye başlamıştı bile. Kollarımda, Prisca ürperdi. Bunun gemilerin batışını izlemekten kaynaklanmadığını biliyordum.

Hayır, çünkü kahinin kehaneti doğru çıkmıştı. Son saniye dönüşü bizi kurtarmış ve *Deniz Gölgesi*'nin bir daha asla Daharak'ın peşine düşmemesini sağlamıştı.

Sonraki birkaç saati diğerleri bize biraz mahremiyet sağlarken kıç tarafta oturarak geçirdik. Prisca olay hakkında konuşmak istemiyor gibiydi.

ve onu suçlayamazdım. Bu yüzden onu sıkıca tuttum, başını göğsüme yasladı, ara sıra uyukluyordu, ta ki Madinia gözleri vahşi bir şekilde ortaya çıkana kadar.

Elinde bir mesaj tutuyordu. "Kraliçe'nin casusları hem Eprothan hem de Gromalian gemilerinin rıhtımlarından yüzlercesinin ayrıldığını rapor etti. Regner ne planladığımızı biliyor."

Prisca başını kaldırdı. Gözleri sertti. Odaklanmıştı. "Gönderilmesi gereken her mesajı gönderin. Bariyeri şimdi indiriyoruz."

PRISCA

Daharak çok öfkeliydi. Öfkelenmedi, hırlamadı, tek bir sert kelime bile etmedi. Ama sessizliği aramızdaki havayı tüketti.

Adım atmayı sevdiğimi sanıyordum ama kulübesinde duvarların arasında o kadar çok ileri geri yürümüştü ki başım dönüyordu.

Bana ters ters bakacak kadar uzun süre hareket etmeyi bıraktı. "Regner'ın bariyeri yıkacağını biliyordun."

"Evet."

"Peki çocuk ne zamandır sizde?" "Jamic?

Lesdryn'daki saldırıdan beri." "O sendin."

"Evet."

Adımlarını hızlandırdı. "Beni kullandın."

"Evet." Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Tek yapabileceğim Daharak'ın dürüstlüğü takdir edeceğini ummaktı.

Aramızda sessizlik uzanıyordu, Daharak'ın yüz ifadesi hiç görmediğim kadar soğuktu. Eğer dikkatli olmazsam, bugün tehlikeli bir düşman edinecektim.

İçimi çektim. "Regner bariyeri yıkıp daha kârlı sulara yelken açmanıza izin verecek değildi," dedim. "Onu yıkmak istemesinin tek nedeni tüm bu gücü kendine almaktı. Ne yapmak

O kadar güçlü olsaydı filonuza - halkınıza - ne olurdu sizce?"

"Peki Jamic de aynısını yaptığında ne olacak? Bu gücü kendisi için mi alacak?"

"Çalındığı insanlara geri döneceğini söylüyor." "Ve sen

ona inanıyor musun?"

Bir parçamın, Galon'un neredeyse her zaman yanında hazır beklediği kadar güç yayan bu tuhaf, sessiz çocuk için endişelenmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Ama...

"Başka seçeneğimiz yok. Ya elimizdeki en güçlü insanlarla birlikte Jamic'i kullanırız ya da Regner önümüzdeki birkaç gün içinde bu savaşı bitirir ve hepimiz ölürüz. Jamic'i serbest bıraktık ve o da yardım etmeyi kabul etti."

Başını iki yana salladı. "Beni alt ettiğin için seninle çalışmaktan başka çarem yok. Ama eğer o çocuk halkıma düşman olursa, bunu sana ödetirim."

Eğer Jamic bize sırt çevirirse, Daharak'tan çok daha büyük sorunlarım olurdu. "Dönmeyecek," dedim.

Sadece başını salladı. Ama yüz ifadesindeki öfkenin bir kısmı silinmişti. "Regner'ın gemileri bu tarafa doğru ilerliyor. Eryndan ve oğlu da onunla birlikte, kendi filolarından gemiler getiriyorlar."

Başımı salladım. Kraliçe'nin uyarısı sayesinde Eryndan ve Rekja'ya karşı hazırlıklıydık. Tek yapabileceğim Rekja'nın beni dinlemeye istekli olmasını ummaktı.

En azından, sevgilisi kayıpken, bir parçası onun nerede olduğunu bilip bilmediğimizi merak ediyor olmalı. Onun yerini bilmediğimizden emin olana kadar öldürülmemizi istemeyeceğine bahse girerim.

Daharak'ın gözleriyle karşılaştım. "Bizimle müttefik ol. Sadece yemin yüzünden değil, bu herkes için daha iyi bir gelecek yaratma fırsatınız olduğu için. Tam bir işbirliği ile Regner'ı alaşağı etmemize yardım et, ben de adının krallığımın dört bir yanına yayılmasını sağlayayım. Her melez, korsan kraliçenin halkımızı kurtarmaya yardım ettiğini bilecek."

Bana yavaş, kedi gibi bir gülümseme verdi. "Entrikaların sayesinde seninle çalışmak zorundayım. Ama itiraf etmeliyim ki bu kulağa hoş geliyor Melez Varis."

"O zaman işe koyulalım."

Kapıyı açarak Lorian'ın girebilmesi için kenara çekildim. Fae kulaklarıyla her şeyi duyduğundan hiç şüphem yoktu ama kulağımın arkasına bir bukle sıkıştırırken ifadesini nötr tuttu.

Birkaç dakika içinde Galon ve Jamic'i bir araya getirmişti. Daharak, Jamic'i sanki zehirli bir akrepmiş gibi izliyordu.

Ona uyarıcı bir bakış attım ve Jamic'e döndüm. "Bariyer hakkında konuşalım. Onu yıkmak için ne kadar yakın olmamız gerekiyor?"

"Bu ne kadar güç toplayabileceğimize bağlı. Ne kadar çok güce sahip olursak, kendimizi ondan o kadar uzakta konumlandırabiliriz."

Haritayı işaret ettim. "Onu buraya getiriyoruz."

Daharak gözlerini bana dikti. "Neden?"

"Göreceksin. Kendimize biraz zaman kazandırmalıyız," dedim. "Bariyerin başka bir kısmına birkaç gemi gönderebilir miyiz? Sanki orayı yıkmak üzereymişiz gibi görünmesini sağlayabilir miyiz?"

Daharak başını öne eğdi. "Yapabiliriz. Bu güçlerimizi bölmek anlamına gelecektir ama ihtiyacınız olan şey zamansa..."

"Öyle," dedi Jamic. "Kitap olmadan, bariyeri yıkmanın tek yolu zaman ve saf güç."

Lorian, "Regner ne yaptığımızı anladığı an, bunun olmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yapacaktır," dedi. "Ve Jamic'e ulaşıp onu orada öldürebilmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

Jamic'e baktım ama ifadesi nötr kalmıştı. Olası ölümü hakkındaki tartışma onu rahatsız ettiyse de bunu belli etmedi.

"Güçlerimizi daha da bölmemiz gerekiyor," diye devam etti Lorian. "Yarımız ön tarafta Regner ve Eryndan'ın gemileriyle uğraşırken, diğer yarımız da güçlerini bariyere akıtmalı."

Sabahın erken saatlerine kadar detayları tartıştık. Conreth, Thorn ve Romydan toplayabildikleri kadar çok sayıda yüksek güçlü fae ile birlikte yola çıkmışlardı. Vicer de bağlantılarına ulaşmış ve savaşmak isteyen melezlerin buluşma noktamıza gelmelerini sağlamıştı.

Sonunda k o n u ş u l a c a k sadece küçük ayrıntılar kalmıştı ve bunların hepsi yarın çözülecekti. Lorian beni kamaramıza götürdü, yatağımıza çekti ve vücudunu benimkine doladı.

Titriyordum, fark ettim. Göğsüm ağrıyor, boğazım yanıyor ve sanki derimden dışarı çıkacakmışım gibi hissediyordum.

"Bırakmaya hazır mısın, Prisca?"

Dudaklarım titreyerek başımı salladım. Ve sonra ona her şeyi anlattım. Eadric'in bana yaptıklarını, daha önce hiç konuşmadığım ayrıntıları anlattım. Eadric'in söylediği ve bazen zihnimde dönüp duran her kelimeyi tekrarladım.

Cavis'in bana nasıl baktığını ve kendi gözlerimi kapattığımda o ifadeyi ne kadar sık gördüğümü anlattım. Kabuslarımda neler olduğunu ve sevdiğim insanların her gece Cavis'in yerini aldığını ve hiçbirini kurtaramadığımı anlattım.

Ağladım, öfkelendim ve uludum. Ve tüm bunlar olurken Lorian bana sarıldı, kendi gözleri de ıslaktı, vücudu zorlukla bastırılmış bir öfkeyle titriyordu.

THE QUEEN

Atım altımda huzursuzca dans etti ve ben içimdeki dehşetle ürperdim.

Pelysian'ın uyarılarını dinlemiştim.

Hatta keşfedildiğim takdirde sonumu hayal etmek için kendimi zorlamıştım. Kendi ölümümü o kadar çok yaşamıştım ki, Sabium'un muhafızlarının odama dalıp beni tutuklayacağından emin olduğum gecelerde defalarca uyanmıştım.

Ve yine de...

Sabium gitmişti. Casuslarım bile nereye gittiğini ya da ne yaptığını öğrenememişti. Pelysian da Sabium'un planlarını öğrenmek konusunda hiçbir işe yaramamıştı. Piç kurusu uzak durmuş, ben gitmeyi kabul edene kadar benimle ilişki kurmayı reddetmişti.

Sabium'un casusları her hareketimi izlemeye devam ediyordu. Onların niyetli ve şüpheli bakışlarını sürekli üzerimde hissedebiliyordum. Tymedes kralıyla birlikte seyahat ederken, hareketlerimi ona rapor edecek başkaları da eksik değildi.

Ve yine de...

Nelia bana yardım etmeyi reddetmemişti. Hayır, Nelia bunu neden yapmam gerektiğini anlamıştı. O da en az benim kadar şatoya hapsolmuş bir kadındı - kocası günlerini içerek geçiriyor ve Sabium'un hizmetçilerini, en aşağılık hizmetçi bile yanından geçerken kıs kıs gülene kadar beceriyordu. Birlikte seçeneklerimi değerlendirdik.

Sabium'un onu alt edenin ben olduğumu bilmesini ne kadar istesem de, böylesine tehlikeli bir hamleyi düşünmemin tek nedeni bu değildi. Üçüncü tılsımı bulabilirsem, Sabium'un Lyrishade'de hangi canavarları yetiştirdiğini tam olarak görebilirsem, fae ve melezlerle pazarlık yapmanın bir yolunu bulabilirdim.

Pelysian kaleden kaçarsam beni güvende tutacağına dair bana güvence vermişti. Daharak Rostamir'le akraba olabilir, annesinin kaderlerle olan bağlantısından yararlanabilirdi ama o sadece bir adamdı - casus ağına rağmen bir hizmetkârdan biraz daha fazlasıydı.

Böylece Nelia'yla birlikte pazara bir ziyaret ayarladık - hanımlarımla sık sık yaptığım bir ziyaretti bu. Normale döndüğümüz için rahatlamış görünüyorlardı, ancak biz arkamızda muhafızlar olduğu halde arabayla seyahat ederken hepsi sessiz kalmıştı.

Dumanın keskin kokusu Nelia'nın dikkatinin dağılmaya başladığının ilk işaretiydi. Kısa sürede et şişlerinin ve ballı bademlerin kokusunun yerini almıştı.

Halk çığlık atmaya başlamıştı, güvenlik için çabalıyorlardı. Muhafızlarım anında tepki vermiş, etrafımı sıkıca sarmışlardı. Yapacaklarını bildiğim gibi.

"Ne bekliyorsun?" Tıslamıştım. "Ateşi söndürün."

"Majesteleri?"

"Muhafızlarımın ellerinde gereğinden fazla güç varken böyle bir felaketi görmezden geldiğim duyulursa itibarım ne olur sizce? Ben burada bekleyeceğim. Git hadi."

Üç muhafız gitmişti. İki tanesi kalmıştı. Birisi hayvanları ağıllarından çıkardığında pazar kaosa dönmüştü. En yakın tezgâhın altına inmek, benim için bırakılan yırtık pırtık pelerini süpürmek ve gri ev dokumasıyla örtülü elbisem ve saçlarımla sıvışmak basit bir meseleydi.

Bir kadın bana çarpmıştı, yüzü kanla ıslanmıştı. Yaralanmalar olacağını biliyordum. Hatta belki de ölümler. Ama fedakarlık yapılması gerekiyordu.

Bekleyen gemimize binmek tahmin ettiğimden daha kolay olmuştu. Nelia'nın belgeleri o kadar titizlikle hazırlanmıştı ki, kusursuzdu. O kadar kusursuzdu ki, bir süredir Eprotha'dan kaçmayı planlayıp planlamadığını merak etmiştim.

Evraklarımız kontrol edilirken nefesimi tutmuştum. Nelia bana halktan birinin giyebileceği türden giysiler vermişti - kumaş kaba ve

İnce, geceleri soğuk ve gündüzleri çok sıcak. Ayrıca saçlarımı, balıkçıların eşlerinden birkaçının taktığı türden dağınık bir örgüyle arkadan bağlamıştı. Nöbetçi bizi zar zor taradı, liman başkanı bizden dakikalar önce hareket eden Sabium'un birkaç gemisini idare etmekle meşguldü.

"Majesteleri?"

Nelia'nın sesi beni düşüncelerimden sıyırdı ve ona baktım. Mistrun'un yanından geçmiştik. Sabium'un yerle bir edilmesini emrettiği köyden çok uzakta değildi. Nelia atlarımızın beklemesini sağlamıştı ama yine de granit madenine ulaşmamız iki gün sürmüştü.

Korkunç bir şekilde ata biniyor, ben zavallı atı için üzülene kadar eyerin üzerinde zıplıyordu. "İyi iş çıkardın, Nelia. Artık gitmelisin."

Şimdiye kadar Sabium gittiğimi öğrenmiş olmalıydı. Eprotha'daki her muhafız beni arıyor olacaktı. Midem yeni ve istenmeyen bir duyguyla sıkıştı.

Korku değildi. Hayır, dehşet duygusunu yakından tanıyordum. Boğazımı düğümlemesine ve kemiklerimin derinliklerine işlemesine alışkındım.

Hayır. Bu başka bir şeydi. Pişmanlık olabilecek bir şey. Bu plan kalenin güvenliğinden çok basit, çok... gerekli görünüyordu. Şimdi ise tamamen yalnızdım.

En azından ben olurdum. Nelia etraftan uzaklaşır uzaklaşmaz.

Nelia'nın ağzı açık kaldı. "Ve seni burada mı bırakayım?" Bakışları altımızda bekleyen Lyrishade'in esneyen ağzına kaydı.

Geniş, heybetli bir uçurum, dağın tabanını kara bir yara gibi kesiyordu. Geldiğimizden beri nöbetçiler vardiya değiştirmişti ve madenin çevresinde sıkılmış ifadelerle dolaşıyorlardı.

Lyrishade'in son tılsımın saklandığı yer olduğunu zaten bilmiyor olsaydım, bu madene girip çıkan işçilerin gözle görülür eksikliği şüphelerimi uyandırırdı.

"Beni dinle," dedim. "Benim gücüm zayıf. Onu kullanmak için şiddetle odaklanmam gerekiyor ve şimdiye kadar sadece kendi varlığımı gizleyebildim."

Bu çoğu insana yapabileceğimden daha fazla bir açıklamaydı ama Nelia benim için büyük fedakârlık yapmıştı.

Yüzünün rengi solmuştu. "O zaman seni bekleyeceğim," dedi.

"Yapmayacaksın. Git, Nelia." Ona, herhangi bir krallıkta onu zengin bir kadın yapmaya yetecek kadar parayla dolu bir çanta uzattım.

Elini tutarken eli titredi. "Lütfen, Majesteleri."

"Sana bir daha söylemeyeceğim."

Gözleri acıyla ve ihanete benzeyen bir ifadeyle titredi. Ama dudaklarını sıkılaştırdı ve başını salladı. "Tanrılar seninle olsun."

Başını dik tutarak atını döndürdü. Ben de dikkatimi maden girişine verdim.

Aynı his benim de içimi yaktı. Bu karar aptalcaydı.
Pervasız. Pelysian haklıydı.

Yine de kendimi durduramadım. Sabium buraya gelmemi asla beklemezdi. Bu belki de hazırlıklı olmadığı tek olasılıktı.

Atımın ipini alçak bir dala bağlayarak ormanın içinden geri kaydım ve kıyıdan aşağı indim. Gücümü kullanma riskini göze alabilmem için birkaç uzun dakika geçmesi gerekti. Takip etmem gereken ne kadar çok muhafız varsa, varlığımdan uzaklaştırmam gereken ne kadar çok göz varsa, gücüm o kadar çabuk tükenecekti.

Madende mahsur kalma riskini göze alamazdım.

Sonunda, güneş yavaş yavaş alçalmaya başladığında, vakit gelmişti. Gücüm ilk kez bana hızlıca geldi ve her bir muhafızın yeri zihnimde belirdi.

Şimdi.

Adımlarımı koşmadan amaca yönelik attım. Koşmak dikkat çekerdi, bu da saklanmak için daha fazla güç harcamama neden olurdu. Ve ormanın kenarından madenin girişine doğru koşmam gerekecekti. Ağaçların arasından kayarak, girişe en yakın nöbetçi arkasını dönene kadar bekledim.

Başka bir muhafız yaklaşıyordu ama içimden bir ses şimdi olması gerektiğini söylüyordu.

Engebeli zeminde tökezleyerek koştum. Çocukluğumdan beri koşmamıştım ve formum zayıftı.

Nöbetçi dönmeye başladığında girişe birkaç adım mesafedeydim.

Sıçrayarak açık girişten geçtim ve ötesindeki karanlığa daldım.

Tüm vücudumla yere çarparak bir iniltiyi bastırdım ve nefesimi tutmaya çalıştım.

Madenin içi soğuktu, soğuk giysilerimin altından kayarak tenimi okşuyordu. Işık küreleri, heybetli karanlığa karşı yumuşak bir aydınlık yayıyor, her birkaç adımda bir zayıf parıltılar saçıyordu. Altımdaki zemin parçalanmış taş ve sıkıştırılmış topraktan oluşan bir mozaikti ve kendimi ayağa sürükleyerek devam etmeye zorladım.

Bir zamanlar madencilere amansız kazılarında yardımcı olmak için kullanılan iskeleler çeperlerde duruyordu. Şimdi ise bu tuhaf boşluktan başka bir şey yoktu.

İleride, loş ışıklı geçitler çatallanıyordu. Önce sağa, sonra sola döndüm, seçimlerimi dikkatle ezberledim. Kaya tavan sivrileşti, sanki beni buraya hapsedecekmiş gibi aşağı bastırıyordu.

Bir sonraki dönüşte, pis bir koku üzerime saldırdı ve aniden gelen kötü koku karşısında öğürdüm. Her sığ nefes alışımda boğazımın içini kaplıyordu, tarif edilemez, mide bulandırıcı bir koku.

Işık kürelerinden gelen loş parıltı farklı bir tür ışıltıyla birleşmeye başladı. Uğursuz yeşil bir parıltı. Uzaktan gelen hırıltılar, iniltiler, kükremeler ve metal şıngırtılarından oluşan bir senfoni kulaklarımı tırmaladı.

Pelysian bir keresinde bana Sabium'un burada yetiştirdiği yaratıklardan bahsetmişti.

"Uzun zaman önce, fae ve insanlar gerçek anlamda savaşmadan önce, Sabium'un atası bir fae yerleşimine saldırdı. Kanatlı, korkunç yaratıklar yavrularını avlanmak için bırakmışlardı, saldırıya uğrayacaklarını hiç düşünmemişlerdi. Kral, halkımızın üzerlerinde deney yapabilmesi için yavruları aldırıp saklattı. O yaratıklar hâlâ hayatta. Ama Sabium tılsımı onları manipüle etmek için kullanıyordu. Onları sadece daha güçlü değil, aynı zamanda sadece kendisine sadık hale getirmek için."

Sabium'un canavarlarının serbest kalmasından korkmuyordum. Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdi. Hayır, muhtemelen melezlerin ve fae'lerin zaferin ellerinde olduğunu düşündükleri ana kadar bekleyecek ve o canavarlardan yüzlercesini aralarına salacaktı.

İlerledikçe pis koku daha da yoğunlaştı. Önümde ya da arkamda herhangi bir muhafız olup olmadığını araştırmak için gücümü kullanarak odaklandım. Hiçbir şey bulamadım. Dehşetin ilk kıpırtıları omurgamdan aşağı süzüldü.

Ayaklarımın altındaki toprak kaygan, hafif yapışkan bir yüzeye dönüştü. Yeşil ışık daha da parlaklaştı. Derin, sakin bir nefes aldım ve geniş mağaraya adım attım.

Dehşet göğsümde patladı. Canavarlar. Yüzlerce değil. Binlercesi bile değil. On binlercesi, birbirlerine saldırıyor ve hırlıyorlardı, boyunlarında -fae demirinden yapıldığına şüphe olmayan- kalın zincirler vardı.

Uçsuz bucaksız alanın bir tarafında kanatlı yaratıklar geriniyor ve hırlıyordu, bu zincirler kanatlarını en fazla birkaç adım havaya kaldıracak kadar germelerine izin veriyordu. Pençeleri ellerim kadar uzundu ve tekrar tekrar uçmaya çalışırken yere sürtünüyorlardı.

Diğer tarafta, kanatlı kardeşlerinden dikkatle uzak tutulan daha fazla yaratık volta atıyor ve hırlıyordu. Koyu renkli, şık kürkleri vücutlarını kaplıyor, güçlü kalçaları sarmal bir hayvanın gizli enerjisini taşıyordu.

Bahar. Başları alçak ve köşeliydi, çeneleri jilet gibi keskin dişlerle kaplıydı. Sırtlarını süsleyen kanatları yoktu. Bunlar gökyüzü için değil, acımasız arazide avlarını acımasızca kovalamak için evrimleşmiş yaratıklardı.

Bu mağarada bir orduyu yok etmeye yetecek kadar canavar vardı.

Bu imkansızdı. Sabium'un fae yaratıklarını yetiştirmeye adadığı yüzyıllara rağmen sayıları çok fazlaydı.

Belki de yavruları için daha hızlı bir kuluçka dönemi geçiriyorlardı.

Sabium'un son birkaç haftanın çoğunda -Jamic gitmiş olsa bile- o sakin özgüveni yaymasının nedeni buydu.

Bu yaratıkları düşmanlarının üzerine salmak için bekliyordu.

Arkamdan sürtünme sesleri geldi ve donup kaldım, gücümü boşalttım. Çok geç kalmıştım. Dikkatimin dağılmasına izin vermiştim.

Döndüm ve kocaman bir el ağzımı kapattı.

ON YEDİ ŞAFTÖR

PRISCA

İki günden daha uzun bir süre sonra, güneş ışığı çevredeki dalgaların üzerinde dans ederken, serülan rengi suyu yararak ilerleyen gemimizin pruvasında duruyordum. Tepemizde martılar birbirlerine acımasızca bağırıyorlardı.

Bariyer ne kadar yüksekteydi? Bu martılar uzak diyarlara uçabilir miydi? Yoksa onlar da bu kıtadaki diğer herkes gibi kapana mı kısılmışlardı?

Güverte ayaklarımın altında gıcırdadı ve kendimi yüz ifademi boş tutmaya zorladım. Şifacı deniz tutması için bana bir tonik vermişti ama açık denizden duyduğum doğal... hoşnutsuzluğun belli olmamasını sağlamak bana kalmıştı. Üzerimde bu kadar çok göz varken umut, korkusuzluk ve acımasız bir kararlılıktan başka bir şey gösteremezdim.

Lorian'ın kollarında yıkıldıktan sonra kendimi daha dengeli hissettim. Tıpkı bana garanti ettiği gibi.

Sınır sağımızda, Gromalian sahili solumuzda olacak şekilde konumlanmıştık. Conreth'in gemisi arkamızda yüzüyordu, gövdesi ve yelkenleri güneş ışığında parlıyordu. Önümüzde, Daharak'ın birkaç yüz gemisinden oluşan müthiş bir filo, Regner ve Eryndan'ın gemileriyle çarpışmaya hazırlanarak pozisyonlarını koruyorlardı. Kimseyi şaşırtmayan korsan kraliçenin kendisi de bize yakın bir yerde konumlanmakta ısrar etmişti. Ona son baktığımda

gözünü kırpmadan komutlar veriyordu, Regner'ın filosu yaklaşırken gözleri hain bir vaatle parlıyordu.

Madinia onun yanında duruyor, bastırılmış büyüyle adeta parlıyordu. Birkaç gemi ötede, Galon hem Conreth'in fae'lerinden hem de bizim melezlerimizden en iyi muhafızları toplamıştı ve şu anda onlardan bir grupla derin bir tartışmaya dalmış, taktiklerimizi açıklıyordu.

Tek bir amacımız vardı; hepsi de şu anda bariyere dönük olan arkamızdaki beş gemiyi korumak için bir savunma hattı oluşturmak. Dürbüne baktığımda Jamic'in elinin altın ışıkla parladığını ve gücünü bariyere yönelttiğini gördüm, yüz ifadesi bir kez daha sakin, neredeyse huzurluydu. En güçlü fae'lerden bazılarına güçlerini nasıl kanalize edeceklerini ve bariyere nasıl yönlendireceklerini öğretmişti. Fae'ler birlikte bariyere uzaktan vurdular, yüzlercesi sahip oldukları her damla gücü bariyere akıttı.

Jamic'in yanında Thorn ve Romydan da aynı şeyi yapıyordu. Bu arada Rythos da Daharak'ın korsanlarının eşlik ettiği kendi gemisindeydi. Her gemide en güçlü insanlarımızdan bazıları bulunuyordu; savunma büyüsünden kurtulabilecek ya da Regner'ın ordusunu uzak tutmamıza yardım edecek kadar güçlü olan herkes.

Bariyeri yaratan büyü kitabı elimizde değildi. Ama Jamic yeterli zaman ve güçle bariyeri onsuz da yıkabileceğimize ikna olmuş görünüyordu. Eğer yapamazsak, Marth'ın tek görevi Jamic'i buradan mümkün olduğunca uzağa götürmek olacaktı, böylece Regner onu kullanamayacaktı.

Bir gerçeğe tutunuyordum; bir şeyi yok etmek, onu inşa etmekten her zaman çok daha kolaydı.

Karga yuvasından bir çığlık yükseldi ve bakışlarımı sola çevirdim. İlk başta sadece ufuktaki bir lekeydi. Deniz ve gökyüzünün kusursuz birleşiminde bir bozukluk. Gözlerimi gölgeleyip uzaklara baktım. Kabaran yelkenler, açılan pençeler gibi açıldı. Donanma şekil aldı, dalgaları yara yara ilerliyor, her an daha da büyüyordu. Güneş ışığı silahlardan ve zırhlardan parlıyordu ama nefesimi kesen şey gemilere kazınmış altındı.

Bunlar savaş gemileriydi ama Regner onları yaldızlamaktan kendini alamamıştı. Karmaşık girdaplar ve desenler gövdeleri süslüyor, altın bu mesafeden bile parlıyordu. Savurgan zenginlik midemi bulandırdı. Krallığının gecekondu mahallelerinde d o l a ş m ı ş t ı m . Halkının nasıl acı çektiğini görmüştüm. "Bütün o altınlar bir gün okyanusun dibini boylayacak." Lorian arkamdan usulca konuştu.

Başımı salladım ama gözlerimi dalgaları yararak bize doğru gelen filodan alamıyordum. Regner gemileri huşu ve dehşet uyandırmak için tasarlamıştı. Ama *onun* yozlaşmış olmasının tüm nedenlerini sembolize ediyorlardı. Güç ve servete olan tutkusu mide bulandırıcıydı.

Daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm. Daharak'a bakmak için döndüm. Yüzündeki hasta ifadeye bakılırsa, o da öyle düşünmüştü. Dikkat dağıtmak için kuzeye gönderilenler korsan kraliçenin adamlarıydı.

Elimdeki trowth taşını çatlayacağını düşünene kadar sıktım. Bunlar Galon'un fikriydi ve kimse menzilin dışına çıkmadığı sürece (birkaç yüz ayak mesafesi kadar) hepimizin iletişim kurmasını sağlayacaktı.

Regner'ın gemileri yaklaştı ve bakışlarım gemilerin yan taraflarına yerleştirilmiş silahlara kilitlendi. "Lorian?"

"Ne olduklarından emin değilim," dedi, kaşlarını çatarak gemilere bakarken bir adım daha yaklaşarak. Biz melezlerin aksine, fae'lerin bu kadar uzağı görebilmek için casus gözlüklerine ihtiyacı yoktu.

Regner'ın topları için hazırlanmıştık. Ama bunlar çok daha uzundu ve gümüş gibi parlıyorlardı.

Trowth taşını kaldırdım. "Nedir onlar Daharak?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, sesi gergindi. "Ve bu iyiye işaret değil. Filo komutanlarıma daha önce benzer bir şey görüp görmediklerini soracağım." Birkaç dakika sonra sesi taştan yankılandı.

"Filo komutanlarımdan biri bunların elemental toplar olduğuna inanıyor." "Bu bizim için ne anlama geliyor?"

"Büyüyü yönlendirecek bir şeyle yüklü olacaklar - muhtemelen oceartus taşına benzer bir şey. Ve sonra Madinia'nın ya da Galon'unki gibi elemental güce sahip bir insan sihrini bu şeyin içine akıtacak. Ateş ettiklerinde, sanki güçlü bir melez ya da fae tüm gücünü gemilerimizden sadece birkaç adım ötede serbest bırakmış gibi olacak."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Rothnic'in o topların yapımına yardım ettiğine bahse girmeye hazırdım.

Lorian düşünceli bir şekilde gemileri izledi. Her ne kadar gücünü serbest bırakmak istediğini bilsem de, diğerleri bariyeri indiremezse daha sonra bariyer için ona ihtiyacımız olma ihtimali vardı.

"Korumalarımız ne kadar sürecek?" Ona sordum.

"Bu her gardiyanın ne kadar güçlü olduğuna bağlı. Galon sürekli saldırı altında olmadığında saatlerce nöbet tutabilir. Ama Regner muhtemelen bu topları önceden hazırlıyordu. Bu işi çabucak halletmeliyiz."

Biri omzuma dokundu. Döndüm. Telean endişelendiyse bile bu yüzünden belli olmuyordu. Gelmemesi için yalvarmıştım ama yanağımı okşamakla yetinmiş, gücümü kullandığımda ona ihtiyacım olabileceği konusunda ısrar etmişti.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. "Kavgadan uzak duracağına söz vermiştin."

"Uzak duracağım. Ama önce, senin için bir şeyim var."

"Ne oldu?"

Bana cam bir şişe uzattı. "Gromalia'daki bir şifacının bana bir iyilik borcu vardı." Kaşlarını çattı. "Ama yine de cüzdanımı boşaltmaya çalıştı."

"Ne oldu?"

"Bu bir tonik. Görüşünüz için. Casus gözlük ve benzerlerini kullanmaya vaktiniz olmayabilir. Bu onu geliştirecek ve odaklandığınızda uzun mesafeleri görmenizi sağlayacak. İlk başladığınızda biraz baş dönmesi ve mide bulantısı hissedebilirsiniz, ancak bu geçecektir."

"Bu inanılmaz. Fae'ler gibi gözlerim olacak. Teşekkür ederim."

Omzumu okşadı. "Bunu yapabilirsin, Nelayra. Ailen ve büyükannen seni izliyor."

Gözlerim acıdı ve eğilip yanağından öptüm. Gülümsedi, döndü ve onunla kalmaya ikna ettiğim korsana doğru yürüdü.

Derin bir nefes alarak taşı kaldırdım. Planımızın ilk kısmı bana bağlı olacaktı. "Onlara ellerindeki her şeyi ateşlemelerini söyle."

"Bunun çalıştığından emin olsan iyi olur." Daharak'ın sesi taşın üzerinden geldi. "Gücünü kullanamadığın için halkım ölürse..."

"Yapmayacaklar."

Midem bulandı. Bunun için mükemmel bir zamanlama gerekiyordu. Eğer zamanı yeterince uzun süre donduramazsam, şu anda gemilerimizden birinin güvertesinde duran herkes ölmüş olacaktı.

"Güzel, çünkü arkadaşın Marth'ın o gemide olmasını sağladım." Kanım dondu. "Sen-"

"Sadece zamanı yerinde tutmak için yeterli motivasyona sahip olduğunuzdan emin olmaya çalışıyorum." "*Aramızda* savaş mı istiyorsun Daharak?"

"Ben sadece sizin başlattığınız oyunu oynuyorum, Majesteleri."

Dişlerimi gıcırdatarak taşı yavaşça yere bıraktım ve fırlatma isteğimi bastırdım.

"Bunu yapabilirsin," dedi Lorian. "Bunu daha önce de yaptın."

"Bir koğuşları olmayacak." Eğer olsaydı, planımız işe yaramazdı.

"O gemideki herkes gönüllü oldu. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorlar. Marth bile."

"Bunu biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama onu tanıyorum. Şimdi kendini sorgulamanın zamanı değil, vahşi kedi. Sen böyle bir kadın değilsin."

Homurdandım. Bazen tek yaptığımın kendimi sorgulamak olduğunu hissediyordum. Ama o haklıydı.

"Tamam. Başlamalarını söyle."

LORIAN

Plan basitti. O kadar basitti ki Prisca aklıma geldiğinde sadece birkaç küçük değişiklik talep etmiştim. Neyse ki Daharak'ı bariyere bu kadar güneyden saldırmaya ikna etmek için fazla bir şey gerekmemişti. Bu konum, Conreth ve diğerlerinin ulaşması için daha yakın olduğumuz anlamına geliyordu.

Marth'ın gemisi hattımızdan ayrıldı, güneybatıya doğru ilerledi ve Regner'ın kıyıya en yakın konumlandırdığı gemiye nişan aldı. Gözlerimi kısarak Marth'ın gemi kaptanının yanında durup, gemi tekrar tekrar ateş ederken ellerini kalçalarına dayamasını izledim.

Quorith'in bulanık, gölgeli adasının menziline girene kadar yavaşça pozisyon aldı.

Regner'ın bulunduğu gemi ile ada arasında konumlanmış olan Marth'ın saldırısı amansızdı. Tekrar tekrar ateş ederek Regner'ın gemisine -en batıda konumlanmış olan gemiye- kaçma şansı vermediler.

"Neler oluyor?" Prisca sordu. Dudakları bembeyazdı ve bize yakın olan gemilere odaklanmıştı, muhtemelen silahlarının Galon'un korumasından geçebileceğinden endişe ediyordu.

"Regner'ın kaptanı emir yağdırıyor. Regner'ın hatlarından ayrıldı, bunun yardımcı olacağını varsayıyor. Gemi dönüyor."

Nefesi kesildi. "Bana ne zaman olduğunu söyle."

Daha önce ön hatlarımıza nişan almış olan element topu şimdi neredeyse Marth'ın gemisine nişan almıştı. Kaptanını görebiliyordum, dişlerini göstererek emirler yağdırıyordu.

Adamlarından biri öne çıktı ve uzun, oval bir nesneyi topa yükledi.

Prisca bana yaklaştı ve Marth'ın gemisine odaklandı.

"Neredeyse," dedim, trowth taşını elime alarak. Rostamir'e sessizce lanet okudum. Eğer bir şeyler ters gider ve Marth bugün burada ölürse, Prisca kendini asla affetmeyecekti. Ben de Daharak'ı oyunlarından pişman edecektim.

Regner'ın kaptanı tek bir kelime söyledi. Elemental top ateşlendi.

Trowth taşını ağzıma yaklaştırdım. "Şimdi," diye kükredim.

Marth elindeki taşa baktı ve gülümsedi.

Prisca bana doğru uzandı ve ben de kollarımı ona doladım. Elini kum saatine kenetledi ve her şey dondu. Bu kadar geniş bir alanı dondurması için çok fazla güç gerekiyordu, bu gücün içinde sıkışıp kalmamamın tek yolu ona sıkıca tutunmaktı.

Zorlandı, nefes nefese kaldı, gözleri kapandı. Marth'ın gemisi tek hareketti. Ürkütücüydü. Üzerimizdeki kuşlar uçuşlarının ortasında durmuşlardı. Esinti kaybolmuştu. Yine de Marth'ın gemisinin kaptanı emirlerini haykırdı, kürekler sallandı ve ben de yardım etmek için gücümü sabit bir rüzgâr esintisine odakladım. Sadece birkaç dakikaları olacaktı ama ne yapacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Gemimiz elemental topun yolundan kaydı. Ancak Prisca, gemi en az yüz ayak mesafesi uzaklaşana kadar gücünü sıkı tutmaya devam etti.

"Temizler," dedim ona. "Bırak gitsin."

Nefesi kesildi ve elim kum saatinin üzerinde onunkini buldu. Bileğini nazikçe okşadım ve yanağına bir öpücük kondurmak için başımı eğdim. "Başardın, vahşi kedi. Bırak ve benimle kutla."

Kırık bir nefesle kum saatini bırakmayı başardı. O izlemek için döndüğünde nefesim ciğerlerimden titreyerek çıktı.

Regner'ın gemisi ateş etmiş, elemental topun mermisi çoktan havada savrulmaya başlamıştı.

Kaptanın yüzündeki donuk farkındalığı izledim. Ona göre, Marth'ın gemisi ortadan kaybolmuş ve sonra hemen menzil dışında yeniden ortaya çıkmış gibi görünüyordu.

Gemi gittiğine göre, elemental topun vurabileceği tek bir hedef kalmıştı.

Quorith.

Mermi Quorith'in korumasına isabet etti ve Prisca elimi sıktı. Bir an için, altın ve gümüş arasında bir renkte olan ve tüm adayı bir balon gibi saran koruma kalkanı göründü.

Koğuşta yangın patladı.

Ama koğuş bükülmedi. Bunun yerine, ateşi geldiği yerden geri yansıttı.

Gemileri patladı. Ilık bir rahatlama gergin kaslarımdan geçerek onları gevşetti.

Prisca ürperdi ama gözleri bastırılmış bir zaferle parlıyordu.

Bakışlarım gemisinin güvertesinde duran Regner'a döndü. Yüz ifadesi soğuktu. Gülümsedim.

"Regner izliyordu. Koğuşun nasıl çalıştığını bilmeyecek. Tek bileceği Quorith'in filosuna ateş açtığı. Verdion artık tarafsız değil. Bunu sen yaptın, vahşi kedi. Quorith ve gemileri Verdion istese de istemese de bu savaşın içindeler."

Rythos, adanın o tarafındaki sivilleri tahliye eden kuzenleriyle temasa geçmeyi başarmıştı. Koğuşların dayanacağını biliyorduk - diğer fae koğuşlarının aksine, Verdion Quorith'in koğuşlarının birkaç ayda bir sürekli olarak güçlendirilmesini sağlamıştı. Ayrıca, Quorith'in koğuşları kadim bir deniz büyüsüyle yaratılmıştı. Ada her zaman biraz farklıydı. Tam olarak bilinçli değil, ama tamamen normal de değil. Yine de ikimiz de masum hayatları riske atmayı reddetmiştik.

İlk hamleyi yapmıştık; savaşın geri kalanı boyunca karşılığını alacağımızı umduğumuz bir hamle.

Daharak bir çığlık attı, sesi trowth taşından dökülüyordu. "Bu çok güzeldi. O adanın onların büyüsünü yansıtacağını nereden biliyordun?" Aniden bir tıslama çıkardı. "Saldırıya hazırlanın!"

Regner elini kaldırdı ve elemental toplar teker teker ateşlenmeye başladı.

"Koğuşlar!" Galon'un sesi taşın içinden haykırdı. Gardiyanlarımız hep birlikte ellerini kaldırdı ve elemental toplar ateş ve buz püskürtürken ciğerlerim daraldı.

Koğuşlar tutuldu. Halkımız alkışladı. Ve

toplar bir kez daha dolduruldu.

Ama mücadele etmemiz gereken sadece toplar değildi. Regner çalınan gücünü kullanıyordu - en güvendiği generallerine ve sırf yeteneklerini öğrendiği için bilinmezlikten kopardığı kişilere verdiği güç. Şimdi bu gücü bize doğrulttular.

"Ateş!" Lorian kükredi ve okçularımız Regner'ın gemilerine nişan aldı.

Regner kendi oklarını gönderdi. Fae demirinden yapılmış oklar. Ve Galon'un irkilmesinden, oklar onun koğuşuna isabet ettiğinde canının yandığını anlayabiliyordum.

Daharak'ın halkı toparlandı, gemileri Regner'in Jamic ve diğerlerine henüz ulaşamamasına yetecek kadar koruma sağladı. Korsan kraliçe olmasaydı, bugün burada ölmüş olacaktık. Bu bilgi, su dolu bir havuza düşen bir taş gibi içime işledi.

Gücümü en iyi burada, savaş alanında kullanabilirdim. Ama anlarımı seçip ayırmak zorundaydım. Sonunda bu güç tükenecek ve elimde hiçbir şey kalmayacaktı. Hattın ilerisinde birkaç koğuşun çökmesi ve Regner'ın gemilerinden birinin bundan faydalanarak kendi gemilerimizden birini sudan çıkarması bir parçamı öldürdü. Ama şu anda kaybedilen onca hayatı düşünemezdim. Odaklanmak zorundaydım.

Regner rüzgarı arkasına aldı. Ve gemileri ön hatlarımıza çarptı.

Lorian vurdu.

Conreth gücünü serbest bıraktı.

Madinia'nın ateşi havada kavis çizerek direkleri, yelkenleri ve armaları hedef aldı.

Rythos Rekja'nın gemisine binmeye çalışırken mükemmel bir dikkat dağıtıcı, yanında küçük, zayıf bir kadın.

Dün Rythos'un nereye kaybolduğunu sorduğumda Lorian bana *arkadaş edinmekle* meşgul olduğunu söylemişti. Galon, Jamic ile içeri girdi ve ben bunun tam olarak ne anlama geldiğini açıklayamadan araya girdi.

Şimdi anladım.

Rythos büyüsünü Rekja'nın mürettebatı üzerinde kullanmakla meşguldü. Bu yüzden gemisi yaklaştığında mürettebat ona sadece el sallayarak gemiye binmesini işaret etti. Dürbünden Gromalian prensinin ağzının açık kalmasını izledim. Yanaklarına renk geldi ve bir şeyler bağırdı; muhtemelen ateş etmelerini emrediyordu.

Rekja'nın kaptanı yüzünde geniş bir gülümsemeyle başını sallarken, onu görmezden geldiler, onun yerine bir iskele iskelesi uzattılar.

Rekja hırladı ve Rythos'a bir şeyler söylerken kendi elini uyarı amacıyla kaldırdı. Rythos korsanlardan birine işaret etti, o da bir kadını ona doğru yönlendirdi. Kadın o kadar zayıftı ki kopacakmış gibi görünüyordu ve iki eliyle adamın kolunu kavradı. Rekja onu gördüğünde yüzünün rengi soldu.

Telean yapmıştı. İhtiyacımız olan kanıtı bulmuştu. Eryndan'ın Rekja'nın annesini öldürdüğünün kanıtını.

Teyzesini bulmuş.

Rythos zarif adımlarla onun iskelede yürümesine yardım etti. Rekja'dan sadece birkaç adım uzaktayken bir mesaj uzattı.

Rekja aldı.

Teyzesi bir adım öne çıktı ve Rekja'nın eli yanındaki kılıca gitti. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu planı haftalar önce konuştuğumuzda Prisca onun makul olduğundan emindi. Dinleyeceğinden. Yine de prens açıkça öfkeliydi, bir şeyler hırlarken yüzü gergindi.

Teyzesi yavaşça elini elbisesinin yakasının altından geçirdi. Zar zor

nefes alıyordum.

Rekja'nın ağzı bir hırıltıyla donmuştu ama yüzü bomboştu ve ciğerlerimdeki hava ürperdi. Teyzesinin elindeki kolye ona açıkça tanıdık geliyordu.

Korumalarının eriyip gitmesine neden olan birkaç kelime söyledi. Sonra teyzesine yaklaştı ve kolyeyi inceledi.

Gözyaşları artık yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kolyeyi bırakarak elini uzattı. Rekja başını eğerek onun elini tuttu. Birkaç uzun dakika boyunca konuşarak onun sorularını yanıtladı. Sonunda onun elini bıraktı ve elleri küpeşteyi kavrayarak geminin diğer tarafına doğru yürüdü.

Sağımda bir varlık hissettim ve döndüm. Daharak kendi dürbününden beni izliyordu.

"Bu plan ne zamandan beri yürürlükte?" diye sordu.

"Prisca, Gromalian kralıyla tanıştığı ve onun bizimle asla müttefik olmayacağını anladığı andan beri Rekja'yı dönüştürmeye çalışıyor."

"Ve bu kadının bunu değiştireceğini mi düşünüyor?"

Dikkatimi tekrar dürbüne verdim ve Rekja'nın omuzlarının titremesini izledim.

"Gromalian prensi bildiği her şeyin yalan olduğunu yeni öğrendi. Babası annesini öldürmüş. Rekja'nın bir muhafıza aşık olduğunu öğrendiği anda Eryndan'ın onu doğrudan ölümle tehdit etmesinden bahsetmiyorum bile. Rekja *bizimle* müttefik olmayabilir ama bahse girerim artık babasıyla da müttefik olmayacaktır."

Rekja ekibine bir şeyler bağırdı.

Gemisi dönüyordu, ta ki muhafızlarından biriyle konuşan Eryndan'la karşılaşana kadar.

Rekja elini kaldırdı. Eryndan'ın hisleri ona bağırmış olmalıydı çünkü geri döndü ama artık çok geçti.

Rekja onu gücüyle mızrakladı ve babasını havaya uçurdu.

PRISCA

Eryndan'ın gemisi *patladı*. Bu kadar uzaktan bile ısı beni yıkadı ve diğerleri savaşmaya devam ederken Galon'un korumalarını güçlendirdiğini hissettim.

Rekja'nın Eryndan'a sırt çevirmesini bekliyordum. Tacı talep etmesini. Belki de daha sonraki bir tarihte onu öldürmesini.

Bunu ummaya cesaret edememiştim.

Rekja'nın gemisi şimdi kuzeybatıya, Gromalian başkentine doğru dönüyordu. Gromalian filosu darmadağınıktı, kaptanlarının kafalarının karışık olduğu belliydi. Diğer birkaç gemi Rekja'nınkini takip ederken, diğerleri daha fazla emir bekliyor gibiydi.

Regner'ın gemisine döndüm. Dümende durmuş, elleri kalçalarında kendi emirlerini havlıyordu. Ciğerlerimin etrafındaki görünmez zincir çözülmeye başladı. Belki de bu savaş bizim lehimize dönüyordu. Belki de-

Regner'ın yanında bir hareketlenme yakaladım. Kalbim sıkışmıştı.

Kuzenim Eprothan kralının yanında durmuş, bakışlarını gemilerimize dikmişti. Zathrian ve Regner birlikte çalışıyorlardı.

Ve kuzenimin yanında...

Eadric.

Öfke bedenimi yakıp kavuruyor, "öldürmek" dışındaki her düşünceyi yakıp kül ediyordu. Yeterince yaklaşabilirsek, onları öldürebilirdik. Ama Regner'ın kendi muhafızlarının yanı sıra, gemisini muhtemelen krallığındaki en iyi insan muhafızlarla çevrelemişti, gemisi diğerlerinin arasında yüzüyordu, onu sürekli gözden kaybediyordum.

Sadece birkaç adım ötede Lorian dövüşüyordu, dişlerini göstermiş, şimşeği tekrar tekrar çakıyordu. Bana gücümü kullanmak için bir sonraki fırsatı beklememi söylemişti. En çok hasarı verebileceğim bir sonraki zamanı.

Daharak'ın askerleri iyi eğitimliydi. Conreth'in askerleri de öyle. Ama Regner ve Eryndan'ın sayısı bizden beşe bir fazlaydı. Ve gücümüzün çoğunu burada düşmanlarımıza karşı kullanmak yerine bariyere yönelttik.

Savunmadaydık.

Conreth'in gücü düşmanlarımızın korumalarını buzdan bir mızrak gibi delip geçti. Yüksek değerli hedefler dediği şeylere nişan almıştı -Regner'in generalleri, danışmanları ve insan kralın ordusu için kritik görünen diğer herkes.

Ben izlerken Conreth'in gücü Regner'ın ön hatlarındaki bir gemiye çarptı. Güvertede altı adam duruyordu. Koğuşları parıldadı ve Conreth'in buzu içinden ok gibi geçerek altı adama da saplandı. Buz, yüzleri donana kadar vücutlarını, bacaklarını, gövdelerini sardı. Ve sonra paramparça oldular. İçimi bulantı kapladı. Mide bulantısı ve isteksiz bir hayranlık.

Ama... Conreth saldırmadan birkaç dakika *önce* gemilerini çevreleyen koruma kalkanı sarsılmış mıydı?

İçgüdülerim bana bağırıyordu.

Bir şeyi kaçırıyordum.

"Prisca." Trowth taşından bir ses geldi. Onu

elime aldım. "Ne oldu?"

Daharak'ın sesi kaba bir hırıltıydı. "Kaptanlarımdan biri gemiyi havaya u ç u r m a d a n önce bana o boktan gemideki insanları tanıdığını söyle."

Neydi o?

Döndüm. Daharak haklıydı. Doğudan yaklaşan geminin denize elverişli olduğu söylenemezdi. Yamalı yelkenler deliklerle doluydu, direk hafifçe eğikti ve arma taranmamış saçlar kadar karışıktı.

Eski bir ticaret gemisiydi, muhtemelen yasadışı yollardan elde edilmişti. Ve yolcuları.

Ciğerlerim taşa döndü ve sonra genişledi, kalbim yükseldi. "Ne

oldu?" Lorian sordu.

"Bu..." Boğazım konuşamayacak kadar sıkılmıştı.

Lorian yüzümü inceledi ve trowth taşını kaldırdı. "Yardım etmek için buradalar," dedi. "Onlara dokunma."

Daharak bir şeyler söyledi ama ben Natan'ı ve uyumsuz zırhlar giymiş, eski yaylar ve körelmiş kılıçlar kullanan, çalıntı olduğu belli olan bir topun gemilerinin yan tarafında durduğu yüz kadar insanı izlemekle meşguldüm.

Bir şekilde... bir şekilde, Natan köyümüzdeki katliamdan kurtulmuştu. Ve savaşmaya istekli başkalarını da bulmuştu.

Bununla birlikte, size zamanında daha fazla yardım ulaştırmaya çalışıyorum. Vicer yazmıştı. Ve üzerinde çalıştığı şey buydu.

Bugün hepimiz burada ölebiliriz ama yine de gelirler.

Gemimiz altımızda sallandı. Koğuşumuzdan bir şey kaçmıştı.

"Şimdi, Prisca!" Lorian bağırdı. Sonra beni kollarıyla sardı ve ben de gücümün iplerini çekerek kum saatime uzandım. Çok zordu. Zamanı sadece Regner'ın adamları için durdurmak çok zordu. Daha birkaç gün önce Frosthaven Adaları'nda, yönetmem gereken çok daha az gemi varken bunu yaptığımda beni tüketmişti.

Halkımız kısa süreli moladan yararlanarak harekete geçti. Oklar Regner'ın ön hatlarına çarptı. Madinia ateşini kendisine en yakın gemiye yöneltirken, Lorian bir elini bedenimden kaldırdı ve aynı anda birkaç gemiye nişan aldı. Bir an sonra o elini benimkinin üzerine kapattı.

"Bırak."

Bu sefer daha kolaydı. Tıpkı gücümün içinde kaybolmak yerine etrafımda olup bitenlere odaklanmanın daha kolay olduğu gibi. Belki de daha iyiye gidiyordum. Ya da belki de tükeniyordum ve artık zamanı o kadar uzun süre tutamıyordum.

Regner'ın gemilerinden birkaçı patladı, saldırılarımız karşısında gardları düştü. Madinia'nın vurduğu gemiyi ateş bastı ve Regner'ın askerleri okyanusa atlayarak denize atladı. Lorian gücünü bir çivi gibi kullanıyor, dar tutuyor ve ön hatlardaki gemilerin gövdelerini deliyordu.

İnsanlarımız bariyere aktarabildikleri kadar güç aktarıyorlardı. Ancak Conreth ve Galon'un en iyi muhafızları gemilerimizi korurken bile, gökyüzünden bize doğru sürekli ateş ve buz ve demir oklar fırlatan tüm elemental toplara karşı koyamadılar. Koğuşlarımız yer yer büküldü ve anında desteklendi. Ancak o element toplarından bazıları gemilerimizi denizin dibine gönderirken, o acımasız fae-demir okları da fae, melez ve insanlara çarptı.

Dönüp önce bizimkileri, sonra Regner ve Eryndan'ınkileri inceledim.

Kaybediyorduk. Verdion, Sylvielle ve Caliar bize katılmış olsaydı, belki de bariyeri yıkabilir ve Regner'ın en güçlü insanlarını katledebilirdik. Ama insan kralın tek yapması gereken bariyeri yıkmamızı engellemekti. Onları öldürmeli *ve* grimoire olmadan bariyeri yıkmanın bir yolunu bulmalıydık.

Aldığım her karar gözlerimin önünden geçmeye başladı. Demos ve Asinia'yı Tibris'in peşinden göndermek. Vicer'in melez kampına geri dönmesine izin vermek. Beklemek yerine şimdi saldırmayı seçmek. Gözlerim Lorian'ınkilerle buluştu. Yüz ifadesi asıktı ama gözleri öfkeyle parlıyordu.

Regner'ın gemilerinden biri Jamic ve diğerlerine ulaşmaya çalışarak etrafımızda dönüyordu. Lorian'ın yıldırımı geminin gövdesini yaktı ve gemi alevler içinde kaldı. Ama başka bir gemi onun yerini almaya hazırdı.

Numaralarımız bitmişti. Başka planım

yoktu. Gemileri gelmeye devam ediyordu.

Eğer koğuşları bırakırsak, bariyeri yıkmak için yeterli güce sahip oluruz. Ama can kaybı ölçülemez olurdu.

İnsanlarımızın güçlerini bariyere yöneltmelerini izlerken, anladım. Fae'ler uzaktan saldırabilirdi, güçleri hayranlık uyandırıcıydı. Ama gücü olan başkaları da vardı. Muazzam bir güç, hatta tükenmiş olsalar bile. Sorun mesafeydi. Melezler ve insanlar çok daha yakın olmalıydı. Şu anda, onların gücü Fae'lere kıyasla zayıf bir akıntıydı.

Bakışlarımı savaş gemimizin üzerinde gezdirerek güvertenin bir tarafındaki küçük tekneyi işaret ettim. "Nedir o?"

Lorian gücünü Regner'a en yakın gemiye yöneltti.

Sorumu duymazdan geldi, dudakları hırçın bir şekilde kıvrılmıştı. "Kuzeninin burada olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?"

"Onu öldürecek kadar yaklaşır yaklaşmaz," dedim. "Ve sanırım yanında duran adam *Eadric?*" "Evet."

Gözlerinde şimşekler çaktı.

Eadric'i Lorian'la tehdit etmiştim. Ama bu intikamı ben alacaktım. Korkması gereken kişi *bendim*.

"Eğer onları öldürme şansımız olursa, bunu kullanırız. Ama bu önemli Lorian. Yeterli gücü kalan herkesi o küçük teknelere bindirmeli ve bariyere mümkün olduğunca yaklaştırmalıyız. Şimdi."

Kaşları daha da çatıldı ama bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Bu çok tehlikeli. Eğer işler ters giderse, kayıklardaki herkes ölür."

Midem çalkalandı ve bu düşünceyle aniden gelen mide bulantısı karşısında nefes almak için kendimi zorladım.

"Biliyorum. Herkesin bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğinden emin olun. Kimsenin tam olarak anlamadan gönüllü olmasını istemiyorum. Onları bir şekilde saklayabilir miyiz?"

"Yeterince duman yaratırsak, onlara doğru üfleyebilirim. Ama bu uzun sürmez."

"Bu bizim tek şansımız."

Trowth taşını aldı. "Hadi yapalım şu işi."

ŞAFTÖR TWENtY-EILHt

MADINIA

M Kayığın yan tarafını tutarken ellerim ağrıyordu. Sanki her an parçalanabilecekmiş gibi kırılgan hissediyordum.

Ben de öyle.

Prisca'nın mesajı geldiğinde tereddüt etmemiştim. Birimizin diğerlerine liderlik etmesine ihtiyacı vardı ve ben de gönüllü oldum.

Tanrılar bana damarlarımda kaynayan bir güç vermişti; öfkem beni ele geçirdiğinde yakıp yıkmam için beni teşvik ediyordu. Belki de bu dürtüyü bastırdığım onca yıl buna değmişti. Belki de bu güçle boğuşarak geçirdiğim her an beni buna götürüyordu.

Neyse ki Daharak'ın korsanları bizi hızla geminin yan tarafına indirdiler. Küçük teknede en az otuz kişiydik, hepimiz gergindik, bazılarımız titriyordu. Gemideyken etrafımız silahlarla çevrilmiş ve muhafızlar tarafından korunmuştuk. Gardiyanlar bizi koruyabildikleri kadar koruyacaklardı ama yerimize geçtikten sonra yapabileceğimiz tek şey Regner'ın gemilerinden biri bizi fark edip hepimizi öldürmeden önce bariyeri indirebilmeyi ummaktı.

Bize başka tekneler de katıldı, hepsi de gönüllü olanlarla doluydu. İçlerinden biri bariyere ulaşamadan batacakmış gibi görünüyordu,

içeridekileri boğuyor. Bakışlarım ev yapımı tuniklerine, dayanıksız zırhlarına takıldı.

Köylüler. Bunlar insanlardı. Buraya nasıl geldiklerini anlamamıştım ama yine de buradaydılar.

Rüzgar değişti ve hepimizi bariyere doğru sürükledi. Lorian. Fae prensinin nasıl olup da hâlâ gücünün kaldığı başlı başına bir muammaydı ama Lorian ve Galon bizi Regner'a yaklaştırmak ve ondan saklamak için element güçlerini kullanırken Prisca kum saatini kullanacaktı. Bu işe yaramazsa...

Hayır. Bu düşünceyi aklımdan bile geçirmeyi reddettim.

Eşarbımı yüzüme sararak diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret ettim. Birisi duman yaratmıştı ve Lorian'ın rüzgârı dumanı doğrudan Regner'ın gemilerine doğru gönderdi, yoğun, siyah ve boğucu.

Durmadan kürek çektik, hepimiz küreklerle boğuştuk, akıntıyla birlikte hareket ettik.

Bu bize bağlı. Dikkat çekici olmayan büyüye sahip Fae'ler ve uzaktan saldırma yeteneği olmayan melezler. Sahip oldukları az şeyi vermeye istekli olan insanlar. Regner'ın almadığı kadarını.

Çok güçlü değillerdi. Sahip oldukları güç de olağanüstü değildi. Ama büyük bir gücün yokluğunda, cesaretleri vardı. Ve kalbim yıllardır katılaşmış olsa da... Fae'lerin, melezlerin ve insanların bariyeri yıkmak için son bir girişimde hayatlarını riske atarak bir araya geldiklerini görünce gözlerim hala yanıyordu.

Belki de gözlerimdeki yanma dumandan kaynaklanıyordu.

Öksürüklerimizi bastırarak ve uzaklara bakarak bariyere doğru süzüldük. Kayıklar yavaşladı ve Lorian'ın bariyerin tam olarak nerede olduğunu bildiği belliydi.

Ya bugün başarılı oluruz ya da ölürüz.

Ölmeye hazır değildim.

"Madinia," diye seslendi bir ses.

Döndüğümde benimkinin yanındaki kayıkta Jamic'i gördüm, Thorn da onun yanındaydı. "Korkma," dedi Jamic.

Dişlerim korkudan takırdıyordu ama gülümsemeye zorladım. Burada korkması gereken bir kişi varsa, o da oydu. Yine de o da bana gülümsedi.

Kayıklarımız Regner'ın filosuyla karşı karşıya gelene kadar dönmeye başladı, hepimiz doğrudan bariyerin yanına gelene kadar manevra yaptık. Onu yanımda hissedebiliyordum, kendi gücüyle kaynıyordu. *Yaşamla* uğulduyor gibiydi.

"Eller yukarı," diye seslendi Jamic.

Ellerimizi kaldırarak gücümüzü ortaya koyduk.

"Şimdi!"

Hep birlikte, tüm fae, melez ve insanlar ellerini ve büyülerini bariyere vurdular.

PRISCA

Uzakta, bu kıtadaki en cesur insanlardan bazılarıyla dolu kayıklar sıralanmıştı.

Madinia'nın kızıl saçları göze çarpıyordu, boyası neredeyse tamamen solmuştu. Bir kolunu kaldırarak ateşini bariyere yönlendirdi. Kayığındaki herkes aynı şeyi yaptı. İki tekne ötede, Natan diğer yüz kadar fae, melez ve insanla birlikte kendi elini kaldırdı.

Boğazım düğümlendi. Lorian geminin diğer tarafına geçmişti ve son gücünü de bariyere yöneltmişti. Zayıfladığını, bitkin düştüğünü hissedebiliyordum.

Herkes zayıflıyordu.

Keşke bir saldırı gücüm olsaydı. Keşke sahip olduğum her şeyi bariyeri yıkmak için harcayabilseydim.

Daharak'a doğru döndüm. Yüzünde zafer kazanmış bir ifade vardı, sanki bu planın işe yaramaması mümkün değilmiş gibi.

Ve sözleri kafamda çınladı.

"Bu çok güzeldi. O adanın onların büyüsünü yansıtacağını nereden biliyordun?"

Yansıtmak. "Geri püskürtmek" için

başka bir kelime. "Oh tanrılar. Oh

tanrılar, oh tanrılar."

Titreyerek yukarı baktım. Lorian'ın düşmanlarımıza doğru gönderdiği duman bulutu daha da yükselmişti.

Güneşi engelliyor.

Toprağın kendisi savaşı püskürttüğünde...

Ve doğal olmayan bulutlar güneşi gizler...

Döndüm. Tam o sırada Regner'ın adamlarından biri elini kaldırdı ve kayıkları bariyerden uzaklaştırmak için bir su girdabı yarattı.

Dalgalar zorlandığında.

Tehdit neredeydi?

Nefesim kesilene kadar içimdeki aciliyet ateşi yandı, bakışlarım bir gemiden diğerine kaydı.

Bacaklarım kendiliğinden hareket etti ve Lorian'a doğru koştum, hâlâ boynumu bükmüş, umutsuzca arıyordum.

Bir adam gücünü bariyeri yıkmak için kullanmıyordu. Hayır, Conreth şu anda gemisinin üst güvertesinde durmuş, bariyere bakarak askerlerine bağıran Regner'ın kendisine bakıyordu.

Bum!

Gökyüzü çatladı. Sanki dünya ikiye bölünmüş gibiydi. Ben dizlerimin üzerine çöküp güvertede kayana kadar gemi yuvarlandı.

Bariyer yıkılmıştı.

En yakın halatı yakaladım ve ayaklarıma doğru tırmandım. Başımı kaldırdığımda Conreth'in risk almaya karar verdiği anı gördüm. Gücü dalgaları aşarak doğrudan Regner'ın gemisine doğru savruldu. Kalbim durdu. Regner'ın en önemli adamlarından bazıları o gemideydi. Kuzenim de dahil. Regner ölmeyebilirdi ama Conreth diğerlerinin işini bitirebilir ve Regner'ın ordularını felce uğratabilirdi.

Ama içgüdülerim hâlâ çığlık atıyordu.

Eşime doğru tökezledim.

"Lorian!" Kükredim.

Muzaffer bir kahkaha atarak başını geriye attı. Yavaş yavaş, sanki ağır çekimdeymiş gibi bana doğru döndü.

Regner'ın gemisini işaret ettim.

Regner eğildi ve Regner, Zathrian ve Eadric birlikte dikkatle sakladıkları bir nesneyi kaldırdılar.

Bir ayna.

Dalgalar zorlandığında... Ve

yansıma aldattığında...

Dehşet içimde patladı. Kum saatimi kaptım ve kendi gücümü kendime çektim.

İşe yaramadı.

Zaman durmadı.

Ciğerlerim sıkışmıştı. Daha sert çektim. Hiçbir şey yoktu.

Ne oluyordu? Bayılmamıştım. Hala gücüm vardı.

Gemide, Regner'in yanında duran kuzenim bana gülümsedi, elleri havada, bizi hedef almıştı.

Beni *etkisiz hale* getirmişti.

Bu yüzden buradaydı. Gücünü sadece bunun için saklamıştı.

Conreth'in gücü cama çarptı. Ama ayna donup patlamak yerine onun gücünü yansıttı.

Bir numara. Regner daha önce en önemli adamlarından bazılarını feda etmiş, Conreth'in gücünü kullanmaktan başka bir şey yapamayacağından emin olmak için korumalarının zayıf görünmesini sağlamıştı...

O güç bizim hatlarımıza doğru geri dönüyordu. Ama Conreth yerine.

Hayır.

Gemi tekrar sallandı. Biri bana çarptı. Daharak'ın adamlarından biri. El yordamıyla bir özür diledi ama ben öne doğru tökezlerken onu kenara itmeye başlamıştım bile.

Kendimi Lorian'a doğru fırlattım.

Tam da kardeşinin gücü onu göğsünden vurduğu sırada.

Lorian bana baktı ve güzel yüzünde bir farkındalık belirdi. Kelimeleri şekillendirdiğini gördüm.

"Başka bir hayatta."

Buza dönüşüyordu, gözleri bomboştu. Gitti.

Bir an için onu yanımda hissettim, ruhu benimkini okşuyordu.

Seni seviyorum.

Buz binlerce parçaya ayrıldı. Conreth kardeşinin

adını haykırdı.

Herkes bağırıyor, saklanmak için eğiliyordu.

Ama ses kesildi.

Hayır.

Hayır, Lorian gitmemişti.

Söz vermişti.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi hissetmeni istiyorum. Her zaman senin yanında olacağım, Prisca.

Sen ve ben."

Elim kum saatine gitti. Arkamda Telean çığlık atıyordu. "Hayır, Nelayra, yapma! Bu seni *öldürecek*!"

Sadece bir düşünceyle zamanı durdurdum. Zathrian'ın beni etkisiz hale getirmeye çalıştığını hissedebiliyordum ve onu görmezden geldim. Tüm gücünü beni etkisiz hale getirmek için kullanmıştı.

bir kere.

Ve bir gün, ödeyecek, ödeyecek ve ödeyecekti.

Şimdi beni yönlendiren şey öfkeydi, bedenimde gürlüyordu. Ruhumda.

Zamanı dondurmuştum ama bu yeterli değildi.

Hayır, eğer zaman şimdi yeniden başlasaydı, Lorian yine de gitmiş olurdu. Telean'ın sesi zihnimde yankılanıyor gibiydi.

"Dünya dengeli olmalı."

Dünya umurumda değildi.

Aldığım uyarılar kulaklarımda tekrar tekrar çınladı.

Ysara'nın gözlerinde sempati titreşiyordu. "*Fae prensinle geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Ama şunu bil ki, onu elinde tutamazsın."*

Kraliçe'nin kahini, sesi kesin. *"Kana Susamış Prens ölecek."*

Tanrılar onun ölümünü istemiş olabilir. İstediklerini aldılar. Ama ben onu geri getirecektim.

İmkânsız olması umurumda değildi. En azından yasak olduğunu. Eğer başarırsam, tanrılar cüretim yüzünden beni cezalandırabilirdi.

Başımı geriye atarak çığlık attım, gücümün her damlasını kendime çektim. Çok az şeyim kalmıştı ama yine de ruhumun her parçasından aldım. Ve hiçbir şey kalmadığında, daha fazlasını aldım.

Acı içime işledi. Ve bir anlığına Lorian'ın varlığı bir kez daha yanımdaydı.

"Bırak," diye fısıldadı. Ve bu iki kelimede o kadar çok sevgi vardı ki, birden göğsümün ezildiğini hissettim.

Bırakmadım. Daha derine indim. Daha sert çektim.

Lorian'ın ruhunun bedenine yeniden girdiğini hayal ettim. Küçük, parçalanmış parçalarının yeniden birleştiğini hayal ettim.

Kum saati ısındı, sanki eski eser bile durmam için bana bağırıyordu. Acı başımda patladı ve beni dizlerimin üstüne düşürdü. Dişlerimi sıkarak dayandım. Beni terk edemedi. O-

Burnumdan kan aktı, kulaklarımdan sızdı. İşe yaramıyordu. Yine de dayandım.

"Her hayatta, vahşi kedi. Ne olursa olsun, buna tutunacaksın. Her hayatta sen ve ben varız."

Dişlerimi sıktım ve sahip olduğum her şeyi doğanın ve tanrıların kanunlarına meydan okumak için kullandım.

Her hayatta, Lorian.

THE END

Bu Kadar Soğuk ve Ağır Bir Taç'ı okuduğunuz için teşekkür ederim! Umarım beğenmişsinizdir! ***Bir*** sonraki kitabın adı ***A Queen This Fierce and Deadly*** ve bu serinin son kitabı.

Lorian, Prisca'yı ararken ona dört mektup daha yazdı, ancak hepsi bu kitaba sığmadı. Onları okumak ister misiniz? Aşağıdaki bültenime kaydolun ve Prisca'nın Lorian'dan her hafta bir mektup alacağı gibi siz de her hafta bir mektup alacaksınız (ilki hemen gönderilecek).

Lorian'ın mektupları için buraya tıklayın.

TEŞEKKÜRLER

Vay be, bu kitap tam bir rollercoaster'dı, değil mi? Yazarken bebek gibi ağladığım zamanlar olduğunu tamamen kabul ediyorum. Ama Prisca'nın öğrenmesi gereken dersler vardı. Hayat sadece en iyi zamanlarınızda etrafınızı saran insanlardan ibaret değildir. En kötü zamanlarınızda sizi yerden kaldıracak insanlarla ilgilidir. Kalbiniz çok kırıldığında, nasıl devam edeceğinizi bilemezsiniz.

Teslim tarihim geldiği için planlarımı son anda iptal ettiğimde ya da mükemmel sahne aklıma geldiğinde aniden hayal kurmaya başladığımda bana katlanan aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Kardeşime: Sana yayıncılıkla ilgili tüm küçük ayrıntıları anlattığımda bu kadar ilgili olduğun ve beni dikkatle dinlediğin için teşekkür ederim. Heyecanın ve coşkun sayesinde harika bir şey olduğunda her zaman ilk aradığım kişilerden biri sen oluyorsun.

İnanılmaz menajerim Kimberly'ye: Sabrın, tavsiyelerin, coşkun ve genel coşkunluğun için teşekkür ederim. İnanılmazsın.

Muhteşem editörlerime teşekkür ederim. Dawn ve Lisa'ya son dakika değişikliklerinde bile bu kadar esnek oldukları için. Bir dahaki sefere teslim tarihimi uzatacağıma söz veriyorum.
;)

Fay Elli, Angela ve Deb'e. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Moonpress'ten Bianca'ya muhteşem kapaklarım için teşekkür ederim.

Ve son olarak, okuyucularıma teşekkür ederim. Her TikTok, Instagram gönderisi, inceleme, yorum, paylaşım ve e-posta için teşekkür ederim. Heyecanınız, desteğiniz ve okuduğunuz her bir sayfa için teşekkür ederim.

Stacia x

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.